

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Powerful, potent, and heartbreakingly timely . . . a rallying cry. It filled me with hope and felt like a hug from my best friend. I want to give this book to every person I know."

—ERIN A. CRAIG, #1 *New York Times* bestselling author

THE WOMEN OF WILD HILL

A NOVEL

KIRSTEN
MILLER

AUTHOR OF *THE CHANGE* AND LULA DEAN'S
LITTLE LIBRARY OF BANNED BOOKS

WE ARE ALL WITCHES NOW.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE WOMIN OF WILD hILL

A Novel

KIRSTEN NILLER

wm

WILLIAM MORROW

HarperCollins Publishing Group'un bir imtiyazıdır.

Okuyuculara Not

Bu e-kitap, cihazınız tarafından destekleniyorsa, e-okuyucu/erişilebilirlik ayarlarınız aracılığıyla erişilebilen aşağıdaki erişilebilirlik özelliklerini içerir:

- Yazı tipi boyutu ve satır yüksekliği değişikliği
- Arka plan ve yazı tipi renklerini değiştirme
- Yazı tipi değişikliği
- Hizalama değişikliği
- Metni sese dönüştürme
- Sayfa numaraları alınan alınan sayfadan sonraki
baskı baskıdan ISBN 9780063282858

Adanma

Erkeklerin güçlerinden korktuğu için
ölen kadınlara

İçinde

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Okuyuculara Not](#)

[Adanmışlık](#)

[Kan](#)

[Duncan Ailesi Soyu Garip Kız](#)

[Kardeşler](#)

[Karanlığın Kraliçesi](#)

[Canavarların Efendisi](#)

[Bölünme](#)

[Olası Olmayan Çift](#)

[Hayalet](#)

[Hediyeler](#)

[Anahtar](#)

[Eskiler Azrail](#)

[Adam](#)

[Flora'nın Ölümü İzinsiz](#)

[Giren](#)

[Üçlü](#)

[Üçün Gücü Üçüncü](#)

[Atalar](#)

[Biz Kızlarıyız Sadie](#)
[Ivy](#)
[Rose](#)
[Lilith](#)
[Flora](#)
[Fedakarlık](#)
[Eve Dönüş](#)
[Reunion](#)
[Kraliçe Tek Başına Hüküm Sürer](#)
[Vahşi Çocuk](#)
[Kader Bir Yol Bulur](#)
[Gerçek Ortaya Çıkar](#)
[Ziyaretçi](#)
[Aşk](#)
[Mogul](#)
[Diğerleri](#)
[Birçoklarından Biri](#)
[Kadının Silahı Kulüp](#)
[İkiyüzlü Etçi](#)
[Hayali Arkadaş](#)
[Altın Dilli Adam Yüzeyin Altında](#)
[Silahlanma Çağrısı](#)
[Güvenin Yitirilmesi](#)
[Cadı Avı](#)
[Hain](#)
[Yüzme Testi Akıntıyı](#)
[Tersine Çevirmek](#)
[Son Bir Kutsama](#)
[*Digestivo*](#)

[Teşekkürler Yazar](#)
[Hakkında](#)
[Kirsten Miller'ın Diğer](#)
[Eserleri Telif](#)
[Yayıncı Hakkında](#)

Kan

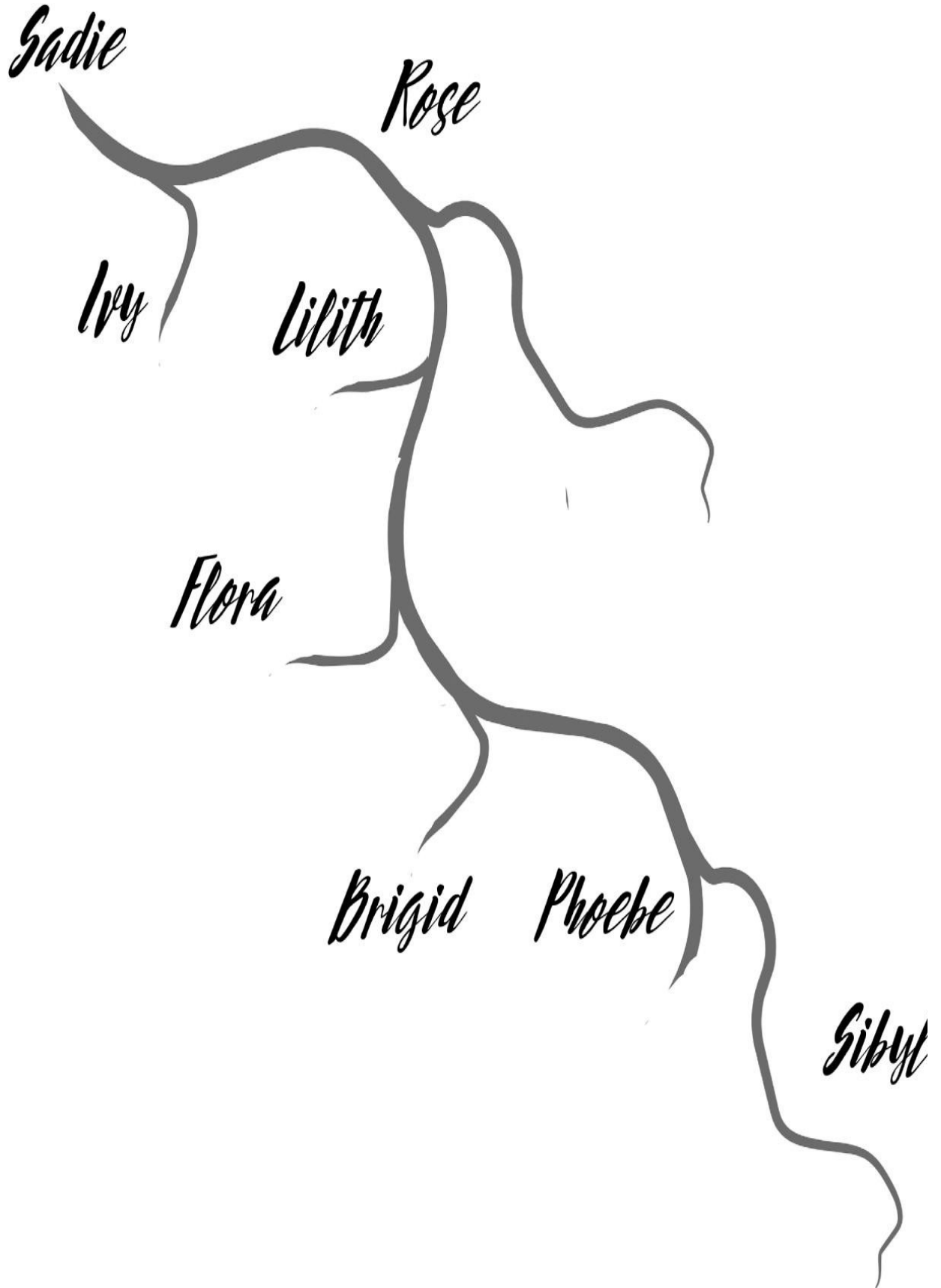
Küçük bir kızken, her sabah kadınlar kulübemizin kapısını çalardı. Tonik ve iksirleriyle ünlü annemi görmeye gelmişlerdi. Annem, ateşin üzerindeki demir kazanda ihtiyaç duyulan her şeyi pişirirdi. Kalıcı ateşe karşı bir ilaç, rahatsız edici kızarıklıklar için bir merhem. Misafirini güvenilir bulursa, isteksiz bir talipliyi cezbetmek için bir iksir, rahmi boşaltacak bir içecek veya kadının evini rahatsız edici bir haşereden kurtaracak bir zehir hazırlayabilirdi.

Çocukken bile, annem gibi kadınlara ne olabileceğini biliyordum. Kendi kız kardeşi kralın emriyle idam edilmişti. Eğitimime başlama zamanı geldiğinde, annem bize neyin farklı kıldığını anlattı. Damarlarımızda güçlü bir iksir akıyordu. O zamana kadar, kanın yaşamın devamı için gerekli olduğunu biliyordum. Çok fazla kan dökülürse ölüm kaçınılmazdı. Annem parmağını deldi ve bana damlayı gösterdi. İçinde binlerce yıllık aile tarihimiz vardı, dedi. Hazinelemizi, sırlarımızı ve ölümcül kusurlarımızı barındırıyordu. Hepsi anneden bebeğe geçiyordu, o kadar tehlikeli bir değişimdi ki, çoğu zaman ölümcül oluyordu. Ama çocuk yaşarsa, eşsiz bir dizi yetenek miras alacaktı. Kız çocuğuyorsa, bizim geleneklerimizi öğrenecekti.

Annemin izinden gitmekten başka bir şey istemiyordum. Ama o, doğduğum andan itibaren benim farklı bir şey için yaratıldığımı biliyordu. Yeteneklerim beni çok uzaklara, varlığından neredeyse haberdar olmadığımız bir ülkeye, Wild Hill adlı bir yere götürecekti. Kadim Olan beni özel bir görev için seçmişti. Duncan ailesinin altı neslini

ve soylarının bizim türümüzün en güçlüsünü ortaya çıkarmasını bekleyecektim.

Duncan Ailesi Soyu

Tuhaf Kız Kardeşler

Karanlığın Kraliçesi

Brigid Laguerre yarı sarhoş, yarı uyuşuktu. Çalışırken asla eğlenceye dalmazdı. İşi, tüm dikkatini gerektiriyordu. Ama nadiren boş olduğu günlerde, sarhoşluk halini sürdürmeyi severdi. Zihni serbestçe dolaşırsa, gitmesini istemediği yerlere gitme eğilimindeydi.

O anda, yüzme havuzundaki dalgalar zihnini büyülemişti. Şeytani rüzgarlar yön değiştirdiğinde dalgalar da yön değiştiriyor, su onu hapseden kutudan bir çıkış yolu arıyordu. Sarhoşluğunu sürdürmek için bir içki daha içmesi gerekiyordu, ama şezlongdan ayağını kaydırmaya ya da şemsiyenin gölgesinden ayrılmaya dayanamıyordu. Bar masasına kadar olan mesafe kısa olsa da güneş çok şiddetliydi. Çalışanlarına izin verdiği için kısa bir süre pişman oldu. Sonra uyandığında hissettiği ruh halini hatırladı. Başka bir canlıya yakın olmasının tehlikeli olduğu günler vardı. Bu kesinlikle onlardan biriydi.

Brigid'in kötü ruh hali genellikle bariz nedenlerle ortaya çıkardı, ama önceki gün çok keyifli geçmişti. Son filminin çekimleri tamamlanmıştı. En sevdiği sevgilisiyle yol kenarındaki bir büfeden harika tacolar yemişler ve hayatının en ateşli seksini yaşamışlardı. Sonra tek başına uykuya dalmıştı, tam da sevdiği gibi. Dokuz saat sonra, gözlerini açtığında kendini çok karanlık bir yerde buldu. Bunun hormonlarındaki bir değişiklikten ya da hatırlayamadığı bir kabustan kaynaklandığını ummaktan başka çaresi yoktu. Diğer seçenekleri düşünmek istemiyordu.

Brigid, yan masada bıraktığı esrarlı sigarayı uzattı. Çakmak zaten diğer elindeydi. İkisi birleşmeden önce, havada bir duman kokusu aldı. Güneş gözlüklerini çıkardı ve güneş ışığı altında çevredeki dağlara gözlerini kısarak baktı. Kırk yıl önce, annesi yangın haritasını ilk kez duvara astığında, Kaliforniya'da yangın mevsimi yılın birkaç ayı sürerdi. Şimdi ise her gün bütün köyler alevler içinde kalıyordu. Ivy teyzesinin "*Eskiler'in istemediği yerlere evler inşa ediyorlar*" dediğini duyabiliyordu. Bu sözlerde büyük ölçüde doğruluk payı olsa da, haberlere göre son yangınların çoğu kundaklamaydı.

Brigid gökyüzünde duman izi görmüyordu ve koku da kalmamıştı. Evinin tehlikede olmadığına ikna olan Brigid, sağ kalçasının altına sıkıştırdığı telefon alarmla titremeye başladığında esrarını yaktı. Lanet şeyi rahatsız etmeyin moduna aldığından emin olarak telefonu eline aldı. Gün, onun keyfini kaçırmaya kararlıydı.

Calum Geddes 78 yaşında öldü.

Brigid telefona baktı. Yüzlerce mesaj ve bildirimin arasından, bir şekilde bu mesaj onun savunmasını aşmıştı. Eğer evrenin ona söylemek istediği şey buysa, enerjisini boşa harcamamış olabilirdi. Brigid diğer bildirimlerini kaydırdı.

*Karanlığın Kraliçesi'nin son sevgiliyle
tanışın! Salt Lake City'yi zehirli duman bulutu
sardı Tornado Manhattan'ın dışına indi
Karanlığın Kraliçesi Jamaika'da eski formuna kavuştu!*

Brigid telefonu tekrar poposunun altına sıkıştırdı ve güneş gözlüklerini tekrar taktı. Calum Geddes'in öldüğünü umursaması mı gerekiyordu? Öyleyse, belki biri ona nedenini söyleyebilirdi. Brigid, annesinin son erkek arkadaşıyla otuz yıldır konuşmamıştı. Bunu yapmak için de hiçbir arzusu yoktu. Brigid, Calum'un onu görmemek için elinden geleni yaptığını hep düşünmüştü. İkisi de, annesinin onun haline ne diyeceğini biliyordu. Belki de

başından beri böyleydi. Brigid son otuz yılda iki şey öğrenmişse, o da insanların sürprizlerle dolu olduğuydu. Ve annesinin erkekler konusunda berbat zevkini miras almıştı.

Yapmaması gerektiğini bildiği halde, Brigid esrarını bir kez daha uzun uzun içti ve sonra söndürdü. Sonra gözlerini kapatıp uzandı, kafasında tüm kötü anılar dönüp duruyordu. Brigid düşünmeyi bırakmak için bir içkiye ihtiyaç duyuyordu. Gözlerini açtığında, iki çift gözün kendisine baktığını gördü. Bir kuzgun, şezlongun ucunda çıplak ayaklarının arasında duruyordu. Tek bir devasa siyah kuş tesadüf olabilir. Ama komşu sandalyeye iki tane daha konmuştu. Üç kuşun sana doğrudan bakmasının bir işaret olduğunu kimsenin söylemesine gerek yoktu.

"Ne?" diye sordu, istediğinden daha kaba bir ses tonuyla.

Kuzgunların cevap vermelerine gerek yoktu. Brigid, onlara ne söylemeye geldiklerini biliyordu. Birisi ölecekti.

"Kim?" diye sordu ve kuzgunlar ağaçların üzerinden uçup gitti. Brigid, annesinin sevdiği meyve bahçesinin kalıntılarına göz gezdirdi. On yıllık kuraklığın ardından, sadece birkaç ağaç meyve veriyordu. Bir zamanlar dallarda yuva yapan hayvanlar, uzun zaman önce yaşlılıktan ölmüştü.

Ölü bir portakal ağacının arkasında yarı gizlenmiş, telefonunun kamerasını ona doğrultmuş bir adam gördü. Çalışanları evde olsaydı, Brigid onların iyiliği için endişelenebilirdi. Ama o ve davetsiz misafir mülkte yalnızdılar ve Brigid, kendisinin bir şey olmayacağından emindi. Eğer ölecek olsaydı, bunu çoktan görmüş olurdu. Bu onun yeteneğiydi. İnsanların nasıl öleceğini bilirdi.

Brigid, hareketsizce oturarak adamın ölümünü izlemek için bekledi. Yıllar önce bu görüntülerle savaşmayı bırakmıştı. Bunun yerine, onları işinde malzeme olarak kullanmayı öğrenmişti. Eleştirmenler filmlerini yaratıcı, özgün ve (birden fazla kez) hastalıklı bir zihnin ürünü olarak nitelendiriyorlardı. Gerçek insanların hayatlarından ne kadar çok şey çaldığını bilselerdi ne derlerdi acaba? Yıllar boyunca tanık olmadığı tek bir ölüm türü bile yoktu. Hala hiçbir ölümün birbirine benzememesine hayret ediyordu.

Ölenlerin büyük çoğunluğu yabancılardı, kazara onun görüş alanına giren insanlardı. Ama Brigid

sevdiği insanların ölümlerini de görmüştü. Annesinin intiharından sonra, kendine tamamen çaresiz olduğunu kanıtlamak için birkaçını durdurmaya çalışmıştı. Ve öyleydi. Çabaları hiçbir zaman bir sonuca varmamıştı. Bu yüzden uzun zaman önce sevdiği kimseyi olmamaya karar vermişti.

Tek yapabileceği, buna katılmayı reddetmektir. Gençliğinde, Kadim Olan'ın ölümle işaretlediği adamları öldürmeye yardım etmişti. Annesinin ölümünden bu yana geçen otuz yıl boyunca, Brigid tek bir can bile almamıştı. Almak istemişti. Ah, ne kadar da istemişti. Ama almamıştı ve almayacaktı da. Kadim Olan'ın oyununu oynamayı reddediyordu.

Şimdi, davetsiz misafiri izlerken, onun nasıl öleceğini merak ediyordu. Onun yeteneğinin işe yaraması için çok uzakta görünüyordu, ama onun varlığı varlığı varlığı varlığı sadece sadece anlamına tek anlamına Sabırsızlanmaya başlayan Brigid, onu kendine yaklaştırmaya karar verdi. Bu düşünce aklından geçer geçmez, baş kuzgun şezlongun yanına atladı ve yolundan çekildi. Brigid ayağa kalktı ve siyah ipek bir bornoz giydi, ama bağlamaya tenezzül etmedi. Adam zaten her şeyini görmüştü. "Peki, benim çıplak fotoğraflarım bu günlerde ne kadara satılıyor?" diye diye seslendi.

İzinsiz giren kişi portakal ağacının arkasına saklandı.

"Gövdeden yaklaşık 60 santim daha genişsin," dedi Brigid, "*seni aptal herif*" kısmını söylemeden. "Kendime bir içki hazırlamak üzereydin. Sen de ister misin?"

Brigid gölgeden çıkıp güneş ışığına adım attığında yüzünü buruşturdu. O içkiye gerçekten ihtiyacı vardı. Gözleri ışığa alıştığında, davetsiz misafirin yine ağacın arkasından bakındığını görebildi. Uzun boylu, solgun tenli ve siyah boyalı saçlıydı, tıpkı son otuz yıldır onu takip eden herkes gibi. Çok tehlikeli görünmüyordu. Hiçbiri öyle görünmüyordu. Kol uzunluğunda sabıka kaydı olanlar bile. Ama bu, diğerlerinden çok daha genç görünüyordu. Öleceği için neredeyse üzülüyordu.

Adam kıpırdamayınca, "Keyfine bak" dedi. "Ama gelip merhaba desene. Buralarda benden başka kimse yok."

Brigid, havuzun diğer tarafındaki mini bara doğru yürüdü. Kurumuş zeminde adamın spor ayakkabılarının çitirtisini duydu, ardından adam verandaya ulaştığında sessizlik oldu. Brigid,

duvarlar, kameralar ve jiletli teller için yüz binlerce dolar harcamıştı. Ama bu, savunma sistemlerinin başarısız olacağına hazırlıklı olmadığı anlamına gelmiyordu. Barı açtı, kendine bir Dark 'n' Stormy hazırladı ve yarısını bir yudumda içti.

"Şimdi. Senin için ne yapabilirim?" diye yakında duran adama sordu.

"Gözlerin gerçekten buz gibi."

Herkesin söylediği şey. "Evet. Hep öyleydi."

"Ve vücudun muhteşem. Hiç yaşlanmamışsın." Bu yeni bir şeydi. "Teşekkürler," diye cevap verdi.

Ne kadar iğrenç olsa da, bunu söylediği için memnundu. Böylelikle, her şey bittiğinde ona hiç acımayacaktı. Kirli siyah kot pantolonunun dizleri yırtılmıştı ve tişörtünde Brigid'in ilk korku filminin adı yazıyordu; o, bu filmi adam doğmadan önce çekmişti. Filmin vizyona girmesinden bu yana geçen otuz yıl içinde, iki X kromozomu olanların uzun süredir giremediği merdivenleri tırmanmıştı. Artık EGOT'a bir Tony kalmıştı. Yine de bu pislik, onun özel mülküne izinsiz girip, çıplak fotoğraflarını çekip, vücudunun durumuna yorum yapma cüretini gösteriyordu.

"Bana viski içen bir adama benziyorsun." Brigid, bir bardağa biraz buz attı ve kimsenin dokunmasına izin verilmeyen özel bir şişeden bardağı kehribar rengi sıvıyla doldurdu. Karıştırdığı güçlü uyku ilacı, gözle veya dil ile tespit edilemezdi.

Ona doğru birkaç adım attı. "Gerçek olduğuna inanamıyorum."

Artık çok yakındı. Bu görüntünün henüz gerçekleşmemiş olması imkansız görünüyordu.

"Oh, ben çok gerçeğim." Brigid uzandı ve adam bardağı alırken şakacı bir şekilde onu çimdikledi.

Hiçbir şey olmadı. Brigid eline baktı ve parmaklarını ovuşturdu. Belki de adamın tenine temas etmemişti. Elini uzattı ve adamı tekrar çimdikledi, bu sefer onu bağırtacak kadar sertçe. Hiçbir şey olmadı.

Bu orospu çocuğu ölmeyecekti. "Ne oluyor lan? İlk seferinde sana inandım." Kolunu ovuşturdu

ve bardağı dudaklarına götürdü.

"Üzgünüm, hayatım," dedi. "Bu viski her şeyi düzeltecek."

Yabancı adam baygın bir halde yerde yatarken, Brigid polisi aradı. Polis gelmeden önce adamı aradı. Sırt çantasında, soluk mavi bir sıvıyla dolu şiringalar ve plastik kelepçeler buldu. O, ona saldıran ilk psikopat değildi ve muhtemelen sonuncusu da olmayacaktı. Brigid sık sık, Kadim Olan'ın onu sınavıp sınamadığını merak ederdi; Brigid'in bir can almaya karşı duyduğu dürtüye yenik düşmeden ne kadar dayanabileceğini görmek için.

Olay yerine gelen polisler de aynı aramayı yaptı ve sırt çantasının içeriği konusunda çok daha az iyimserdi.

Bir polis memuru, meslektaşları saldırganı götürürken onu kenara çekti. En az on yaş daha gençti, ama kasları ve erkekliği ona Brigid'e tepeden bakma cesaretini veriyordu. "Yalnız mı yaşıyorsun?" diye sordu, sanki bu Brigid'i tuhaf birisi yapıyormuş gibi.

Bir görüntüden etkilenerek Brigid hemen cevap vermedi. Polis memurunun yerde kıvranarak, ellerini penisine koyduğunu ve pantolonunun paçasından bir yılan çıktığını gördü. Bu yeni ve farklı bir şeydi. Onun ölümünü zihninde not etti. Bir sonraki filminde işe yarayabilirdi.

"Hanımefendi? Yalnız mı yaşıyorsunuz?"

"Evet." Brigid kendinden geldi. "Hep öyle yaşadım, hep öyle yaşayacağım."

"Sizin kadar ünlü bir kadın daha iyi güvenlik önlemleri almalı," dedi polis memuru. "Bu adam sizi öldürebilirdi."

Brigid sadece başını salladı ve uzaklaştı. Neden tartışmaya gerek olsun ki? Zavallı herif yakında ölecekti. Ve her zamanki gibi, Brigid Laguerre gayet iyi olacaktı.

O GECE, GÜNEŞ okyanusun üzerinde kaybolduktan çok sonra, Brigid havuzun kenarında oturdu. Polis gittikten sonra neredeyse hiç kıpırdamamıştı. İçeride ışıkları açacak kimse yoktu ve güzel İspanyol kolonyal tarzı evi tamamen terk edilmiş görünüyordu.

Telefonu bütün akşam boyunca durmadan çalışıyordu. Ülkedeki tüm medya kuruluşları Calum Geddes'in ölümüyle ilgili yorum almak için ona ulaşmaya çalışıyordu. Brigid ekrana baktı ve son aramanın New York'tan geldiğini gördü. Aramayı görmezden geldi ve CNN bağlantısını tıkladı.

Milyarder medya patronu Calum Geddes, bugün yetmiş sekiz yaşında hayatını kaybetti. Bronx'ta, sık sık yemek masasına yemek koymakta zorlanan bekar bir anne tarafından büyütülen Geddes'in şöhret ve servete ulaşması, Amerikan rüyasının hala geçerli olduğunun kanıtı olarak sık sık gösterildi. İronik bir şekilde, Geddes kariyerini daha az Amerikalının kendi hayallerini gerçekleştirebilmesini sağlamak için adadı. Geride bıraktığı ülke, doğduğu ülkeyle pek benzerlik göstermiyor. Halkımız bölünmüş durumda, topraklarımız iklim değişikliğinin tahribatına uğradı ve çocuklarımız gelecekte korkarak yaşıyor. Amerika'nın şu anki durumundan Calum Geddes kadar sorumlu olan başka kimse yok.

Oysa çok da uzun zaman önce Geddes, rakipleri tarafından başarısız biri olarak alay ediliyordu. Sonra, 1994 yılında, hayatının aşkı intihar ettiğinde kişisel bir trajedi yaşadı. Flora Duncan, mirasçı ve iki genç kızın annesiydi —biri aktris ve yapımcı Brigid Laguerre. Flora'nın ölümünden sonra, arkadaşları ve iş arkadaşları Geddes'in bir daha eskisi gibi olmadığını söylüyor.

Brigid ekrana doğru hırladı. "Calum şeytanın vücut bulmuş haliymiş ve bunun suçlusu da bir kadın olmalı." Sonra sarhoş bir şekilde telefonu havuza fırlattı. "Siktirin gidin. Hepiniz siktirin gidin. Ve benim adımla bu işe karıştırdığınız için de siktirin gidin."

Üzerinde gözler hissetti ve başını kaldırıp yanında masanın üzerinde duran kuzgunlardan birini gördü. Bu sefer gagasında bir metal parçası tutuyordu.

"Yine mi sen?"

Kuş gagasını açtı ve metal nesne betona çınlayarak düştü. Onu aldı ve parmakları arasında çevirdi. Dökme demirden yapılmış bir iskelet anahtardı.

"Bu ne?" Onun mülkünde bu anahtar kadar eski hiçbir şey yoktu.

Kuş kanatlarını çırptı. Sonra masadan atladı ve uzaklaştı. Verandanın kenarında durdu ve ona baktı. Brigid'in onu takip etmesini bekliyordu.

"Sanırım yürüyüşe çıkacağız," diye mırıldandı Brigid. Anahtarı, sönmüş bir esrar sigarasını ve çakmağı sütyenine soktu ve içkisini bitirdi.

BAŞININ ÜZERİNDEKİ AY, dolup taşacakmış gibi görünüyordu ve manzaraya gümüş rengi bir ışık saçıyordu. Hiçbir görüntü yönetmeni doğayla rekabet edemezdi. Brigid ayın güzelliğine hayran kaldı, ama ışığa ihtiyacı yoktu. O her zaman karanlıkta görebilirdi. Kuru manzarayı geçerek, uzun kuraklıktan kurtulamayan lavanta çalılarının kırılğan iskeletlerinin etrafında zahmetsizce dolaştı. Bir kaya yığınının altında saklanan bir yılan, Brigid yanından geçerken çingırağını salladı. İleride, kuzgun düşük bir ağaç dalında hareketsiz ve stoik bir şekilde durmuş, onun yetişmesini bekliyordu. Brigid yanına varır varmaz, kuzgun kanatlarını çırpı ve tepenin üstündeki bir kayaya süzüldü. Brigid ona ulaşmak için tırmandı. Bu sefer kuzgun yerinde kaldı. Brigid varış noktasına ulaşmıştı.

"Tamam, kuş. Ne görmem gerekiyor?" Ne kadar yol katettiğini görmek için arkasına döndü. Aşağıda, kırmızı İspanyol kiremitleri ve turkuaz havuzu, solmuş portakal ağaçlarının soluk iskeletleriyle çevrili, güzel beyaz sıvalı evi duruyordu. "Benden ne istiyorsun?"

Ve sonra, sanki Yaşlı Olan Brigid'in sormasını bekliyormuş gibi, kıtanın karşı tarafında bir okyanus gördü. Kız kardeşi siyah bir elbiseyle yanında duruyordu. O günü çok iyi hatırlıyordu. Adadaki son günüydü. Otuz yıl boyunca bir kez bile geri dönmemişti. Yaşlı Olan, aile birleşmesinin zamanının geldiğini duyuruyordu.

"Bana istediğin her şeyi gösterebilirsin. İkna etmen gereken kişinin ben olmadığımı biliyorsun." Bunu belirtmenin adil olduğunu düşündü. "Ben o kaltağa sadece gerçeği söyledim. Beni reddeden oydu."

Brigid durdu. Bir hareket dikkatini çekmişti. Aşağıda bir siluet vardı. Onun bir saklanma yerinden diğerine atladığını, evine gittikçe yaklaştığını izledi. Bir erkek olduğuna şüphe yoktu. İlk başta, o öğleden sonraki davetsiz misafir olabileceğini düşündü. Onu bu kadar çabuk serbest bırakmış olabilirler miydi? Bornozunun ceplerinde telefonunu aradı, sonra onu havuza attığını hatırladı. Onu güvenli bir yere götüren kuşu aradı, ama kuzgun onu kendi haline bırakmıştı. "Ne çalarsa çalsın umurumda değil. Onu öldürmeyeceğim," diye bildirdi Yaşlı Olan'a. Sadece beklemesi gerekecekti.

Sonra karanlıkta bir ışık parladı. Siyahın üzerinde turuncu bir nokta, sigara çakmağının alevi gibi. Evin yakınındaki kuru bir çalı, odun yığını gibi alev aldı. Adamın bir adım geri çekilip, ceplerine ellerini sokarak yangının büyümesini izlediğini gördü. Bu, önceki davetsiz misafir değildi. O, ona yalnız mı yaşadığını soran polis memuruydu.

Ateş evin arka duvarına sıçradı. Brigid ve kız kardeşinin büyüdüğü ev. Onu terk eden annesiyle olan son bağı. Otuz yıllık tasarımcı elbiselerinin saklandığı yer. Flora'nın bir yerlerde haritasına başka bir turuncu iğne batırıp batırmadığını merak etti.

Brigid, evini kurtarmak için çok uzakta olduğunu biliyordu. Ama bir telefon edemezse, yangın tüm mahalleyi yok edebilirdi. Eve yeterince hızlı dönüp bir şeyler yapabilmenin tek bir yolu vardı: geldiği yoldan geri dönmek. Bu da kundakçının yanından geçmek anlamına geliyordu. Onu öldürmesi gerekecekti. Bunu düşünürken, harekete geçmişti bile.

Sessiz olmak için özel bir çaba göstermedi, ama adam onu hiç duymadı. Yaklaştıkça, adamın profilini görebiliyordu; adam, alevlerin duvarlara sıçrayıp yatak odalarını sarmasını izliyordu. Yüzündeki coşkulu ifadeden, bunun onun çıkardığı ilk yangın olmadığını anlayabilirdi. Tam tersine. Ve ne yapması gerektiğini zaten biliyordu.

Daha önce geçtiği aynı çalıktan gelen tıkırtı sesini duyduğunda, Brigid elini içeri soktu ve yılanı yakaladı. Yılan elinde kıvrılıyor ve bacaklarına vuruyordu, ama ısırmayacağını biliyordu. Kuzgunlar o gün birinin öleceğine karar vermişlerdi, ama bu kişi o olmayacaktı.

"Merhaba," dedi yılanın üzerine çıktığında.

Filmlerinden birinde bir aktör onun gibi çığlık atmış olsaydı, başka bir çekim isterdi. *Çok abartılı*, derdi.

"Bayan Laguerre! İçeride olmadığınız için çok mutluyum. Sizi kontrol etmek için geri geldim ve evin yandığını gördüm. İtfaiyeyi aradım, yakında burada olurlar." Gözleri, dişlerini gösteren öfkeli çingiraklı yılanın üzerine kaydı. "İyi misiniz?" Polis, olanları anlamaya çalışırken bir adım geri attı.

"Hayır," dedi Brigid. "Çok üzgünüm. Otuz yıldır öldürdüğüm ilk orospu çocuğu sensin."

"Anlamıyorum..."

Brigid, koşu pantolonunun belini çekip yılanı içine attığında anladı. Orada kalıp sonra ne olacağını görmek için beklemedi. Onun ölümünü iki kez izlemeye gerek yoktu. Bunun yerine, Brigid sevgili çocukluk evine son kez girdi ve 911'i aradı.

İTFAİYECİLER KANYONU kurtardılar, ama ev kurtulamadı. Kundakçının cesedini, pantolonu uyluklarına kadar inmiş ve testislerinde kötü bir yılan ısırtıyla buldular.

Brigid hastaneye kaldırıldı ve şok tedavisi gördü. Ertesi sabah saat sekizde sabah saat sekizde, kişisel asistanının bakımına bırakıldı. Birkaç saat içinde, tek başına uçağa binerken görüldü, her zamanki baştan aşağı siyah kıyafetiyle kasvetli ve şık görünüyordu. Göğüs cebinde dökme demir bir anahtar vardı.

Canavarların Hanımı

Phoebe Duncan, Endswell belediye başkanını yatakta bırakıp ot toplamaya gitti. Saat çok erken olmasına rağmen, sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyordu. Yapraklar ve çiçeklerin üzerindeki çiğ kuruyacaktı. Gün çok sıcak geçecekti ve Teksas güneşi bitkilerinin değerli yağlarını çalmeden önce bahçeye gitmesi gerekiyordu.

Çıplak vücuduna beyaz bir güneş elbisesi giydi, kıvrıkcık siyah saçlarını kalın bir yılan gibi ördü ve botlarını giydi. Dışarıda, güneş ilk tembel ışınlarını toprağa yayarken, dolunay yukarıdan aşağıya bakıyordu. Phoebe, ön kapının yanındaki kancadan hasır sepetini aldı ve başına bir şapka taktı. Sonra eski çiftliğin büyük ön verandasına çıktı ve kendini bir kuzgunla karşı karşıya buldu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Phoebe.

Kuzgun cevap vermedi. Sabah ışığında, özellikleri yokmuş gibi görünüyordu. Kadife kumaştan kesilmiş bir silüet veya en siyah mürekkeple doldurulmuş bir şablon gibi iki boyutlu görünüyordu. Phoebe'nin onu fark ettiğinden emin olmak istercesine bir an orada durdu. Sonra dönüp aya doğru uçtu ve çığlıktan çok kıkırdama gibi bir ses çıkardı.

Phoebe bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Ivy teyzesi ona öğretmişti. Kuzgun, bir mesajın geleceğini duyurmuştu.

"İlgilenmiyorum," dedi Phoebe. "Bugün meşgulüm."

Hazırlaması gereken tentürler, sayması gereken haplar ve pişirmesi gereken kurabiyeler vardı. Ayrıca belediye başkanıyla bir saat daha vakit geçirmeyi umuyordu. Mesaj için

mesaj için zamanı yoktu.

Arka taraftaki bitki bahçesine doğru yürüdü, tamamen sinirli kalmaya niyetliydi. Ama sonra, bu toprağın güzelliği nefesini kesti —tıpkı neredeyse otuz yıldır her gün olduğu gibi. Bitki ve sebze bahçelerini geçtikten sonra, meyve bahçesi mavi boncuk çiçeklerinden oluşan bir denizden yükseliyordu. Bir dere vadiden geçerek çiftliği ötesindeki engebeli vahşi doğadan ayırıyordu. Tepelerin gerisinde iki kaya arasında, kendi elleriyle inşa ettiği küçük bir kulübe vardı. Ayda en az bir kez, kendine bir fincan mantar çayı doldurur ve geceyi bu toprağın ruhlarıyla geçirirdi.

Şimdi vahşi doğaya sırtını dönmüş, çemen otu koparıyor, çördük otu topluyor ve maca kökünü söküyor, her birini hasır sepetinde ayrı ayrı yığınlar halinde topluyordu. Gün için ihtiyaç duyduğu tüm malzemeleri topladığında, güneş ufukta yükselmiş ve hava kavurucu olmuştu. Phoebe durup şapkasıyla yüzünü serinletmek için havalandırdı. O anda domuzu gördü.

Domuz, ön ayakları düz ve poposu yere degecek şekilde, av köpeği gibi bluebonnet çiçeklerinin arasında oturuyordu. Phoebe ona doğru yürürken, hayvanın ağırlığının dört yüz pound olduğunu, belki de daha fazla olduğunu tahmin etti. Üst dudağının üzerinde iki uzun, tartar kaplı diş kıvrılmıştı ve kahverengi kılları yanlara doğru taranmış ve üstte kabarık hale getirilmişti; Kuts & Kurls'daki Wanda'nın kasabadaki kadınların yarısına yaptığı saç modeli ile aynıydı. Domuzdan yayılan koku boyayı bile sıyracak kadar güçlüydü, ama ruh dolu kahverengi gözleri ortalama bir insanın zekasını aşan bir zeka olduğunu gösteriyordu. Phoebe, bu yaratığın onu başından beri izlediğinden şüpheleniyordu.

Yabani domuzlar, Hill Country'de hiç de nadir görülmezdi; burada bir tehdit olarak kabul edilir ve genellikle görür görmez vurulurlardı. Ancak bir domuzun bu kadar büyümesi ya da Eski Olan'dan mesajlar getirerek evinize gelmesi nadir bir durumdu. Phoebe elini uzattı ve domuzun kıllarını okşadı. Domuz, bir köpek gibi eline burnunu sürttü. "Ee, Petunia, ne var?" diye sordu.

Domuzun uzun burnundan farklı uzunluk ve yoğunlukta beş kez homurtu sesi çıktı. Phoebe o anda gerginleşti.

"Üzgünüm tatlım, domuzca bilmiyorum," diye yalan söyledi. "Bir insan tanıdığında beni bul." Phoebe geri dönmeye başladığında, iki

ılık atan domuz yavrusu, annelerinin geniş kinin arkasındaki saklandıkları yerden fırladı — biri ay beyazı, diğeri altın kahverengi. Phoebe yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Ivy Teyze ona doğanın işaretlerini okumayı öğretirken, bunların ince ve yoruma aık olabileceğini söylemişti. Bu ise hiç de öyle değildi.

"Olmaz," dedi Phoebe domuzcuklara.

Eve doğru koşarken, devasa hayvanın arkasında koştuğunu duyabiliyordu, ama Phoebe arkasına bakmayı reddetti. Yıllar boyunca, kendisinden istenen her şeyi yapmıştı ve ne kadar zor olursa olsun, şikayet etmeden yapmıştı. Bu farklıydı. Bu çok ileri gitmişti. Domuzun isteğini yerine getirmek yerine, çıplak olarak ateş karınca yuvasının üzerine melirdi.

"Hayır dedim, lanet olsun!" diye omzunun üzerinden bağırdı ve yanıt olarak dört ısrarcı homurtu duydu.

O geldiğinde belediye başkanı n verandada oturuyordu. Neyse ki, ona misafirlerin geleceğini hatırlatmıştı. Tamamen giyinik olarak ortaya ıktı. Onu görmek hala bacaklarının arasını ısındırıyordu. Uzun, zayıf bir adamdı, simsiyah saçlarında ve kalın bıyığında birkaç gri çizgi vardı. Yüz hatları, Teksas olmadan çok önce bu topraklarda yaşayan insanlarınkine benziyordu, mavi gözleri ise bu toprakları başkalarından alanlarınkine benziyordu.

"Bu kadar erken ofise mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Evet. Kalmak istesem de, bu kasaba kendi kendine yönetilemez. Orada yeni bir arkadaş mı edindin?" diye Phoebe'ye sordu. Phoebe her zaman tedavi etmek için bir tür hayvanla eve gelirdi: yetim geyik yavruları, topal akallar, hatta kanatları kırık akbaba türleri.

"O kokuşmuş domuz benim arkadaşım değil," diye homurdandı Phoebe.

Ed, onun arkasından domuzu inceledi. "Onu vurmamı ister misin? O büyüklükte bir kafa duvarda çok güzel durur."

Phoebe onun şaka yaptığını biliyordu, ama ona ayak uydurdu. "O yaratığı öldürürsen başın belaya girer. Buraya bir mesajla geldi."

Ed kaşlarını kaldırdı. "Ne mesajı?" "Brigid'i görmemi istiyor."

Ed, isteğin öneminin tam olarak farkında olarak başını salladı. O ve Phoebe yirmi sekiz yıldır sevgililerdi ve tüm bu süre boyunca Phoebe kız kardeşinden sadece birkaç kez bahsetmişti. Onun kim olduğunu

kim olduğunu biliyordu. Onun ünlü olduğunu biliyordu. Ama onları ayıran şeyin ne olduğunu hâlâ bilmiyordu.

"Ve?"

"Ve ben lanet olası bir domuzdan emir almam."

Otuz mil uzakta, Endswell dışındaki otoyolda, Kayleigh Williams frenlere bastı ve Lexus'unu yolun kenarına çekti. SUV durur durmaz, kapıyı açtı ve kusmaya başladı. Asfaltta kızgın bir tavada pişirilen kahvaltısının kokusu, midesinde kalanları da boşaltmasına neden oldu. Hiçbir şey kalmayınca, bir şişe sudan bir yudum aldı, sıvıyı ağzında çalkaladı ve tükürdü. Kahvaltı yapmamalıydı. İlk aylar her zaman çok zorlu geçirdi. Son üç aylık dönemdeki gibi yataklara mahkum kalmazdı ama yine de çok rahatsız ediciydi.

Curtis'e bir hamileliği daha kaldıramayacağını söylemişti. Doktorları bile bunu önermemişti. En küçük çocukları doğduktan sonra beş yıl boyunca doğum kontrol hapı kullanmıştı. Oğulları bebekken, Kayleigh çevrimiçi dersler almaya başlamıştı. Bebek bezini değiştirip emzirirken, küçük bir mucize gerçekleştirerek sosyal hizmetler alanında bir diploma almıştı ve Jayson anaokuluna başladıktan sonra sonbaharda bu diplomayı kullanmayı planlıyordu. Sonra bir gün, doğum kontrol hapları banyodaki ecza dolabından kayboldu. Onun yerine iç çamaşırı çekmecesinde sakladığı haplar da kısa sürede ortadan kayboldu.

Kayleigh ona sorduğunda Curtis, "Tanrı bizim bir çocuk daha yapmamızı istiyor" dedi.

"Öyle mi? İsa senin hamile kalacağını mı söyledi?" diye bağırdı Kayleigh, öfke gözyaşlarıyla boğulurken. "Çünkü ikimiz de bunun beni öldürebileceğini biliyoruz."

On beş dakika sonra, affedilmesini yalvarıyordu. Curtis her zaman aynı cezayı isterdi. Oğulları için, itaat etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Morlukları iyileşmeden önce tekrar hamile kalmıştı. Curtis, diplomasını postayla aldığı anda gözüne morluk ekledi. Henüz hamile olduğunu bilmiyordu, ama

bunu öğrenecekti. Telefonlarına bir uygulama indirmiş ve durumu yakından takip ediyordu.

Öğleden sonraları, Jayson uyurken, Kayleigh yaptığı hataları düşünürdü. Curtis, lisede tanıştıktan sonra ona ilk anlattığı şeylerden biri, demir yumrukla evini yöneten, toplumun sevilen bir direği olan babasından ne kadar nefret ettiği idi. Bu sır onları birbirine bağlamıştı ve Kayleigh, Curtis'in farklı bir erkek olacağına dair bir umut görmüştü. Ancak bu umut, otoyolda önündeki parıldayan deniz kadar bir serap olmuştu. Kayleigh'in ilk hatası, iyi ve Tanrı'dan korkan bir adamla evlendiğine inanmasıydı. O zamandan beri daha birçok hata yapmıştı. Bir hata daha yapmayacaktı.

Telefonundaki haritaya göre, hedefine yarım saat uzaklıktaydı. Torpido gözünden bir Starbucks peçetesi çıkardı ve ağzını sildi. Sonra arabayı tekrar sürmeye başladı. Kız kardeşi Jayson'a bakıyor ve yedi yaşındaki Brian'ı okuldan alıyordu, ama Curtis her zaman saat altıda bankadan eve geliyordu. O ve çocuklar evde olmazsa, şüphelenirdi ve onu cezalandırmak için suç kanıtına ihtiyacı yoktu.

Eyalette onun gibi kadınlara yardım edecek klinik kalmamıştı. İnternette başka çözümler arayamazdı, Curtis her zaman onun ne aradığını biliyor gibiydi. Bu yüzden kız kardeşi onun yerine Google'da arama yaptı. "Sana bir şifacı buldum," diye Kayleigh'e telefonla haber verdi. Bu günlerde kimin dinlediğini asla bilemezdin. "Yarın öğlen seni görecek."

Kayleigh, işte böylece kendini Teksas'ın Endswell kasabası dışındaki bir çiftliğe giden yolda buldu. Burası, yaşadığı yerden iki yüz mil ve diğer yerlerden en az yüz mil uzaktaydı. Hız sınırına göre hız sabitleyiciyi ayarladı. Trafik çevirmesine takılmayı göze alamazdı.

Allswell Çiftliği tabelasına geldiğinde, Kayleigh otoyoldan çıktı ve kurumuş çöl arazisinde üç mil daha ilerleyerek, yerli bitkilerle düzenlenmiş bir çim bahçeyle çevrili muhteşem bir taş evin önüne geldi. Son yıllarda sevgiyle yenilenmiş olan bu ev, önündeki domuz heykeli tartışmalı bir zevk örneği olsa da, şık bir spa veya oda ve kahvaltı tesisi olarak geçebilirdi.

Her şey o kadar normal görünüyordu ki, doğru yeri bulup bulmadığını merak etmeye başladı. Ama bu, motoru kapatması için ona güven verdi.

Kayleigh arabadan inip verandanın merdivenlerine yaklaşıp kadar, evin önündeki heykel homurdandı ve o, canlı, nefes alan bir domuzdan sadece birkaç metre uzakta durduğunu fark etti. O, doğma büyüme Teksaslı bir kızdı. Babası, arka bahçeyi kazmaya gelen veya mahallenin çocuklarını korkutan domuzları öldürmek için hala kapısının üzerinde bir av tüfeği bulunduruyordu. Küçük olanlar bile tehlikeliydi, ona hep böyle söylenmişti, ama bu sıradan bir domuz değildi. Sanki masallardan çıkmış gibiydi. Kayleigh, dev domuzun etrafında koşturan iki küçük domuz yavrusu karşısında dehşete kapılmak yerine büyülenmiş olduğunu fark edince şaşırdı.

"Merak etme, Petunia sana zarar vermez," dedi bir kadın. "O beni sinir etmek için burada."

Kayleigh, çiftliğin ön verandasında bot sesleri duydu ve arkasına hızlıca bir bakış atmak için gizlice döndü. Domuzu çok uzun süre gözden kaçırmanın akıllıca olmadığını düşünüyordu, ama kadının yaklaştığını görünce gözlerini ondan ayıramadı. O da masaldan çıkmış gibi görünüyordu. Örgüsünden kurtulmuş siyah bukleler her yöne doğru kıvrılıyordu. Kayleigh, uzaktan bile onun gözlerinin sıradışı olduğunu anlayabilirdi. Altın rengi yüzünde, mücevherler gibi parıldıyorlardı. Siyah harflerle yazılmış yabancı kelimeler omuzlarından kollarına doğru akıyordu.

Kayleigh, dünyada böyle kadınlar olduğunu uzun zamandır biliyordu ve onlardan uzak durmanın en iyisi olduğuna inanıyordu.

"Sen Kayleigh misin?" Kadının gülümsemesi sıcak ve sesi sıcak bir banyo kadar rahatlatıcıydı. Cevap beklemedi. "Merhaba, ben Phoebe." Sonra gülümsemesi kayboldu ve Kayleigh'in makyaj çantasındaki en kalın kapaticıyla bile gizleyemediği morlukları görünce gözleri kısıldı. "Bunu söylediğim için kusura bakma, ama başın belada gibi görünüyor. İyi misin?"

Kayleigh'in midesi bulandı ve elini midesinin üzerine koydu. "Sadece biraz araba tutmuşum. Oturabileceğim bir yer var mı?"

Phoebe, asıl sorunun konuşulmamasını kabul edercesine başını salladı. "Benimle gel, seni iyileştireyim."

Kız kardeşin saat altıya kadar şehre dönmen gerektiğini söyledi. Doğru mu?"

"Evet." Kayleigh, şeytan tapanlar tarafından öldürölme olasılığını hesaplamak için bir an tereddüt etti. Sonra, çiftliğe doğru yola çıkan Phoebe'ye yetişmek için acele etti, yolu onu domuzun yanından geçiyordu.

"Kış, lanet olsun!" Phoebe geçerken domuza emir verdi.

Domuz üç kez homurdandı ve Kayleigh iki kez baktı. Sanki yaratık garip bir dil konuşuyormuş gibi geliyordu. İkisi ona kavgaya eden bir çifti hatırlattı.

Merakını bastıramayan Kayleigh, kendini deli gibi hissettirmeyecek kelimeler bulmaya çalıştı. "Bu domuzun senin için burada olduğunu mu söyledin?"

"Evet, kız kardeşimi görmeye gitmemi istiyor," diye açıkladı Phoebe. "Bir domuz neden kız kardeşini görmeye gitmeni istesin ki?"

"Emin değilim. Önemli değil çünkü bu olmayacak," dedi Phoebe. "Kız kardeşim kötü bir kaltak."

Phoebe, Kayleigh'i evin içinden mutfığa götürdü. Rustik bir yer olmasına rağmen, burası zevkli ve kaliteye önem veren biri tarafından dekore edilmişti. Geniş çam tahtaları korunmuştu ve yeniden sıvanmış duvarlar hafif bir parlaklık yayıyordu. Uzun bir sabuntaşı tezgahlı ada, mutfağın neredeyse tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu ve mutfak, Kayleigh'i normal bir günde kıskançlık krizine sokacak aletlerle donatılmıştı.

Phoebe bir tabure çıkardı. "Otur," dedi ve Kayleigh itaat etti.

"Şifacı ne zaman beni görebilir?" diye sordu Kayleigh, Phoebe buzdolabını açıp soluk mor bir sıvıyla dolu bir sürahi çıkardığında.

"Şu anda seni görüyor," dedi Phoebe.

"Sen mi?" Kayleigh sesindeki şaşkınlığı gizleyemedi ve gözlerini Phoebe'nin dövmelerinden ayıramadı.

"Evet, ben." Phoebe mor sıvıyı bir bardağa döktü ve Kayleigh'in önüne koydu. "Kim olduğumu sandın? Hizmetçi mi?"

"Bilmiyorum. Sanırım bir hata yaptım." Kayleigh taburesinden kaydı.

Phoebe gülümsedi ve tezgahın üzerinden kadına doğru eğildi. "Umarım seni korkutan *dövmelerim* değildir," dedi, vücut sanatından bahsetmediğini açıkça belirtmek için. "Görüyorsun, ben başkalarını görünüşlerine göre yargılayan insanlardan hoşlanmam. Sanırım dövmelerimi pislikleri uzak tutan bir şey olarak görebilirsin ve ben pisliklere yardım etmekle hiç ilgilenmiyorum. O lüks arabayla geldiğinde, bir an için *senin* bir pislik olabileceğini düşündüm. Ama sonra, birini tanımadan yargılayamayacağını hatırladım. Bu yüzden sana yardım etmeye karar verdim."

Kayleigh nasıl cevap vereceğini bilemeden donakaldı.

Phoebe bardağı işaret etti. "Kızım Sibyl, tarifi mükemmelleştirmeme yardım etti. Buradan gitmeden önce bir yudum dene," diye ısrar etti. "Sonra, hala gitmek istiyorsan, seni domuzun yanından geçerek dışarıya kadar geçiririm."

Kayleigh bardağa baktı. Son suyunu yola tükürmüştü ve şimdi susamıştı. "Tamam." Bardağı dudaklarına götürdü. Üzüm veya böğürtlen kokusu bekliyordu ama bunun yerine hoş bir çiçek kokusu ile karşılaştı.

"Çöl lavantası ve kutsal devedikeni," dedi Phoebe. "Ayrıca Sibyl lezzet katmak için birkaç şey daha ekledi."

"Güvenli olduğundan emin misin?"

"İnsanlar bu şeyi almak için yüzlerce kilometre yol gidiyor."

Kayleigh küçük bir yudum aldı. Tadı çok hoştu, bu yüzden bir yudum daha almaya cesaret etti. Soğukluk boğazından aşağı kaydı ve karnında birikti. Midesi ciddi bir şekilde kırırdamaya başladı, içindekileri dışarıya, yere fırlatmaya hazırlanıyordu. Karın kaslarının gerildiğini hissetti ve sonra - mucizevi bir şekilde - gevşedi. Saatler sonra ilk kez, organlarını hissetmiyordu ve boğazının arkasında kusmuk tadı yoktu. Bardağı üçüncü kez kaldırdı.

"Biraz daha kalmak ister misin?"

Kayleigh bardağı bara koydu ve Phoebe'nin uzattığı peçeteyle ağzını sildi. "Evet," dedi.

"Bitir. Bir dakika sonra dönerim."

PHOEBE BİR KÖPEK KASESİNE su, diğerine sebze artıkları doldurdu. İkisini de domuzun yanına götürdü, ama domuz yemekle ilgilenmedi.

"Açlık grevi yapman Brigid hakkındaki fikrimi değiştirmeyecek," dedi Phoebe dişi domuza. "Doyana kadar ye, yavrularını besle, sonra evine git. Buradaki işin bitti."

Phoebe evin etrafında dolaştı ve artık atölyesi olarak kullandığı eski ahıra girdi. Masasının üzerine düz beyaz bir bez serdi. Ortasına, raftaki bir kavanozdan bir çay kaşığı ot serpti. Başka bir kavanozdan biraz daha ekledi, sonra da üçüncü bir kavanozdan bir avuç ekledi. Sonunda, karışım tuhaf bir potpuriye benzediğinde, bezin dört köşesini toplayıp, son müşterisinin morarmış gözü için bir kompres yaptı.

İşini bitirdiğinde, Phoebe saman balyalarının arkasında sakladığı kasayı açtı ve iki küçük manila zarf çıkardı. Bunları bir eline, kompresini diğer eline alarak mutfağa geri döndü ve zarfları Kayleigh'in önüne koydu.

Phoebe birinci zarfı işaret etti. "İçinde mifepriston hapi var. Bu, içindeki embriyonun büyümesini durduracak." Parmağını ikinci zarfa kaydırdı. "Bu misoprostol. Rahmini boşaltacak. Tüm süreç yaklaşık beş saat sürecek. Ağır bir adet dönemi gibi görünecek ve hissedilecek. Kimse farkı anlayamayacak."

"Bunlar kürtaj hapları mı?"

"Evet. Güvenli ve etkilidirler. Bu ilaçlarla komplikasyon yaşamaktan çok, Tylenol'ü aşırı dozda almaya daha yatkınsın."

"Hepsi bu mu?" Kayleigh rahatlamış görünüyordu. "Bana bitki vereceğinizi sanmıştım."

"Hamileliği sonlandıracak birçok bitki var, ama hiçbirisi bu haplar kadar etkili değil. Ama senin için bir bitkisel ilaç hazırladım." Phoebe masanın üzerinden bir nesne kaydırdı — hazırladığı merhem. "Bu gözün için. İstersen, sana vuran adam için özel bir şey hazırlayabilirim."

Kayleigh, Phoebe'nin ne demek istediğini anlamak için bir an bekledi. Anladığında "Oh hayır!" diye bağırdı. "Kocama asla zarar veremem. Ben Hristiyan bir kadınıam."

"Eminim dövdüğü bir sonraki kadın da öyle olacaktır," diye cevapladı Phoebe.

Kayleigh nefes almıyor gibiydi. "Sonraki kadın mı?"

Phoebe hiç lafını esirgemeyen biriydi. "Kocanın ölümcül bir hastalığı var. Ama bu onu öldürmeyecek. Seni öldürecek. Sonra, sen öldüğünde, bir sonraki kadına geçecek. Ve hastalığını oğullarına da bulaştıracak."

Kayleigh'in eli, sanki göğsünden fırlayıp çıkmasını engellemek istercesine kalbine gitti. "Oğullarımı nereden biliyorsun? Sen bir tür cadı mısın?"

"Daha kötüsü de söylendi," dedi Phoebe. "Ama gerçek şu ki, kız kardeşin aradığında onunla uzun uzun konuştum."

"Sana ne söyledi?"

"Kocanın seni dövdüğünü ve son hamileliğinin tecavüz sonucu olduğunu söyledi."

Kayleigh ağlamaya başladı. "Sana bunu söylediğine inanamıyorum."

"Utaniyorsun," dedi Phoebe. "Neden? Sen yanlış bir şey yapmadın ki. Senin gibi kaç kadınla tanıştığımı biliyor musun? Morluklarını boyayarak merdivenlerden düştüklerini iddia eden. Dünyaları yıkıldığında görünüşlerini korumak için ellerinden geleni yapan." "Yapabileceğim hiçbir şey yok. Çıkış yolu yok," diye ısrar etti Kayleigh. "Binlerce kez düşündüm. Kocamı terk edersem ailem beni suçlayacak. Beni kabul etmeyecekler. Yıllardır işim yok. Oğullarımı tek başıma geçindiremem. Curtis'i bıraksam bile, hemen peşimden gelir. Hayır cevabını kabul eden bir adam değil. Benim ve oğullarım için en iyisi, başımı eğip onun istediği her şeyi yapmak."

Phoebe elini uzattı ve Kayleigh'in elini tuttu. "Yine de buradasın. Bu bana neyi gösteriyor biliyor musun? Bir parçanın, yaşayabileceğin başka hayatlar olduğunu bildiğini gösteriyor." Phoebe gözlerini kapattı ve başını salladı. "Ben de görebiliyorum."

Dışarıda, bir araç eve yaklaşıyordu. Durdu ve motoru kapandı.

"Kayleigh!" diye bir erkek sesi bağırdı.

Kayleigh geri çekildi ve elini Phoebe'nin elinden çekti. Bir kapı çarptı.

Phoebe gözlerini açtı ve ön kapıya doğru baktı. "Sanırım bu senin kocan?"

"Evet, o Curtis." Kayleigh yırtıp attı yırtıp
zarfı mifepriston mifepristonun bulunduğu zarfı
yırttı ve küçük beyaz hapi kuru kuru yuttu.

"Burada olduğunu biliyorum, Kayleigh!" Curtis ön bahçeden
bağırды. "Lanet olası araban dışarıda park edilmiş."

"Beni bulursa, beni öldürür," diye fısıldadı Kayleigh.

"O zaman burada kal," diye emretti Phoebe kapıya doğru ilerlerken.

"Üzerinde silah var," diye uyardı Kayleigh. "Seni vuracak."

"Bugün değil," diye güvence verdi Phoebe. Bir kez olsun, kız
kardeşinin gücünü tatmıştı. "Domuzun bana getirdiği mesaj bu
değildi."

ÇİFTLİĞİN ön bahçesinde karşılaştığı adam, hayalindeki pisliğin tıpatıp
aynısıydı, ağlayan bir bebeğin parlak kırmızı yüzüne sahipti. "Merhaba,"
dedi gülümseyerek. "Yardımcı olabilir miyim?"

Adam ilk başta cevap vermedi. Kendisini korkutmayan bir kadınla
karşı karşıya kalınca şaşkın görünüyordu. Kendi korkusunu tiksinti ile
kamufle etmek için bir an zaman aldı.

"Sen de kimsin?" diye alaycı bir şekilde sordu Curtis.

"Patronunu çağır." "Bu mülkün sahibiyim," diye cevapladı
Phoebe.

"O zaman neden burada olduğumu biliyorsun. Karıma dışarı çıkmasını söyle."

"Kim?" Phoebe, adamın yüzünün daha da kızardığını görmekten
zevk aldı ve adamın ona zahmetten kurtulup kalp krizinden ölecek mi diye
merak etti.

"Lanet olası karım!" diye bağırды. "Kayleigh, bir bebeğe zarar
verdiysen, bunun bedelini çok ağır ödeyeceksin!" Sonra Phoebe'ye
döndü. "Ve sen. Seni doksan dokuz yıl hapse attırmadan rahat
etmeyeceğim."

"Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum," dedi Phoebe.

"Oradaki benim karımın arabası!"

"Öyle mi?"

"Lanet olsun, içeri girip onu kendim bulacağım."

Phoebe güldü. "Hayatta olmaz. Benim mülkümdesin ve seni
zorlamadan önce gitmeni rica ediyorum."

Adam belindeki kılıfa uzandı ve Phoebe, silahı ona doğrulttuğunda metalin parıltısını gördü. Sonra bir anda ortadan kayboldu ve silah ateşlenmeden hemen önce kısa bir çığlık duydu. Toz dindiğinde, Curtis'in görünür kalan tek kısmı karnının güneyindeydi. Geri kalanı, yüzü domuzun kışına sıkışmış halde, dört yüz kiloluk domuzun altında gömülüydü.

Phoebe telefonunu çıkardı ve Ed'i aradı. "Buraya dönsen iyi olur," dedi. Sonra Curtis'in toprağa izler bırakan botlarından kaçınarak öne doğru adım attı ve domuza seslendi.

"Aferin," dedi hayvana. "Seni kaşımak isterdim ama kamera karşısında hoş görünmezdi. Ama bana bir iyilik yapıp biraz sakinleşir misin? Bu bizim kararımız değil. Onun karısının onunla ne yapmak istediğine karar vermesine izin vermeliyiz."

Petunia, adamın affedilmesi gerektiğine ikna olmamış gibi homurdandı. Dışarı çıkan Kayleigh'e ikinci bir öfkeli homurtu yöneltti.

"Ee?" diye sordu Phoebe Kayleigh'e. "Güvenlik kameralarım her şeyi kaydetmiş. Ama ses kaydetmiyorlar. Domuzu kalkmasını isteyebilirim ya da olduğu gibi bırakabiliriz. Orada kalırsa ne olacağını biliyorsun. Tanrı'dan korkan bir kadın olduğunu biliyorum, bu yüzden emin olmak istiyorum..."

"Domuzu olduğu yerde bırak." Artık durum tersine dönmüştü ve Kayleigh'in yüzünde hiçbir korku belirtisi yoktu.

"Öyleyse, hanımefendiyi duydu," dedi Phoebe domuza.

Petunia tüm ağırlığını Curtis'in kafasına bıraktı. Boğuk çığlıklar anında sustu ve ayakları yeri tırmalamayı bıraktı. "Sen git şimdi," diye emretti Phoebe Kayleigh'e. "Ben burada kalıp yetkililerle ilgileneceğim."

Phoebe, araba hızla uzaklaşana kadar bekledi, sonra dikkatini tekrar domuza çevirdi. "Yanlış anlama Petunia, sana çok minnettarım. Ama yine de aile toplantıları düzenlemeyeceğim."

Petunia tiksintiyle bir kez homurdandı ve ayağa kalktı. İki yavrusu, o dereye doğru koşarak mavi çan çiçekleri denizine girerken, verandanın altından çıkıp ona katıldı. Curtis, nehir kayalıklarında

, gözleri biriken bulutlara bakıyordu, mavi yüzü domuz pisliği ve siyah kıllarla kaplıydı. Phoebe onun üzerine çömeldi ve iki parmağını şah damarına koydu, her ne kadar ölü gibi görünse de. Nabız hissetmedi. Yine de, çok fazla korku filmi izlemiş olduğu için, eline bu kadar yakın bir yerde duran silahı rahat hissedemiyordu. Phoebe elbisesinin eteğini kullanarak silahı aldı ve verandaya taşıdı.

Ed, cipiyle geldiğinde, Phoebe merdivenlerde oturmuş cesedi izliyordu. Onu görmek, Phoebe'yi rahatlattı. Ed'den başka hiçbir erkeği sevmemişti ve asla sevmeyeceğini de biliyordu. Rüzgâr şiddetlenmişti ve Ed, eve doğru yürürken şapkasının kenarını iki parmağıyla tutuyordu.

"Gökyüzü çok kötü görünüyor," dedi Phoebe. Ed başını

kaldırdı. "Hava tahminlerinde fırtına yok," dedi.

"Bu günlerde bunun bir anlamı var mı?" diye cevapladı Phoebe.

"Doğru," diye onayladı Ed. Cesedin başına gelmişti. "Ona ne oldu böyle?"

"Bana silah çekti, Petunia da üzerine oturdu," diye cevapladı Phoebe. "Ben ona dokunmadım bile."

Ed başını salladı ve sakallarını kaşıdı. "Her şeyi kameraya aldık, değil mi?"

"Evet." Phoebe en yakın kamerayı işaret etti.

Ed etrafına bakındı. "Domuz nerede? Ona teşekkür etmeliyim galiba "

"Brigid hakkında fikrimi değiştirmediğimi söylediğimde kaçtı." "Senin kızıyı kurtardıktan sonra mı? Lanet olsun, ne kadar

"Senin kızıyı kurtardıktan sonra mı? Kahretsin, ne kadar inatçısın."

Gökyüzü aniden karardı ve çiftliğin teneke çatısında dolu tanelerinin sesini duydular.

"Sanırım bu konuşmayı bir kenara bırakıp sığınacak bir yer aramalıyız," dedi Phoebe.

"Başka kimse var mı?" diye sordu

Ed. "Hayır, şu anda sadece biz varız."

Ed kaşlarını kaldırdı. "Bodruma inmek ister misin?" Phoebe gülümsedi. "Tabii ki."

Ed ve Phoebe, eski çiftliğin yanındaki, evin kök mahzenine açılan ahşap kapılara doğru yöneldiler. Eskiden, tüm yenileme çalışmaları bitmeden ve kızları doğmadan önce, mahzen yazın serin kalan birkaç yerden biriydi. Phoebe ve Ed yıllar boyunca orada birçok öğleden sonrasını geçirmişlerdi. Phoebe merdivenlerin altında beklerken, Ed güçlendirilmiş kapakları kapattı ve ağır demir çubuklarla sabitledi. Sonra Ed'in elleri yüzünü kavradı ve dudakları Phoebe'nin dudaklarına değdi. Dışarıda rüzgâr uğuldamaya başlamıştı.

"Büyük bir şey geliyor gibi," diye Ed kulağına fısıldadı. "Belki de fırsatın varken benimle evlenmeliydin."

"Ne yazık," dedi Phoebe. "Ama en azından yüzümüzde domuz kıcı varken ölmeyeceğiz."

"Küçük nimetler için şükürler olsun," dedi Ed yavaşça.

Dışarıda fırtına uluyordu, ama mahzen kapıları sıkı sıkıya kapalıydı. Yirmi dakika sonra gürültü kesildi. Çürümüş mahzen toprağıyla kaplı, çıplak bir şekilde yerde yatıyorlardı ve tuzak kapaklarına bakıyorlardı. Yanlarında, zeminde ince bir ışık şeridi görünüyordu. Fırtına dinmiş ve güneş çıkmıştı.

Kapıları açtıklarında, Phoebe'nin ilk gördüğü şey, zarar görmeden hayatta kalan mavi çan çiçekleri deniziydi. Tek sorun, onları hiç görememesi gerektiği idi.

"Sanırım ceset için endişelenmemize gerek yok." Ed, Curtis'in yattığı yeri gösterdi. Artık ne ondan ne de kamyonetinden bir iz kalmamıştı. Kasırga ikisini de alıp götürmüştü.

"Elektrik faturasında da çok tasarruf edeceğiz," diye ekledi Phoebe. Ev de yok olmuştu. Üzerlerinden geçen şey, evi temellerinden söküp atmıştı. Geriye hiçbir şey kalmamıştı, tek bir cam parçası ya da boya parçası bile.

Uzun bir sessizlik oldu. Phoebe her şeyini ilk kez kaybetmiyordu.

"Lanet olsun," dedi Phoebe sonunda.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ed.

"Lanet olası domuzu dinlemeliydim diye düşünüyorum. Yaşlı Adam hayır cevabını kabul etmiyor. Wild Hill'e geri dönmeliyim."

Bölünme

Olası Olmayan Bir Çift

1983 yılıydı ve Brigid ile Phoebe Duncan, Kaliforniya'da bir kumsalda kale inşa ediyorlardı ki, yedi yaşındaki komşuları, açıkça söylemek için can attığı bir duyuru ile yanlarına geldi.

"Siz gerçek kardeş olamazsınız," dedi onlara. "Birbirinize benzemiyorsunuz."

Beş yaşında ve uysal bir çocuk olan Phoebe ona aldırış etmedi. Altı yaşındaki Brigid ise, kavga çıkaran sözleri duyduğunda bunların ne anlama geldiğini anlayacak kadar büyüktü. Yıllar içinde, iyi bir kavgayı sevdiğini de öğrenmişti.

"Sen ne bilirsin ki?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Sen sadece aptal bir çocuksun."

"Senin kızıl saçlı bir hayalet gibi görüldüğünü biliyorum," dedi. "Ve onun afro saçları var."

Brigid kalktı ve bacaklarındaki kumu silkeledi. Phoebe, kulenin duvarlarını düzeltmeyi bıraktı. Gözleri, kız kardeşini takip ederken neşeyle parıldıyordu.

"Brigid!" Annelerinin plaj sandalyesinden seslendiğini duydular. İki kız da onu görmezden geldi.

"Ee?" Brigid çocuğa sordu.

"Annem, senin iki farklı baban olduğunu söylüyor, bu da annenin bir..."

Brigid son kelimeyi duyamadı. Elleri çocuğun göğsüne değdi ve aniden ikisi de dalgaların altındaki sessiz dünyada ağırlıksız hale geldi. Çocuğun vücudunun geriye doğru yuvarlanmasını, gözlerinin fal taşı gibi açılmasını ve soluk kollarının, akıntı onu denize doğru sürüklerken çırpınmasını izledi.

Denize doğru sürüklenirken, gözleri fal taşı gibi açılmış ve solgun kolları çırpınıyordu. Brigid su yüzüne çıkmaya çalıştığında, kendi başını ve omuzlarını tutan, onu aşağıda tutan eller hissetti.

"Brigid!" Flora oradaydı, çocuğu ayağa kaldırmaya yardım ediyordu. "Sana kavga etme demiştim!"

"O beni itti!" diye ağlayarak, tamamen kuru gözlerini sildi.

Brigid donakaldı, kendini savunamadı. Az önce gördüğü şeyden emin değildi. Gerçek gibi görünüyordu ve kesinlikle gerçek gibi hissediyordu. Ama onu en çok korkutan şey, karanlık ve güçlü bir şeyle karşılaştığı hissiydi. O kadar büyük bir şeydi ki ne olduğunu anlayamıyordu. Kadim ve aç bir şey.

"Anne, fahişe ne demek?"

Bu kelime, sahneyi durdurdu. Tüm gözler, hala kumda huzur içinde oynayan altın saçlı küçük kıza çevrildi.

"Ne?"

Phoebe çocuğu işaret etti. "O çocuk, annesinin sana fahişe dediğini söyledi."

Bir süre sessizlik oldu, sonra Flora kahkahayı patlattı. Çocuğun göz hizasına gelene kadar eğildi. "Lütfen annene her şeyi yanlış anladığını söyle. Ben fahişe değilim tatlım. Ben bir cadıyım."

AKŞAM YEMEĞİ OLARAK DONDURMA YEDİLER. Flora, bunu hak ettiklerini düşündü. *Hayat zorluklarla doludur*, kızlarına hep böyle söylerdi. *Bir zorluğu aştığında, kendini her zaman ödüllendirmelisin.*

"Neden birbirimize benzemiyoruz?" Brigid cevabı biliyordu, ama annesinin açıklamayı dinlemeyi seviyordu.

"Çünkü ikinizin babası farklı." Flora kaşığını yaladı. "Phoebe saçlarını babasından almış. Sen de tıpkı onun gibi bir drama kraliçesisin. Ama ikiniz de önemli olan her şeyi Duncan ailesinden almışsınız."

"Bize Duncanlar'dan bahset!" diye coşkuyla bağırdı Phoebe.

"Önce Sadie vardı. 1898'de İskoçya'dan buraya geldi. Brigid gibi kızıl saçlıydı. Küçükken hayaletlerle konuşurdu. Büyüdüğünde ise fırtınalar yaratabiliyordu. Sadie, Ivy ve Rose'un annesiydi..."

"Ivy ve Rose'un annesiydi." Brigid boşluğu doldurdu.

"Ivy teyzeyi tanıyoruz," dedi Phoebe. "O çok yaşlı."

"Kesinlikle çok yaşlı," diye onayladı Flora. "Doksan bir yaşına girdi."

"O her şeyi yetiştirebilir," diye ekledi Phoebe.

"Doğru. Ivy'nin ikiz kardeşi benim büyükannem Rose'du. Phoebe gibi tatlı biriydi ve geleceği görebiliyordu derler. Annem Lilith'i doğururken öldü."

"Lilith büyükannem ne yapabiliirdi?" diye sordu Phoebe. O ve kardeşi, onlar doğmadan önce ölen Lilith'i hiç tanımamışlardı.

"İnsanları sıkıntıdan öldürüyordu." Flora güldü. "Şaka yapıyorum. Annem çok ciddi biriydi, ama onu seviyordum ve onu çok özliyorum. Sanırım onun yeteneği kimya olduğunu söyleyebiliriz."

"Bizim yeteneklerimiz ne olacak?" diye sordu Brigid.

"Yakında öğreneceğiz," diye söz verdi Flora. "Benim yeteneğimi sizden biraz daha büyükken keşfettim. Yeteneğiniz ortaya çıktığında, üçümüz yazları Wild Hill'de geçireceğiz, böylece Ivy teyze size yeteneklerinizi kullanmayı öğretebilecek."

Duncan ailesinin malikanesi, kıtanın karşı tarafında, New York Eyaleti açıklarındaki bir adanın ucunda bulunuyordu.

"Ivy teyze öldüğünde, Wild Hill bizim olacak."

"Oh hayır," Flora Phoebe'yi düzeltti. O pek ciddi biri değildi, bu yüzden nadiren yüzündeki gülümseme kaybolduğunda, kızlar bunu fark ederdi. "Wild Hill kimseye ait değil. Onu korumak ve birbirimizi kollamak bizim görevimiz. Bu yüzden ailemizin işlerini kimseyle paylaşmamamız çok önemli."

Korkunç bir düşünce Brigid'in nefesini kesti. "Sahildeki o çocuğa cadı olduğunu söyledin!"

Flora en büyük kızını kendine çekip sıkıca sarıldı. "Annesinin bu kısmı hatırlamaktan çok utanacağı kesin. Ama haklısın. Daha dikkatli olmalıyım, değil mi? Bizim gibi kadınlar her zaman zulüm görmüştür. Duncan ailesinin bize göz kulak olan bir koruyucusu olması iyi bir şey."

"Hayalet mi?"

"Aynen öyle," dedi Flora. "Bir dahaki sefere Ivy teyzeyi ziyaret ettiğimizde, onunla tanışabilirsin."

"Wild Hill'e nasıl geldi?" Brigid cevabın ne olacağını biliyordu, ama yine de sordu. "Orada mı öldü?"

"Bu, büyüdüğünde anlatacağım bir hikaye," dedi Flora kızına, ki bu, pek çok şey hakkında söylediği bir şeydi.

ÜÇÜ ertesi gün tekrar sahile indiğinde, iki kapı ilerideki bir evin önündeki kumsalın sarı bantla çevrili olduğunu fark ettiler. Bir polis memuru Flora'ya kur yapmak için yanlarına geldi. Böylece, o sabah yedi yaşındaki bir çocuğun akıntıya kapılıp denize sürüklenerek boğulduğunu öğrendiler.

PHOEBE HABERİ DUYUNCA ağladı. Brigid günün geri kalanında sessiz kaldı. Sonuçta cadı olmak istediğinden emin değildi.

Hayalet

Cadı, hayattayken kullanacağım bir kelime değildi. Annem bana Bessie adını vermişti ve ben bir ebeyim. Cadılar, masum çocukları öldüren ve komşuların sütünü ekşiten iğrenç cadalozlardı. Herkes benim çok güzel olduğumu söylerdi. Bebeklere gelince, pek çoğunu ölümün eşiğinden kurtarmış ve ateşli annelerini de kurtarmıştım.

Onların Yeni Dünya dedikleri yere gitmemizi sağlayan benim yeteneklerimdi, ama o toprakların yeni bir yanı yoktu, uzun zamandır sahiplenilmişti. Kocam iyi bir marangozdu, ama ondan çok vardı. Ebe sayısı azdı. Tabii ki, o gemideki dindar insanlar bizim orada olmamızdan hoşnut değillerdi. Toniklerim ve merhemlerim, onların efendilerinin işine engel oluyordu. Onlar, tanrılarının ölüm için seçtiği kişileri sadece Şeytan'ın kurtardığına inanıyorlardı. İlk başta, dindarlardan birinin beni gecenin karanlığında gemiden aşağı atacağından endişelendim. Ama gündüzleri maruz kaldığım iftiralar, çekebileceğim en kötü şeydi. Kalabalık gemilerde hastalıklar kolayca yayılır. Tanrı, dindarların birini almaya çalıştığında, onların ne kadar çabuk Şeytan'a yöneldikleri dikkat çekiciydi.

Kaderin cilvesi, aylar süren yolculukta ölen beş kişiden biri benim sevgili Gerald'dı. Aynı küçük köyden geliyorduk ve aşk olduğunu anlamadan çok önce o benim olmuştu. Ben mesleğimi öğrenirken, o bir dev haline geldi. İki haftada bir ev inşa edebilir, bir günde bir tarlayı sürebilirdi; tüm bunları yaparken beni güldürür, şarkılarıyla kuşları büyülerdi. İkimizin

neredeyse her şeyden kurtulabileceğimize emindim. Ama Gerald'ı kurtarmak benim bilgimin çok ötesindeydi. O zamanlar ateşi düşürebiliyordum, ama okyanus üzerinde hiçbir gücüm yoktu. Bir dalganın teknemizin pruvasını yalayıp, hayattaki en iyi adamı alıp götürdüğünü izledim. Kalbim onun peşinden daldı ve bir daha geri dönmedi. Yaşlı Adam, kocama ve bana sadece beş yıllık bir evlilik vermişti. Ayrılmak için çok erken olduğunu hissettim. Ama annem, kutsama ve fedakarlığın el ele gittiğini öğretmişti. Yaşlı Adam'ın beni iyi bir nedenden dolayı yeni bir yola soktuğunu hissettim. Belki de görevim tamamlandığında, Gerald'ı bulmak için özgür olacaktım. O zamanlar görevin ne kadar süreceğini bilmenin bir yolu yoktu.

GEMİ ARKADAŞLARIM bana yas tutacak zaman bile vermediler. İki yolcu, karaya çıkmadan önce evlenme teklifinde bulundu ve yeni koloninin liderleri kabul etmem için bana baskı yaptılar. Yalnız bir kadın büyük tehlike altında olurdu, dediler. Ama onları korkutanın ben olduğumu görebiliyordum. Aklımdan geçenleri söyledim ve onların benim bilmemem gerektiğini düşündükleri şeyleri biliyordum. Beni evcilleştiremediği için kocamı suçladılar. Kısa sürede, ikinci bir evliliğe razı olsam da olmasam da, bu görevin erkeklerden birine verileceği belli oldu.

Bu yüzden adaya vardığımızda kaçtım. O zamana kadar, kolonistlerden, ormanda dolaştığını söyledikleri sözde vahşiler, şeytanlar ve canavarlardan çok daha fazla korkuyordum. Az sayıdaki eşyam ve çoğu annemin bahçesinden topladığım tohumlarımla yola çıktım. Geri kalanı, yaban havuçları ve şifalı ilaçlarıyla ünlü olan büyükannemden miras kalmıştı.

Kıyı şeridini gözden kaçırmadan üç gün boyunca yürüdüm. Yol boyunca, burayı evi olarak gören insanların çoğunu öldüren, ülkeyi kasıp kavuran bir çiçek hastalığından kurtulanlarla karşılaştım. Chepi adında genç bir kadını sağlığına kavuşturdum ve o da karşılığında benim hayatımı kurtardı. Beni Wild Hill'e götüren oydu. Daha sonra öğrendiğime göre, burayı halkı bu isimle adlandırmıştı. Burada yeşil olan her şeyin yetiştiği söyleniyordu. Yaz sonunda vardığımızda, mısır, fasulye ve kabak bolca yetişiyordu. Tepedeki küçük bir kulübe veba sırasında terk edilmişti ve ikimiz onu barınağımız olarak kullandık.

Sonbahar geldiğinde bahçedeki yiyecekleri hasat ettik. Ardından gelen kış, memleketimde yaşadıklarımın çok daha sert geçti. Ama arkadaşım bana hayatta kalmanın sırlarını öğretmişti. Samhain geldiğinde, bir sonraki bahara kadar rahatça yaşayabileceğimiz kadar yiyecek stoklamıştık. Karlar eridiğinde ve günler ısındığında, arkadaşım ailesini aramak için ayrıldı. Onun gitmesine çok üzüldüm, ama beni meşgul edecek çok şey vardı. Toprağı sürdüm ve kendi tohumlarımı ekim. Küçük evimin etrafındaki çayır çiçeklerle dolduğunda, cenneti bulduğuma emin oldum.

Wild Hill'deki ağaçlar nisan başında çiçek açtı. Mayıs ayında, bazıları ilk meyvelerini verdi. Adadaki geyikler de kısa süre sonra geldi. Arka ayakları üzerinde durarak alçak dallardaki meyveleri topluyorlardı. Bu muhteşem manzarayı izlemek bana büyük keyif veriyordu. Sonra bir gün pencereden izlerken, kapımda bir adam belirdi. Giysileri paramparçaydı, vücudu deri ve kemikten ibaretti. Onu kolonistlerden biri olarak tanımam biraz zaman aldı. Fırsatım varken onu öldürmeliydim. Bunun yerine onu içeri aldım, ona yemek verdim ve hikayesini dinledim.

Koloni ekinlerini zamanında ekememişti. Ocak ayına gelindiğinde yiyecekleri bitmişti. Artık açlık ve hastalık onları tehdit ediyordu. Tanrı'nın adamları şifacıya karşı koyamadı. Paskalya'ya kadar koloninin yarısı yok olmuştu. İki kadın yaz aylarında doğum yapacaktı, ama ikisi de hayatta kalacak gibi görünmüyordu.

Bütün gün kolonistlere ilaç hazırlamakla geçirdim. Misafirim ayrılırken, ilaçları ve verebileceğim bütün yiyecekleri aldı. Onu ormanımda geyik avlamaya davet ettim. Bir hafta sonra geri döndüğünde, yanında üç adam getirmişti. Onları sıcak bir şekilde karşıladım, sonra dehşetle depomda kalanları yağmalamalarını izledim. Sonra beni köye sürükleyip hapishaneye attılar. Suçlamanın büyücülük olduğunu söylediler. Sonunda aleyhimdeki kanıtları öğrendiğimde, acı bir kahkaha attım. Geyikleri büyülediğim söyleniyordu.

Onlarla mantıklı bir şekilde konuşabileceğime emindim. O zamanlar o kadar naiftim. Sonuçta, geyiklerin arka ayakları üzerinde yürümelerinin basit bir açıklaması vardı. Tek yapmanız gereken

ama beni sorgulayan adamlardan sadece ikisi gerçeği öğrenmekle ilgileniyor gibiydi. Geri kalanlar Wild Hill'i istiyordu.

Mahkûm etmek için daha fazla kanıt gerektiğinde, beni çıplak soyup vücudumu aradılar. Bir cadı işareti kaderimi belirleyecekti. Göğüslerimi kaldırıp bacaklarımı açtılar. Ne bulduklarını asla bilemeyeceğim. Benim göremediğim bir yerde saklıydı. Zaten ölümün gelmesini beklediğim için umurumda da değildi. Ama önce, Wild Hill'deki geyiklerle ilgilenmesi için bir grup gönderdiler. Onların deyimiyle Şeytan'ın sürüsü. Zavallı hayvanları kıyıya sürdüler, sonra da okyanusa uzanan dar bir kayalık alana çıkardılar. Geyikler köşeye sıkıştırıldığında, adamlar hepsini tek tek öldürdüler ve parçalanmış bedenlerini gelgitin alıp götürmesi için bıraktılar.

Sonra, o yerin yakınına bir darağacı kurdular. Beni önlüğümle kayalıkların üzerinden geçirdiler ve boynuma ilmiği geçirdiler. Onlar tanrılarına dua ederken, ben Kadim Olan'a seslendim. Katilleri ve tüm soylarını lanetledim. Ayaklarım yerden kalktıktan sonra da dudaklarım hareket etmeye devam etti. Öldüğümde, bedenimi rüzgarda sallanmaya terk ettiler. On iki saat boyunca, rüzgardan başka hiçbir şey bana dokunmaya cesaret edemedi. Sonra, o gece, dolunay gökyüzünün tepesine yükseldiğinde, ruhum dünyevi kafesinden çıktı ve Wild Hill'e, evine doğru yola çıktı. Sabahleyin, adadaki tüm kuşları bedenimin bir parçasını almaya gönderdim. Öğle vakti, benden geriye sadece kemiklerim kalmıştı. Ama ben hâlâ buradaydım — kuşların ve onların gübrelediği bitkilerin, büyüyen tohumların ve tepedeki her canlıyı bir ağa bağlayan mantarların içinde. Kadim Varlık beni kucaklamıştı. Annemi daha önce hiç tanımadığım bir şekilde tanıdım.

O gün, muhteşem bahçemdeki filizler kurudu ve öldü. Ondan sonra, ne ekilirse ekilsin, hiçbir şey yetişmedi. Gündüzleri, toprağımı çalan aileler böcek sürülerinin ve kuş sürülerinin tacizine uğradı. Gece çökünce, ulumam başladı. Evimde uyuyan hiç kimse bir an bile uykuya dalma şerefine nail olamadı. Kış gelince, tepe mantarların bolca yetişmesinden başka bir şey vermedi. O topraklarda yaşayanlar çoktan köye kaçmışlardı. Vahşi Tepe yeniden benim olmuştu.

Ama bu yeterli değildi. Hiç de bile.

Ertesi Nisan ayında İngiltere'den bir ikmal gemisi geldiğinde, denizciler kolonide tek bir kişi kaldığını keşfettiler. Bu kişi, beni Vahşi Tepede ilk bulan adamdı. Dört ayak üstünde çömelmiş, yaklaşan gemiye havlıyordu. Köye girdiklerinde, yarısı yenmiş mantar stoğu ve eti sıyrılmış insan kemikleri buldular. Adam asıldı ve köy yakılıp yıkıldı. Koloninin tüm izleri yok edildi.

Ancak o zaman tatmin oldum.

İKİ YÜZ ELLİ yıl boyunca yalnız yaşadım. Evim, dikenli devedikeni, sarmaşık ve yabani güllerle kaplı, mükemmel bir şekilde korunmuştu. Adaya daha fazla kolonistin geldiğini gördüm; çoğu Hollandalı, bazıları benim gibi İngiliz veya İskoçtu. Kıyı boyunca küçük kasabalar, bir balıkçı köyü de dahil olmak üzere, ortaya çıktı. Yerli halk, yeni gelenlere lanetli bir yerde kasaba kurmamaları konusunda uyarıda bulunmuş olabilir, ancak kabilelerin hepsi öldürülmüş, hastalıklarla enfekte edilmiş veya topraklarından kovulmuştu. Böylece kasaba büyüdü, ama yine de kimse Wild Hill'i sahiplenmedi.

Sonra zengin bir adam geldi ve benim küçük evimi yıktı. Onun yerine mermer bir konak inşa etti. Yıllar sonra adamın oğluyla birlikte gelecek olan genç bir kadının görüntüsü olmasaydı, ilk taşı koymadan onu öldürürdüm. Sonunda Sadie'yi gördüğümde, onun da beni görebildiğini fark edince şok oldum. Neredeyse üç yüzyıldır kimse yüzüme bakmamıştı. Yaşlı Olan, kızın yeteneklerinin ölümlerle konuşmakla sınırlı olmayacağını fısıldadı. Wild Hill'de, kız çok güçlü olacaktı. Onun soyundan gelen üç kişi yeni bir çağ başlatacaktı; bizim gibi kadınların dünyada hak ettikleri yeri geri kazandıkları bir çağ. Sonunda, korumam için gönderildiğim aileyi bulmuştum.

Hediyeler

Wild Hill kıyılarında kazalar sık sık olurdu. Yılda en az bir kez, muhteşem Gilded Age malikanesini hayranlıkla seyreden birileri tekneleri kayalıklara çok yaklaşırdı. Yaklaşık bir asırdır boş duran bu evde hiç kimsenin yaşamadığı söyleniyordu. Tırmanan güller tüm girişleri kapatmış, parlak zehirli sarmaşık yaprakları çiçek ve dikenlerin arasından sızmıştı. Malikanenin en üst katındaki tek bir pencere açık kalmıştı. Pencerenin altında, granit kayaların mezar taşı görevi gördüğü küçük bir mezarlık Wild Hill'in tepesini kaplıyordu. Mülkün sahibi olan yaşlı kadın, arazinin diğer tarafındaki bekçi kulübesinde büyümüştü. İnsanlar sık sık Ivy Duncan'a ailesinin malikaneyi terk etmeyi neden seçtiğini sorardı.

"Çünkü hayaletli," diye cevap verirdi. "Orası Bessie'ye ait, bizim hayaletimize."

Çoğu insan onun şaka yaptığını düşünürdü. Ivy Duncan'ın yaramaz bir tarafı olabilir, ama nadiren şaka yapardı. Bu, büyük yeğenleri ve anneleri ilk yaz onunla kalmaya geldiklerinde çabucak öğrendikleri bir şeydi.

"Bahçede dokunduğunuz şeylere dikkat edin. Tüm zehirlerin etkisi için yenilmesi gerekmez. Meşe ağacındaki kuzgunlar sizinle konuşmak isterse şaşırmayın. Onlar çok konuşkandır," diye Brigid ve Phoebe'ye geldikleri gün söyledi. "Mezarlıktaki atalarınıza her zaman merhaba deyin. Ve Bessie'yi malikanenin penceresinden aşağıya bakarken görürseniz,

kaba davranmayın. El sallayın ve merhaba deyin. Bessie olmasaydı, hiçbirimiz Wild Hill'de olmazdık."

SABAH BRIGID VE PHOEBE sonunda hayaleti gördüler, hava güneşli ve güzeldi. Kızlar, güneşli bir günün tüm güzelliklerini tatmak için sabırsızlanarak bekçinin kulübesinden çıktıklarında saat henüz yedi olmamıştı. On bir yaşına yeni basan Brigid, eski malikaneden aşağıya doğru uzanan ve sahile kadar uzanan çayırdaki beline kadar uzanan yabancı çiçeklerin arasında yürüdü. Etrafındaki hava hareketlilikle doluydu ve sanki her çiçek en az bir çılgın misafir ağırıyor gibiydi. Brigid, Ivy teyzesine kovanlarla ilgilenmesinde yardım ediyordu ve bal arılarını arkadaşları olarak görmeye başlamıştı. Avucunu uzattı ve birkaç tanesini konmaya davet etti. Böcekler, çoğu insanın yaptığı gibi ondan çekinmiyordu ve o da onlardan hiç korkmamıştı. Ama o sabah, arılar onun yanından hızla geçip gittiler. Hiçbiri ona zaman ayıramıyordu. Bir şeye hazırlanıyorlardı ve Brigid bunu fark etti. Bulutsuz ve mavi gökyüzüne baktı ve bal arılarını neyin rahatsız ettiğini merak etti.

On yaşındaki Phoebe, arazinin diğer tarafındaki bahçeye doğru yöneldi. Orada, bir yengeç gibi bir sıra boyunca koştu ve sezonun son çileklerini topladı. Yarısını doğrudan ağzına attı. Geri kalanını ise kız kardeşi için pembe bir kanvas çantaya koydu. Phoebe sıranın sonuna ulaşana kadar farkına varmadı. Tepede yaşayan kuzgunlar bütün sabah sessizdi. Diğer kuşlardan da hiçbir ses gelmiyordu. Phoebe ormanın kenarındaki ağaçları taradı. Bir sincap görse bile içi rahatlayabilirdi. Ama ağaç dalları boştu ve ürkütücü bir sessizlik hakimdi. Hayvanlar yok olmuştu. Phoebe çantasını kapattı, askısını omzuna attı ve kız kardeşini aramak için arazide koşmaya başladı.

Yavru kurbağaları kontrol etmek veya bir kayanın altında yaşayan devasa kerevitleri aramak için durmadan göletin etrafında koştu. Tepede bulunan ve Wild Hill kadınlarının üç neslinin mezarlarını işaretleyen taşların üzerinden atladı, kuzgunların toplandığı ve Ivy teyzenin düşünmeye gittiği meşe ağacını geçti. Hızını artırdı ve arazi okyanusa doğru eğimliyken yabancı çiçeklerin arasından hızla geçti.

Phoebe sahile vardığında, deli gibi koşuyordu. İki kol onu yakalamak için uzanmasaydı, koşmaya devam edip dalgaların içine girebilirdi.

"Hey, Nelly!" Brigid küçük kızı döndürdü ve nefesini toplayana kadar onu tuttu. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Bütün kuzgunlar kayboldu," dedi Phoebe sonunda. "Sincaplar da."

"Fırtına geliyor," dedi Brigid. "Gözlerini kapat. Kokuyu alabilirsin."

Phoebe gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Hava tatlı kokuyor."

"Hayvanlar muhtemelen saatler önce kokuyu aldılar," dedi Brigid. "İvy'nin bize söylediğini hatırlıyor musun? İnsanlar her zaman en son öğrenenlerdir."

"Yani hayvanlar iyi mi? Sadece bir yerde saklanıyorlar mı?"

Brigid sakın okyanusu işaret etti. "Köpekbalkları soğuk, derin sulara dalıyorlar. Göletteki kurbağalar çamurun içine gömülüyorlar. Arılar çayırdaki ihtiyaçları olan tüm yiyecekleri topluyorlar ve karıncalar yuvalarını sudan korumak için duvarlar inşa ediyorlar. Hayatta kalmak için ne yapmaları gerektiğini biliyorlar."

"Biz nereye gideceğiz?" diye sordu Phoebe.

Brigid cevap vermedi. Artık yalnız değillerdi. Beyazlar giymiş bir kadın yakınlarında duruyordu, ince pamuklu elbisesi okyanus rüzgârının hızlanmasıyla etrafında dalgalanıyordu. Tombul ve güzel, kırmızı yanaklı ve yuvarlak göğüslü kadın, kestane rengi saçlarını açık bırakmış ve ayakları çıplaktı. Nereden ve ne zaman geldiğini gösteren hiçbir şey yoktu.

"Merhaba," dedi Phoebe ve kadın gülümsedi. Genellikle Phoebe hayaletleri göremezdi, ama bu hayalet gün gibi açıktı. "Sence kim olabilir?" diye sordu kız kardeşine.

Brigid, kadının boynundaki derisinin sıyrıldığı morarmış kırmızı izlere bakakaldı. "Gitmeliyiz," dedi, tam da ilk yağmur damlaları düşmeye başlayıp hayaleti silip süpürürken.

İKİ KIZ DA, anneleri ve Ivy teyzelerinin sabah çayını içtikleri bekçinin evine vardıklarında sıırsıklam olmuştı.

"Hayalet gördük!" diye nefes nefese duyurdu Phoebe. "Sanırım büyükannelerden biriydi."

Brigid hiçbir şey söylemedi.

Phoebe kadını tarif ettiğinde, Ivy başını salladı. O artık doksan altı yaşındaydı ve Wild Hill'de gömülü olan tüm kadınları tanıyordu. "Gördüğünüz kadın bir Duncan değildi," dedi kızlara. "Bu Bessie'ye benziyor. Onu malikanenin ikinci katındaki pencerede dururken gördünüz mü?"

"Hayır," dedi Brigid sonunda. "Bizi görmeye geldi."

Phoebe, Ivy elinden geldiğince saklamaya çalışsa da, kız kardeşinin sözlerinin teyzesine etkisini hissedebiliyordu. "Onu yakından gördünüz mü? Bessie malikaneden nadiren çıkar. Sizinle konuştu mu?"

"Henüz değil." Phoebe, bir gün konuşacağını içten içe biliyordu.

Denizin uzaklarında şimşek çaktı. Birkaç saniye sonra gök gürültüsü duyuldu.

"Gelin." Ivy kızları yemek odasına yönlendirdi. "Kuru giysiler giyin. Artık kahvaltayı kaçırmak için bahaneniz yok."

Brigid kıpırdamadı. O kadar solgunlaşmıştı ki, derisinin altında mavi damarların haritası belirmişti. "Bessie'nin nasıl öldüğünü biliyorum," dedi annesine. "Asıldı."

"Siz ikiniz gidin," dedi Flora diğerlerine. "Brigid ile biraz yalnız kalmam lazım."

FLORA, büyük kızının elinden tutup onu oturma odasına götürdü. Orada kanepeye oturdu ve çocuğu kucağına aldı. Brigid yüzünü annesinin omzuna gömdü ve kız konuşmaya hazır olana kadar öyle kaldılar.

"Bessie'nin ölümünü izledin mi?" Brigid sonunda geri çekilip gözlerini sildiğinde Flora yumuşak bir sesle sordu.

"Hayır," dedi Brigid. "İnsanlar öldükten sonra nasıl öldüklerini göremiyorum. Sadece Bessie'nin boynundaki kırmızı izi gördüm."

Bu, en azından biraz rahatlama sağladı. Hepsi hala Brigid'in yeteneğinin sınırlarını öğreniyorlardı. Ailesinin bilmediği bir şekilde, yıllardır korkunç görüntüler görüyordu. Yakın zamana kadar bunların ne anlama geldiğinden emin değildi. Sonra, bir sabah kahvaltı sırasında, Brigid dördüncü sınıf öğretmeninin oyun alanında yere yığıldığını gördü. Her zamanki gibi, bunu kendine sakladı. Ama okula vardığında, Bayan Lopez'e teneffüste sınıfta kalmak için yalvardı. Uyarısı dikkate alınmadı ve on beş dakika sonra, Brigid öğretmeni sınıfının önünde kalp krizinden ölürken çaresizce izlemek zorunda kaldı.

Flora, Brigid'i almaya geldiğinde, diğer çocukların da şokta olduğunu öğrendi. Onlar kendilerine geldiler. Brigid ise üç gün boyunca konuşmadı. Yatağında yatarak, yüzü çarşafarla aynı renkte solgun bir halde, gözlerini kırpmadan mavi gözleriyle tavana bakakaldı. Küçük kız kardeşi, o günlerin çoğunu onun yanında geçirdi, Brigid'in kulağına sırlar fısıldayarak onu ölümün diyarından geri çağırdı.

Brigid tekrar konuşmaya başlar başlamaz, annesine yeteneğini keşfettiğini söyledi. Flora yatma vaktine kadar soğukkanlılığını korudu. Sonra, kızının tanık olacağı tüm korkunç şeyleri düşünerek ağlayarak uykuya daldı.

"Bizim gibi kadınlara olan budur, değil mi?" diye sordu Brigid annesine. "Bessie gibi bizi asarlar mı?"

"Artık öyle değil," diye onu teselli etti Flora.

"Emin misin?" diye sordu Brigid. "Tehlikede değil miyiz?"

"Evet," diye yalan söyledi Flora. Bazı korkunç gerçekler, kızı büyüyene kadar bekleyebilirdi. "Eminim."

YEMEK ODASINDA DİĞERLERİNE KATILDIĞINDA, Ivy'yi masanın başında buldular. Bornozunu çıkarmış, bahçe tulumu ve ütülü düğmeli gömlek giymişti. Parlak sarı bir sundress giyen Phoebe, teyzelerinin sağ tarafına oturdu. Flora, Phoebe'nin yanına oturdu ve otururken pembe kimonosunu düzeltti. Brigid, kız kardeşinin karşısına bir sandalye çekti. Siyah gömleği ve şortuyla, masada kendini yerinden çıkmış hissediyordu, sanki bir buket çiçeğin içine sıkışmış bir mantar gibi.

En azından hava durumu onun ruh haline uyuyordu. Dışarıdaki tehditkar gri bulutlar yemek odasının pencerelerine baskı yapıyordu. Yağmur şiddetini artırdı ve rüzgar hızlandı. Pencereleri sarsıyor ve bacalardan garip melodiler çalıyordu. Yakındaki ormanda, güçlü rüzgarlar kalın dalları kırarken keskin çatırtılar duyuluyordu. Yemeğe başladıklarında elektrik kesildi, ama dördü de bunu neredeyse fark etmedi. Ivy teyze bir mum yaktı ve rüzgarın etraflarında dans etmesiyle alevler titredi.

"Sana söylemeyi unuttuk. Artık fırtınaların kokusunu alabiliyoruz," dedi Phoebe Ivy teyzeye.

"Öyle mi?" Ivy memnun oldu.

"Herkes yapamaz mı?" Brigid mırıldandı.

"Çoğu insan, hiç zahmet etmedikleri birçok şeyi yapabilir," dedi Ivy onu neşelendirmek için. "İşin sırrı, yeteneklerinin ne olduğunu ve bunları nasıl kullanacağını bulmaktır. Ben de bu konuda size yardım etmek için buradayım." "Çok fazla yeteneğimiz olacak mı?" Phoebe, ellerinden yayılan enerjiyle

küçük canlıları ellerinden yayılan enerjiyle iyileştirebildiğini keşfetmişti. Bu yetenek ona büyük bir mutluluk veriyordu. Eski Olan güçleri dağıtırken kız kardeşinin bu kadar şanslı olmaması üzücüydü.

"Elbette. Ve sahip olduğunuz yetenekler çok daha güçlenecek. Annem sizin yaşıңызdayken o da fırtınaların kokusunu alabiliyordu. Wild Hill'e taşındıktan sonra fırtınaları çağırmayı öğrendi."

"Neden biri fırtına yaratmak istesin ki?" diye mırıldandı Brigid.

Ivy çatalını bıraktı, bu da bir dersin geleceği anlamına geliyordu. "Bizden önce gelen kadınların hepsi muhteşem şeyler yapabiliyordu," dedi. "Yakında sana başka neler miras bıraktıklarını öğreneceğiz. Soyumuzda birçok harika yetenek var. Annem her zaman uzak atalarımızdan birinin Loch Ness'te yaşayan canavarla konuştuğunu iddia ederdi."

Phoebe kıkırdadı.

"Artık başka yetenek istemiyorum," dedi Brigid.

Brigid genellikle açık sözlüydü, ama kız kardeşinin sözlerinin gücü Phoebe'yi şaşırttı. "İstemiyor musun?" diye sordu.

"Zaten sahip olduğum yetenek ne işe yarıyor ki?" diye sordu Brigid. "Tatlım..." Flora'nın sesi acı çekiyor gibiydi.

"Onu şımartmaya gerek yok," dedi Ivy teyze Flora'yı azarladıktan sonra Brigid'e döndü. "Hediye'nin ne işe yarıyor ki?" diye tekrar sordu inanamayan bir sesle. "Canım, sen ailemize bahşedilmiş en önemli hediyelerden birine sahipsin. Ve onu nasıl kullanacağını bilmiyor musun?"

Brigid, Bayan Lopez ve sahildeki küçük çocuğu düşünerek gözyaşlarını tutmaya çalıştı. "İnsanların ne zaman öleceğini biliyorum, ama onları kurtarmak için hiçbir şey yapamıyorum," dedi. "Bu korkunç bir yetenek ve keşke bende olmasaydı."

Ivy uzanıp büyük yeğeninin elini tuttu. "Işık olmadan karanlık olmaz. Karanlık olmadan da ışık olmaz. Sen birinin ne zaman öleceğini görebiliyorsun. Bu, birinin ne zaman ölmeyeceğini de görebildiğin anlamına gelir. Senin ya da kardeşinin hayatının tehlikede olmadığını her zaman bileceksin. Başkalarının cesaret edemeyeceği şeyleri yapabileceksin. Bunun önemini anlıyor musun?"

Brigid, karanlığın biraz da dağıldığını hissetti. Karanlık yeteneğinin bir de iyi yanı olabileceği hiç aklına gelmemişti. "Bu, istediğim her şeyi yapabileceğim anlamına geliyor."

"Hayır. Tam olarak öyle değil," diye uyardı Ivy. "Dikkatli olmalısın, yoksa zarar görebilirsin. Bedenin ya da ruhun zarar görebilir."

"Ama ölmeyeceğim."

"Hayır," diye onayladı Ivy. "Kendi ölümünü görmedikçe ölmezsin."

Brigid'in kafasına bir anda milyonlarca olasılık doldu. Yanan binalardan insanları kurtarabilir, köpekbalıklarıyla yüzebilir, uçaktan atlayabilir ya da...

"Çoğumuzun yetenekleri hayatımızın ilerleyen dönemlerinde tam olarak gelişir," dedi Ivy. "Duncans'ların yetenekleri erken gelişir, bu yüzden onları ustalaştırmak için zamanımız olur. Seninki çok güçlü ve normalden daha fazla zamana ihtiyacın olacak."

"Bu yeteneği hangi atamdan miras aldım?" diye sordu Brigid.

"Kız kardeşim Rose'un da öngörülleri vardı," dedi Ivy teyze. "Ama seninkiler gibi değillerdi. Bildiğim kadarıyla, ailede bu yeteneğe sahip ilk kişi sensin. Bu olağanüstü bir yetenek, sana büyük bir güç veriyor. Birinin öldüğünü gördüğünde, Brigid, onu neyin öldüreceğini bileceksin. Bazı durumlarda, bu bilgi çok yararlı olabilir."

"Nasıl?" diye sordu Brigid. Sonra Phoebe'nin nefesini tuttuğunu duydu ve tuzağı bulduğunu anladı. Her zaman bir tuzak vardı. Paniklemeye başladı. "Kimseyi öldürmek istemiyorum."

"Bunu başka bir zaman devam edelim," diye teyze Flora ısrar etti.

Ivy onu görmezden geldi. "Bu bir *istek* meselesi değil," dedi Brigid'e. "Hepimizin oynayacağı bir rol var. Senin yeteneğini göz önüne alırsak, senin rolünün diğerlerinden daha önemli olacağına eminim."

Bütün bu korkunçluğun farkına varmaya başlamıştı. "Ne yapmam gerekecek?" diye sordu Brigid.

Ivy teyze gözlerini yemeğine indirdi ve çatalını eline aldı. "Bilmiyorum canım. Kehanet benim yeteneklerim arasında yok. Sadece zaman gösterecek."

Öfkelenen Brigid ayağa kalktı ve sandalyesini arkasında devirdi. "Yani Phoebe insanları iyileştirecek, ben ise onları öldüren bir kötü adam mı olacağım? Bu adil değil!" Gözyaşları ve sümükleri akıyordu. Brigid onları silmeye tenezzül etmedi.

"Saçmalama, Brigid," dedi Ivy. "Bu ailede kötü adamlar yok. Senin görevinde de adaletsiz bir şey yok. Ölüm ve yaşam eşit derecede önemlidir. Biri olmadan diğeri olamaz. Yaşayan her şey ölmek zorundadır. Ölüm, yaşamı besler. Bitkiler ve hayvanlar, diğerlerinin yaşaması için yenilir. Canlılar çürüdüğünde, mantarlar onları tüketir ve toprak bırakır; bu toprak da yeni nesil canlıları besler. Kadim Varlık, yaşam ve ölüm arasındaki hassas dengeyi her zaman korur."

"O zaman neden bana ihtiyacı var?"

Flora, kızın sesindeki çaresizliği duydu ve kızına acıdı. Bir çocuktan çok şey isteniyordu.

"Çünkü bu denge bozuldu," dedi Ivy. "İnsanlık yeryüzünü mahvetti. Yaşlı Kadın, dengeyi yeniden sağlamak için elindeki tüm araçları kullanmak zorunda. Fırtınalar, kuraklık, yangınlar, seller... Bunlar elbette güçlü araçlar, ama kesin değiller. Ayrım gözetmeden öldürürler. Bazen doğa sorunun köküne inmek zorundadır ve bu yüzden bizim gibi kadınlara başvurur."

"Ailemizi mi kastediyorsun?"

"Bu yeteneğe sahip olanlar sadece biz değiliz. Tam tersine. Dünyanın her yerinde bizim gibi kadınlar var."

"Sadece kadınlar mı?" Phoebe söz aldı.

"Biz Eski Olan'ın suretinde yaratıldık," dedi Ivy. "Onun gibi, kadınlar da yaratabilir ve yok edebilir."

Yemek odasının pencerelerinin dışında, bir şimşek gökyüzünü aydınlattı ve hemen ardından gök gürültüsü geldi. Yağmur daha hızlı yağmaya başladı ve rüzgâr ulumaya başladı.

Ivy Brigid'e döndü ve elini sıktı. "Şu anda yeteneğini kullanmanı ve bu aileden bugün ölecek biri olup olmadığını bana söylemeni istiyorum."

Brigid burnunu çekti. "Hayır," dedi. "Biz güvendeyiz."

"O zaman neden burada oturuyoruz?" Ivy çayından son bir yudum aldı ve peçetesini masanın üzerine bıraktı. Sonra ayağa kalktı ve tulumunun kopçalarını açtı. "Dışarı çıkıp fırtınayı karşılayalım."

Anahtar_

Kaliforniya'daki evlerinde Flora, eyaletteki orman yangınlarını izliyor ve tüm fırtınaları takip ediyordu. Kızlar, annelerinin duvara yapıştırdığı sürekli değişen haritayı saatlerce inceleyebiliyorlardı. Parlak turuncu iğneler her yeni yangının yerini gösteriyordu. Mavi girdaplar Pasifik'teki siklonları veya kıtanın diğer tarafındaki kasırgaları gösteriyordu. Gri raptiyeler ise kasırgaları gösteriyordu. Bir keresinde, tek bir yeşil iğne, sakinlerinin gökyüzünden kurbağa yavruları yağdığını iddia ettikleri kasabayı işaret etmişti. Yılın belirli zamanlarında, harita iğneler ve raptiyelerle doluydu.

"Çok fazla var," diye hayretle söyledi Phoebe.

"Evet, ben senin yaşındayken olduğundan çok daha fazla," dedi Flora kızlarına.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Brigid. Artık on iki yaşındaydı ve her şeyin bir anlamı olduğunu biliyordu.

"Grip olduğumuzda vücudumuz ne yapar?" diye sordu Flora, iyileştirme yeteneği kırık kuş kanatlarını onarmaya ve sincapların uyuzunu tedavi etmeye kadar gelişmiş olan Phoebe'ye.

"Hapşırır, öksürür, ateşleniriz," diye okudu Phoebe.

"Aynen öyle," dedi Flora. "Bağışıklık sistemimiz hastalıklarla böyle savaşır. Yaşlı Olan için de durum aynı. Isı, istilacıları yakıp kül eden ateştir. Fırtınalar ise onun öksürük ve hapşırmaları gibidir."

"O hangi hastalıkla savaşıyor?" diye sordu Brigid.

"İnsanlık," diye cevapladı Flora. "Ve bizim yardımımıza ihtiyacı olacak. Yaşlı Kadın yakında uçümüz için gelecek."

Kızlar kehaneti önceki yaz öğrenmişlerdi. Ivy Teyze'ye göre, Bessie, Sadie'nin Wild Hill'deki bekçi kulübesinde yaşamasına izin vermeyi kabul etmişti. Bu kulübe, sadece bir soyguncu baronun *kulübe* olarak adlandırabileceği, beş yatak odalı güzel bir tuğla evdi. Hayalet, büyük büyükannelerine, bir gün Sadie'nin üç torununun Yaşlı Olan tarafından çağrılacağını söylemişti. Bessie'nin onlara verdiği isimle Üçlü, türlerinin en güçlüleri olacaktı. Malikanenin kritik bir rol oynayacağı yeni bir çağ başlatacaklardı. O zamana kadar, devasa ev yaşayanlara kapalı kalacaktı.

Ivy teyze, Flora, Brigid ve Phoebe'nin Üçlü olduğuna emindi. Bunu büyük bir onur olarak görüyor gibiydi, bu yüzden kızlar da bunu kabul ettiler. Ancak daha sonra kehanetin belirsizliği Brigid'i endişelendirmeye başladı.

"Yaşlı Olan'ın bizden ne yapmamızı istediğini ne zaman öğreneceğiz?" Brigid yüzüncü kez sordu.

"Hemen başlayabilir miyiz?" Phoebe hizmet etmeye hevesliydi. Kız kardeşi somurtkan ve zorlu olabilse de, Phoebe memnun etmekten başka bir şey sevmezdi.

"Yalakalık," diye mırıldandı Brigid.

Flora, Phoebe'nin yüzünü avuçladı ve alnına bir öpücük kondurdu. "Henüz değil. Ama zamanı geldiğinde, bizden ne isterse yapacağız," diye cevapladı Flora. Her şeyi eğlenceli hale getirme yeteneği vardı.

Anneleri öldükten sonra, Phoebe kendisine söylenen her şeyi sorgulamaya başladı, o basit cümle ile başlayarak. Ama on bir yaşındayken, Phoebe kendisine verilen kaderi mutlu bir şekilde kabul etti. Kız kardeşi ve annesi olduğu sürece, hayatının sihirli olmaktan başka bir şey olabileceğini hayal edemiyordu. Aileleri başkalarının kurallarına göre yaşamak zorunda değildi. Kimse onlara küfür etmemelerini, geçirmemelerini veya çıplak koşmamalarını söylemiyordu. Duncanlar istedikleri her şeyi okur, istedikleri her yere gider ve maceradan asla kaçınmazlardı.

Elbette, zamanla, birçok insanın Flora'nın ebeveynlik yaklaşımını onaylamadığı ortaya çıktı. Diğer çocuklar, Phoebe'nin Georgia'da yaşayan Haiti doğumlu bir sanatçı olan babasını neredeyse hiç tanımamasını garip buluyordu. Flora, Phoebe'ye, onun kokusuna

babasının kokusuna çekildiğini söylerdi. Aile ağacında güçlü cadıların kokusunu alabildiğine yemin ederdi. Phoebe bu kısmı kendine sakladı.

Babası, yıllar boyunca Flora'nın büyüüne kapılan sayısız erkekten sadece biriydi. Herkes onu büyüleyici buluyor gibiydi. Bu, onun yeteneklerinden biriydi. Onun Şeytan'la işbirliği içinde olduğunu düşünenler bile, ona hayran olmaktan kendilerini alamıyorlardı. Bir keresinde, Phoebe okulda iki annenin ailesinin servetinin kaynağı hakkında spekülasyon yaptığını duymuştu. Phoebe, Flora'nın uçak kazasında ölen ebeveynlerinden miras kalan b i r kimya şirketini sattığını nazikçe onlara bildirmişti. "Eğer düşündüğünüz buysa, o b i r fahişe değil," diye eklemişti en tatlı sesiyle. Sonra orada durup kadınların yüzlerinin alev alev yandığını büyük bir zevkle izlemişti.

İnsanlar bazen Phoebe'nin annesinin cazibesini miras aldığını söylerdi. Phoebe bunun doğru olmadığını biliyordu. Güzeldi, ama Flora ile ortak tek özelliği buydu. Yaşlandıkça Phoebe'nin arkadaş sayısı azaldı. Ve bu onun için hiç sorun değildi. Küçükken her hafta oyun randevuları vardı. Okuldaki herkes davet edilmeyi diliyordu. Flora'nın güzel sahil malikanesinin arazisi hayvanlarla doluydu. Sadece çok sayıda köpek ve kedi yoktu. Havuz evinde tavşanlar, arka bahçede alpaka ve her yerde kertenkeleler vardı. Meyve bahçesinde birkaç tür maymun yaşıyordu. Ağaç dalları portakal, kivi, guava ve greylarlarla doluydu ve maymunlar çok tombuldu ve çocukların onları okşamasına izin vermekten mutluydu.

Ama hiçbir çocuk ikinci kez ziyaret etmek istemedi. Phoebe ne kadar güzel, tatlı ve mükemmel görünse de, onda onları rahatsız eden bir şey vardı. Onun ışığı hiç sönmüyordu. Ve bazen onların istemediği yerlerde parlıyordu.

"Annen seni sevmediği için maymunlara kötü davranıyorsun galiba," dedi bir keresinde Flora'nın evcil hayvanlarına çakıl taşı atan bir kıza. "Sana sarılsam onlara daha nazik davranır mısın?"

O akşam kızın annesi Flora ile konuştu, ama Flora özür dilemeyi reddetti. Phoebe'nin maymunları koruduğu için gurur duyuyordu ve bunu o sinir bozucu kadına da söyledi.

"Çocuklarımı seviyorum ve doğruyu söyledikleri için onları cezalandırmıyorum," dedi kızın annesine. "Belki de sahte olmak sizin çevrelerinizde daha

kabul edilebilir olabilir, ama benim ailem senin aptal kurallarına göre yaşamak zorunda değil." Sonra telefonu kapattı.

"Aynen öyle!" Brigid sevinçle bağırdı.

Çocuklarının dinlediğini fark edince Flora yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, canım. O kız bir daha gelmeyecek galiba," dedi Phoebe'ye.

Phoebe umursamadı. O anda başka kimseye ihtiyacı olmadığını biliyordu.

ERTESİ YAZ, Ivy Teyze ile derslere devam etme zamanı geldiğinde, Phoebe Wild Hill'de geçireceği yaz için iki bavul hazırladı. Flora, birini giysi ve ayakkabılarla doldurması için ısrar etti. İkincisinde ise sadece bebekler vardı. Kaliforniya'daki evde, bebeklerin kendi odaları vardı ve Phoebe bu odanın kapısını kilitli tutması gerekiyordu. Bu önlem, Brigid'in bir misafiri Phoebe'yi oyun odasında oyuncaklarıyla oynarken görmesi üzerine alınmıştı.

"Bebeklerine ne yaptın?" diye haykırmıştı dehşete kapılan küçük kız.

"Onlar bebek değil," diye sakın bir şekilde cevaplamıştı Phoebe. "Onlar benim hastalarım. Onlara yardım ediyorum, zarar vermiyorum."

Kız, Phoebe'nin bakımını yaptığı bebeği işaret etmişti. "Onun kolunu kesiyorsun!"

Phoebe iç geçirdi. Cehaletle uğraşacak zamanı yoktu. "Onun hayatını kurtarıyorum. Kangren olmuş. Hiç duymadın mı?"

Küçük kız duymamıştı, bir saat sonra gelip travma geçiren kızını alıp götüren annesi de duymamıştı.

"Üzgünüm," dedi Phoebe, Brigid'e, pencereden arabanın hızla uzaklaşmasını izlerken. Başka bir kızın geri dönmeyeceği açıktı.

Brigid omuz silkti. "Zaten aptaldı." Her zaman kız kardeşinin tarafını tutmazdı, ama bu durumda tutmamak saçma olurdu. Brigid'in hayal ettiği oyunlar, cerrahçılık oynamaktan çok daha karanlıktı.

FLORA, PHOEBE'YE O YAZ BEBEKLERİYLE ÇOK ZAMAN GEÇİREMEYECEĞİNİ SÖYLEMİŞTİ. Ivy teyze onlara öğretecek çok şey vardı. Öyle ki, Flora'dan kızları tek başına göndermesini istemişti

böylece onların tüm dikkatini kendine verebilsin. Ama oraya vardıklarında Ivy, Phoebe'yi oynamaya teşvik etti. Hatta büyük yeğenine bebekleri taşımak için bir el arabası ve geçici sahra hastanesinin altına sermek için bir piknik battaniyesi ödünç verdi.

Phoebe, hastalarını el arabasına yüklerken her zaman çok dikkatli davranırdı. Yürürken, onları eski malikanenin önündeki çimlere götürmesinin bir nedeni olduğunu söyleyerek onları sakinleştirirdi.

"Güneş ışığı mikropları öldürür," diyordu Phoebe. "Ayrıca vücudunuzun D vitamini üretmesine yardımcı olur. Raşitizm olmak istemezsiniz, değil mi?"

Doğru yere vardığında, piknik battaniyesini serip bebekleri sıraya dizmeyi severdi. Korkunç çıbanlardan muzdarip Alice, teşhis edilemeyen bir tümörü olan Gertie, aynı karaciğeri paylaşan ikizler Roger ve Richard ve en az bir düzine çirkin rahatsızlıktan muzdarip olan ve zavallı şey, fazla ömrü kalmamış olan Janice vardı.

Kuzgun ziyarete geldiği gün, Phoebe, misafiri geldiğinde, yosundan yaptığı battaniyelerle bebekleri örtmeyi yeni bitirmişti. Kuzgun, siyah tüylerden yapılmış şık ve kasvetli bir pelerinle gelmişti. Kuzgun battaniyenin bir ucundan diğer ucuna yürüyerek her hastayı incelemek için dururken, Phoebe çömeldi. Kuş, bebeklerin gördüğü bakımdan memnun kalmış olmalıydı, çünkü Phoebe'ye dönüp önüne bir hediye bıraktı: kararmış gümüş bir anahtar. Kuzgun, Phoebe'nin nesneyi inceleyip cebine koymasını izledi.

"Teşekkür ederim," dedi Phoebe kuşa.

Kuş kanatlarını açtı ve gökyüzüne doğru uçtu.

Phoebe, kuzgunun uçuşunu takip ederek malikanenin ikinci katındaki bir pencere pervazına geldi. Orada, gül çalıları ve sarmaşıklar ayrılmış ve pencere açıktı. İçeriden izleyen, Phoebe ve Brigid'in önceki yaz gördükleri, sade beyaz bir gecelik giymiş aynı güzel kadındı. Omuzlarına dökülen kestane rengi saçlarıyla Bessie, Phoebe'ye birinin annesi gibi göründü. Tabii ki *kendi* annesi değil. Belki başka bir çocuğun annesi. Çıplak dolaşmak yerine sade beyaz bir gecelik giyen ve

sabahları deniz yosunu smoothie'leri değil, krep servis eden türden. Phoebe, penceredeki kadının hiç kimsenin annesi olmadığını çok iyi bilmesine rağmen tüm bunları düşündü. Elini kaldırıp el salladığında, cadı gülümsedi ve ortadan kayboldu. Phoebe pencereye bir sonraki bakışında, pencere kapalıydı ve sarmaşıklar camın üzerini yeniden kaplamıştı.

O öğleden sonra yapılacak o kadar çok ameliyat vardı ki, Phoebe akşam yemeğine kadar bu olayı unuttu.

"Hastaların nasıl?" diye sordu Ivy Teyze. "Belki yakında yeteneklerini canlı insanlarda denemeye hazır olursun?"

"Belki," dedi Phoebe, iyileşmekte olan bir hastaya vichyssoise çorbasından tattırırken. "Sana söylemeyi unuttum. Cerrahlik oynarken Bessie'yi gördüm."

"Sen yalnızken mi göründü?" Ivy kaşığını bıraktı ve ağzının kenarlarını peçeteyle sildi. "Seninle konuştu mu?"

Phoebe'nin cevabı, Brigid'in sandalyesinin gıcirtısıyla kesildi. Kız kardeşi protesto etmek için masadan geri çekildi. "Ne? Neden Phoebe onu gördü? En büyük benim. Ölülerini gören benim!"

Dikkatler hemen Brigid'e çevrildi. Kıskançlık patlamaları artık çok sık görülen bir sorun haline gelmişti. Güçlerine alışamıyordu ve hiçbir uyarı olmadan Phoebe'nin en iyi arkadaşından en acımasız rakibine dönüşebiliyordu.

O anda Phoebe cebindeki anahtarı hatırladı. Ivy teyzesinin Brigid'i sakinleştirmeye çalışmasını dinlerken, bundan bahsetmemesinin en iyisi olacağına karar verdi. Kız kardeşi cadıyı gördüğü için kızmışsa, hediye haberini kesinlikle pek iyi karşılamayacaktı.

"Peki," dedi Ivy teyze, Brigid'in öfkesi geçtikten sonra. "Bessie seninle konuştu mu?"

"Hayır, hiçbir şey söylemedi," diye akrabalarına bilgi verdi Phoebe. Yalan değildi, ama yalana çok yakındı.

PHOEBE daha önce hiç kendi sırrı olmamıştı. Aslında bunu saklamaya niyeti yoktu, ama yazın geri kalanında bu sırrı zevkle sakladı. Kimse bakmadığında, yakındaki tüm anahtar deliklerine anahtarını sokmaya çalışırdı. Binlerce anahtar deliği vardı. Kapılar, sandıklar, dolaplar ve masa çekmeceleri. Hiçbiri anahtarı kabul etmedi. Anahtar, bekçinin kulübesindeki hiçbir şeyi açamadı.

Sonunda, anahtarı kimsenin bulamayacağı bir kitabın içine sakladı —Wild Hill'de parlak şeyleri kapmayı seven tüm yaratıklar da dahil. Kaliforniya'ya geri dönme günü nihayet geldiğinde, Phoebe'nin aklındaki son şey anahtardı. Şans getirmesi için göletteki bir kurbağaya dokunması, eski meşe ağacındaki kuzgunlara veda etmesi ve denize son bir taş atması gerekiyordu. Bessie onu sahilde buldu. Gümüş anahtar, elinde tuttuğu bir zincirden sarkıyordu.

"Bunu al ve yanında taşı," dedi, sesinde yıllar içinde azalmış olan İrlanda aksanı hala izleri vardı. "Boynuna tak."

"Bu neyi açar?" diye sordu Phoebe.

"Kızın gelene kadar hiçbir şeyi açmaz."

"Kızım mı?" Phoebe ne düşüneceğini bilemedi ve Bessie çoktan gitmişti.

KIZLAR Kaliforniya'ya vardıklarında, anneleri onları havaalanında karşıladı. Phoebe'yi göğsüne bastırdı, sonra sanki acı verici bir şok yaşamış gibi hemen geri çekildi. Parmaklarını kızının göğüs kemiğine koydu ve kemiğe yaslanmış anahtarı hissetti. Sonra Phoebe'yi bir kez daha kollarına sardı. Brigid'in önünde bunu konuşmamanın daha iyi olacağını biliyordu.

O gece Phoebe'yi yatırmaya geldiğinde, "Anahtarı nereden buldun?" diye sordu.

"Bir kuzgun getirdi. Bessie de takmam gerektiğini söyledi." Phoebe, dünyadaki en çok sevdiği kişi olan annesine sırrını anlatmaktan mutluluk duyuyordu.

"Bessie'yi mi gördün?" diye sordu Flora.

"Evet." Phoebe, bu haberi duyunca annesinin yüzünün düştüğünü gördü. "Üzgünüm. Bu kötü bir şey mi?"

Flora kaşlarını çatmayı bıraktı. "Hayır," diye kızını teselli etti. "Bu çok mantıklı. Sen Üçlü'den birisin."

"Onu gördün mü?" diye sordu Phoebe.

"Evet," dedi Flora. "Ama sadece pencereden. Bana hiç gelmedi. Sana anahtar hakkında bir şey söyledi mi?"

Flora, Phoebe'nin başını sallamasından sonra bir an kendine gelemedi. "Bu harika. Bessie uzun zamandır kimseyle konuşmuyordu.

Sana ne söyledi?"

"Kızım Wild Hill'de bizimle birlikte olana kadar anahtarın çalışmayacağını söyledi."

Flora şokunu artık gizleyemiyordu. "Kızın mı?"

"Anlamıyorum." Annesinin bu kadar solgunlaşması Phoebe'yi tedirgin etti. "Bu ne anlama geliyor?"

Flora, Phoebe'yi yastıklardan kaldırdı ve ona sıkıca sarıldı. "Bu, bir gün kızının hepimizden en güçlüsü olacağı anlamına geliyor. Onun neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

FLORA, KENDİSİ VE KIZLARINI ASLA BİR DAHA ÜÇLÜ olarak anmadı. Torununun hangi yeteneklerle kutsanacağını öğrenecek kadar uzun yaşamadı. Ama Flora, her zaman istediği gibi Bessie ile konuştu. Hayalet, öldüğü gün kızların annesine göründü. Flora, Üçlü'nün ne yapacağını o zaman öğrendi.

Yaşlı Kadın

Benim zamanımda, erkekler tüm cadıların Şeytan'a hizmet ettiğine inanırdı. Kadınların kendi başlarına kargaşa yaratabileceklerini hayal edemezlerdi. Bu yüzden, kasabın aletini çalışmaz hale getirdiğimizde veya çiftçinin ineğinin iki başlı bir buzağı doğurduğunda, şeytanın emirlerini yerine getirdiğimizi iddia ederlerdi.

Şimdi, talihsizliklerle karşılaştıklarında, çoğu erkek cevapları bilimde arıyor. Artık kadınları yakmıyorlar, ki bence bu bir ilerleme. Bunun yerine rasyonel bir açıklama arıyorlar. Genellikle bir açıklama buluyorlar, ama bazen, dürüst olmak gerekirse, suçlu bir cadı oluyor. Hepimiz hangi otların penisleri yumuşattığını biliyoruz.

Çok uzun zamandır buradayım ve birçok bilgili adamın konuşmalarını dinledim. Gerçek şu ki, kadınlar onları her zaman kafalarını karıştıracaktır. Cadı olsun ya da olmasın, bizim nasıl çalıştığımızdan emin değiller. Kadınlar açıkça doğa ile ittifak halindedir. Hatta döngülerimiz bile ayın döngülerini takip eder. Küçük şeylerden hayat yaratırız ve erkeklerin yapamadığı şeyleri sezgisel olarak anlarız. Onları korkuturuz çünkü onların sahip olamadığı güçlere sahibiz. Bizim yapabildiklerimizi asla yapamayacakları için, uzun zaman önce bizi kendilerinden aşağı gördüklerine karar verdiler.

Erkekler o kadar korkuyorlardı ki, tanrılarının onlara egemenlik vermesine ihtiyaç duyuyorlardı. Kadınlar, istekleri aksine olsa da, yönetileceklerdi. Ve tüm o balıklar ve kuşlar, istedikleri gibi kullanabilecekleri şeylerdi. Erkeklerin sözüne inanırsanız, yeryüzündeki her şey ya onların beslenmesi ya da zevkleri için yaratılmıştı. Gökyüzündeki büyük sakallı tanrı, her şeyi onların yemesi, içmesi ve sevişmesi için buraya koymuştu.

Erkekler bu hikayeleri o kadar uzun süredir kendilerine anlatıyorlar ki, bunların doğruluğuna ikna oldular. Ama bu yakında sona erecek ve kibirlerinden pişman olacaklar. Çünkü Kadim Olan yavaş hareket eder, ama vurmaya karar verdiğinde, hedefi asla ıskalamaz. Bu erkekler, korkunç tanrılarının gücünden titriyorlar. Ama hiçbir insan, onun çağırabileceği sürüleri hayal bile edemez.

Benim tanık olduğum dört yüzyıl, onun göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir süre. Kadim Varlık'ın zamanı, onun nöbetçileri olarak yarattığı ağaçların zamanına daha yakındır. Şimdi, nihayet, gördüklerini rapor etme şansı buldular. Kadim Varlık'ın bahçesini korumalarını beklediği varlıklar, onu yok ettiler. Onların kirlenmedikleri bir santim toprak, bir damla su kalmadı. Bütün türleri öldürdüler; bazılarını yemek için, bazılarını eğlence için, çoğunu ise sadece ihmal yüzünden. Diğer canlıları boyunduruk altına aldılar ve kendi türlerini köleleştirdiler.

İnsanlar ilk kez yakmış oldukları ateşlerin etrafında toplandıklarında, kendilerini besleyen ve barındıran Büyük Anne'yi onurlandırdılar. Onun şehvetli görüntüsünü taşa oyup, yarattıklarını mağaralarının duvarlarına resmettiler. Sonra, Kadim Varlık başka yerlerde çalışırken, şehirler kurmaya ve kasaları ve mızrakları tapmaya başladılar. Doğanın erkek gücünün fethetmesi gereken bir şey olduğunu iddia ettiler. Kadınlar, arzuları tatmin etmek ve onlara oğullar vermek için vardı.

Yaşlı Kadın, bilgeliğiyle bunun olabileceğini önceden görmüştü. Bu yüzden kadınlara sihrinden bir parça verdi ve bir avuç soyu seçerek onlara büyük yetenekler bahsetti. Zaman geçtikçe, bu aileler daha da güçlendi; tıpkı meyvelerin daha tatlı, zehirlerin ise daha güçlü hale gelmesi gibi. Yaşlı Kadın, bu kadınların toprağa yakın olmasını istedi. Onlara şifalı bitkileri nasıl toplayacaklarını ve işaretlerini nasıl okuyacaklarını öğretti. Seçilmiş birkaç kişi fırtınaları çağırmayı, enerjiyi kanallandırmayı ve ölümlerle konuşmayı öğrendi.

Bu beceriler, bunlara sahip olmayan erkekler tarafından fark edildi. Yüzyıllar boyunca krallar, papalar ve rahipler, dünyayı bu tür rakiplerden kurtarmak için ellerinden geleni yaptılar. Binlerce kadın işkence gördü, yakıldı veya asıldı. Ancak cinayetler tehdidi sona erdiremedi. Bir cadı öldürüldüğünde, toprak onun gücünü emdi ve bunu bir sonraki layık adaya aktardı. Cadı avcıları

güçlü kadınları öldüremeyeceklerini anladıklarında, dünyayı bizim var olmadığımıza ikna etmeye çalıştılar.

Ama biz vardık. Ve hala varız. Dört yüz yıldır Wild Hill'de hayalet olarak dolaşıyorum, ama buraya ait değilim. Wild Hill, Duncan kanının içinde. Hiçbir cadı, onların ailelerinin yapacağı şeyi yapmadı.

Sadece Üçlü dengeyi sağlayabilir.

Azrail

Bakıcının evinin karşısındaki arazide dev bir koruyucu meşe ağacı duruyordu. Duncan ailesi Wild Hill'e gelmeden yüzyıllar önce, ağacın budaklı kökleri toprağı parçalamıştı. Her yöne uzanarak, ulaşılması zor bir şeyi arıyorlardı, sonra tekrar toprağı dalıyorlardı. Ağacın dibinde, kökler taht olarak kullanılabilecek kadar mükemmel bir koltuk oluşturmuştu. Ivy, önemli düşünceleri olduğunda buraya gelirdi.

"Neden buraya geliyorsun?" Brigid, bir gün teyzesini gözleri kapalı olarak ağacın gövdesine yaslanmış bulduğunda sordu.

"Bu yaşlı ağaç her şeyi görmüştür," dedi Ivy. "Hollandalılar ve İngilizlerden önce burada yaşayan kabileleri tanıyordu. İlk Avrupalı gemilerin bu kıyıya vardığını izlemişti. Bessie'ye olanları ve o günden beri burada yaşanan her şeyi gördü. İnsanlığı hiçbirimizden daha iyi tanıyor. Buraya oturduğumda, bilgeliğin huzurunda olduğumu biliyorum."

Ondan sonra, burası Brigid'in de en sevdiği yer oldu. Ama meşe ağacını bilgeliği için değil, kendisiyle ortak bir yönü olduğu için seviyordu. Brigid gibi, meşe ağacı da tanık olmak ve çaresizce izlemek zorunda kalmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

YETENEĞİNİ KEŞFETTİKTEN SONRA, Brigid çok daha fazla insanın öldüğünü gördü. Ölenlerin hiçbirisi arkadaşı ya da sevdiği biri değildi. Onlar, market ya da kütüphanede tesadüfen karşılaştığı yabancılardı.

Bir adamın merdivenden düştüğünü, bir kadının direksiyon başında bayıldığını gördü. En kötüsü, küçük bir çocuğun otobüsün altında kaldığını gördü. Her durumda, öngörülerini öfke veya kafa karışıklığıyla karşılandı. Kurbanlar ve aileleri, çok geç olana kadar ona inanmadılar.

Brigid, kendi ailesinden birinin öleceğini göreceği korkusuyla yaşıyordu. Her gün, Ivy teyzesinin ona öğrettiklerini kendine hatırlatıyordu. Bir görüntü gelene kadar endişelenmek için bir neden yoktu. Sevdikleri tamamen güvendediydi. Ivy'nin ima ettiği diğer şeyi düşünmemeye çalıştı. Bazen, Wild Hill'in dev meşe ağacının kucağında otururken, Brigid bir gün birinin hayatını almaya çağrılıp çağrılmayacağını merak ederdi. Eğer istenirse, basitçe reddedeceğine karar verdi. Yaşlı Kadın ona görmek istemediği şeyler gösterebilirdi, ama Brigid'i öldürmeye zorlayamazdı.

Bu önemli kararı verdikten kısa bir süre sonra, Brigid birçok adamdan ilkinin öldürdü.

O YAZ, o on üç, Phoebe ise on iki yaşına girmişti. Her cuma Wild Hill'den tek başlarına ayrılıp Mattauk köyüne gitmelerine izin veriliyordu. Orada, Main Street'teki lokantada hamburger ve patates kızartması yiyorlar ve beş sentlik dükkandan dev şekerler alıp, dükkandaki çizgi romanları ücretsiz okurken, şekerlerin kireçli çekirdeklerini emerek yiyorlardı.

Eve dönüş yolu üç milden biraz kısaydı ve gün batımından önce kasabadan ayrılmaya özen gösteriyorlardı. Bir keresinde, biraz geç çıkmışlardı ve malikane ile kasaba arasındaki ormanda ne kadar karanlık olduğunu ve terk edilmiş eski çiftlik evlerinin gölgelerde ne kadar ürkütücü görüldüğünü keşfetmişlerdi. Brigid bu deneyimi tekrarlamak istemiyordu. Gece görüşü yeteneği olan Brigid, mısır saplarının arasından onları izleyen bir şey görmüştü. O ve Phoebe, onu tanımlamak için orada kalmamışlardı.

O gün, öğleden sonra geç saatlerdi. Güneş batıya doğru yavaşça batmaya başlamıştı ve kızlar geri dönmek için acele etmiyorlardı. Phoebe yol kenarında büyüyen hindiba toplamak için durdu ve onu büyüyen yabani çiçek buketine ekledi. Yıkık dökük çiftlik evlerinden biri yolun birkaç metre yukarısında duruyordu

Brigid, verandanın köşesinden sarkan bir eşek arısı yuvası gördü; gri kağıttan yapılmış mükemmel bir küre. Phoebe, Wild Hill'deki ilk yazlarından beri doğanın hazinelerini topluyordu. Odasındaki raflar, tohumlar, kemikler ve sahile vuran ilginç her şeyle doluydu. Eşek arısı yuvası, bu koleksiyona ideal bir ek olacaktı.

"Hemen dönerim," dedi Brigid, Phoebe'ye koşarak. "Sana bir hediye alacağım."

Evin çürümüş verandasının merdivenlerinden aşağı inerken bir eşek arısı yanından vızıldayarak geçti. Eşek arısının uçuşunu takip ederek, boş olduğunu sandığı yuvaya ulaştı. Artık boş olmadığını görebiliyordu. Yüzlerce eşek arısı yuvanın içine doluşmuştu. Başka biri kaçardı, ama Brigid'i eşek arıları endişelendirmiyordu, çünkü hiç böcek tarafından sokulmamıştı. Kardeşine yaklaşan ve yavaşlayan bir kamyon onu çok daha fazla endişelendiriyordu.

"Merhaba tatlım," diye bir adamın sesini duydu. "Eve bırakmamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler, ben iyiyim," dedi Phoebe, yolun kenarında papatyalar toplamak için yürürken. Vahşi bir yaratık olduğu için, insanlardan korkmayı henüz öğrenmemişti.

Kamyonet onunla aynı hızda ilerlemek için yavaşladı. Brigid artık adamı görebiliyordu. Onun hakkında özellikle korkutucu bir şey yoktu. Kahverengi saçları sol tarafa ayrılmıştı. Kahverengi plastik çerçeveli gözlükleri, gri gözlerini büyütmüştü. Herhangi biri olabilirdi. Bir öğretmen, bir postacı, yerel bir papaz. "Biliyorsun, senin gibi genç bir kız tek başına burada olmamalı."

"Yalnız değilim," dedi Phoebe.

"Bana öyle görünüyor." Endişeli görünmeye çalışıyordu, ama bu davranışı pek inandırıcı değildi. Kontak kapandı ve Brigid'in kalbi bir an durdu.

"Ne yapıyorsun?" Phoebe henüz endişelenmemişti, ama kesinlikle o yöne doğru gidiyordu.

"Seni eve götüreceğim."

"Koş!" Brigid fısıldadı. Anneleri onlara böyle öğretmişti. Flora bu konuda çok katıydı. Birisi peşine düşerse, olabildiğince hızlı koş, derdi hep. Çok az kadın

. Hiçbir küçük kız karşı koyamaz. Ama Phoebe kaçmadı. Bunun yerine, sanki kız kardeşinin onu kurtarmasını beklermiş gibi çiftlik evinin verandasına döndü. Adam onu kaldırıp götürdüğünde hâlâ bekliyordu. Brigid, Phoebe'nin elindeki kır çiçeklerinin havaya uçup yere yağmur gibi yağmasını izledi.

O ana kadar Brigid korkmuştu. Şimdi ise öfkeliydi. Kız kardeşi fırsat varken kaçmadığı için ona kızgındı ve onu kurtarmak için devreye girmek zorunda kalacağı için sinirliydi. Ama her şeyden çok, Brigid, rastgele bir sapığın kız kardeşini kaçırmaya karar vermesine öfkeliydi ve en çok sevdiği insanların bu kadar savunmasız olabileceği bir dünyada yaşadığına kızgındı.

Elbette Phoebe'nin o gün ölmeyeceğini biliyordu. Ama Brigid ilk kez ölümden daha kötü şeyler olabileceğini fark etti. Sonra zihni zamanda ileriye çekiliyormuş gibi bir görüntü hissetti. Orada, gelecekte, Phoebe'yi kaçıran adamın ölümünü izledi. Brigid o ana kadar yeteneği için hiç minnettar olmamıştı. O anda, adamı öldürecek kişinin kendisi olması hiç fark etmiyordu. Nasıl yapacağını bildiği için tereddüt etmedi.

Brigid şimdiki zamana döndüğünde, adam onu kamyonetinin arkasına taşıırken Phoebe'nin bildiği tüm küfürleri haykırdığını duyabiliyordu. Adam kayar kapılı karavanın kapısını açtı ve Brigid uzanıp verandadan arı kovanını nazikçe aldı. Sonra, vizyonunda gördüğü hareketleri tekrarlayarak, yolun kenarındaki kamyonete doğru yürüdü. Eşek arılarının kolunda yukarı aşağı dolaştığını hissedebiliyordu. Gıdıklıyorlardı ve o gülümsedi. Hiçbiri onu sokmadı.

Adam sürücü kapısını aralık bırakmıştı. Brigid, eşek arısı yuvasını dikkatlice adamın koltuğunun altına koydu. Sonra acele etmeden kamyonetin önünden dolaşıp karşı tarafa çömeldi. Karavanın kapısı kapandı ve Phoebe'nin çığlıkları kesildi. Brigid, adamın sürücü koltuğuna koşarken çakıl taşlarının üzerinde botlarının sesini duydu. Kamyonetin kapısı çarptı ve motor çalıştırıldı. Araç hareket ettiğinde, Brigid'in güveni biraz sarsıldı. Sonra fren lambaları yandı ve kamyonet kayarak durdu.

durdu. Sürücü tarafındaki kapı açıldı ve yüksek tiz bir çığlık duyuldu. Kaçıran adam yere yuvarlandı.

Etrafında bir arı sürüsü uçuyordu. Çiftlik evine doğru sürünmeye çalıştı ve yol kenarındaki hendeğe yığıldı. Adam üzerine atlayan böcekleri kovarken, Brigid karavanın kapısını açtı ve kız kardeşini serbest bıraktı.

"İyi misin?" Gözleri Phoebe'nin sırık gibi vücudunu taradı. Bir dizinde morluk oluşmuştu ve diğer dizindeki sıyrıktaki kan akıyordu. Ama görünen tek yaraları bunlardı.

"Öldü mü?" Phoebe hendekteki adamı işaret etti. Adam hareketsizdi ve eşek arıları ilgilerini kaybediyorlardı. Siyah bir şerit gibi havada çiftlik evine doğru uçuyorlardı.

"Sanırım, ama emin olmak için bir iki dakika daha bekleyeceğim. Sen git ve koş. Ivy teyzeye olanları anlat. Ben de mümkün olduğunca çabuk oraya geleceğim."

Artık ellerinde kan olan Brigid, neden endişelendiğini merak etti. Hatta bu deneyimi zevkli bulmuştu. Hendekte yatan ölü adama baktı ve ona bir tekme attı. Zamanda geriye gidip onu tekrar öldürebilmeyi diledi.

SONRAKİ DÖRT YIL BOYUNCA Brigid düzinelerce yabancıнын ölümünü izledi. İki kez, Yaşlı'nın emrini yerine getirdi. Bir öğleden sonra, botuna bıçak saklamış bir adam onu evine kadar takip etmeye çalıştı. Onu bir kanyonun derinliklerine götürdü ve yerde bulduğu bir cam parçasıyla boğazını kesti — tam da vizyonda gösterildiği yerde. İkinci seferinde, sahilde çocukları taciz eden bir adamı boğdu. Adam, ereksiyonunu gizlemek için beline kadar suya girmişti ki, Yaşlı Adam onu ayaklarından deviren büyük bir dalga gönderdi. Brigid, adamın bir daha su yüzüne çıkmamasını sağladı.

Öldürmek ona doğal geliyordu. Bu ona güç hissettiriyordu. Eski Olan tarafından dünyayı canavarlardan kurtarmak için seçilmişti. Ona hiçbir zarar gelmeyecekti. Vizyonlar bile daha kolay katlanılır hale gelmişti. Brigid hala masumların ölümünü izlemekten hoşlanmıyordu, ama ölümün yaratıcılığını takdir etmek zorundaydı. Asla tekrarlanmıyordu. Öbür dünyaya geçiş her seferinde tamamen orijinaldi, sevimli siyah bir kar tanesi gibiydi.

Ölüm sonunda sevilen birini aldığında, bu çok geç kalınmış bir şeydi. Ivy, ölüm onun için gelmeyecekse, onu bulmaya gitme zamanının geldiğine karar verdiğiinde yüz yaşın üzerindeydi. Beltane'de gece yarısı, çıplak soyundu ve sese doğru yürüdü. Brigid bunu Kaliforniya'daki yatak odasından gördü. O, Phoebe ve Flora, Ivy'nin cesedi parlak yeşil yosunlarla sarılmış olarak kıyıya vurmada önce Wild Hill'e giden bir uçaktaydılar.

Ivy'yi tepedeki kız kardeşi, annesi ve yeğeninin yanına gömdüler. Sonra Flora çimlere bir şenlik ateşi yaktı ve üçü çıplak olarak ateşin etrafında dans ederek teyzelerinin uzun ömrünü ve mirasını kutladılar. Brigid en kaliteli şampanyayla ölüme kadeh kaldırdı ve büyük büyük teyzesine bu kadar iyi davrandığı için ona teşekkür etti.

Ölümü, dost olduğu bir canavar olarak görmeye başlamıştı. Brigid'in ne kadar yanıldığını anlaması sadece birkaç ay sürecekti. Ölümün dostu yoktur. Ölüm vahşidir ve her zaman öyle kalacaktır. Hiç kimse, cadılar bile onu evcilleştiremez.

Adam

Calum Geddes, Flora'nın hayatına ilk kez girdiğinde, kızların ikisi de ona pek aldırış etmedi. Onlar, erkekleri ciddiye alacak şekilde yetiştirilmemişti. Üremeye katkılarında başka, erkekler genellikle planlarının bir parçası değildi. Flora, yıllar boyunca sayısız erkeği eve getirmişti. Çoğu birkaç gün kalırdı. Hiçbiri bir aydan fazla kalmazdı. Flora, kızlarına bir keresinde aşkın sadece kimyasal bir mesele olduğunu açıklamıştı. Şehvetle birlikte, bu, Kadim Olan'ın en güçlü araçlarından biriydi. Büyükannesi Rose gibi, Flora da çekicilik yeteneği ile donatılmıştı. Bir çiçeğin rengi, nektarı ve kokusuyla arıları kendine çektiği gibi, o da erkekleri kendine çekiyordu. Çocuklarına, seksin tamamen doğal bir şey olduğunu ve tek bir partnerle sınırlı kalmaması gerektiğini öğretti. Bir çiçeğin sadece bir arıyı baştan çıkarmasını beklemek saçma olurdu.

Hiçbir erkeğin

Flora ve kızları arasına giremezdi. Onlar Üçlüydü. Brigid, çok sonra, kız kardeşi ve annesinin bu sıfatı kullanmayı bıraktığını fark etti. Beş yıl boyunca, onları hala bir üçlü olarak gören tek kişi Brigid'di.

Sonra, Brigid'in on yedinci doğum gününden kısa bir süre önce, Calum bir sabah Kaliforniya'daki yemek masalarında belirdi. Yakışıklıydı, bu inkar edilemezdi, ancak kızlara oldukça sıradan görünüyordu. Hatta belki de sıkıcıydı. Her şeyden önce bir iş adamıydı. "*Bir girişimci*," diye düzeltti Brigid, o sabah okula giderken kız kardeşine. Sonra o ve Phoebe, onun kibirli tavırlarına güldüler.

Onun kibirli tavırlarına güldüler. İkisi de Calum'u bir daha görmeyi beklemiyordu. Ama ertesi sabah Calum oradaydı. Birkaç gün sonra Flora, Calum'un bir süre onlarla kalacağını duyurdu. Kendi medya şirketi tarafından kovulmuştu ve Los Angeles'ta yeni bir iş arayabilirdi.

Calum birkaç hafta kaldıktan sonra, kızlar gerginleşmeye başladı. Flora artık açıkça kendisi değildi. Sevdği otlardan çok daha güçlü bir şeyin etkisi altındaydı. Sanki sinapsları yeniden bağlanmış gibiydi. Atomları yeniden düzenlenmiş gibiydi. Büyürken, kızlar denizkızları ve tanrıçaların ölümlü erkekler tarafından yeteneklerinin azalmasına izin verdikleri aptalca hikayelere hep gülmüşlerdi. Şimdi ise Brigid ve Phoebe, bu ibretlik hikayelerden birinin içinde yaşıyorlardı. Flora'nın girişimcisine hayranlıkla bakışını dehşetle izliyorlardı. Uzun zamandır saçma bulduğu şeyleri önemseydiğini söylediğinde şaşkınlık içinde kalıyorlardı: NASDAQ, politika, erkek tipi kellik. Lanet olsun, o pislik için krep bile pişiriyordu. Ve en kötüsü, Calum her zaman oradaydı. Aptal erkek şakaları yapıyordu. Onların bölgesine izini bırakıyordu. Kokuşmuş feromonlarıyla evlerini kirletiyordu.

"Kesin şunu!" Flora, kızlar şikayet edince onlara emretti. "İkiniz de aptalsınız. Ben kafam güzel değilim. Mutluyum. Umarım bir gün siz de aynı şeyi hissedersiniz."

Bu fikir bir zamanlar düşünülemezdi, ama annelerinin evlenmeyi planlayıp planlamadığını merak ettiler. O zaman Flora, Calum'un New York'ta bir karısı ve bir oğlu olduğunu itiraf etti. Evlilik dışı ilişkiler, Duncanları genellikle rahatsız eden türden küçük günahlar değildi. Ama Flora'nın iki kızı için bu kötü bir şans gibi geliyordu. Başka bir kadının laneti asla hafife alınmamalıydı. Sıradan bir kadın bile karmanızı mahvedebilirdi. Ama dünyada cadı olduklarının farkında olmayan sayısız kadın vardı. Onlardan biriyle uğraşırsanız, öfkeleri tüm hayatınızı ateşe verebilirdi.

Flora bunu biliyordu. Yine de Calum kalmaya devam etti.

"Onun neyini seviyorsun?" Phoebe, cevap vermeyi reddeden annesine sordu. İki kızdan Phoebe, Calum'u en çok sevmiyordu. New York'ta terk ettiği oğlunu düşündüğünde, her zaman küçük bir çocuk hayal ederdi.

bilmek bir şeydi. O ve Brigid'in özleyecek hiçbir şeyi yoktu. Her zaman saygı duyduğun bir adam tarafından terk edilmek ise başka bir şeydi. Çocuğun Brigid'den daha büyük olduğunu öğrenmek öfkesini pek dindirmemişti.

"Senin oyuncağının bir ailesi var," diye ısrar etmişti Phoebe.

"Yaşlı Olan onu bana gönderdi," diye cevaplamıştı Flora. "O, benim tanışmam gereken adam."

"İğrenç." Brigid, Phoebe annelerinin söylediklerini ona aktardığında kusuyormuş gibi yaptı. "Sanki Yaşlı Olan o kadar ucuz bir şey yapar da."

Phoebe kendi düşüncelerini kendine sakladı. Ne kadar endişelendiğini itiraf etmek istemiyordu. Her zaman bilmesi gerekmeyen şeyleri bilirdi; diğer insanların paylaşmak istemediği şeyleri. Örneğin, Flora'nın Calum'un faturalarını ödediğini biliyordu. Calum'un boşanma davası açtığını biliyordu. Ve tüm bunların çok yanlış olduğunu biliyordu. Bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu.

Ama ne yapabilirdi ki? Annesi Calum'u seviyordu. Flora mutluydu, hem de çok mutluydu. Phoebe, annesinin aynı acıyı yaşamamasını umuyordu. Annesinin, onu hak etmeyen biri için hem kurnazlığını hem de zekasını kaybetmesini görmek korkunçtu. Bir an olsun bu aşkın karşılıklı olmadığını düşünseydi, Phoebe bu dengesizliği düzeltmek için bir iksir hazırlardı. Calum'un samimiysizliği hakkında en ufak bir şüphe duysaydı, Phoebe Brigid'den onu öldürmesini isterdi. Kız kardeşi elbette hiçbir suçu itiraf etmemişti. Buna gerek yoktu. Phoebe onları hissedebiliyordu.

Ama Calum, Flora kadar aşık görünüyordu. Bu adamın, bu tamamen ortalama bir penis sahibi adamın, annelerinin koruyucusu gibi davranması iğrençti. Onu çok korkutan şeylerle (çingiraklı yılanlar, barbeküler, genç kızlar) nasıl başa çıkacağını biliyormuş gibi davranıyordu. Flora her açıdan ondan üstün olmasına rağmen, sanki ona aitmiş gibi davranıyordu. İğrenç, kıllı çıplak ayaklarıyla evlerinde dolaşüyor ve pis vücudunu onların yumuşacık beyaz havlularıyla siliyordu. Phoebe ona bakmaya dayanamıyordu. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.

SONRA IVY TEYZE ÖLDÜ. Üçü Wild Hill'e geri dönmek için hazırlanırken, Calum onlarla birlikte gitmeye karar verdi.

Flora'nın babasıydı ve o da onlarca yıl önce ölmüştü. Calum'un kalmasına izin vermek kutsal bir şeye saygısızlık gibi geliyordu.

"O, Ivy teyzenin cenazesine davetli değil," dediler kızlar annelerine. Ve bu konuda kazandılar. Calum'un zaten halletmesi gereken işleri vardı.

Ateş henüz sönmeden Calum Wild Hill'e geldi. Bu sefer Flora hiçbir şikayeti dinlemedi. Malikâne artık ona aitti ve istediği misafirleri ağırlayabilirdi. Phoebe, Bessie'nin Calum'un ziyaretine son vereceğinden emindi. Gizlice onun yıldırım çarpmasını umuyordu. Bu daha önce de olmuştu ve tekrar olabilirdi. Ama Phoebe fırtına çağıramıyordu ve hayalet hiç ortaya çıkmadı.

BİR ÖĞLEDEN SONRA ANNELERİ alışverişteyken ve Calum'un evlerinde sanki sahibiymiş gibi dolaşmasını artık tahammül edemeyecek hale geldiklerinde, Phoebe ve Brigid bisikletleriyle Danskammer Plajı'na gittiler. Burası, Mattauk'ta Phoebe'nin cazibesine kapılan erkeklerin rahatsız etmediği ve Brigid'in Şeytan'a taptığına ikna olmuş sıkıcı banliyö ebeveynlerinin bakışlarına maruz kalmadıkları birkaç yerden biriydi.

"Kötü bir his var içimde," dedi Phoebe kız kardeşine. "Wild Hill'de olmamalı. Ondan kurtulmamız lazım."

"Tamam," diye kabul etti Brigid. Kolay olmayacaktı, ama birlikte yapamayacakları hiçbir şey yoktu. "Nasıl yapmalıyız?"

"Bilmiyorum! Sen genelde nasıl yapıyorsun?" diye sordu Phoebe.

"Oh." Brigid kendini aptal hissetti. Bir an için, bir takım olduklarını hayal etmişti. "*Biz* derken, *beni* kastediyorsun."

Phoebe görebiliyordu görebiliyordu onun onun onu ama nedenini nedenini anlayamıyordu. "Bu senin yeteneğin!"

"Ben de uygun gördüğüm şekilde kullanıyorum," dedi Brigid. "Calum'un ölmesini istiyorsan, neden onu kendin öldürmüyorsun?"

"Yaşlı Büyücü beni şifacı yaptı," diye tartıştı Phoebe. "Bana senin yeteneklerini vermedi."

Brigid öfkesinin yükseldiğini hissetti. "Yani benim işim öldürmek, sen ise ellerini temiz tutmak mı? Ne kadar da uygun."

Phoebe'nin kalbi sıkıştı. Çok şey tehlikedeydi ve Brigid yine her şeyi kendine bağlıyordu. "Buna inanamıyorum. Hâlâ beni kışkırttığın için hiçbir şey yapmayacak mısın?"

"Anlamadım? Ne?"

Phoebe, çok ileri gittiğini hemen anladı. Gizli kalması gereken bir şeyi ortaya çıkarmıştı. "Özür dilerim," diye aceleyle söyledi.

"Siktir git," diye cevapladı Brigid. "Sana küçük bir ipucu vereyim prenses. Birinin senin kirli işlerini yapmasını istiyorsan, onu aşağılamaman en iyisidir."

"Lütfen!" Phoebe, Brigid bisikletlere doğru yöneldiğinde onun peşinden gitti. "Yardım edeceğim! Ne istersen yaparım!"

Brigid arkasını döndü. "Hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Sevmediğim insanları öldürdüğümü mü? Ben sadece Kadim Olan'ın benden istediğini yapıyorum. Ve şu ana kadar Calum'u öldürmemi istemedi."

"Kötü bir şey olacak." Phoebe karnını tuttu. "Bunu hissedebiliyorum. Benim bazı şeyleri bildiğimi biliyorsun. Bu benim yeteneklerimden biri."

Brigid, kız kardeşinin yüzündeki acıyı görebiliyordu. "Bessie bizi koruyor," diye hatırlattı Phoebe'ye. "Yaşlı Kadın da."

Phoebe başını salladı. "Hâlâ kendimi güvende hissetmiyorum."

"Tamam," diye Brigid pes etti. Ama hemen harekete geçmeyecekti. Calum'u ortadan kaldırmak biraz daha bekleyebilirdi. Lanet olası oğluyla baş başa kalmak isteyen anneleri, onları Barnard Koleji'nde bir hafta sürecek yaz okulu programına kaydettirmişti. Program önümüzdeki Pazartesi başlayacaktı. "Birkaç gün sonra şehre gidiyoruz. Bir hafta orada kalacağız. Bu bize bir plan yapmak için bolca zaman verecek. Sonra geri döndüğümüzde, Calum'u bir şekilde halledeceğiz."

Phoebe kız kardeşine sarıldı. "Teşekkür ederim," dedi.

YILLARCA PHOEBE, Wild Hill'e ölümü davet edenin kendisi olup olmadığını merak etti.

Flora'nın Ölümü

Sanırım senin hissettiğin o kötü hissin kaynağını bulduk," dedi Brigid eve döndüklerinde.

Sarı polis şeridi, bekçinin kulübesinin tüm girişlerini kapatmıştı.

Phoebe'nin tahmin ettiği gibi, kötü bir şey olmuştu ve hepsi Calum'un hatasıydı. O öğleden sonra evde yalnız olan Calum, çamaşır yıkamak için bodruma inmişti. Patlayan borudan o sorumlu değildi. Kızlar bile onu bunun için suçlayamazdı. Yapmaması gereken şey, telefon rehberinden rastgele bir tesisatçı çağırmaktı.

Ivy teyze, evde çalışmasına izin verilen esnafların kısa bir listesini bırakmıştı; çoğu ona iyilik borcu olan yerli esnaftı. Selin ortaya çıkardığı iskeletlere göz yumup yummayacakları tartışmalıydı. Calum'un tuttuğu tesisatçı polisi aramıştı.

Cesetlerin, evdeki kimsenin doğmadan çok önce gömüldüğü başından beri belliydi. Yine de polisler, daha fazla ceset aramak için kulübeyi kordon altına aldı. Flora, Brigid'e kredi kartını verdi ve ertesi sabah kızları şehre giden trene bindirdi. Calum, her zamanki gibi sadık ve destekleyici bir şekilde, onun yanında kaldı.

Phoebe kendine rahatlamamanın zamanı geldiğini söyledi ve kardeşi de ona katıldı. Korktuğu olay gerçekleşmişti. Bu, bir rahatsızlığa yol açmıştı, ne daha fazlası ne de daha azı.

BİRKAÇ GECE SONRA, BRIGID annesinin Wild Hill'in tepesinde, atalarının mezar taşlarından birine sırtını dayayarak tek başına oturduğunu gördü. Güneş doğarken, Flora küçük bir şişeyi açtı ve içindeki renksiz sıvıyı içti. Birkaç saniye içinde başı göğsüne düştü. Flora'nın parmakları açıldı ve şişeyi bıraktı. Brigid, şişenin Wild Hill'den aşağı yuvarlanıp dalgalar tarafından alınıp götürülmesini izledi.

Brigid panik içinde uyandı. Nerede olduğunu hatırlamadan yataktan kalkıp kapıya doğru koşmaya başladı. Brigid arkasına baktı ve kız kardeşinin Barnard yurt odasının karşı tarafındaki ikiz yatakta hala uyuduğunu gördü. Phoebe paranoyasını ona da bulaştırmıştı.

Brigid kendine, bunun bir rüya olduğunu, bir görüntü olmadığını söyledi. Anneleri Wild Hill'deydi, ama yalnız değildi. Zaten intihar etmesi imkansızdı. Flora hiç depresyon yaşamamıştı. Hayatının büyüleyici olduğunu ilk söyleyen kişi o olurdu. Ama intihar etmeyi düşünse bile, Bessie ve Yaşlı bunu izin vermezdi. Flora Üçlü'den biriydi. Brigid'e hiç kimse aksini söylememişti.

Endişelenmeye gerek olmadığına kendini ikna eden Brigid, Phoebe'yi uyandırmadı. Yükselen güneşi engellemek için perdeleri çekti ve derin bir uykuya daldı.

Saatler sonra telefonun çalmasıyla tekrar uyandı.

Polis, annelerinin vefat ettiğini söyledi. Kendi eliyle ölmüştü.

BRIGID, annelerinin onları terk ettiğine inanmakta zorlanıyordu. Phoebe ise en başından beri bunu reddediyordu. Anneleri onları seviyordu, diye ağlıyordu. Onlara ihtiyacı vardı. Aile sırlarının çok azı onlarla paylaşılmıştı. Hâlâ öğrenecekleri çok şey vardı. Flora onları çaresiz ve kalbi kırık bırakmazdı. Aile misyonundan vazgeçmezdi. Brigid kız kardeşini kucakladı ve dinledi. Ama hiçbir şey söylemedi. Annelerinin ne yaptığını çok iyi biliyordu. Hissettiği umutsuzluğu tarif edecek kelime yoktu.

AYNI GÜN BRIGID VE Phoebe annelerini atalarının yanına gömdüklerinde, Calum Geddes Wild Hill'i satın almayı teklif etti. Brigid, elinden gelseydi onu o anda orada öldürecekti. Bunun yerine, ona siktirip gitmesini söyledi. Flora'nın Wild Hill'i ona bırakmak isteyeceğini bir an bile düşünmüştü, Calum annelerini hiç tanımamıştı. Bu yüzden kızların arkasından iş çevirip babalarına teklifte bulunmuştu. Yetkililer Simon Laguerre ve Francois Voyante'ye trajediyi bildirmiş ve her iki adam da hızla olay yerine gelmişti. Brigid'in babası açıkça satmaya hevesliydi. Phoebe'nin babası ise ani gelişmelerden dolayı şaşkın görünüyordu.

Neyse ki, pazarlıklar çabuk sonuçlandı. Flora anı yaşayan biriydi ve ileri görüşlü biri olarak bilinmezdi. Ama bu sefer, her şeyi *en ince ayrıntısına kadar* düşünmüştü. Mülk ve ona ait servet, Brigid ve Phoebe için kırılmaz bir tröst fonuna yatırılmıştı. Kızlar reşit olana kadar kimse, hatta kızlar bile bu paraya dokunamazdı.

Phoebe o anda hiçbir şey söylemedi, ama annelerinin ölümünden Calum'un sorumlu olduğuna emindi. Ancak elinde tek bir kanıt bile yoktu. Anneleri öldüğünde Calum şehirdeydi. Ayrıca Flora, kızlarına kendi el yazısıyla yazdığı bir mektubu, öldüğü elbisenin cebine koymuştu.

Ölüm, döngünün bir parçası ve ödenmesi gereken küçük bir bedeldir. Siz içinüz harikalar yaratacaksınız.

Atalarınız ve ben her zaman sizinle olacağız. Vaktiniz geldiğinde, ben sizi bekliyor olacağım. O zamana kadar, sizi sevdiğimi bilin. Bana olan inancınız sizi bu süreçten geçirecek.

"Hepsi bu mu? Söyleyecekleri bu kadar mı? Hiç mantıklı değil!" Brigid öfkeyle bağırırdı. "Bahsettiği üç kişi kim lan?"

"Sana söyledim." Phoebe'nin uzun zamandır ağzından çıkan ilk söz buydu. "Ne?"

"Sana onun korkunç bir şey yapacağını söylemiştim. Dinlemedin." Sesi öfkeden titriyordu, sanki öfkeli bir canavarı tutan kafesin parmaklıkları gibi.

"Kafan mı güzel?" diye sordu Brigid. "Ben de Calum'dan nefret ediyorum, ama annemizi o öldürmedi."

"Evet, öldürdü," diye hırladı Phoebe. "Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama öldürdü. Annem intihar etmezdi, bunu biliyorsun. Bizi ne kadar sevdiğini biliyorsun."

"Onu yaparken gördüm," dedi Brigid kız kardeşine. "Yalnızdı."

Bu haber Phoebe'yi şaşkına çevirdi. "Ne dedin?"

"Bir görüntü gördüm," diye itiraf etti Brigid. "Bir şişeyi açıp içindeki sıvıyı içtiğini gördüm. Şişe okyanusa yuvarlandı. Bu yüzden kimse onu bulamadı."

"Hayır," diye ısrar etti Phoebe. "Ya bir şeyi gözden kaçırdın ya da yalan söylüyorsun. İkimiz de biliyoruz ki, beni dinleyip fırsatın varken Calum'u öldürseydin annem ölmezdi."

Brigid donakaldı. Nefes aldığını bile hissedemiyordu. Kız kardeşinin bu kadar alçakça bir şey yapabileceğini düşünmemişti. "Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Sen beni dinlemedin çünkü hep kıskançtın. Yaşlı Olan'ın seni kötü kız kardeş yapmasından nefret ediyorsun."

Kötü, büyürken kullanmalarına izin verilen bir kelime değildi. Bu, yüzüne atılmış bir tokat gibiydi. Kız kardeşi hızla geri dönüşü olmayan noktaya yaklaşıyordu. Onu geri çekmek Brigid'e kalmıştı.

"Calum'u öldüremezdim," dedi yumuşak bir sesle. "Benim yeteneğimin öyle çalışmadığını biliyorsun. Ben sadece Yaşlı'nın ölmesini seçtiği kişileri öldürürüm."

"Neden bana vizyondan bahsetmedin?" Phoebe'nin sesi giderek yükseliyordu. "Bir şeyler yapabilirdim."

"Hayır," dedi Brigid başını sallayarak.

"Yapamazdın." "Bunu bilemezsin!" diye bağırdı Phoebe.

Brigid, Phoebe'nin haklı olduğunu fark etti. Bunu bilmiyordu. O sabah tekrar uykuya dalmasaydı. Kız kardeşi ile birlikte trene binmiş olsalardı. Ya da polisi aramış olsalardı. Belki Phoebe annelerinin intiharını engelleyebilirdi. Bu düşünce onu parçaladı.

"Üzgünüm. Bunun sadece bir rüya olduğuna emindim." Brigid, kız kardeşinin anlayışını diledi. "Annem Üçlü'den biriydi. Ona bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Ama o Üçlü'den biri değildi," diye tükürdü Phoebe.

Brigid sessiz kaldı, ta ki aklındaki soru dudaklarından dökülene kadar. "Ne demek istiyorsun?"

"On bir yaşındayken Bessie, kızımın Üçüncü olacağını açıkladı. Anneme söyledim. O gerçeği biliyordu."

İkisi de ondan bir sır saklamışlardı. "Ve bana söylemediniz mi?"

"Tabii ki hayır! Sen hep çok muhtaçtın. Sana şikayet edecek başka bir şey daha vermek istemedik. Ama artık biliyorsun. Bir gün benim bir kızım olacak. Senin ise olmayacak. Duncan soyu benimle devam edecek."

Brigid hiç umursamadı. Onu inciten, kız kardeşinin ona zarar vermeye çalıştığını bilmekti. Öfkesi, soğuk bir kederle savaştık için alevlendi. "Yani annenin güvende olmadığını bildiğin halde onu Wild Hill'de yalnız bıraktın?"

"Bu benim suçum değil!" Phoebe bağırdı, ama artık o kadar da emin değildi. "Neden Yaşlı Kadın bunun olmasına izin verdi? Neden Bessie onu korumadı?"

BRIGID BU SORULARA CEVAP VEREMEZDİ. Tek bildiği, güvendiği herkes tarafından ihanete uğradığıydı. Yaşlı Kadın, Bessie, annesi ve kardeşi. Onu terk etmeyen tek bir kişi kalmıştı.

"Babamla Kaliforniya'ya gidiyorum," dedi Phoebe'ye. "Wild Hill senin olsun. Bir daha buraya asla dönmeyeceğim."

"Ben de istemiyorum!" Phoebe, kız kardeşi uzaklaşırken bağırdı.

OTUZ YIL BOYUNCA WILD HILL onların mülkiyetinde kaldı, ama kapıları kilitli ve bahçe kapısı kapalıydı. Bütün bu yıllar boyunca Wild Hill'e tek bir ziyaretçi geldi.

İzinsiz Giren

Kızlar ayrıldıktan beş yıl sonra, genç bir adam gece yarısı duvarın üzerinden atladı. Bekçinin evine gizlice girdi ve tüm odaları dolaştı. Hiçbir şey almadı. Çekmeceleri karıştırmadı. Ne aradığını bildiğinden şüpheliyim. Sonra buldu.

Ellerini ceplerine sokmuş, Flora'nın mezarının üzerinde durdu ve taşa kazınmış ismi inceledi. Neredeyse dört yüz yıldır bir erkekle konuşmamıştım. Kural olarak, onlardan kaçınıyordum. Ama her kuralın istisnaları olmalıdır. Bu yüzden onu selamlamaya karar verdim.

Üçlü

Üçün Gücü

Her zaman üçtür, değil mi? Üç Furi, üç Kader, üç Güzellik. Üç Gri Kız Kardeş. Tanrıçanın üç yüzü. Üç Gorgon. Üç altın elma. Üç Küçük Domuzcuk.

Neden üç? İsteddiğiniz kadar açıklama arayın. İnsan zihni Kadim Olan'ın yollarını anlayabilse bile, o asla nedenlerini açıklamayabilir. Üç sayısının gücü olduğunu kabul edin. Kanıtlar her yerde.

Ben hayattayken, insanlar dünyanın büyüğü bir yer olduğunu bilirdi. Şimdi ise bilim adamları bu düşünceye gülüyorlar. Bize, büyü ve bilimin her zaman zıt olduğunu inandırmak istiyorlar — tıpkı fanatiklerin cadıların tüm iyiliğin düşmanı olduğunu iddia ettikleri gibi. Bilim adamları, Tanrı'nın adamlarından farklı değiller. Size, tüm cevaplara sahip olduklarına inanmanızı istiyorlar. Ne kadar az şey bildiklerini asla itiraf etmezler.

Büyü, üçün gücü gibidir. Doğru olduğunu bildiğiniz, ancak henüz açıklayamadığınız şeydir. Bilim bazen yetişir ve büyüğü sıradan hale getirir. Bu yüzyılda doğanlar için tamamen sıradan görünen şeyler (nefes ferahlatıcı şekerler, doğum kontrol hapları, tükenmez kalem) benim zamanımda bir kadının yakılmasına neden olurdu.

Bilim hala üç rakamının açıklamasını bulamamıştır, ama kadınlar içgüdüsel olarak onun gücünü hissederler. Erkekler "tek" olmayı hayal ederken, bizler her zaman üçlüleri tercih ettik. Şöhrete daha az odaklanıyoruz ve bilinmeyene daha çok alışkınız. Üçün neden işe yaradığını bilmiyoruz, ama işe yaradığını biliyoruz. Üç, işi halleden sayıdır.

Üçüncü

Sibyl Duncan-Fox tamamen sıradan bir şekilde doğduğunda, endişeli annesi rahat bir nefes aldı. Çok gür kıvrıcık kızıl saçları dışında, çocuk Duncan ailesinden hiçbir şey miras almamış gibi görünüyordu. Phoebe, Yaşlı Olan ile uzun zamandır konuşmamıştı, ama bebeği kucağına alırken, şükran dolu bir dua fısıldadı. Onun düşündüğü gibi, lanet sona ermişti. Kehanet gerçekleşmeyecekti. Kızı Üçüncü olmayacaktı ve Wild Hill'e asla ayak basmayacaktı.

Allswell Çiftliği'nde büyüyen Sibyl, ılık saçan annesine hayranlıkla bakıyordu. Kimse Phoebe'yi sıradan bir insanla karıştırmazdı, ama aynı çatı altında yaşayanlar onun neler yapabildiğini tam olarak bilirdi. Sık sık saatlerce çölde kaybolurdu. Sonra gün batımında yaralı hayvanlarla geri dönerdi. Onlarla konuştuğunda, hayvanların kulakları dikilirdi. Onlar cevap verdiğinde, Phoebe dinlerdi.

"Zavallı şey şokta," demişti bir keresinde, kıvrılmayan bir yılan için. "Büyük bir kuş onu gökyüzünden düşürdü. Onu güneşli bir pencereye koyalım. Biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Sibyl.

Phoebe omuz silkti. "Sadece bir yetenek," dedi.

Sibyl'in babası Endswell'de büyümüştü, ama annesi bilinmeyen bir yerden gelmişti. Phoebe, ailesinin nereli olduğunu söylemeyi reddetti. Onları görmek istemediğini ve bulunmak istemediğini açıkça belirtti.

bulunmak istemediğini açıkça belirtmişti. Sibyl küçükken bir keresinde Phoebe'ye kaçak olup olmadığını sormuştu.

"Bu fikri nereden edindin?" diye sormuştu Phoebe, sorusunu sıradanmış gibi göstermeye çalışarak ama başaramayarak. Sonra ciddileşti ve sanki güneş bir anlığına bulutların arkasına saklanmış gibi hissetti. "Bir görüntü mü gördün?"

"Ne gördüm?" diye sormuştu Sibyl. Ondan sonra annesi gülücükler saçmıştı. Annesi onu seviyordu. Sibyl bundan bir an bile şüphe etmemişti.

Phoebe ona sarıldı, onu öptü ve nereye giderse gitsin onu da yanında götürdü. Bu yüzden, annesini memnun etmenin en iyi yolunun başarısız olmak olduğunu hissetmesi garipti. Sibyl yemek pişirmede yetenekli olduğunu gösterdiğinde, annesi ona kendi malzemelerini yetiştirmesi için bahçenin bir köşesini verdi. Bir ay içinde, Sibyl'in küçük arsasındaki tüm bitkiler öldü. Yapraklar kurudu ve sebzeler, annesinin otlarına ilgi duymayan böcekler tarafından delik deşik edildi.

Phoebe çok sevinmişti. "Önemli değil tatlım," demişti neşeyle. "Ailede bir tane yeşil parmak olması yeter de artar bile!"

Birkaç yıl sonra, Sibyl'e sekizinci sınıf dansı için elbise almak üzere Dallas'a gittiklerinde, mağazadaki tüm satış elemanları sırık gibi genç kızı görmezden gelip, onun güzel annesini selamlamak için koştular. Sibyl için alışveriş yaptıklarını söyledikten sonra bile, gözleri sadece Phoebe'nin üzerindeydi.

"Ne kadar şanslı olduğunu bilemezsin," demişti Phoebe dönüş yolunda. "Bu tür bir ilgiyle uğraşmak çok yorucu."

Sibyl, onuncu sınıfta kimyadan kaldığı ve ödül olarak havuçlu kek aldığı günü asla unutmayacaktı.

"Benim hiçbir şeyde iyi olmamı istemiyorsun, değil mi?" diye annesine sormuştu.

"Sadece mutlu olmanı istiyorum," demişti

Phoebe. "Ve sıkıcı," demişti Sibyl.

"Sıkıcı olmak güvenlidir," dedi, ama kendisi hiç de sıkıcı olmayan kadın.

EVLERİNDE gerginlik doruğa ulaşmaya başladığında, Sibyl'in babası ona bir şapka verirdi. Eski ve geniş kenarlı şapka

bir zamanlar beyazdı. Yıllar geçtikçe altın rengi bir patina kazanmıştı. Bu şapka, annesinin atına atlayıp tek başına yola çıktığında her zaman taktığı şapkaydı. Kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Kimse sormaya cesaret edemiyordu. Ailesi eski kabile geleneklerini takip ediyordu ve Ed'in annesi, yüzyıllar öncesine dayanan anaerkil soyun son kadınıydı. O ve kardeşleri, annelerinin ne kadar süreliğine gideceğini tam olarak bilmiyorlardı, sadece geri döneceğini biliyorlardı. Ve eyer çantasında, ailelerinin en çok ihtiyaç duyduğu şey neyse o olurdu.

Annesi öldüğünde, şapka hiç sahip olmadığı kızına kalacaktı. Bunun yerine, yıllarca bir kancaya asılı kalmış, ailedeki bir sonraki kadını beklemişti. Artık Sibyl'e aitti. Babası şapkayı ona verdiğinde bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Ahıra gidip atları eyerleyeceklerdi. Sonra kinleri geçene kadar at süreceklerdi.

"Neden seni deli etmiyor?" Sibyl, sadece adaçayı ve tavşanların onları duyabileceği bir yerdeyken bir keresinde ona sormuştu.

"Kim?" Ed çocukla dalga geçiyordu, ama bu soru ailesindeki herhangi bir kadını da kolayca kastetmiş olabilirdi.

"Annem!" Sibyl ona kötü kötü baktı.

Ed'in kahkahası düşük tonda bir gürültü olarak çıktı. "Ben de senin annen gibi bir kadın tarafından büyütüldüm. Senin ve annen için iyi ki zor kadınlara karşı toleransım yüksek." Kızına göz kırptı.

"Ben mi?" Sibyl, onun şok olduğunu anlayabileceğinden emin oldu.

"Tatlım, sen tıpkı annen gibisin. Şu anda bunu fark edemeyecek kadar yakınsınız. Ama ben bunu çok net görebiliyorum."

Sibyl öfkeyle nefes aldı. "Eğer böyle görüyorsan, halüsinasyon görüyorsun demektir.

Ben gayet normalim."

"Elbette öylesin," dedi Ed. Bıyığı gülümsemesini gizleyemiyordu.

NE KADAR SIKICI VE SIRADAN OLSA DA, Sibyl hiçbir zaman uyum sağlayamadı. Okuldaki çocuklarla pek ortak noktası yoktu. Sadece saç bile onu diğerlerinden ayırıyordu, ama bundan çok daha fazlası vardı. Kıyafetleri çok L.A. tarzındaydı. Annesinin dövmeleleri vardı.

kiliseye gitmiyordu. Belediye başkanının kızı olmasaydı, durum çok daha kötü olabilirdi. Teksas'ta geçirdiği süre boyunca Sibyl'in birçok tanıdığı vardı, ama tek bir iyi arkadaşı vardı, o da Lily adında, kendisi kadar tuhaf bir kızıdı. O yıllara geri baktığında, Sibyl Lily'ye ne kadar borçlu olduğunu fark etti. O olmasaydı, Sibyl'in çocukluğu dayanılmaz derecede yalnız geçecekti.

On altı yaşına geldiğinde, Sibyl ve Phoebe birbirlerinin boğazına sarılmışlardı. Sibyl'in annesi, onun her eksikliğini vurgulamayı başarırdı. Ve koyduğu kurallar kimseye mantıklı gelmiyordu. Phoebe, Sibyl'in esrar içip içmemesi ya da seks yapıp yapmaması umrunda değildi. (Sibyl, isyan etmek için ikisini de yapmadı.) Ama kızının Brigid Laguerre'nin oynadığı ya da yönettiği filmleri izlemesini yasakladı.

"Onun Şeytan'a taptığını duydum," demişti Phoebe bir keresinde kızına.

Sibyl gözlerini devirmiş olmalı. "Gerçekten mi? Bana sadece aptalların Şeytan'a taptığını söylediğini hatırlıyorum. Şeytani Tapınak, dindar fanatikleri kızdırmak için kuruldu."

"Her neyse," diye yanıtladı Phoebe. "Ondan kötü bir his alıyorum."

Bunu söyleyen kadın, yılanlarla konuşan ve onların cevap verdiği yemin eden biriydi. Sibyl büyüdükçe, okul arkadaşları Phoebe'nin ne kadar sıradışı olduğunu fark etmeye başlamıştı. Birisi Sibyl'in annesinin bir karga ile konuştuğunu gördüğünde, Sibyl bunun sonu gelmeyecek sandı. Annesinin akşamdan kalma tedavilerini, kramp ilaçlarını ve mide bulantısı toniklerini lezzetli bitki smoothielerine dönüştürebildiğini keşfettiğinde, neredeyse parya statüsünü kabullenmişti. Aniden, çok popüler oldu. Sınıf arkadaşları doktora veya okul hemşiresine gitmeden önce onu görmeye gelirdi. Tabii ki, her yıl smoothie'den çok daha fazlasına ihtiyaç duyan birkaç kız vardı. Sibyl onları eve götürür ve annesiyle tanıştırdı.

"Biliyor musun, bence annen bir cadı olabilir," dedi kızlardan biri daha sonra.

"*Orospu* demek istedin," diye cevapladı Sibyl. "Ve evet, kesinlikle öyle."

Lily, Sibyl'in yeni arkadaşlarını sevmiyordu ve Sibyl'in annesi hakkında konuşma şeklinden nefret ediyordu.

Sibyl, Lily'nin Phoebe ile yaşamak zorunda olmadığını pek de kibar olmayan bir şekilde belirtti.

"Yakında sen de onunla yaşamak zorunda kalmayacaksın," dedi Lily. Bu fikir aklında kaldı. Bu fikir onu hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu, ancak o andan itibaren bu fikir aklından hiç çıkmadı. Meğer bu fikri düşünen tek kişi o değildi.

"Kurtlar hakkında ne biliyorsun?" Ed Fox bir gün kızıyla gezintiye çıktıklarında ona sordu.

"Ne?" Sibyl hayal kuruyordu. Düşüncelere dalmışken her zamanki gibi başparmağıyla bıyığını okşayan babasına baktı.

"Alfa kurt saçmalıklarını duymuşsundur, eminim."

"Sürünün, diğerlerini hizada tutan sert bir erkek kurt tarafından yönetildiğini mi kastediyorsun?"

"Evet," dedi Ed. "Bu saçmalık. Bilimsel olarak yanlış. Yerli halk buna hiç inanmadı."

"Öyle mi?" diye sordu Sibyl. "Peki gerçek ne?"

"Sürüler bir çift tarafından yönetilir: bir erkek ve bir dişi. Çoğu zaman, bunlar bir ailenin ebeveynleridir."

Sibyl esnedi. Hala konuşmanın nereye gittiğini anlamamıştı.

"Çocuklar çok büyüüp yönetilemeyecek kadar güçlü hale geldiklerinde, kendi başlarına yola çıkarlar."

Bu onun dikkatini çekti. "Hay aksi, baba!" Sibyl inanamıyordu. "Beni evden mi kovuyorsun?"

"Hayır. Annenle kavga etmene gerek olmadığını söylüyorum. Artık kontrol edilmeyi istemiyorsun ve buna ihtiyacın da yok. Ve olması gereken de budur. Git keşfet. Kendi yolunu bul."

"Şimdi mi?" Sibyl etrafındaki çorak, güzel dünyaya baktı. "Hayır, tatlım." Ed güldü. "Annen seni yakalamak için bir seni yakalamak için bir ekip gönderirdi. On sekiz yaşına gelene kadar bekle."

BÖYLECE, ON SEKİZ YAŞINDA, TEXAS ve Phoebe artık ona sahip çıkamayacakları için, Sibyl Dodge'dan kaçtı. Eyaleti terk ederek New York'un Hyde Park semtindeki Culinary Institute of America'ya gitti. Annesi ona her zaman iki kıyıda da uzak durması konusunda uyarıda bulunmuştu. Bu da onun

. JFK havaalanında uçaktan indiği anda, Sibyl olması gereken yere yaklaştığını hissetti. Ama o yer her neredeyse, henüz oraya varmamıştı.

Sonraki yıllarda Sibyl, yemek pişirmeye odaklandı. Başından beri tekniği çok az çalışma gerektiriyordu. Yemek pişirmek ona her zaman doğal gelmişti. Beş yaşında klasik Fransız omletini yapmayı öğrenmişti. Sekiz yaşında babasının doğum günü için ona Wellington usulü dana eti pişirmişti. İnsanlar, annesinin işi için yaptığı smoothieleri almak için yüzlerce kilometre yol kat ediyorlardı. Phoebe etkilenmişse de bunu iyi saklıyordu.

Yirmi bir yaşında, Sibyl Brooklyn'de ilk restoranını açtı. Lüks bir yer değildi, sadece küçük bir dükkândı. Rezervasyon bile almıyordu. Yine de, mutfak şaheserleri hakkında söylentiler hızla şehirde yayıldı. Milyarderler, çalışanlarına rüşvet vererek yer bulmaya çalıştı. Ünlüler, temizlik görevlilerinin arkasında sıraya girdi. *New York Times*, eleştirisinde onu bir cadı olarak nitelendirdi. Sibyl, eleştirmenin kastetmediği bir anlamı varmış gibi ekrandaki kelimeye bakakaldı. Kelimeyi aklından çıkaramadı ve günün geri kalanında kafasında dönüp durdu. Düşünceleri her bu kelimeye takıldığında, kelimeyi nasıl kullanacağını henüz bilmediği bir tılsım gibi, bir heyecan hissetti. Daha önce kendini bu şekilde düşünmeye cesaret edememişti.

Yirmi dört yaşında bir bahar sabahı, Sibyl arabayla gezintiye çıkma isteği ile uyandı. Arabası olmadığı ve programı çok yoğun olduğu için bu istek oldukça uygunsuzdu. Mantar adamı, topladığı hazinelerle Catskills'ten geliyordu. Maine'den nadir bulunan istiridye sevkiyatı gelecekti. *Los Angeles Times'tan* bir eleştirmen, gerekirse bütün gece masa beklemeyi göze aldığını açıklamıştı.

Sibyl, araba yolculuğu fikrini kafasından silip yataktan kalktı. Pijamaları ve perdeleri hiç sevmeyen Sibyl, çıplaklığı sevmeyen titiz komşularını rahatsız etmekten endişe duymamak için Prospect Park'a bakan bir binanın yedinci katındaki bir daireyi seçmişti. Yine de, pencerelere döndüğünde

kendini bir çift kehribar rengi gözle karşı karşıya buldu. Pencere pervazına konmuş bir kuzgun gagasıyla cama vurdu.

"Sana da merhaba," dedi kargaya.

Sibyl'in annesi kargagillerden hep çekinirdi, ama arkadaşı Lily onları çok severdi. Kargalar, kuzgunlar, saksağanlar ve alakargalar boyutlar arasında seyahat edebilirdi, bir keresinde Sibyl'e söylemişti. Sana geldiklerinde, genellikle mesajlar getirirlerdi.

Üç katmanlı pencereler kuzgunun selamına verdiği cevabı engelliyordu, bu yüzden Sibyl pencereyi açmak için yanına gitti. Aşağıdaki parkta ağaçlar kuşlarla kaplıydı. Sibyl, bu şehirde yaşadığı üç yıl boyunca hiç kuzgun görmemişti. Sadece uzaktan seslerini duymuştu. Şimdi ise penceresinin altında düzinelerce kuzgun oturuyordu. Getirdikleri mesajın muhteşem olması kaçınılmazdı.

Pencereyi açıp kuzgun içeri atladıktan sonra "Ne var?" diye sordu. Ama kuzgun ona söylemedi. "Hazır olduğunda söyle," dedi. "Ben duşa gireceğim, izin verir misin?"

Banyodan çıktığında kuş gitmişti. Penceresinin altındaki ağaçlar boştu. Sonra evden çıkıp restorana doğru yola koyuldu ve onları buldu. Kaldırımında onu bekliyorlardı, fotoğraf çektiirmek için poz veriyorlardı ve yayaların etraflarından geniş bir yay çizerek geçmelerini sağlıyorlardı. Sibyl ortaya çıktığında, kameralara poz vermeyi bıraktılar ve hep birlikte uçup gittiler. Mesajın ne olduğunu biliyordu. Onları takip etmesini istiyorlardı.

SIBYL, annesini aramak için durmadan Queens'e kadar yürüyerek gitti. Cevap gelmedi, bu yüzden çiftliğin sabit hattını denedi. O da sesli mesaja yönlendirildi. Sibyl endişelenmedi. Sadece Phoebe'nin kuşların onu nereye götürdüğünü biliyor olabileceğini düşündü. Yolculuğun beklenenden çok daha uzun süreceğini hissetmeye başlamıştı ve ayakları çoktan ağrımaya başlamıştı. Bu yüzden bir araba servisini aradı ve şoförden kuzgunları takip etmesini istedi. Kredi kartını depozito olarak verdikten sonra adam kaldırımdan ayrıldı ve doğuya doğru yola çıktılar.

"Görünüşe göre adaya gidiyoruz," dedi şoför. "Hangi ada?" diye sordu Sibyl.

Adam dikiz aynasından onun gözlerine baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" "Evet," dedi kadın, ama şaka yapmıyordu.

Şoför gaza bastı ve Sibyl kendini çekildiğini hissetti.

içinde.

Üç saat sonra Mattauk adlı bir kasabanın dışındaydılar. Sibyl bu ismi nerede duyduğunu hatırlamaya çalışıyordu ki, arabalar sonunda durdu. Araba bir virajı döndü ve Sibyl onları eski bir tuğla duvarın üstünde sıralanmış olarak gördü.

Kuşlar olmasa bile, varış noktasına geldiğini anlayacaktı. Nerede olursa olsun, kendini evinde hissediyordu.

"Burası," dedi. "Beni burada indirebilirsiniz."

"Emin misin?" diye sordu şoför. Yer oldukça ıssız görünüyordu. Duvar göz alabildiğince uzanıyordu. Yolun karşı tarafında ormanlar sıralanmıştı.

"Eminim," diye onayladı Sibyl.

Şoför tartışmaya girmek istemedi. Öğleden sonra geç saatlerdi ve trafik yakında yoğunlaşacaktı. Kartını okuttu ve ona geri verdi.

"Şehre dönüş yolun var mı?" diye sordu.

"Sanırım gerek yok," dedi Sibyl.

ARAÇ YOLDA KAYBOLDU ve Sibyl kendini kuşlarla baş başa buldu.

"Tamam. Buradayım. Nasıl gireceğim?" diye sordu ve karşılığında birkaç kez "gak" sesi duydu. Onların, onun tırmanmasını istediklerini hissetti. "Bu yasadışı, biliyorsunuz. Beni hapse attıracaksınız."

Sibyl kanunları çiğnemekten hoşlanmazdı. Ama kuşlar ya anlamıyorlardı ya da onun tertemiz sabıka kaydını umursamıyorlardı. Cevaplarını tekrarladılar. İçeri girmenin tek yolu yukarıdan tırmanmaktı.

Böylece Sibyl duvarı tırmandı ve diğer tarafa atladı. Yabani sarmaşıklar, mülkün bakımsız kaldığını düşünmesine neden olmuştu. Ama yol iyi bakımlı görünüyordu ve yolun iki yanını süsleyen meşe ağaçları onu gördüklerine sevinmiş gibiydiler. Çırpınan yaprakları selamlarını fısıldıyordu. Sincaplar ve sincaplar onu görmek için ortaya çıktılar.

Birkaç yüz metre ilerledikten sonra yolun bir çatallanma noktasına ulaştı. Önünde ağaçlar seyrekleşiyordu ve çiçeklerle dolu bir çayırdan sadece birkaç muhteşem ağaç yükseliyordu. Sağında, yol koyu yeşil panjurları ve zencefilli süslemeleri olan çekici iki katlı bir tuğla eve çıkıyordu. Yapının üç tarafını çevreleyen bir sundurma, okyanusa bakıyordu. Görünüşe göre bir tepenin üzerinde duruyordu. Aşağıda, soluk sarı bir kumsal denizi çevreliyordu.

Sibyl, arazide başka neler olduğunu merak ederek sola giden yolu seçti. Kısa süre sonra, dikenlerle kaplı yüksek bir duvar görüldü. Yürümeye devam ederken, Sibyl bunun devasa bir binaya ait olduğunu fark etti. Pencereleer bitkilerle kaplıydı ve kapı görünmüyordu. Ancak çimlere çıkan mermer merdivenler, Altın Çağ'dan kalma bir konağa aitti. Tepeden manzara, şimdi bile nefes kesiciydi.

Yabani çiçekler turuncu, beyaz ve mor dalgalar halinde dalgalanıyordu. Çiçeklerin arasında beyazlar içinde bir kadın yürüyordu. Kadın güzel ve tombuldu ve beyaz elbisesinin altında çıplak olduğu belliydi.

"Merhaba, Sibyl." Kadının gülümsemesi daha sıcak olamazdı. "Wild Hill'e hoş geldin."

O adı biliyordu. Büyürken bu yer hakkında sayısız hikaye duymuştu, ama hiçbir annesinden gelmemişti. Bunun gerçek olduğuna inanmamıştı. Wild Hill, Narnia kadar uzak bir yer gibi görünüyordu.

Sibyl, kadını kucaklama isteğiyle mücadele etmek zorunda kaldı. "Beni tanıyor musun?" diye sordu.

"Oh evet," dedi kadın, ki yakından bakıldığında, tam olarak orada değilmiş gibi görünüyordu. "Senin gelmeni çok uzun zamandır bekliyordum. Ailen de öyle." Tepesinin zirvesini çevreleyen beş granit kayaya işaret etti.

"Ailem buradan geliyor." Bu bir soru değildi. Sibyl burayı tanıdığını fark etti. Hatırlayabildiği kadarıyla burayı rüyalarında görmüştü.

"Evet. Git. Bir bak."

Sibyl oraya doğru yürüdü, kadın da arkasından geldi. Her bir kayanın üzerinde tanıdık bir isim yazıyordu. Sadie. Rose. Ivy. Lilith. Flora. "Bu kadınları tanıyorum."

"Elbette tanıyorsun. Onlar senin ataların. Senin içinde onların kanı akıyor."

Kafasında bir yapbozun parçaları bir araya geliyordu. Sibyl kadına baktı. "Sen de onlardan biri misin?"

"Hayır. Benim adım Bessie. 1624'te Wild Hill'e geldim." Suyun karşısındaki ince bir kara parçasını işaret etti. "Culling Pointe'de orada boynumdan asıldım."

"O zaman sen..."

Kadın güldü. "Ölü mü? Evet. Ama bizim gibi kadınlar için ölüm kuralları biraz daha esnek. İstedğimiz kadar kalabiliriz."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Sibyl. "Bizim gibi kadınlar mı?" "Annen sana ne anlattı?"

"Hiçbir şey. Ailesi hakkında hiç konuşmazdı."

Bessie'nin gülümsemesi soldu. "Yazık. Yine de farklı olduğunu biliyor olmalısın. Annene sıradan bir kadın olduğunu hiç düşünmemişsindir herhalde."

Bessie böyle söyleyince gerçekten de saçma geldi. Phoebe'de sıradan olan hiçbir şey yoktu. "Biz neyiz?"

"Biz Eski Olan'ın rahibeleriyiz. Kadim geleneklerin savunucuları. Toprak, hava ve suyun koruyucuları. Tüm canlıların koruyucuları. Fırtınaları çağıranlar. Ağaçları kucaklayanlar. Masumların intikamcıları. Suçluların cezalandırıcıları. Ya da, işleri basit tutmak istersen, bize cadılar diyebilirsin."

Sibyl uzun bir nefes alarak bu bilgiyi sindirdi. "Annem tüm bunları biliyor mu?" diye sordu nefes verirken.

"Elbette."

"Neden bana söylemedi?"

Bessie cevabı biliyordu. Sibyl bunu yüzünden okuyabilirdi. Ama cadı söylemeyecekti. "Phoebe isyan ediyordu ve bir süreliğine, Kadim Olan onun istediğini yapmasına izin verdi." Bir an durdu ve Sibyl'i inceliyor gibi göründü. "Ama sen Üçüncü'sün. Akıntıyı tersine çevirmek için gereken yetenek sende."

Sibyl bu düşünceye gülmeden edemedi. Elbette, birkaç küçük numarası vardı, ama gerçek güçle karıştırılabilecek hiçbir şey yoktu. "Harika omlet yapabilirim, ama sunabileceğim tek şey bu."

"Bunu teyzen Ivy'den almış olmalısın. O harika bir aşçıydı. Yemeğin gücünü asla küçümseme. Ama bugün sana en önemli hediye vereceğiz."

"Biz mi?"

Bessie, Sadie'nin mezarını işaret etti. "Uzan, çocuğum, ve gözlerini kapat. Ataların seninle paylaşacak çok şeyi var."

Atalar

Biz Kızlarıyız

Bize, her cadının bir milyon annesi olduğu ve her birinin Eski Olan'ın suretinde yaratıldığı öğretilir. Evreni yaratan tanrıça gibi, atalarımız da hayatı rahimlerinden doğurmuşlardır. Çocukken, doğanın tadını çıkarmayı ve onun hediyelerini asla hafife almamayı öğreniriz. Onun hayata getirdiğı her şey bir gün ölüm ve çürümeyle son bulacaktır.

Işık ve karanlığın her zaman bir çift olarak geldiğı söylenir. Kadim Olan'ın müritleri yaratmak veya yok etmek için çağrılabilir. Atalarımız, komşularına doğumda rehberlik eden ebelerdi, ama aynı zamanda hayatın iplerini kesen katillerdi. Bebeklerini emziren annelerdi ve düşmanlarının kemiklerinden ekmek yapan cadalozlardı. Vücudu iyileştiren iksirler hazırlayan şifacıları ve hangi otların öldürücü olduğunu her zaman bilen orakçıları.

Süt, dünyaya armağanımızdır ve zehir, silahımızdır. Her zaman tapınılacak, hakaret edilecek ve korkulacak varlıklar olacağız. Gücümüz, erkeklerin anlayamayacağı ve kralların asla fethedemeyeceğı bir güçtür.

Tarih, gücümüzü kontrol altına almak için verilen bir savaş olmuştur, ama ay ışığı gibi kontrol edilemez ve sınırlandırılmaz. Bizler tiranları devirir, yanlışları düzeltir ve dünyayı iyileştiririz. Bizler geleceğı söyleyen kahinleriz. Bizler elmayı tadan baştan çıkarıcılarız. Bizler teraziye dengeleyen kadınlarız.

Başlangıcı, sonu ve aradaki her anı gören üç yüzlü tanrıçanın kızlarıyız.

Sadie

Sadie Duncan, bir av köpeği sürüsü peşinde, aile kalesinin merdivenlerinden aşağı koştı. Her zamanki gibi, iç mekanın havası soğuk ve nemliydi. Sadie, küçük yaşlardan itibaren sıcak kalmanın tek yolunun hareket etmek olduğunu öğrenmişti. Kimse onun en son ne zaman durduğunu hatırlamıyordu.

Sadie, on dokuz yıllık hayatının tamamını, durgun, gri bir gölün kıyısındaki yıkık kalede geçirmişti. Başka bir yere gitmek gibi bir arzusu yoktu. Onunla birlikte yaşayan sadece iki insan vardı: babası ve Malcolm, gizemli bir geçmişli olan, artık bir nevi pansiyoner olan orta yaşlı bir adam. Sadie, çoğu insanı umutsuzca sıkıcı bulduğu için, bu az sayıda insanın varlığı ona gayet uygundu. Kale, onun en çok sevdiği şeylerle doluydu: atlar, köpekler ve en önemlisi hayaletler. Ona göre bu, ideal bir yaşamdı.

Kalenin diğeri iki sakiniyle yemek odasında buluştu, burada kahvaltı (eğer buna kahvaltı denilebilirse) servis ediliyordu. Artık somon füme veya sosis alacak para yoktu. Malcolm, arazide dolaşan yabani tavuklardan sekiz yumurta toplamış ve tost yapmak için rustik bir somun ekmek pişirmişti. Sadie haşlanmış bir yumurta aldı, bir dilim ekmeğın üzerine değerli tereyağı sürdü ve yüzyıllar boyunca sayısız öğünün yenildiğı devasa masanın en ucuna oturdu.

El yapımı tüvit pantolon giyen Sadie, yumurtasını soyarken binici çizmesini masanın köşesine dayadı.

"Neden erkek gibi giyindin?" diye sordu babası. En iyi takım elbisesini giydiğini fark etti. Bu hiç iyiye işaret değildi.

Sadie yumurtasını ısırdı ve yuttu. Babası artık gençliğindeki kadar formda ve yakışıklı değildi, ama bunak olmak için hala çok gençti. "Ben her gün böyle giyinirim," diye hatırlattı ona. "Yıllardır elbise giymedim."

"Bir misafir bekliyoruz. Git, düzgün bir şeyler giy." "Kim geliyor?" diye karşılık verdi Sadie. "Ve neden benim ne giydiğimi umursasınlar ki?"

giydiğimi neden umursasın ki?"

Babası cevap vermediğinde, bir şeylerin çok kötüye gideceğini anladı. "Sakın Amerikalıyı davet ettiğini söyleme?"

Babası, uzun zamandır kayıp olan miraslarını aramak için atalarının topraklarına dönüp bozkırlarda dolaşan ve göllerde balık avlayan, İskoç isimleri olan tüm aptal Amerikalıları hor görüyordu. Hepsi de kilt ve sporranlarla evlerine dönüyorlardı. En zenginleri ise şık yeni eşleriyle ayrılıyorlardı.

Angus Campbell, zengin bir komşusu tarafından Sadie'nin babasına tanıtılmıştı. Sadie'den altı yaş büyüktü ve hatırı sayılır bir servetin varisiydi. Şatonun kapısından içeri adım attığı ilk andan itibaren kıza aşık olmuştu. Öte yandan, kız evlenmeye niyeti olmadığını açıkça belirtmişti. Ama o zaman da, şimdi de Angus Campbell gibi erkekler hayır cevabını kabul etmeyi gereksiz görüyorlardı. Sadie'yi bir geyik gibi takip etmiş, günlük gezilerinde onu izlemiş ve istenmediği yerlerde ortaya çıkmıştı. Bir öğleden sonra, fırtına ülkeyi sararken, Sadie'yi kıyafetlerini çıkarıp yağmurda dans ederken gözetlemişti. Sadie, ona bu suçun bedelini ödettirmeyi planlamıştı, ama henüz fırsat bulamamıştı.

Hâlâ babasından cevap bekleyen Sadie, botlarını masadan indirdi ve öne doğru eğildi. "Söylesene. Bugün ne giydiğimin ne önemi var?"

Sessizliği yeterli bir cevaptı. Onu öldürebilirdi.

"Beni Angus Campbell'a şişman bir domuz gibi satmayı planlıyorsun, değil mi?"

Babası, bir cevap bekliyor gibi görünen Malcolm'a baktı. Sonra yumruğunu masaya vurdu ve

"Etrafına bir bak! Bir yıl daha böyle yaşayamayız. Kalenin yıkılmasını mı istiyorsun? Sevdiğin hayaletlerin evsiz kalmasını mı istiyorsun? Angus Campbell onarım masraflarını karşılamayı vaat etti. Karşılığında tek istediği sensin."

"Bu annemin kalesiydi," diye hatırlattı Sadie. "Senin değil, benim olmalı."

Sadie ayağa kalktı ve odadan çıktı. Birinin peşinden geldiğini duydu. Babası olduğunu düşünerek, ana salona ulaştığında ona karşı çıkmak için arkasını döndü. Ama babası değildi. Malcolm'du.

"Ne istiyorsun?" Kızgın ve aşağılanmış bir şekilde, konuşurken gözlerini koluyla sildi.

Cevap veren adam, uzun süredir arka planda gizlenen sessiz ve gizemli konukla pek benzemiyordu. "Neden burada olduğumu biliyor musun?" diye sordu Malcolm. "Hayaletler sana söyledi mi?"

Bu oldukça basit bir soruydu, ama Sadie cevap veremediğine şaşırdı. "Hayır," diye itiraf etti.

Malcolm her zaman oradaydı. O, manzaranın bir parçasıydı. Sadie küçükken, kederinden kendini içkiye veren babasının yanında, ona bakıp karnını doyuran Malcolm vardı. Sadie bozkırlarda kaybolduğu gün, onu bulan ve atıyla eve taşıyan Malcolm'du. Uçabileceğine inanarak balkondan atladığı gece, kırık bacağını tedavi eden Malcolm'du.

Malcolm, Sadie'nin hayatı boyunca onun yanında olmuştu, ama Sadie onu ancak şimdi gerçekten görebiliyordu. Malcolm, kompakt bir adamdı, yakışıklı yüz hatları ciddi bir ifadeyle dengeleniyordu. O, bir pansiyoner ya da takılmacı değildi. Önünde gördüğü adamın bir amacı ve görevi vardı. Ve o anda Sadie de kendini net bir şekilde gördü. Uzun zamandır kafası kışında olan bir kızdı. Artık tüm bunların sona erme zamanı gelmişti.

"Benim yüzümden buradasın, değil mi?" diye sordu.

"Annen hamile olduğunu öğrendiği gün, iki görüntü gördü. İlk görüntüde, doğum sırasında öldüğünü gördü. İkinci görüntüde ise, senin, dünyada eşi benzeri görülmemiş güçlere sahip bir ailenin reisi olduğunu gördü. Hamileliğinin çok erken bir aşamasındaydı. Annen senin hayatını kendi hayatına tercih edebilirdi, ama etmedi.

Kehaneti gerçekleştiğinde, Edinburgh'daki teyzen seni kendi başına idare edebilecek duruma gelene kadar sana göz kulak olmam için beni buraya gönderdi."

"Teyzem neden küçük bir kızı bakması için bir adam göndersin ki? Neden bir hizmetçi değil?" Bu mantıklı gelmiyordu.

"Bu dünyada erkekler, kadınlara tanınmayan glere sahiptir. Denge sağlanana kadar, Kadim Olan'ın erkek müritleri bizi korumakla görevlendirilir."

Sadie'nin morali hemen düzelmeye başladı. "Bu, şimdi bana yardım edeceğiniz anlamına mı geliyor? O korkunç Amerikalıyla evlenemem."

"Ben senin ailene hizmet ediyorum ve benden ne istersen yaparım," dedi Malcolm. "Ama annenin en önemli danışmanlarının hala bu kalede yaşadığını sana hatırlatmak benim görevim. Belki de onlara danışsan iyi olur?"

"Evet!" Sadie hemen kabul etti. "Hemen kız kardeşleri görmeye gideceğim."

KIZ KARDEşLER, neredeyse  yüz yıl önce, 1597'deki duruşmalarından önce hapsedildikleri zindanda gizleniyorlardı. İdam edildikten sonra, torunlarının aynı kaderi paylaşmaması için kaleye geri dönmüşlerdi.  yüzyıl boyunca karanlıkta yaşayarak, ihtiyacı olanlara öğüt verdiler. Belki de bu sadece bir tesadüftü, ama o süre boyunca ailenin hiçbir yesi kazıkta yakılmamıştı.

Sadie bir meşale yaktı ve binanın derinliklerine giden dar merdivenden aşağı indi. Aşağıdaki uzun, karanlık koridor sayısız mahkumu ölümüne götürmüştü. Fareler taş döşemelerin üzerinde koşuşturuyor, örümcekler ipek ağlarından sarkıyordu. Sadie kalın ahşap kapıya yarı yolda geldiğinde, kız kardeşlerin kuzeyin eski dilinde fısıldaştıklarını duydu.

"Geliyor!"

"Biliyor!"

"Aman Tanrım, gerçekten çok kızgın!"

"Bize mi, yoksa onu kadın yapan kadere mi?"

Sadie kapıyı açtı. Siyah pelerinli  kadın odanın ortasında onu bekliyordu, elleri kollarının içinde gizliydi ve başlıklarının karanlık gölgeleri yüzlerine düşüyordu

Sadie'nin meşalesinin alevi titredi. Onu ileri çağırdılar ve onu çemberlerinin içine çekerken duman kokusu daha da güçlendi. Sadie küçükken bir keresinde, başlıklarının altında saklı olan şeyi kısa bir an için görmüştü. Bir daha bakmak için hiç cesaret edememişti.

"Babamın beni satmayı planladığını biliyordunuz, neden beni uyarmadınız?" Sadie kız kardeşlere karşı çıktı.

"Kaderin seni buldu."

"Yeni Dünya'ya gitmelisin." "Eski

Olan'ın istediği budur."

"Bundan çok iyi şeyler çıkacak. Biz senin göremediğin şeyleri görüyoruz."

"O iğrenç adamın üstüme çıkmasına değecek hiçbir iyilik yok," diye tartıştı Sadie. "Nefesi domuz pisliği gibi kokuyor."

"Evet, ama sana güzel kızlar verecek. O zaman ondan kurtulabilirsin."

"Güçlerinin gelişeceği bir evin olacak." "Orada hayaletler göreceksin."

"Pfft." Sadie eliyle bu hediye reddetti. "Seni zaten görebiliyorum."

"Fırtınaları çağırmayı öğreneceksin."

"Sanırım bu gücü siz üçünden miras aldım?" diye sordu Sadie. "Bu, sizi kazığa bağlayıp yakmalarına neden olan güç değil mi? Kral James'in gemisini yok etmek için fırtına yaratmak?"

"Zalim, kıl payı kurtuldu." "O günlerde bizim türümüz o kadar güçlü değildi."

"Senin yeteneklerin çok daha güçlü olacak."

"Soyundan gelenler müthiş kadınlar olacak. Daha önce gelenlerin hiçbirine benzemeyecekler."

"Ailemizin misyonuna inanıyor musun?"

"Elbette," dedi Sadie, keşke evde kalıp ata binebilseydim diye düşünerek.

"Tekrarla!" diye bağırdı cadılardan biri, sanki Sadie'nin aklını okumuş gibi.

"Misyon nedir?"

"Zalimleri devirmek. Dengeyi sağlamak. Dünyayı korumak. Haksızlığa uğrayanların intikamını almak," diye okudu Sadie.

"Evet. Bu bizim ve senin de görevin."

Sadie kaderin üzerine çöktüğünü hissetti. "Ama neden Angus Campbell ile evlenmek zorundayım? O iğrenç birisi."

"Bu senin fedakarlığın. Hepimiz bir fedakarlıkta bulunmalıyız."

"Fedakarlık, bizim gibi kadınların yüzyıllar boyunca hayatta kalmasını sağlayan şeydir." "Torunlarımızın refah içinde yaşaması için kendimizi feda ediyoruz."

"Neden hep biz?" diye sızlandı Sadie. "Erkeklerin pek fedakarlık yaptığını görmüyorum."

"Bu bizim avantajımız. Bu yüzden galip geliyoruz."

BÖYLECE SADIE DUNCAN görev için bir fedakarlık yaptı ve her zaman istediği her şeyi elde eden Angus Campbell ile evlendi. Angus ilk kez bacaklarını ayırıp arasına girdiğinde, bu fedakarlık o kadar da küçük gelmedi. Angus'un altında beş dakika boyunca sıkışıp kalarak, onun itişlerini ve hayvani inlemelerini katlandıktan sonra, Sadie yanlış yola sürüklendiğinden emin oldu. Amerika'ya doğru okyanusu aşarken, her saat başı babası Malcolm'u ve üç hayalet cadıyı lanetledi.

Yeni evli çift, Campbell ailesinin Manhattan'daki malikanesinde yaşamak zorundaydı. Şehirde tam kırk sekiz saat kaldılar. Yaşlı Bayan Campbell'ın Sadie'nin güzelliğini övmekten, evliliğin tam bir felaket olduğunu ilan etmeye geçmesi bu kadar sürdü. Oğlunun yeni gelini, ne kadar güzel olursa olsun, pantolon giymeye, pipo içmeye ve aklına ne gelirse söylemeye, ne kadar müstehcen veya saldırgan olursa olsun, talihsiz bir eğilim göstermişti.

"İkiniz de kır evimizde daha mutlu olursunuz diye düşünüyorum," dedi Angus'un annesi, hizmetçiler eşyalarını toplarken çifte. "Kocamın zamansız ölümünden beri boş duruyor, ki bu çok yazık. Bahçesi çok güzel," diye ekledi. "Atları seviyorsanız, atlarınız için de yer var."

"Wild Hill'in hayaletli olduğu biliniyor," Angus, Sadie'ye arabaya bindirildikten sonra söyledi. "Annem, taşındıktan üç gün sonra malikaneden kaçtıklarını iddia ediyor. Babamın ölümünden

. Sanırım sizi korkutup kaçırmaya çalışıyor. Ama endişelenmeyin. Bir planım var."

Sadie evlendiğinden beri ilk kez güldü. Angus'un planları bir yana, her şey yoluna girecek gibi görünüyordu. Ve Wild Hill'e vardıklarında, artık hiç şüphesi kalmamıştı.

KAPILAR AÇILDIĞI AN, Sadie, kırılan bir barajdan akan su gibi gücün kendisini sardığını hissetti. Malikanenin kapıları ve pencereleri sarmaşıklarla kaplı ve dikenlerle korunuyordu. Bakıcının kulübesinin önüne geldiklerinde, birinin onları izlediğini hissetti.

"Burada güçlü bir genius loci var," dedi kocasına. "Güçlü ne?" diye yanıtladı kocası. "Fransızca bilmiyorum."

"Bu topraklarda bir ruh yaşıyor," dedi. "Bunu hissedebiliyorum

"

"Sana hayaletten bahsetmiştim," dedi Angus. "Görünüşe göre, geceleri geceleri epey gürültü yapıyor. Şimdilik bekçinin kulübesinde kalacağız."

"Ruhun kim olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok." O da pek ilgilenmiyor gibiydi. "Umarım bu sefer sessiz kalır. Uykumu ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Angus, seksin en iyi uyku ilacı olduğunu düşünüyordu. O gece de her akşam yaptığı gibi Sadie'nin üzerine çıktı. Çok iri bir adam olduğu için bundan kaçınmak mümkün değildi. Sadie görevini yaptı, ama Angus'un düşündüğü görev değildi. Her şey bittikten sonra her şey sessizleşti ve Sadie, Angus'un her gece içtiği içkiye birkaç damla afyon ekleyerek onun derin bir uykuya dalmasını sağladı. Sadie yataktan kayarak indi ve onu geride bıraktı. Dışarıda, ay okyanusa kadar uzanan geniş bir çayırları aydınlatıyordu. Ay ışığının altında, beyaz bir elbise giymiş, rüzgârda dalgalanan kestane rengi saçları olan bir kadın duruyordu.

"Merhaba," dedi Sadie ona kuzey dilinde.

"Benim ana dilimi konuşuyorsun," diye cevapladı kadın. Koloninin erkeklerini lanetlediğinden beri söylediği ilk sözlerdi bunlar.

"Evet," dedi Sadie. "Atalarım öğretti."

Kadın başını salladı. "Demek biz aynı türdeniz."

"Eğer sen bir cadıysan, cevap evet," dedi Sadie. "Otları toplamak için en uygun zaman ne zamandır?"

"Azalan ayın son evresi."

"Peki cadı kış için odun ne zaman toplar?" diye sordu cadı.

"İmbolc."

Cadı başını salladı. "Bu tepede kalmak mı istiyorsun?"

"Sadece senin izninle," dedi Sadie.

"Kulübede kalabilirsin, ama şimdilik malikaneye dokunmayacağına söz vermelisin. Kullanım amacı zamanı gelince açıklanacak."

"Söz veriyorum," dedi Sadie, tartışmanın akıllıca olmayacağını hissederek.

"Dokuz ay sonra ikiz kızlar doğuracaksın. Daha sonraki nesiller de gelecek. Sonra Üçlü gelecek. Yaşlı Onları bekliyor olacak."

"Üçlü'ye ne yapacak?"

"Erkeklerin egemenliğinin sonunu başlatacak," dedi cadı.

Sadie'ye bu oldukça mantıklı geldi.

Ertesi sabah kahvaltıda Sadie, önceki gece hayaletle sohbet ettiğini açıkladı. Kocası, gece yarısı ilginç bir şey olduğunu anlamış olmalıydı. Sadie'nin ipek bornozu paramparça olmuştu ve terlikleri çamurla kaplıydı. Kızıl saçlarına yapraklar yapışmıştı. Kesinlikle büyüleyici görünüyordu.

"Ruh oldukça hoş," dedi Sadie, çörek üzerine kaymak sürerken. Hiç bu kadar neşeli olmamıştı. "Ve kalabileceğimizi söylüyor."

"Kalmamıza izin mi verecek?" Angus burun kıvrarak cevap verdi. "Ne kadar da nazik. Ama korkarım gitmesi gerekecek. Eski konağı yıkmak için gerekli düzenlemeleri yaptım. Artık evlendiğim için mirasımı aldım. Daha büyük ve daha güzel bir konak inşa edeceğiz."

Sadie'ye balyozla vurmuş gibi olmuştu. Hayaletle malikaneye dokunulmayacağına söz vermişti. "Angus, yıkamazsın!"

"Ne diyorsun sen? Tabii ki yıkabilirim," dedi.

Bir hizmetçi yemek odasına girdi. "Affedersiniz efendim. Mimar, arazileri incelemek için geldi."

"Tanrıya şükür," dedi Angus, peçetesini masaya atarak. "Cepheden o korkunç sarmaşıkları temizlemek için köyden işçiler getirdi mi? Malikaneye girip kurtarmak istediğim bir şey var mı bakmak istiyorum. Babamın muhteşem bir sanat koleksiyonu vardı."

"Evet, efendim," dedi hizmetçi. "İşçileri de yanında getirmiş."

Sadie, kocasını durdurmak için masanın üzerine atladı. "Angus, bunu yapma. Lütfen! Benim için!"

"Onlara birazdan geleceğimi söyle," diye talimat verdi Angus hizmetçiye.

Bu duraklama, Sadie'ye masanın onun tarafına koşmak için yeterli zamanı verdi. "Angus! Lütfen!"

Angus, Sadie'nin yüzüne bir tokat attı. "Hemen kes şunu. Histerik davranıyorsun."

Sadie durdu. "Ne yaptın sen? Ben senin karınım," diye şaşkınlıkla mırıldandı. Daha önce kimse ona vurmamıştı.

"Evet, öylesin. Yerini bil." Angus karısının sabahlığına baktı. "O kıyafetle beni dışarıya kadar takip etmeye cüret etme."

Sadie, kocasının mimar ve işçilerine katılmak için bahçeden ayrılışını pencereden dehşetle izledi.

"Hissediyor musun?" diye bir ses sordu.

Sadie arkasını döndü ve arkasında duran hayaleti gördü. "Anlamadım?"

"Bu yerin gücü. O senin içinde," dedi Bessie. "Onu kullan."

"Ben..." Sadie, hissedebildiğini fark etmeden önce söylemeye başladı. Güç hızla arttı, ta ki vücudu onunla birlikte titremeye başlayana kadar. Her atom vızıldıyordu. Her sinir karıncalanıyordu. Sonra güç orgasm gibi patladı ve o ecstasy ile çılgılık attı.

Angus malikaneye neredeyse varmıştı ki gökyüzü aydınlandı. Sadie, gözleri kör olmadan hemen önce, kocasının saçlarının diken diken olduğunu, vücudunun havaya yükseldiğini ve ayakkabılarının ayağından uçtuğunu gördü. Gök gürledi ve Angus Campbell yere düştü. Ağzından, ölümlü bedeninden kurtulan bir ruh gibi bir duman yükseldi. Kimse Sadie'yi suçlamadı. Bu elbette aptalca olurdu. Ama o, sorumlu olanın kim olduğunu çok iyi biliyordu.

Angus Campbell'ın varisi olarak yaptığı ilk iş, mimarı ve adamlarını arazisinden kovmak oldu. Tam dokuz ay sonra, Sadie evde doğum yaptı. İkiz kızlarına Ivy ve Rose Duncan adını verdi.

Ivy.

Ivy ve Rose, bekçinin kulübesinin üst katında doğdular. Rose ilk doğdu ve her zamanki gibi görkemli bir giriş yaptı. Doğduğu anda herkes ona anında aşık oldu. Ivy beş saat sonra ortaya çıktı, sessiz ve meraklıydı, sanki zaten görebiliyormuş gibi gözleri odanın içinde dolaşıyordu. İkiz olsalar da, en azından ilk başta, anneleri sık sık doğumları arasındaki saatlerde göklerin hareket etmiş olması gerektiğini söylerdi. En başından beri, kızların birbirlerine hiç benzemediği herkes için açıktı. Kimse ikisini ayırt etmekte zorlanmıyordu. Yine de, ikisi de bir şekilde annelerine benziyordu. Yüzlerinde Angus Campbell'ın izi yoktu.

Kız kardeşi ile emeklemeyi öğrenir öğrenmez, Ivy Sevdiklerini fark edilmeden izleyebileceği karanlık yerlere giderdi. Annesi, Ivy'nin en son saklandığı yeri bulmak için sık sık saatlerce arama yapardı. Yatakların ve kanepelerin altına sıkışmayı severdi, ancak ısıtma delikleri ve kömür şutları da iş görürdü. Böceklerden hiç korkmazdı ve malikanedeki birçok sincabın çoğuyla arkadaşlık kurmuştu. O da hazinelerini çatlak ve yarıkların içine saklamayı severdi.

Ivy ve Rose'un kulübede en sevdikleri yer kütüphaneydi ve en sevdikleri kitapların arkasında sakladıkları biblolar ve tılsımlar vardı. Bunların sayısı yüzlerceydi ve nadiren yanlarında olmadıkları bir an olurdu. O günlerde, kızların okula gitmesi kimsenin umurunda değildi, bu yüzden Ivy ve Rose, gerekli gördükleri şeyleri özgürce öğrenebiliyorlardı.

Ivy, ortaçağdan kalma bir botanikçinin günlüğünü ya da kenarlarına eski sembollerle dolu tozlu bir büyü kitabını keşfederse, bir hafta boyunca hiç konuşmazdı. Ailesinden kimse bunu umursamazdı. Kitap zevki romantizm ve şiire yönelen Rose, ikisi adına konuşmaktan mutluluk duyardı.

Rose, henüz altı yaşındayken kendi kendine tap dansı öğrenmişti. Ivy kirli sarı saçlarını tek bir örgüyle toplarken, Rose'un birçok buklesi altınla kaplanmış gibiydi. Ivy'nin soluk teni genellikle kir veya kömürle lekelenirken, Rose'un teni her zaman temiz ve parlaktı. Her gün sanki bir partiye gidiyormuş gibi giyinirdi. Rose sadece dans etmekle kalmaz, şarkı söyler, oyunculuk yapar ve klavsen çalardı. Tatlılığı biraz fazla gelmeye başladığında, korkunç derecede zeki ve yaramaz bir şey yapardı. Herkes onun şimdiye kadar tanıştıkları en çekici kız olduğu konusunda hemfikirdi.

Ivy buna katılamıyordu çünkü ne o ne de kız kardeşi başka bir çocukla tanışmıştı, tanışmak da istemiyorlardı. Kitaplardaki çocuklar, kızların hep elbise giydiği ve hiç eğlenceli bir şeyin olmadığı bir gezegenden gelen uzaylılar gibi görünüyordu. Ivy ve Rose birlikteyken, başka kimseye ihtiyaç duymuyorlardı. Şeytanlar gibi kavga ediyor, birbirlerini deli gibi seviyor, sadece ikisinin anladığı bir dil icat ediyor ve kendilerine ait bir dünya yaratıyorlardı.

O GÜNLERDE, Wild Hill'in kapılarından sürekli insanlar geçiyordu. Ivy ve Rose hepsini görmezden geliyordu. Her sabah ilk gelenler, işverenlerinin birçok tuhaflığını hoş görmek için yüksek maaş alan aşçılar ve temizlikçilerdi, hepsi kadındı. Onları, market alışverişini getiren, tamirat yapan veya Sadie'nin muhteşem elbiselerini diken esnaflar izliyordu. Öğleden sonra, gezginler gelirdi. Bunlar, yakındaki malikanelerde yaz tatili yapan ve tüm bu telaşın nedenini görmek isteyen hanımlardı. Güneş batıya doğru kayarken, bu hanımların oğulları ve kardeşleri (ve bazen kocaları) onların yerini alırdı. Kızıl saçlı ve gençliğinin tam ortasında olan Sadie, sadece çarpıcı değil, aynı zamanda günahkar derecede zengindi. Onun eli, adadaki en çok arzu edilen ödüldü. Sadie,

beyefendileri ağırlamaktan çok mutluydu, ama bir kocaya kesinlikle ihtiyacı yoktu.

Bahçivana da ihtiyacı yoktu. Angus Campbell'ın öldürüldüğü gün, çimlerin biçildiği ve çitlerin budandığı son gündü. Adaya bahar geldiğinde, Sadie okyanusa bakan tepeye oturur ve yabani çiçeklerin büyümesini izlerdi. Gençliğini, farklı çiçeklerin hüküm sürdüğü okyanusun diğer tarafında geçirmiş olan Sadie için, Kuzey Amerika'daki her çiçek hoş bir sürprizdi. Kır evinin yakınındaki güneşli bir alanda bulunan sebze bahçesi de mucizeler yaratıyordu. Domatesler altın rengi küreler haline geliyordu ve kabaklar o kadar büyüyordu ki el arabasına zar zor sığıyordu. Ancak bahçe, Ivy devralana kadar tam potansiyeline ulaşamadı.

Ivy'nin iki elinin de ve sekiz parmağının da yeşil olduğu başından beri belliydi. Bitkiler onun yanında geliyordu. O ve Rose bebekken, Sadie çocuk odalarının dışındaki pencere kutularına yıldız yasemin dikmişti. Birkaç ay içinde bitkiler binanın o tarafını kapladı ve malikaneye büyümlü kokularını yaydı. Kızlar dışarıda serbestçe oynayabilecek yaşa geldiklerinde, Rose doğruca yabani çiçeklerle dolu çayirlara gitti, orada papatya taçları yaptı ve Sadie'nin kokteylleri için süslemeler topladı. Ivy ise doğruca bahçeye gitti. Gençliğinin geri kalanında

ve uzun bir süre sonra da günlerini orada geçirdi. Hangi bitkilerin birbirleriyle uyumlu olduğunu çok iyi biliyordu. Ve aralarında çıkan herhangi bir anlaşmazlığı kolayca çözebiliyordu. On yaşına geldiğinde, kimse Ivy'nin bahçesine yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Malikanede serbestçe dolaşan geyikler ve tavşanlar bile bunu biliyordu. Ivy'nin yetiştirdiği her şey yenmek için değildi.

CHARLES CAMPBELL'IN davetsiz geldiği öğleden sonra, Ivy bahçede bitkiler dans ederken çello çalıyordu. Model T girişin önüne yanaşırken ve babasının kardeşi sürücü koltuğundan atlayıp, kendi başına arabadan inebilecek gibi görünen karısına yardım etmek için arabayı dolaşırken, Ivy çalmaya devam etti. Bazıları bunu centilmenlik olarak görmüş olabilir. On beş yaşındaki Ivy ise bir uyarı gördü. Onun

Ivy ve kız kardeşinden çok da büyük olmayan bir kızın arka koltukta terk edilmiş olduğunu gördü. Kız, Rose'un ona sesli okuduğu romanlardan ve resimli tıp kitaplarından sıradan insanlar hakkında bildiği her şeyi öğrenmiş olan Ivy'nin, bu genç kadının başına korkunç bir talihsizlik geldiğini kesin olarak anlamasına neden olacak kadar kederli bir ifadeyle önüne bakıyordu. Ivy, Charles'ı hiç tanıımıyordu ve onun kim olduğu umurunda bile değildi. Ama arka koltuktaki kız, onu çelloyu bırakacak kadar meraklandırmıştı.

Ne yazık ki, konuklar Ivy'yi araştırmaya giderken pusuya düşürdüler.

"Bak, hayatım!" diye bağırdı kadın, Ivy'yi yakalayıp kızın bileklerini parmaklarıyla sıkıca kavradı. O ana kadar, kocasının kulübenin kapısını boşuna yumruklamasına bakıyordu. "Burada biri var!"

O anda malikanede birçok insan vardı. Onlardan herhangi birinin adam ve karısıyla ilgilenmek isteyip istemediği ise bambaşka bir konuydu.

"Bu Rose olmalı!" Adam, elini uzatarak verandanın merdivenlerinden aşağı atladı. "Sonunda tanıştığımıza sevindim. Ben amcan Charles ve bu da sevgili halan Renata."

Ivy babasını tek bir fotoğraftan tanıyordu, ama benzerliği hemen fark etti: gözlerindeki kaypaklık ve çenesinin zayıflığı.

"Ben Ivy," dedi ona. "Rose değil." Kız kardeşi gibi vizyonları yoktu, ama gözlem gücü eşsizdi ve bu adamın, amcası olsun ya da olmasın, bir alçak olduğunu görebiliyordu. On beş yıl boyunca bir kez bile ailesini ziyaret etmek için zahmet etmemişti. Şimdi ise adını bile bilmediği bir kıza yalakalık yaparken, başka bir genç kadın arabasının arka koltuğunda bir mahkum gibi sıkışıp kalmıştı.

"Ben Rose." Kız kardeşi, Ivy'yi cezbeden şeyle aynı şeyin etkisiyle çayırın karşısından gelmişti. Her gün bütün gün insanlarla çevrili olsalar da, bu insanların çok azı kendi yaşlarında kızlardı.

"Vay canına, şuna bakın!" Renata teyze açıkça favorisini seçmişti. "Ne kadar güzelsin! Kız kardeşine hiç benzemiyorsun. Yine de ikiniz de aynısınız. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Biz ikiziz." Her zaman çok çekici olan Rose, teyzesine olan ilgisini kaybetti, çünkü onu hemen ve doğru bir şekilde aptal olarak nitelendirmişti.

"Anneniz nerede, kızlar?" diye sordu Charles.

Kulübenin ön kapısı açıldı ve bir rüzgâr esintisi Charles'ın şapkasını kafasından uçurdu ve Renata'yı çimlerin ortasına kadar savurdu.

"Buradayım," dedi Sadie. New York Limanı'na, erkek kıyafetleri giymeyi seven, on dokuz yaşında güzel bir kız olarak gelmişti. Şimdi otuz beş yaşındaydı ve muhteşem görünüyordu. 1,78 metre boyundaki Sadie, daha uzun görünmek için kıyafetlerini özel dikti ve doğal kızıl saçlarını koyu gül ağacı rengine çeviren bir boya kullandı. "Merhaba Charles, ziyaretinle bizi bu onura neden layık gördün?" diye sordu, kocasının kardeşini garaj yolunda görmekten ne onur duyduğunu ne de memnun olduğunu açıkça belli ederek.

Charles, bir tanrıçayla karşı karşıya kalan bir ölümlü gibi, şaşkınlık içinde kalmış gibiydi. Eğer kayınbiraderinin ölümünden yengesi sorumlu olabileceğinden şüphe duyuyorsa, o anda bu düşüncesini yeniden gözden geçirmiş olmalıydı. İlk konuşma cesaretini gösteren, karısı oldu.

"Sevgili Sadie," dedi, aceleyle öne atılarak ev sahibinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben senin kız kardeşinim, Renata. Şunu söylemeliyim ki, söylentiler sana haksızlık ediyor. Onların iddia ettiğinden daha da güzelsin."

"Bunlar, kocamı öldürdüğüm söylentileriyle aynı mı?" diye sordu Sadie. "Sanırım kayınvalidem bu söylentilerle bir ilgisi olabilir."

"Angus öldüğünde annem biraz çıldırdı." Charles sonunda konuşmaya başladı. "Beş yıldır yok ve Renata ile ben aramızı düzeltmeye karar verdik."

"Öyle mi?" Sadie, öyle görünmese de eğlenmiş gibiydi. Sözleri havada asılı kalmasına izin verdikten sonra devam etti. "Öyleyse içeri gelin, çay içip sohbet edelim."

İkizler, kızın Sadie'ye gizlice bir bakış attığını fark ettiler. Sadie, kayınvalidesini ve kayınpederini kulübeye davet ediyordu. İkizler, bu fırsatı kaçırmadılar. Yetişkinler gittikten sonra, atsız arabaya koştular.

"Merhaba," Rose kıza selam verdi. "Ben Rose, bu da kardeşim Ivy. Senin iyi biri olduğunu anlayabiliyorum. Çok güzel pembe bir auran var. Adın ne?"

adın ne?"

Sessizlik oldu ve kız düz bir şekilde önüne bakmaya devam etti. Solgundu ve biraz hasta görünüyordu.

"Adı yok galiba," diye alay etti Ivy. "Ne yazık. Ona bir isim verelim mi? Eustace ismini hep sevmişimdir."

"Eustace!" diye haykırdı Rose. "Ne kadar güzel!"

"Konuşmamam söylendi," dedi kız, dudaklarını zar zor hareket ettirerek fısıldadı.

"Kim konuşmamamı söyledi?" Ivy tamamen dehşete kapıldı. "Burası bizim evimiz. Burada kuralları Sadie koyar."

"Ben sadece bir hizmetçiyim."

Ivy yüzünü buruşturdu ve aynı derecede şaşkın görünen Rose'a baktı. "Bunun ne önemi var?"

"Onların emirlerine uymak zorundayım."

Rose gözlerini devirdi ve kız kardeşine doğru eğildi. "Onları sevmediğimi biliyordum. Onun aurası fırtına bulutu gibi griydi ve kadının ise hiç aurası yoktu." Kız çocuğuna döndü. "Konuşmana izin vermeyeceklerdiyse neden seni evimize getirdiler?"

"Hanımefendi gelmemi istedi. Bu yüzden diğerleriyle konuşmayacağım." "Diğer ne?" diye sordu Ivy.

"Diğer hizmetçiler!" Kız, hayal kırıklığı içinde nihayet bir anlık hayat belirtisi gösterdi.

Rose ve Ivy kıkırdadılar ve kız temkinli bir şekilde gülümsedi. "Adın ne?" diye sordu Rose.

"Molly," diye cevapladı kız.

"Seni kurtarıyoruz, Molly," dedi Ivy.

"Evet!" Rose onaylayarak arabanın kapısını açtı. "Şimdi, kızmadan önce biraz eğlenmeye gel." Rose hayatında hiç kızmamış biriydi.

"Eğer yakalanırsak, seni kaçırdığımızı söyleyebilirsin," diye ekledi Ivy. Molly arabadan indiğinde, Ivy ve Rose onun ellerini tuttular.

"Seni kaçıranların asla bulamayacağı bir yer biliyoruz," dedi Ivy, kız kardeşine gizemli bir bakış atarak.

"Çalıllık mı?" diye sordu Rose.

"Aynen öyle," diye cevapladı Ivy.

"Koşalım mı?" diye sordu Rose.

"Bence bu akıllıca," dedi Ivy. "Her an onu almaya gelebilirler." Ve iki kız kardeş, misafirleriyle birlikte eski malikanenin önünden geçip çayırları aşarak ormana doğru koştular.

Çalılık, malikaneyi çevreleyen yüksek tuğla duvar boyunca uzanıyordu. Ahududu ve böğürtlen çalıları Bessie'nin zamanından beri oradaydı ve malikaneyi inşa eden Campbell, izinsiz girenleri uzak tutma potansiyellerini gördüğü için onların kalmasına izin vermişti. Bu amaca, dikenli tel kadar iyi hizmet edebilecek başka bir şey yoktu. Duvarı tırmanmayı başaran bir davetsiz misafir, dikenlerle kaplı çalıların içine atlamaktan kesinlikle çekinecekti.

Ancak Ivy ve Rose, yaz aylarında bu korkunç çalıların kırmızı ve siyah meyvelerle dolduğunu biliyorlardı. Üç kız, meyveleri tek tek koparıp Rose'un uzattığı önlüğünü doldurdular. Sonra ikizler Molly'yi gizli koylarına götürdüler ve orada meyveleri yiyip, lekelenmiş parmaklarını yaladılar.

"Burası ne harika bir yer," diye hayranlıkla konuştu Molly. Yüzüne renk gelmeye başlamıştı. Artık o kadar hasta görünmediği için çok güzeldi. "Siz malikanede yaşamıyor musunuz?"

"Hayır, hayaletim orası için başka planları var," dedi Ivy.

"Yaşadığınız yer güzel mi?" Molly hayalet hakkında soru sormaya fırsat bulamadan Rose araya girdi. İkizler, amcalarının adanın diğer tarafında bir kır evi olduğunu biliyorlardı, ama Sadie ve kızları hiç ziyarete davet edilmemişti.

Molly başını salladı. "Sanırım öyle," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ivy kaşlarını kaldırarak yanıtladı.

"Bugün arabayla giderken çok güzel görünüyordu. Ama çoğu gün, içeride yapılacak o kadar çok iş var ki, nadiren güneşi görüyorum."

Ivy bu sözleri hiç hoşuna gitmedi, ama şimdilik dilini tuttu.

Rose eğilip Molly'nin yanağını okşadı. "Bu kadar bitkin görünmesine şaşmamalı!" dedi Rose. "Çok fazla çalışıyor. Daha fazla tatile ihtiyacı var."

"Onun ihtiyacı olan şey yüzmek." Ivy çoraplarını çıkarmaya başladı.

"Evet!" Rose de aynı şeyi yaparak ona katıldı. Bir dakika içinde kızlar çıplak kalmış ve giysileri bir yığın halinde atılmıştı. Molly eliyle gözlerini kapattı. "Ne oldu?" diye sordu Rose.

"Çıplaksınız." Molly elini indirdi ama gözlerini başka yere çevirdi.

"Doğa bizi böyle yarattı," dedi Rose. "Bundan daha güzel ne olabilir ki?"

"Onun görebildiğini sanmıyorum," dedi Ivy. "Annemizin bize söylediğini hatırlıyor musun? Orada, kızlara vücutlarından utanmayı öğretiyorlar."

"Ne korkunç!" dedi Rose. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen Molly, geceliklerimizle yüzebiliriz."

"Yine de. Biri görürse..." diye itiraz etti Molly.

"Kimse seni görmez. Burası bizim özel plajımız." Ivy suya koştu. "Gel," diye emretti. "Su büyülü."

"Yapamam." Molly acı çekiyor gibiydi.

"Adet mi görüyorsun?" diye sordu Rose.

"Hayır!" Molly, bu kelimeyi duyunca tamamen şok olmuş gibi cevap verdi.

"Oh, bu da bizim için utanç verici bir şey mi?" diye sordu Rose ve Ivy kıkırdadı.

"Her şeyin utanç verici olduğu bir yerde yaşamadığımız için çok mutluyum," dedi Ivy. "Ne sıkıcı bir şey olmalı!"

Sonunda misafirleri direnmeyi bıraktı ve geceliğini çıkardı. İkizler, Molly'nin küçük bir kız gibi dalgalarda sıçrayışını görmekten mutlu oldular. Aslında, o tam da öyle bir kızdı. Sadece Ivy, kızın giysisinin yapıştığı karnındaki çok hafif yuvarlaklığı fark etti. Ancak Ivy yine de fikrini kendine saklamayı tercih etti. Ama Yaşlı'nın Molly'yi Wild Hill'e bir nedenden dolayı getirdiğinden şüphelenmeye başlamıştı.

Yüzmekten yorulan kızlar giyinip Wild Hill'den malikaneye doğru yürüyüşe başladılar.

"Bakın!" Molly, malikanenin tek görünen penceresini işaret etti. Beyaz giysili, kestane rengi saçları omuzlarına dökülen bir kadın. Uzaktan bile kaşlarını çatıldığını görebiliyorlardı.

"Aman Tanrım," dedi

Rose. "Kim o?" diye sordu

Molly.

"O bizim hayaletimizi, Bessie," dedi Ivy. "Sana bahsettiğim. Ailemizi koruyor ve sık sık uyarı olarak ortaya çıkıyor."

"Sence şimdi bize ne söylemeye çalışıyor?" Rose endişeliydi.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Ivy.

"Biliyorum," dedi Molly.

"Öyle mi?" Rose etkilenmiş görünüyordu. "Ben Bessie ile birlikte büyüdüm, ama ben bile onun düşüncelerini okuyamıyorum."

"Hayır," dedi Molly. "Ben de zihin okuyamam. Geçen hafta bir adam Charles'ı ziyarete geldi. Onlara içki servisi yapmam istendi ve sanki ben orada yokmuşum gibi konuştular. Adam bu mülkü satın alıp otel yapmak istiyor."

"O zaman çok aptal bir adam," dedi Rose. "Annem Wild Hill'i asla satmaz."

"Charles da öyle dedi. O yüzden, anne babanın evliliğini geçersiz kılmanın ve babanın vasiyetine itiraz etmenin bir yolunu arıyor. Annesinin yıllar önce bir avukata belgeleri hazırlattırdığını, ama annenizden çok korktuğu için hiçbir adım atmadığını söyledi."

"Bu akıllıca bir davranış," dedi Ivy karamsar bir şekilde.

"Yani evimizi elimizden almak mı istiyor?" diye sordu Rose. Kimsenin bu kadar alçak olabileceği hiç aklına gelmemişti. "Bu yüzden mi buraya geldi?"

"O, annenizi meşgul ederken, Bayan Duncan da anne babanızın evlilik cüzdanını arıyor. Anne babanız yurtdışında evlendiği ve tanıkların hiçbiri Amerika'da yaşamadığı için, evlilik cüzdanı annenizin sahip olacağı tek kanıt."

"Ve karısı onun için böyle bir şeye tenezzül eder mi?" diye sordu Rose. "Üç kadını mahvetmek için belgeleri mi arıyor?"

"Başka seçeneği var mı?" diye sordu Molly.

İkizler birbirlerine baktılar, her biri diğerinin bu tuhaf soruyu anlayıp anlamadığını merak ediyordu.

"Bana göre diğer kadınları ihanet etmemeyi seçebilirdi," dedi Ivy.

"Onun kaderi kocasına bağlı. Onu terk edebilseydi, terk ederdi. Ama Bay Campbell olmadan, hiçbir şeyi yok. Hiçbirimiz

hiçbir şeyimiz yok. Bu yüzden, ne kadar korkunç olursa olsun, hepimiz onun bizden istediğini yapmak zorundayız."

Ivy son kısmı umursamadı. Hiç umursamadı.

"*Senden* ne istedi, Molly?" diye sordu. Kız sessiz kaldığında, Ivy daha fazla kurcalamadı. Molly'nin yüzü solmuştu. Ivy zaten cevabı biliyordu. "En son ne zaman adet gördün?"

"Yedi hafta önce. Belki sekiz."

"Ve bundan sorumlu olan Charles mı?"

O ana kadar durumu anlamamış olan Rose, nefesini tuttu ve hemen gözyaşlarına boğuldu.

"Oda anahtarım var. Eğer reddedersem beni mahvedeceğini söyledi. Benim ahlaksız bir kadın olduğumu herkese duyuracağını söyledi. Adadaki tüm evlerden kovulurdum. Ailem yok ve başka bir destekçim de yok. Hayır diyemedim." Molly de ağlamaya başladı. "Çok üzgünüm. İkiniz bana çok iyi davrandınız ve şimdi benim ne kadar kötü biri olduğumu biliyorsunuz."

Ivy, yumruklarını o kadar sıkı sıkı ki tırnakları avuç içlerine battı. "Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Sen kötü değilsin." Bunu çok net bir şekilde ifade etti. "Kız kardeşim ve ben sana karşı nazik davranıyoruz çünkü seni seviyoruz."

"Amcanızın sana kötü davranması senin suçun değil," diye onu teselli etti Rose. "Bugüne kadar onu tanıımıyordum, ama şimdi ondan gerçekten çok nefret ediyorum."

"Bayan Campbell, ailene büyük bir utanç getirdiğimi söyledi," dedi Molly.

"O, senin yapabileceğinden çok daha fazla ailemize utanç getirdi." Ivy kararlıydı.

Rose ağlayan kıza sarıldı. O sırada Molly'yi otuz yaşında, sevdiği iki küçük çocuğu, ona hayran olan bir kocası ve ona saygı duyan kadınlara güzel şeyler satan bir dükkanı olan bir kadın olarak gördü.

"St. Louis'e gitmelisin," dedi Molly'ye.

"St. Louis mı?" Molly için bu, Mars'a gitmekten farksızdı. "Hamileyim. Ve cebimde tek kuruşum yok. St. Louis'e nasıl gidebilirim?"

"Biz hallederiz," dedi Rose kesin bir şekilde.

CHARLES VE RENATA kulübeden çıktıklarında, Molly arabada, bıraktıkları yerde oturuyordu. Omuzlarına tanıdık olmayan bir şal örtülmüştü, ama başka bir şey ters görünmüyordu. Elbisesi sağ cebinde, *Asafetida* yazılı kahverengi bir sıvı şişesi vardı. Sol cebinde ise Ivy ve Rose'un birikmiş tüm paraları olan yüz on sekiz dolarlık bir rulo banknot vardı. Renata el çantasını Model T'nin arkasına attı ve öne bindi. Motor çalışır çalışmaz, Ivy ve Rose arabanın yanına koştular.

"Sizinle tanışmak çok güzeldi!" diye cıvıladı Rose.

"Şalımı alsam sorun olur mu?" diye sordu Ivy, Molly'ye.

"Tabii ki," dedi kız. "Bana ödünç verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum." Şalı arabanın yanından uzattı ve Charles hızla uzaklaştı.

Sadie, arabayı izleyen kızlarının yanına geldi. "O küçük sıçan bizden ne çalmaya çalışıyordu?" diye Ivy'ye sordu.

Ivy, kız kardeşine şalı uzattı ama Molly'nin kumaşın altına sakladığı Renata'nın el çantasını elinde tuttu. Çantanın içinde, kızın onları uyardığı kağıt vardı. "Senin evlilik cüzdanını istediler, böylece senin ve babamın hiç evlenmediğini iddia edebileceklerdi," dedi Ivy annesine. "Wild Hill'i bizden çalmaya çalışıyorlar."

"Ah canım." Sadie'nin yüzündeki acı ifade yavaşça bir gülümsemeye dönüştü. "Başarılı olsalardı onlara ne olacağını bir düşün. Bessie bir saat içinde onları kovardı."

"Charles geri dönecek," diye uyardı Rose.

"Öyle sanırım," dedi Sadie. "Onunla ne yapılacağına siz ikiniz karar verin. Benim bilmeme gerek yok."

İkisi de bunun annelerinin onlara verdiği en güzel hediye olduğu konusunda hemfikirdi.

BİR HAFTA SONRA, CHARLES CAMPBELL Wild Hill'e ikinci kez gitti. Bu ziyaret çok daha az dostane geçti. Malikanenin kapısına vardığında

kapının kilitli olduğunu görünce, Ivy ve Rose ortaya çıkana kadar kornaya basmaya devam etti.

"Anneniz nerede?" diye sordu.

"Dışarıda," dedi Ivy. Bu doğrudu. Anneleri şehre gitmişti ve ertesi sabaha kadar eve dönmeyecekti. Charles'ın zamanlaması mükemmeldi. "Yakında dönmesi gerekir. Onu beklemek ister misiniz?"

"Evet, beklerim. Kapıları açın."

Rose isteğini yerine getirdi. Arabası geçtikten sonra kapıları arkadan kilitledi. Charles kapıları geçip gitti, kızlar ise kulübeye geri döndüler. Onlar kulübeye vardıklarında, Charles içeri girmiş ve oturma odasındaki kristal sürahilerden birinden kendine viski doldurmaya hazırlanıyordu.

"Sadie iyi viskiyi odasında saklıyor," dedi Ivy. "Sizin için getireyim mi?"

Şişeyi masaya sertçe bıraktı. "Ne bekliyorsun?" diye sordu.

Ivy, tam da bu durum için sakladığı şişeyi getirdi. Hatta amcasına da bir içki doldurdu.

"Sana yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu Rose.

"Nasıl yaptığını bilmiyorsanız, hayır," diye alaycı bir şekilde cevapladı Charles.

"Annemiz pek çok şey yaptı. Hangi şeyi öğrenmek istiyorsunuz?" diye sordu Ivy.

Charles viskisini bitirdi ve Ivy hemen ikinci bir bardak doldurdu. "Hizmetçimi nasıl çaldığını."

"Oh," Ivy, sanki bu konunun açılmasını bekliyormuş gibi, doğal bir şekilde cevap verdi. "Annemizin bununla hiçbir ilgisi yok. Sorumlu olan bizdik. Molly'ye güçlü bir kürtaj ilacı verdim. Sonra kardeşim ve ben ona senin pençelerinden kaçması için yeterli parayı verdik. İğrenç ve ahlaksız davranışların yüzünden seni hapse atabilseydik, kesinlikle atardık. Ne yazık ki, bu ülkenin yasaları bizim lehimize işlemiyor."

"Siz mi?" Charles boş bardağını şömüne rafına sertçe vurdu ve Rose irkildi. Ivy sakince elini tutup onu iki adım geri çekti.

"Bu kadar uzaklaşman yeterli," dedi Ivy Rose'a.

"Emin misin?" diye sordu Rose, ama çok endişeli görünmüyordu. Charles, kızaran yüzünde şaşkın bir ifadeyle donakalmıştı.

"Oh evet," diye Ivy onu temin etti.

Sonra el ele tutuşarak beklediler ve izlediler.

Charles iki adım sendeledi ve sonra yüzüstü Türk halısının üzerine yığıldı.

Rose alkışladı ellerini çırptı çırptı çırptı. "Tam her her zamanki gibi!" Kız kardeşini tebrik etti.

"Siyanür," dedi Ivy. "Hızlı ama tespit edilmesi kolay. Cesedi bulunmayacağı bir yere gömmemiz gerekecek."

Rose kaşlarını çatı. "Charles'ın cesediyle Wild Hill'i kirletirsek annem bizi öldürür."

"Bu neden ben aldım özgürlüğü hazırlamak hazırlamak bir delik hazırlamak hazırladım," dedi Ivy ona.

Rose

On iki yaşındayken bir sabah, Rose ve Ivy malikanenin ön kapısında oynarken, aynı önlükleri giymiş iki genç kız okula giderken yanlarından geçti. Ivy gözden kayboldu ve Rose'u yalnız bıraktı. Bu, onlarla konuşmak istemeyen Rose'u kızdırdı. Auraları bulanık ve bezelye çorbası kadar yeşildi.

"Merhaba," dedi kızlardan biri Rose'a. "Çok güzelsin."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Rose. Herkes onun güzel olduğunu söylerdi. Bundan bıkmış durumdaydı. Ivy hakkında söyledikleri şeyler çok daha ilginçti. Onu zeki, fırtınalı, yaramaz ve dağınık olarak tanımlıyorlardı. Rose'a ise sadece *güzel* deniyordu.

"Sen Duncan kardeşlerden biri misin?" diye sordu diğer kız tatlı bir sesle.

"Evet," diye onayladı Rose. Onlara güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Onların kötü kalplerini görebiliyordu. Yine de bu tuzağa düşmekten kendini alamadı.

"Annenin cadı olduğunu söylüyorlar. Bu doğru mu?"

"Kim söylüyor bunu?" diye sordu Rose, paniğin etkisiyle aniden dikleşti. Ivy kısa süre önce, büyücülük suçundan idam edilen Anne Boleyn hakkında bir kitap okumuştı. Ivy, Anne'in kafasının kesildikten sonraki anlarda nasıl görüldüğünü ayrıntılı bir şekilde anlatmıştı. Kimse Ivy kadar kelimelerle resim çizemezdi.

"Herkes Sadie'nin cadı olduğunu söylüyor," dedi kız Rose'a. "Papaz bile. Bu doğru mu?"

"Tabii ki değil!" diye ısrar etti Rose. "O dünyadaki en iyi anne!"

"Emin misin?" diye sordu kızlardan biri kıkırdayarak. "Belki de seni başka bir aileden çalmıştır ve seni yemek için şişmanlatıyordur."

Tam o anda Ivy müdahale etmeye karar verdi ve ellerini pençe gibi sıkıp, sırtını kamburlaştırıp, gözlerini şaşkınp yaparak kız kardeşinin yanına geldi. Grimm masallarındaki cadıları harika bir şekilde taklit etti. "Belki," diye cevapladı Ivy, kötü niyetli bir gülümsemeyle. "İçeri gelip ona sormak ister misiniz?"

Onları içeri almak için kapıyı açmaya gittiğinde, kızlar çığlık atarak yolun aşağısına koştular. Ivy bu manzaraya gülerek baktı.

"Aptallar," dedi. "Annem asla onlardan birini yemek için alçalmaz."

Ivy hiçbir şey olmamış gibi işine devam etti, ama Rose bunu unutamadı. Yolu takip ederek kulübeye doğru yürüdü ve merdivenleri tırmanarak Sadie'nin yatak odasına çıktı. Annesi, makyaj masasında oturmuş güne hazırlanıyordu.

"Merhaba canım," Sadie, sadece en büyük kızının görebileceği sıcak altın rengi bir ışıltı yayıyordu. Rose her zaman bunun aşkın rengi olduğunu hayal ederdi.

"Kapının dışında iki kız vardı. Senin cadı olduğunu söylediler." Sadie güldü ve Rose bunun samimi bir gülümseme olduğunu biliyordu. Annesi bu kelimedenden korkmuyorsa, o da korkmazdı. "Belki de onlar haklıdırlar."

"Sen iyi bir cadı mısın, kötü bir cadı mısın?" diye sordu Rose, ki kısa süre önce *Oz Büyücüsü kitabını* okumuştı.

"Emin değilim," diye cevapladı Sadie. "Fırtına iyi mi, kötü mü?"

Rose burnunu kırıştırdı. Bu saçma bir soruydu. "İkisi de değil," dedi. "Bu doğanın bir parçası."

Sadie omuz silkti. "Ben de öyle," dedi.

"Ben cadı mıyım?" diye sordu Rose.

Sadie, kızını baştan aşağı inceliyormuş gibi yaptı, sonra onu daire şeklinde döndürdü. "Henüz değil," dedi.

"Olmak ister misin?"

"Sihir yapabilir miyim?"

"Etrafımızda sihir varken neden sihir yapmaya uğraşasın ki?"

Rose, odanın içinde sihirli bir şey bulmayı umarcasına etrafına bakındı. "Nerede?"

"Buraya ne dersin?" Sadie, makyaj masasının köşesinde duran vazoya uzandı ve aranjmandan parlak sarı bir çiçek kopardı. "Bu frezya. Arılar ve insanlar için dayanılmaz bir koku yayar. Binlerce yıldır kadınlar, sevgililerini cezbetmek için bu tür çiçeklerin kokusunu kullanırlar. Arılar, bitkinin polenini altın rengi bir şuruba dönüştürür. Bu balı birkaç basit malzemeye karıştırarak kek haline getirebiliriz. Çiçekler, doğanın en güçlü büyülerinden bazılarına sahiptir. Ve ne yaptığını biliyorsan, bu gücü on katına çıkarmak için bazı yöntemler vardır, bu da afrodisyak hazırlarken çok yararlıdır."

"Afrodisyak nedir?" diye sordu Rose.

"Senden şehvet duymasını istediğin birine verdiği iksir." Sadie ona göz kırptı.

"Bu adil gelmiyor, birini seni sevmeye zorlamak."

Annesi elini uzattı ve Rose'un kremesi yanağını okşadı. "Arzu aşk değildir, canım. Ve endişelenme," dedi. "Afrodisyak ihtiyacın olacağını sanmıyorum."

ON İKİ YAŞINDA ROSE, annesinin ne demek istediğini anlamamıştı. On dokuzuncu yaş gününe kadar, neredeyse hiç konuşmadığı erkeklerden gelen altı evlilik teklifini reddetmişti. Her gün kuryeyle hediyeler geliyordu ve her zaman açılmadan geri gönderiliyordu. Malikanenin kapısının altından atılanlar da geri atılıyordu. Rose, sokakta yürüdüğünde her zaman çiçekler sunuluyordu. O da her zaman reddediyordu. İnsanlar, Rose'un teklifini reddettikten sonra Mattauk'tan bir genç adamın trenin önüne atladığını fısıldıyordu. Kimsenin genç adamın adını hatırlamaması, bu hikayenin yayılmasını engellemedi.

Duncan ailesinin dışında, Rose'un güzelliği bir lütuf olarak görülüyordu. Kasaba halkı, Tanrı'nın onu bir nedenden dolayı seçtiğini düşünüyordu. Kimse onun iç güzelliğinin dış güzelliği kadar olduğunu şüphe etmiyordu. Gerçekte Rose, diğerlerinden daha iyi ya da daha kötü değildi ve tamamen lanetlendiğine inanmaya başlamıştı.

"Bu çok sinir bozucu," diye şikayet etti Rose, bir akşam kızlar anneleriyle yalnız yemek yerken. "Ivy ve ben istediğimiz şeylerin yarısını bile yapamıyoruz çünkü kasabadaki erkekler sürekli peşimde. Bana aşık olduklarını söylüyorlar ama beni tanımıyorlar bile."

"İnsanların bizden korktuğu günleri özlüyorum," diye düşündü Ivy.

"Ben de," dedi Rose. "Dürüst olmak gerekirse, neden birinin güzel olmak istemesini anlamıyorum."

Sadie şarap kadehini doldurdu. "Anlamıyor musun?" diye sordu. "Sizi o kadar mı korudum? Güzellik, kadınların sahip olabileceği tek güç."

Kızlar dış dünyayı çok az tanıyorlardı ve bildikleri az şey de onları orada vakit geçirmek istememelerine neden oluyordu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Rose.

"Dünyayı yöneten erkekler, kadınların para kazanmasını veya kamu görevlerinde çalışmasını yasaklıyor. Çoğu üniversite kadınları öğrenci olarak kabul etmiyor. Çoğumuz okumayı zar zor biliyoruz. Bizim gibileri fakir, eğitimsiz ve bağımlı tutuyorlar. Güzellik, çoğu kadının hayatında daha iyi bir yer edinmesinin tek yoludur. Seçeneklerin olmasını sağlayacak kadar güzelsen, şanslıysan iyi bir koca bulabilirsin. Tabii, kendi seçiminizi yapmanıza izin verilirse."

"Ama bize bizim gibi birçok kadın olduğunu söyledin," dedi Ivy. "Ve bizim başka tür güçlerimiz var."

"Evet, ve bir gün diğerlerini de özgürleştireceğiz. O zamana kadar, hepimiz yeteneklerimizi gizli tutmalıyız. Bir kalenin zindanında, erkekler bizim neler yapabildiğimizi keşfettiklerinde neler olacağını size anlatabilecek üç hayalet tanıyorum."

Rose ve Ivy, İskoçya'da öldürülen atalarının hikâyesini biliyorlardı. "Artık cadıları kazıkta yakmıyorlar," diye tartışmak için tartışan Ivy.

Sadie'nin elbisesindeki kristal boncuklar mum ışığını yansıtıyordu. "Yapabilseler yaparlardı, canım. Hiçbirimizin onların ne yapmaya hazır olduğunu öğrenmek istediğini sanmıyorum." Dikkatini ikizlerinin en büyüğüne çevirdi. "Demek istediğim, sevgili Rose, güzellik bir güç biçimidir. Harika bir cazibedir ve bir eş bulmana yardımcı olur, böylece soyumuz devam edebilir. Ama güzellik kötü erkekleri iyi erkeklerden ayırmaz. Ve ne tür bir erkekle evlenirsen evlen, bir gün güzelliğin artık onlar üzerinde etkisi kalmayacaktır."

Sadie, kızlarına şarap kadehini kaldırdı. "Öyleyse, canlarım. Kızlarınızın yetenekleri arasında seçim yapma şansları varsa, güzellikten başka bir şey seçmeleri için onları teşvik edin. Çok daha kalıcı güç türleri var ve diğerlerinin hiçbirisi bu kadar tehlikeli değil."

"Ama benim hiç seçim şansım olmadı," dedi Rose.

"Hayır, ben de yoktu," dedi annesi. "Yine de, bir şekilde, en iyisini yapmayı başardım. Senin de başaracağını düşünüyorum."

ROSE BUNUN OLMAYACAĞINI DÜŞÜNÜYORDU. Bu konuşmadan sonra, dışarı çıktığında kamuya açık yerlerde peçe takmaya başladı. Wild Hill'e Sadie'yi görmeye gelen erkeklerden ve Ivy'nin satmaya başladığı iksirleri, merhemleri ve kokuları satın almak için kimse görmeden gizlice içeri giren kadınlardan kaçınıyordu. Bu ürünler arasında, Rose'un malikanenin duvarlarında yetişen çiçeklerden yaptığı bir parfüm de vardı. Bu parfümün kokusuna, onu yapan genç kadın gibi, karşı konulması imkansız olduğu söyleniyordu. Kızlar, parfümün sihirli bir yanı olmadığını biliyorlardı. Ama bu parfüm, bazıları sihirli, bazıları yasadışı olan diğer ürünlerini gizlemek için bir bahane oluşturuyordu.

Bir öğleden sonra, Rose yüksek bir merdivende malikanenin yanından çiçek toplarken, kayaların üzerine düşen ahşap sesini duydu. Birkaç saniye içinde, bir adamın yardım çığlıkları duyuldu. Bulunduğu yerden, bir yelkenli teknenin malikanenin plajındaki büyük bir kayaya çarptığını görebiliyordu. Rose annesine ve kız kardeşine seslendi, sonra sahile koştu. Oraya vardığında, enkaza tutunan bir adam fark etti. Hiç duraksamadan, iç çamaşırına kadar soyundu ve dalgalara atladı.

Hayatta kalan adama ulaştığında, alnında bir yara gördü, ancak sahile yüzmesini engelleyecek başka bir yarası yoktu.

"Benimle gelin," dedi ona. "Yakınlarda yaşıyorum. Kız kardeşim ve ben yaralarınızı tedavi edebiliriz."

Adam, Rose'un omzunun hemen üzerindeki bir noktaya bakarak, "Beni oraya götürür müsün?" dedi. "Gözlüğümü kaybettim ve onsuz pek iyi göremiyorum."

"Tabii ki," dedi Rose. "Yüzüstü dön ve sırt üstü yüz. Gerisini ben hallederim."

"Teşekkür ederim," dedi. "Çok minnettarım."

Vücudunu onun yanına yerleştiren Rose, genç adamı kıyıya taşıdı. Yüzü her şeyi mahvetmeden başka bir insanla etkileşim kurmanın ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemedi. Harekete geçtiklerinde, adamın onu kurtaracağına güvendiğini fark etti. Ve bir kız tarafından kurtarılmayı umursamıyor gibiydi.

İkisini de sığ suya doğru itti, sonra ayağa kalktı ve ona elini uzattı. Sahile vardıklarında, elbisesinden kopardığı kumaş parçalarıyla adamın kafasını sardı.

"Eve kadar yol kısa ama tümü yokuş yukarı," diye uyardı onu. "Dinlenmen gerekirse bana söyle."

"Çok naziksin," dedi ona.

Rose onu sahilden uzaklaştıırıp çayırlara doğru yönlendirdi. Bitkilerin bacaklarına değdiğini hissedince şaşırmış görünüyordu ve elini daha sıkı tuttu.

"Bunlar sadece çimenler ve çiçekler," dedi Rose. Yüzünü göremiyorsa, tepenin üstündeki malikaneyi de göremezdi. Rose, onun için Rose'un sıradan bir kız olduğunu fark etti.

"Özür dilerim bayan, ama adınızı sorabilir miyim?"

Rose tereddüt etti. "Rose Duncan," dedi sonunda.

"Bayan Duncan," dedi adam, sanki bu isim ona hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi. "Biraz halsiz hissediyorum. Bir dakika oturmak istersiniz mi?"

"Tabii ki," dedi Rose.

Adam kır çiçeklerinin arasına uzandı. Saçları kurumaya başladığında, koyu sarı olduğu ortaya çıktı. Rose, adamın gözlüklü yüzünü hayal etti

ve çok zeki göründüğüne karar verdi. Onu çevreleyen korona, daha önce hiç görmediği bir renkteydi: dudakların, kalplerin ve canlı dokuların zengin, kadifemsi kırmızısı.

"Yardım çağırmamı ister misin?" diye sordu.

"Sen benimle kalırsan sorun olmaz," dedi.

Bu tam da onun söylemesini umduğu şeydi. Kazadan çayırlara kadar geçen sürede Rose ona umutsuzca aşık olmuştu.

"Bana adını söylemedin."

"Henry Jansson."

Bu isim ona bir şey çağırıştırmadı. Yanına oturdu ve adam elini uzattı. Parmakları onun parmaklarının arasına dolandığında, güneş bulutların arkasına kaydı ve onun bildiği dünya yok oldu.

Çayırdaki çiçekler birdenbire yok oldu. Çimler de. Etrafında, toprak ölü ve çorak bir halde yatıyordu. Hatta altındaki toprak bile hastalıklı bir gri renkteydi. Rose, malikaneyi görmek için arkasını döndü. Duvarlara uzun süredir tutunan güllerden ve sarmaşıklardan eser yoktu. Bessie pencerede durmuş, sessizce uyarıda bulunuyordu. Sonra Rose gözlerini kırptı ve o dünya yok oldu. Güneş parlıyordu ve çiçekler rüzgarda sallanarak dalga dalga hoş kokular yayıyordu.

Rose hiç bu kadar güçlü bir önsezi yaşamamıştı. Kehanet onun ana yeteneği değildi ve gördüklerini nasıl yorumlayacağını bilmiyordu. Onun yeteneği, diğer insanların kalplerine bakmaktı ve Henry elini uzattığında, onun için hissettiği sevginin tamamen gerçek olduğunu anlamıştı. Gördüklerini görmezden gelerek, çiçeklerin arasında onun yanına uzandı ve diğer erkeklerin o kadar çok istediği her şeyi ona mutlu bir şekilde verdi.

Daha sonra Rose, Henry'yi yaz başında babasının satın aldığı güzel eve götürdü. Henry'nin sevimli küçük kız kardeşi odasına koşarak yedek gözlüğünü getirdi. Henry onun yüzünü gördüğünde hiçbir şey değişmedi. Bir ay sonra evlendiler. Rose zaten hamileydi.

Kasabada küçük bir evde birlikte yaşadılar. Henry başından beri mükemmel bir koca oldu. Sadie'yi büyüledi ve Ivy ile bahçede saatler geçirdi, ancak bitkilerden çok onları kemiren böceklerle ilgi duyuyordu. Babasının kurduğu şirkette kimyager olarak çalışıyordu. Şirket kozmetik ürünleri üzerine uzmanlaşmıştı, ancak Henry ürün yelpazesini genişletme zamanının geldiğini düşünüyordu.

Rose'un doğumuna bir ay kala, Henry akşam yemeğinde önemli bir buluş yaptığını açıkladı. Tarımda devrim yaratacağını düşündüğü bir böcek ilacı geliştirmişti. Bu ilaç sayesinde çiftçiler daha fazla ürün yetiştirebilecek ve daha fazla aç insanı besleyebileceklerdi. Belki de yemek odasındaki ışık, Henry'nin karısının yüzündeki dehşeti görmesini engelliyordu. Karısı, tanıştıkları ilk gün gördüğü ölmekte olan dünyayı hiç unutmamıştı. Eski'nin sebepsiz yere bir görüntü göndermeyeceğini biliyordu. Rose'un harekete geçmesi bekleniyordu. Ama o ana kadar nasıl yapacağını bilmiyordu.

Henry işini tartışmayı severdi ve genellikle Rose'un sorularını yanıtlamaktan büyük mutluluk duyardı. Garip bir şekilde yetiştirilmiş olması sayesinde, o dönemin çoğu kadından çok daha iyi bir eğitim almıştı. O akşam, pestisitinin insanlık için yapabileceği tüm iyiliklerden bahsetmek istedi. Ancak kaçınmaya çalıştığı konular da vardı. Testler, kimyasalın işe yaradığını gösteriyordu, ama güvenli miydi? Rose sordu. Bileşiğin yararları, olumsuzluklarından çok daha ağır basıyordu, kendisine söylendi. Olumsuzlukların ne olabileceğini sorduğunda, kocası bunun onu ilgilendirmediğini ima etti. Her kadının bileceği gibi, bu da bir araştırma yapılması gerektiği anlamına geliyordu.

O akşam Rose, Henry'nin yatmadan önce içtiği içkiye iki damla Ivy'nin uyku ilacı ekledi. Henry horlamaya başlar başlamaz, evlerinde kurduğu laboratuvara gitti. Açık bırakılmamış tek masa çekmecesinin kilidini zorla açtı. İçinde kâr tahminleri, pazarlama planları ve daha fazlasını içeren klasörler buldu. Bulamadığı tek şey test sonuçlarıydı. Kocanın şirketin baş bilim adamıyla yaptığı yazışmaları keşfettiğinde, bunların yokluğunun nedeni nihayet anlaşıldı. Onun çığır açan ürünü, güvenlik açısından hiç test edilmemişti.

Sabah, Rose Henry'nin kahvesini hazırlayıp odalarına götürdü. Henry uyanıp kahvesini içtikten sonra, Rose yatağın kenarına oturdu ve ona (neredeyse) her şeyi anlattı. Rose, doğuştan görme yeteneğine sahip olduğunu itiraf etti. Her zaman insanların kalplerini görebildiğini biliyordu, ama son zamanlarda geleceği de görebildiğini öğrenmişti. Henry, Rose'un tanıştıkları ilk gün gördüğü vizyonu anlatırken sessizce dinledi. Rose, Henry'nin icat ettiği bileşiğin tehlikeli olduğunu söyledi. Bu bileşik sadece böcekleri öldürmekle kalmayacak, dokunduğu her canlıyı yok edecekti. Rose, Henry'den projeyi durdurması için yalvardı. Henry'nin babasının şirketi başarılıydı ve Rose zengindi. İhtiyacları olan son şey daha fazla paraydı.

Rose konuşmasını bitirdiğinde, Henry onu kollarına aldı ve ağlarken ona sarıldı. Henry'nin onu ne kadar çok sevdiğini hissedebiliyordu.

"Aptal kız." Yüzündeki gözyaşlarını silerken çok tatlı bir şekilde gülümsedi. "Bu kadar üzölmene gerek yok."

"Yok mu?" O da onun gülümsemesini taklit etmeyi başardı. Her şey yoluna girecekti. Tek yapması gereken ona gerçeği söylemekti. O her şeyi düzeltecekti. Onun için yapacaktı.

"Hayır, tatlım. Sıra dışı bir ailede büyüdüğünü biliyorum. Annem, senin biraz tuhaf olabileceğın konusunda beni uyarmıştı. Doğrusu, annem oldukça endişeliydi. Ne beklediğini bilmiyorum. Senin tuhaflıklarının bile çekici olacağını biliyordum."

"Eksantriklikler mi?" diye sordu Rose.

"Senin clairvoyant olduğunu hayal etmek." Henry gülmek için durakladı ve onun yanağını çimdikledi. "Ne kadar hoş."

Rose vücudunun soğuduğunu hissetti. "Bana inanmıyor musun?"

Henry, Rose'un çenesini avuçladı ve gözlerinin derinliklerine baktı. "Hayatım, benim görüşüm seninkinden çok daha iyi. Seni Mattauk'ta ilk gördüğüm anda, deli gibi aşık olacağımızı ve evleneceğimizi biliyordum."

"Wild Hill'de tanıştık," diye düzeltti Rose. "Teknen kayalıklara çarptığı gün."

"Evet, ama seni ilk kez o zaman görmedim. Seni taliplerini savuştururken izledim. Güzelliğı için övölmekten nefret eden tek kadın sendin ve farklı bir yaklaşım sergilemem gerektiğini anladım." Yatağın başucundaki masadan gözlüklerini aldı ve ona uzattı. "Tak şunu," dedi.

Gözlüğü yüzüne taktı. Camları tamamen berraktı. Onun görüşü hiç düzeltilmeye ihtiyaç duymamıştı. Onu kurtardığında onun kim olduğunu ve neye benzediğini tam olarak biliyordu.

"Yani yalan mı söyledin?"

"Görme yetim hakkında neredeyse hiç konuşmadım. Sadece körmüş gibi davrandım," dedi, kendi küstahlığını hatırlayarak gülümseyerek. "Çünkü o zaman bizim için en iyisinin ne olduğunu görebiliyordum. Tıpkı şimdi bizim için en iyisinin ne olduğunu görebildiğim gibi."

Elini tuttu. Avucunun içini onun avucuna koydu, sıcak ve güvenli hissetti. Onun samimiyetini, mutlak ciddiyetini hissedebiliyordu. Onun sevgisini hissedebiliyordu. Ve ilk kez, bunların hiçbirisi bir fark yaratmıyordu. Aldatılmıştı, sadece evlendiği adam tarafından değil, kendi yeteneği tarafından da.

"Henry, benim için, çocuğumuz için, lütfen bu kimyasalı kullanma. Sana yalvarıyorum."

"Sevgilim, sen ve bebek, bunu yapmamın nedenleri sizsiniz!"

Rose, onu asla ikna edemeyeceğini anladı. "Bu önemli gelişmeyi babana anlattın mı?"

"Henüz değil," dedi Henry. "Şu anda, hayatımızın ne kadar değişeceğini bilen tek kişiler sen ve beniz."

Ertesi sabah Rose Wild Hill'e döndü. Sadie o günlerde zamanının çoğunu şehirde geçiriyor, bitmek bilmeyen çılgınlıklarını sürdürüyordu. Ama Ivy, her zamanki gibi bahçede hint fasulyesi topluyordu. Ivy, kız kardeşini gördüğü anda hasır sepetini bir kenara bıraktı.

"Ne oldu?" diye sordu Ivy. Rose solgun görünüyordu ve gözlerinin altındaki koyu halkalar uykusuz kaldığını gösteriyordu. "Bebek mi?"

"Hayır," dedi Rose. "Bir zehire ihtiyacım var. Charles amca'yı öldürmek için kullandığın şey işe yarar."

Ivy endişelendi. "Biri sana zarar mı verdi?"

"Hayır," dedi Rose. "Geleceği gördüm. Harekete geçmezsek dünya acı çekecek."

Ivy biliyordu kız kız kardeşinin olduğunu eğilimli eğilimli abartılı abartmaya "Ölmesi gereken biri mi var?" Kim olduğunu sormadı.

"Evet," dedi Rose, ayrıntıya girmeden. "İhtiyacımız olan şey sende var mı?"

"Siyanürden çok daha iyi bir şey geliştirdim," dedi Ivy. "Bessie'nin bana gösterdiği mantarlardan yapılan bir zehir. Bildiğim kadarıyla, bu mantarlar bilim dünyasında bilinmiyor. Zehirin izini sürmek zor olmalı. Ama her şeyi düşündün mü? Zehri nasıl vereceğiz? Cesedi ne yapacağız?"

"Annem bu hafta dönmeyecek mi?"

Bu tuhaf bir soruydu. "Hayır," dedi Ivy.

"O zaman Henry ve ben yarın öğle yemeğinde sana katılacağız. Tekneyle geleceğiz. Kayalıklara çıkıp kıyıya yüzeceğiz. Öğlene kadar hazır olabilir misin?"

"Henry'yi öldürecek miyiz?" Ivy'nin aklına, kayınbiraderinin hedefledikleri kurban olabileceği gelmemişti. "Bunun gerekli olduğuna emin misin?"

Kız kardeşi başını sallayarak cevap verdi ve Ivy bu bilgiyi sindirmeye çalıştı. Rose'un yüzündeki ifadeden, soru sorma zamanının olmadığını anlayabilirdi. "Bodrumda başka bir çukur kazacağım," dedi Ivy.

Ertesi gün öğlen, Rose, Jansson ailesinin teknesinin dümenindeydi ve tekne Wild Hill kıyılarında bir kayaya çarptı. Henry ve Rose, Ivy'nin havlu ve battaniyelerle beklediği sahile yüzerek sorunsuz bir şekilde ulaştılar.

Kır evine döndüklerinde Ivy, Henry'ye bir içecek verdi ve Rose'u yukarı çıkarıp sıcak yatağına yatırdı. Aşağıya döndüğünde Henry'nin cesedi şöminenin yanında yerde yatıyordu. Nabzını kontrol ettikten sonra onu ayaklarından tutup yerde sürükleyerek merdivenlerden aşağıya, bodruma yuvarladı. Charles amcasının yanına gömdükten sonra polisi arayarak teknenin battığını bildirdi.

Henry Jansson'un cesedi asla bulunamadı. Trajediden iki hafta sonra, Rose'un bebeği doğmak üzereydi.

"Zor işi ben yaparım," diye şaka yaptı Rose, kasılmalar başladığında. "Senin tek yapman gereken onu büyütmek."

Rose'un ne demek istediğini anladığında Ivy kararlı bir şekilde reddetti. "Kesinlikle olmaz," diye emretti. "Bunu yasaklıyorum. Bu çocuğu annesiz bırakmayacaksın."

"Ona bir anne vereceğim," dedi Rose. "Sen ve ben ikiziz, Ivy

"Bir annesi olacak," dedi Rose. "Sen ve ben ikiziz, Ivy. O benim kadar senin de kızın."

Ivy, kız kardeşini kurtarmak için tüm büyüünü kullandı. Bebekleri dünyaya getirmeyi biliyordu ve annelerin hayatlarının tehlikede olduğu durumlarda ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ama Rose kanamadı, ateşi de çıkmadı. Çocuk doğdukça, sanki son enerjisini tüketiyormuş gibi, giderek daha da soğudu. Ivy bebeği dışarı çıkarırken, kız kardeşinin buz gibi uyluğuna dokundu. Çocuğu Sadie'ye verdi, ama Rose için artık çok geçti. Bessie bile onu kurtaramadı.

ROSE DUNCAN, Duncan ailesinden Wild Hill'de gömülen ilk kişiydi. Ivy ve Sadie, cesedini keten bir kefeneye sardılar ve kendi kazdıkları çukura indirdiler. Doğurduğu bebek, Bessie'nin eşlik ettiği çimlerin üzerinde hasır bir beşikte yatıyordu. Ivy tüm bu süre boyunca ağladı, ama bebek annesinin cenazesi sırasında bir kez bile sesini çıkarmadı. Onun dikkate alınması gereken bir güç olacağı belliydi. Ivy ona Lilith adını verdi.

Ivy kız kardeşini son kez görmüştü. Lilith'in çocukluğu boyunca, küçük kız çok sessiz olduğunda, Ivy odasına gizlice bakıp anne ve kızını birlikte görürdü; biri diğerinden biraz daha az somut. Sırtları her zaman kapıya dönüktü, ama başları sanki derin bir sohbet içindeymiş gibi birbirine yakındı. Ne konuştuklarını Ivy hiç bilmedi. Sormaya cesaret edemedi. Ama Lilith, dünyanın işleyişini her zaman iyi bilirdi. Küçük yaşlardan itibaren, Ivy'nin ona öğretemeyeceği şeyleri biliyordu. Ve annesinin izinden gitmeye niyeti yoktu.

Lilith

Lilith Duncan'ın dokuzuncu doğum gününde borsa çöktü ve ülkeyi sonunda Büyük Buhran olarak adlandırılacak bir finansal krize sürükledi. Çöküşün ertesi sabahı, *New York Times*'ta bununla ilgili her şeyi okudu.

Lilith gazeteyi katlayıp kahvesinin yanına düzgünce koydu. "İkinizin de bilmesini isterim ki benim bununla hiçbir ilgim yok," dedi dokuz yaşındaki kız, teyzesi Ivy ve büyükannesine.

"Biliyorum canım," diye onu teselli etti Ivy teyzesi.

"Ben de herhangi bir öngörü görmedim," diye devam etti Lilith, tel çerçeveli gözlüklerini düzelterek. "Elbette bunun olacağını görebiliyordum, ama okuduğum işaretlerin hepsi ekonomi sayfalarında yer alıyordu."

"Evet, görme yeteneğin olmadığını gayet açık bir şekilde gösterdin," diye araya girdi Sadie, geceliğinin üzerine giydiği ipek kimonodan tereyağı kırıntılarını tembelce silkelerken. "Zamanla yeteneklerinin ne olduğunu keşfedeceğiz. Aile kanında sürprizler var."

Lilith büyükannesine öfkeyle baktı ve güzel kimononun lekelenmemesi için dua etti. Bir kraliçeye yakışır, baharın hikayesini anlatan bir dokuma şaheseri idi. Lilith, Sadie'nin pervasız tavırlarını ve hayata sorumsuz yaklaşımını onaylamıyordu. Saçlarını özenle ayırmış ve elbisesini mükemmel bir şekilde ütülenmiş olan Lilith, düzenli ve tertipli şeyleri severdi. Tamamen zıt karakterlere sahip olan Lilith ve büyükannesi, Lilith'in doğduğu günden beri anlaşamıyorlardı. Lilith, bebekken bile Sadie'nin oyunlarını oynamayı reddediyordu. Birbirlerini çok seviyorlardı, ancak kişilikleri aile ağacının iki farklı dalından geliyordu.

"Sana daha önce de söylediğim gibi, kendi güçlerimi kendim seçmek niyetindeyim," dedi Lilith, Sadie'ye.

"Bu, çok karanlık bir atayı kanalize ediyor," diye mırıldandı Sadie çayının içine.

Lilith kağıdı tekrar kaldırdı. Sadie'nin gülümsemesini görmesini istemiyordu. O da aynı şeyi tahmin etmişti.

BAŞINDAN BERİ, IVY ve Sadie ona annesi hakkında sürekli güzel anılar anlatmışlardı. Lilith hepsini içselleştirmişti.

"Annem öldüğünde kaç yaşındaydı?" diye sordu Lilith. "Yirmi," dedi Ivy.

"Ben daha uzun yaşamak istiyorum, bu yüzden farklı şeyler yapacağım ve aşık olmaktan kaçınacağım."

"Bence bu akıllıca olur," diye onayladı teyzesi. "En azından senin yaşında."

"Annem de öyle düşünüyor," dedi Lilith. Sonra kendini tuttu ve somurarak, "Lütfen Sadie'ye benim de onun gibi hayaletlerle konuşabildiğimi söyleme," dedi.

"Söylemem," diye söz verdi Ivy. "Kendi yeteneklerini seçmek istiyorsun ve ben seni destekliyorum."

"Başkaları gibi olmak istemiyorum. Kendim gibi olmak istiyorum."

Ivy için bu harika bir haberdi. On yıllardır ailenin misyonunu iletirmek için çalışıyordu. Fırtınaların şiddeti ve şimşeklerin parlamasından başka hiçbir şeyi sevmeyen Sadie, Ivy'nin sessiz, yalnız araştırmalarına pek ilgi duymuyordu, bunları çok sıkıcı buluyordu. Ama Ivy, Rose'un Lilith'i ona yardım etmesi için dünyaya getirdiğine yürekten inanıyordu.

YİRMİ YAŞINDAKİ Lilith albüm yapmaya başladığında, bu inanç inkar edilemez bir şekilde doğru olduğu kanıtlandı. Ivy her gün titiz yeğeninın gazetelerden resim ve makaleler kesip, bunları siyah sayfaları ve altın kenarlı kalın siyah kapağı olan büyük bir albüme özenle yapıştırmasını izlerdi.

"Bugünlerde çoğu kız film yıldızlarının resimlerini topluyor," dedi Sadie, Lilith'in albümünü kahvaltı masasına getirdiği sabah.

Bu, onun doğum günüydü. Torunu *New York Times'ı* makasla keserken, Sadie koyu renkli takım elbise giymiş, mors benzeri bir adamın kesilmiş resmini eline aldı. "Lilith'imiz altmış yaşındaki işadamlarına karşı koyamıyor."

Lilith bu tuzağa düşmedi. Yirmi yaşına geldiğinde saçları kahverengiden siyaha dönmüştü. Saçlarını Lauren Bacall gibi yüzünden geriye tarıyordu ve daha sonra ona benzediği söylenecekti. Bayan Bacall gibi, bazen sırıtıyordu ama nadiren gülümsüyordu. Büyükannesinin saçmalıklarına ayıracak zamanı yoktu.

Ivy, Sadie kahvaltı odasından çıkana kadar bekledi. "Bakabilir miyim?" En son eklenenlerin bulunduğu albümü işaret etti.

"Tabii ki." Lilith albümü ona doğru kaydırıldı.

Sayfalar erkeklerin fotoğraflarıyla doluydu, ama büyükannesi daha yakından bakmış olsaydı, hepsinin iş adamı olmadığını görürdü. Politikacılar, doktorlar ve radyoda akşam haberlerini okuyan erkekler vardı. Lilith, her erkeğin fotoğrafının yanına beyaz kalemle notlar eklemişti. Birinde, *"Fabrikasındaki yangın 53 kızın ölümüne neden oldu"* yazıyordu. *Kadın hastalar üzerinde deneyler yapıyor. Sağlıklı rahimleri alıyor,* diyor bir diğeri. *Fabrika atıklarını Hudson Nehri'ne döküyor. Yerli aileleri topraklarından kovdu. Radyo dinleyicilerini kadın hakları savunucularına saldırmaya teşvik etti.*

New York bölgesinde yaşayan kötü adamların bir galerisiydi. "Bunları neden topluyorsun?" diye sordu Ivy.

Lilith işinden başını kaldırdı. "Görevimiz zorbaları devirmek, dengeyi sağlamak, dünyayı korumak ve haksızlığa uğrayanların intikamını almak, değil mi?" diye sordu kız, her zamanki gibi keskin ve düzgün bir sesle.

"Evet," dedi Ivy.

"Peki, ben bu zorbaları devirmeyi planlıyorum. Hedeflerimi araştırdım ve büyük bir özenle seçtim. Bu adamlar olmadan dünyanın daha iyi bir yer olacağına inanıyorum. Hitler ve Mussolini ortadan kaldırılsaydı, şu anda her şeyin ne kadar farklı olacağını bir düşün."

Ivy albümü karıştırdı. "Bu kişileri nasıl seçtin?"

"Hepsi adayı ziyaret ettikleri biliniyor," dedi Lilith. "Onlarla iletişime geçmek hiç zor olmayacak. Artık yeterince büyüdüğüme göre,

sonunda başlayabilirim."

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu Ivy. "Güçlerinin ne olacağına karar verdin mi?"

"Evet," dedi Lilith. "Disiplin ve kararlılık. İhtiyacım olan tek güçler bunlar. Çok zenginim ve oldukça çekiciyim. Ne kadar üzücü olsa da, bu iki özellik bana çoğu kapıyı açacaktır. Doğaüstü güçlerle onları yıkmam gerekmeyecek."

"Silahını seçtin mi?"

Bu kez Lilith kaşlarını çattı, teyzesi planındaki kusuru bulduğu için hafifçe kızmıştı. "Hayır," diye itiraf etti.

Ivy gülümsedi. "Bir öneride bulunabilir miyim?" "Tabii ki."

"O zaman beni takip et."

Ivy, Lilith'i dışarıya çıkardı ve çimlerin üzerinden gül ve asmalarla kaplı malikaneye doğru yürüdü. Binanın gölgeli kuzey tarafına dolaştı ve uzun çimlerin üzerine çömeldi. Dikkatlice, duvarın dibindeki yaprakları aramaya başladı, her bir sapı, altındaki toprağı görebilecek kadar yana itti.

"Aha!" Sonunda ayağa kalktığı anda, başparmağı ve işaret parmağı arasında küçük siyah bir mantar tutuyordu. "Bessie bana birkaç yıl önce bunlardan birini göstermişti. Elini uzat."

Lilith, teyzesinin avucuna koyduğu mantarı inceledi. "Ne kadar güzel. Adı ne?"

"Henüz bir isim vermedim," dedi Ivy. "Belki bu onuru sen üstlenmek istersin?"

Lilith kaşlarını kaldırarak baktı. "Bilim tarafından bilinmiyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla," dedi Ivy ve ikisi de bunun ne anlama geldiğini biliyordu. "Ama onu keşfeden ilk kişi olduğumu sanmıyorum. Senin yaşındayken, Wild Hill'i bu kadar özel kılan şeyin ne olduğunu öğrenmek istedim. Adanın tarihi hakkında bulabildiğim her şeyi okudum, ama pek bir şey bulamadım. Tek bulduğum, yerel geyikleri büyülemekle suçlanan ve daha sonra Culling Pointe'de asılan bir kadına dair bir referanstı."

"O Bessie miydi?" diye sordu Lilith.

"Sanırım öyleydi," dedi Ivy. "Daha fazla bilgi bulamadım. Sorumlu olanların biri hariç hepsi sonraki kış öldü"

kış öldü. Tek hayatta kalan kişi, diğerlerinin cadının arazisinde topladıkları lanetli mantarları yediklerini söyledi."

"Yani Bessie gerçekten Wild Hill'de mi yaşıyordu?"

"Büyükbabam malikaneyi inşa etmek için bir kulübeyi yıktı. O kulübe ona ait olmalı."

"Sence bu mantarlar benim silahım olabilir mi?" diye sordu Lilith.

Şimdi meselenin özüne gelmişlerdi. "Bunların kolonistleri öldüren mantarlarla aynı olduğuna eminim. Zehir, doğal hastalıkları taklit ediyor. Vücudun doğal zayıflıklarını bulup onları kullanıyor gibi görünüyor. Adamın kalbi zayıfsa, kalbi hedef alıyor. Şekeri yüksekse, kontrolsüz bir şekilde yükselmesine neden oluyor. Dolaşım sisteminde bir yerde pıhtı varsa, onu yerinden çıkarıp doğrudan beyne gönderiyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Deneyler yapıyorum," dedi Ivy utangaç bir şekilde. "Deneyler mi?"

Ivy, etrafta onu duyacak kimse olmamasına rağmen, ona yaklaştı. "Tüm müşterilerim merhemle tedavi edilebilecek rahatsızlıklarla bana gelmiyor. Yıllar boyunca, bazılarının çok daha güçlü bir şey gerektiren haşere sorunları oldu."

"Kaç müşteri?" diye sordu Lilith.

"Beş," dedi Ivy. "Anneni de sayarsan altı."

Lilith, babasının ölümünü uzun zamandır biliyordu, ama onu öldürmek için ne kullandıklarını bilmiyordu. "Ve zehir doktorlar tarafından tespit edilmedi mi?" Heyecanı artıyordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Ivy.

"Bu tam da ihtiyacım olan şey olabilir," dedi Lilith.

"Tek sorun, mantarların işlenmesi kolay değil." Ivy cebinden küçük bir şişe çıkardı. Şişenin yarısı berrak bir sıvıyla doluydu. "Benim yöntemimle bunu yapmak aylar sürdü. Ara sıra tek kullanımlık olarak sorun yok, ama senin büyük hedeflerine uygun değil. Zehri büyük ölçekte üretmenin etkili bir yolunu bulman gerekecek."

"Endişelenme." Lilith, şişeyi teyzesinin parmaklarından aldı. "Zorlukları severim."

LILITH üniversitelere BAŞVURMAYA karar verdi. Ancak 1940'lı yıllardı ve Lilith'in listesinin en üstünde yer alan okulların çoğu kadınları kabul etmiyordu. Kadınları kabul eden okullar da genellikle kimya bölümlerine almıyordu. Kadınların kimya okumasına izin veren okullar ise nadiren onları kucak açarak karşılıyordu.

Lilith, her zamanki gibi, önüne konulan engelleri aşmanın bir yolunu buldu. Erkeklerin deneylerini yaparken onun etrafta olmasını istemeyeceklerini biliyordu ve o da bu aptalların kendi deneylerini izlemesini kesinlikle istemiyordu. Barnard Koleji'ne öğrenci olarak kaydolan Lilith, tüm öğrenciler akşam eve gittikten sonra Columbia Üniversitesi'nin kimya laboratuvarlarına girdi. Böyle bir gecede nihayet kendine denk birini buldu.

Mikroskoba eğilmiş, işine tamamen dalmışken, arkasında birinin boğazını temizlediğini duydu.

"Burada ne yapıyorsun?" Bir adam kapıda duruyordu. Onu hemen tanıdı. Bölümün en genç profesörüydü, denizaşırı savaştan kaçan bir mülteciydi.

"Çalışıyorum," dedi Lilith. Sohbet etmek için bir saniye bile harcamayacaktı. Adamın onu kapı dışarı etmeden önce kaç dakikası kaldığını kim bilebilirdi ki?

Adam, Lilith'in oturduğu yere doğru yürüdü. Fiziksel görünüşü pek de korkutucu değildi. Uzun boylu ve sırık gibi bir adamdı, dikkat çekici derecede uzun parmakları, kaplumbağa kabuğu gözlükleri ve hafifçe kambur duruşu vardı. Lilith, onu alt edebilecek mi diye merak etti. Belki de deneylerini bitirene kadar onu Bunsen ocağı borusuyla bağlayabilirdi. Adamın elinin koluna dokunmasını ve onu tabureden aniden çekip kaldırmasını bekledi. Ama ikisi de gerçekleşmedi. Adam sadece ayakta durup omzunun üzerinden onu izledi.

"Doğal ürün sentezi," dedi, daha önce fark etmediği hafif bir aksanla. "Bunu nerede öğrendin?"

"Kitap okudum ve kendi kendime öğrendim." Lilith, bu konuda söyleyeceği tek şeyin bu olduğunu açıkça belirtmek istercesine ona baktı.

Adam sadece alt dudağını çıkardı ve başını salladı. "Peki bileşik? Nedir o?"

"Teyzemin keşfettiği bir şey."

"Hmm. İlginç bir kadın olmalı," dedi adam.

"Kadınların öğrenmesini kolaylaştırmayan bir bölümde ders veren bir adamdan büyük bir övgü."

"Ben öyle bir karar vermezdim," dedi adam. "Annem de kimyagerdi. Bu üniversitedeki tüm erkeklerden daha iyiydi. Bildiğim her şeyi bana o öğretti."

"Annen kimyager mi?"

"*Değil. Öyleydi,*" diye düzeltti adam. "Berlin'deki laboratuvarını terk etmek istemedi. Araştırmalarından kafasını kaldırdığında, artık çok geçti."

"Üzgünüm," dedi Lilith.

Adam, kabullenmiş bir şekilde omuz silkti. "Belki fark etmişsindir, zeki insanlar çok aptal olabilirler," dedi. "Belki sen de onlardan birisin? Yaptığın şey tehlikeli olabilir. Bunun farkındasın, umarım?"

Kocasını öldürmek zorunda kalan bir kadının kızı olarak Lilith, erkeklere güvenmeden büyümüştü. Ama bu adam, yıllar boyunca yaptığı birçok varsayımı sorgulamasına neden oluyordu, bunlardan bazıları kendisiyle ilgiliydi. "Ölümcül," dedi ona. "Bu yüzden yapıyorum. Anneni öldürenler gibi erkekleri dünyadan yok etmek için."

Onun sözlerine inanıp inanmadığı, daha sonra şakalaşacakları bir konuydu. Önemli olan, o anda gözünü bile kırpmamış olmasıydı. "Tamam," dedi. "Sen bilirsin."

O uzaklaşırken onu izledi. Başının arkasındaki saçları keçeleşmişti. Uzun zamandır taramamıştı. Tweed takım elbisesinin kalitesi mükemmel ve zevkliydi, ancak dirsekleri çok yıpranmıştı. Sahip olduğu tek takım elbiseyi giydiğini düşündü.

"Kalmama ve bitirmeme izin verecek misin?"

"Tabii ki." Kapıda durdu ve arkasını döndü. "Çalışman ilginç. Pazartesi, çarşamba ve perşembe günleri ben görevdeyken buraya gelebilirsin. Bir şeye ihtiyacın olursa, ofisim koridorun sonunda."

Adam ortadan kaybolduğunda, henüz onun gitmesini istemediğini fark etti.

"Affedersiniz?" diye seslendi.

Adam köşeden geri döndü. "Evet?"

"Aslında ihtiyacım olan şey akşam yemeği," dedi, bunun küstahça, otoriter ve düpedüz kaba bir davranış olarak algılanabileceğini çok iyi bilerek.

Adam başını salladı. "Yarın," dedi. "Ben çok iyi yemek yaparım. İkimiz için yeterince getiririm."

Gülümsedi. "Ben Lilith."

"Levi," dedi.

Havemeyer Hall'daki laboratuvarı Bunsen ocaklarının ışığında üç ay süren romantik akşam yemeklerinin ardından, evlenmeye karar verdiler.

"Kahvaltıda ne yapacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum," dedi Lilith. Levi, söylendiği gibi mükemmel bir aşçıydı.

"*Eierkuchen mit Apfel'im* muhteşemdir," dedi ona. Ve öyleydi.

DÜĞÜNÜLERİNİ bir sonraki bahar için planladılar. Ivy çok sevindi. Sadie ise şüpheciliğini gizlemeye çalışmadı. Kızını kaybetmenin acısını asla atlatamayacak ve Rose'un ölümündeki rolünden dolayı erkekleri asla affetmeyecekti.

"Seninle kim evlenecek?"

"Belediye binasındaki bir yargıç," dedi Lilith. "Düğünümüzü Wild Hill'de yapacağız."

"Ya Bessie sinir krizi geçirirse?" diye sordu Sadie.

"Öyle bir şey olmayacak." Yirmi iki yaşında olmasına rağmen Lilith hala büyükannesinden gerçeği saklıyordu. Sayısız kez hayaleti görmüştü ve Bessie'nin, onun rızasını aldıktan sonra nasıl hissedeceğini çok iyi biliyordu.

"Bu adam seni Wild Hill'den uzaklaştıracak," dedi Sadie.

"Beni hiçbir yere götürmeyecek, büyükanne." Sadie, büyükanne diye çağrılmaktan nefret ediyordu. "Şehre daha yakın bir ev aldık. Bir saatten az uzaklıkta. Ve hatırlatayım, güçlerimi kendim seçtim," dedi Lilith. "Onların enerjisi Wild Hill'e bağlı değil."

"Yani kaçırıyorsun." Sadie burnunu çekti. "Sen ne tür bir cadısın?"

"Yakında göreceksin," dedi Lilith. "Ben işleri halleden türden bir cadıyım."

Aralarında sessizlik hakim oldu. Sonra birdenbire Sadie kahkahaya boğuldu.

"Bunu benden almışsın," dedi Sadie. "Birdenbire her şey hakkında çok daha iyi hissetmeye başladım." Zaferle çıkmaya hazırlanırken, kapıda durdu ve omzunun üzerinden geriye dönerek, "Ve biliyorum ki, miras aldığın tek yeteneğim bu değil," dedi.

DÜĞÜN RESEPSİYONUNDA, BESSIE kokulu hafif esintilerle kutsamasını sundu. Lilith ve Levi, Rose Duncan'ın mezarının görüldüğü tepenin üzerinde pastalarını kestiler. Sadie ve Ivy, Levi'nin yaşlı teyzeleriyle birlikte oradaydılar. Ivy'nin köyden iki müşterisi açıkça ağlıyordu. Levi'nin Columbia kimya bölümündeki hocaları, akşam boyunca Sadie'nin dikkatini çekmeye çalıştı. Yirmi iki gerçek konuk vardı. Ruhları görebilenler, Bessie'nin malikanenin çatısından izlediğini veya Rose'un mezar taşının üzerinde oturduğunu görebilmiş olabilirlerdi.

Gece boyunca kutlama devam ederken, Levi'nin teyzeleri Lilith ve Sadie'ye katılarak kimya profesörlerinin Ivy ve Mattauk'lu hanımlarla dans etmesini izlediler.

"Levi annesine büyük bir onur kazandırdı," dedi teyzesi Eva, Sadie'ye. "Tıpkı ona benzeyen bir kızla evlendi."

"O her zaman çok iyi bir çocuktı," diye teyze Sarah da aynı fikirdeydi. "Hiçbir çocuk annesini ondan daha fazla sevemezdi."

"Levi'nin annesi de kimyagerdi," diye açıkladı Lilith büyükannesine.

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye ekledi Eva. "Aviva çok yetenekli bir kadındı."

"Öyle mi?" Sadie dedikoduları severdi. "Anlatın bakalım."

"Özel bir burnu vardı," dedi Eva. "Parfüm sektöründe bir servet kazanabilirdi, ama bu tür şeyler onu hiç ilgilendirmiyordu. Bana, her insanın kendine özgü bir kokusu olduğunu söylemişti —cildimiz, parmak izi kadar benzersiz bir kokuya sahip kimyasalların bir kombinasyonunu salgılar."

"Aviva gözlerini kapatıp sadece burnunu kullanarak evin içinde seni takip edebilirdi," diye açıkladı Sarah. "Ve fiziksel olarak bir sorunun olduğunda

fiziksel olarak bir sorunun olup olmadığını her zaman bilirdi. Kanser, tüberküloz, diyabet. Bunları odanın diğer ucundan koklayarak anlayabilirdi."

"Ne kadar hoş." Sadie, Levi'ye yeni bir takdirle bakıyordu. "Aviva'nın yeteneği kızlarına da geçse ne kadar harika olurdu. Duncan ailesinin yeteneklerini çok güzel tamamlardı bence."

"Her kimyagerin iyi bir burnu olması gerekir," diye cevapladı Lilith, konuşmanın başka bir yöne gitmesini istediğini açıkça belli eden bir bakışla.

"Ben gidip bir şişe şampanya daha alayım, hep birlikte muhteşem Aviva'nın şerefine kadeh kaldıralım," dedi Sadie, Lilith'in istediği gibi davranarak.

Üçü Sadie'nin odanın diğer ucuna doğru ilerlemesini izlerken, teyzeler ciddileşti. "Kayınvalidenin hayatından öğrenilecek çok şey var," dedi Eva Lilith'e. "Zeki ve güçlü olmak bir kadını yenilmez yapmaz. Kafasını ortaya çıkaranlar genellikle ilk kesilenler olur."

"Anladığımı sanmıyorum." Lilith, konuşmanın ani dönüşü karşısında şaşırmişti. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsunuz?"

"Karşılaşacağın erkekler senin gibi kadınların varlığından haberdarlar. Aviva'yı buldular. Seni bulmalarına izin verme. Biz seni tanıyabiliyorsak, onlar da tanıyacaktır."

"Üzgünüm, ama beni tam olarak kim sanıyorsun?" Lilith, yüzünde korkunun açıkça yazdığını biliyordu.

"Tabii ki, Kadim Olan'ın müridi," dedi Sarah.

Küçük Eva parmak uçlarına yükseldi ve Lilith'in yanağına öpücük kondurdu. "Merak etme canım," diye fısıldadı. "Sırrın bizimle güvende."

AKŞAMIN SONUNA doğru, kimya profesörleri ve Mattauk'un hanımları, çığlık atıp kıkırdayarak ağaçların arasına kayboldular.

"İçkilerine iksirlerinden mi kattın?" diye sordu Lilith, arkadaşlarından ve sevdiklerinden uzaklaşarak özel bir an yaşamak için Lilith ve kocasının yanına gelen teyzesi Ivy'ye.

"İster inan ister inanma, punçtaki tek sihirli malzeme cin'di," dedi Ivy.

"Görünüşe göre güçlü bir afrodisyak," diye cevapladı Levi.

"Bu arada, sana hala düğün hediyemi vermem gerekiyor," dedi Ivy. Lilith'e sade beyaz bir zarf uzattı. "İşin için."

"Bizim bir işimiz mi var?" Levi bu konudan hiç haberdar değildi.

"Bahsetmeyi unutmuş olmalıyım. Büyükbabamın bir kimya şirketi vardı," dedi Lilith zarfı açarken. "Babam öldükten sonra, onun varisi oldum. Bu ne?"

Sayfada yüz kremi formülü el yazısıyla yazılmıştı. Ivy, formülün mükemmel olmasını sağlamak için aylarca çalışmıştı.

Lilith, tamamen şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı. "Sence kozmetik ürünleri üretmeli miyiz?" diye teyzesine sordu.

Levi, bunun potansiyelini ilk gören kişiydi. "Bu harika bir örtbas hikayesi," dedi. "Hiç kimse bir kadının neden yüz kremi üreten bir şirkette çalıştığını sorgulamaz. Ve elde edilen kâr, diğer girişimlerimizi finanse edebilir."

Planlarından bahsedilince Lilith hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Hala formül üzerinde çalışıyoruz," dedi teyzesine. "Kimyasalın sentezlenmesi zor oluyor. Keşke daha bol miktarda bulunan doğal bir kaynak bulabilsek..."

Dördüncü bir kişi partilerine katılmak için geliyor gibiydi. Parlak siyah bir pelerin giymiş, dans pistinde havalı havalı yürüyerek ilerliyordu.

"Merhaba," dedi Lilith.

Kuzgun başını eğdi ve ayaklarının dibine bir anahtar bıraktı. Sonra bir kez daha eğildi, kanatlarını çırpı ve uçarak gecenin karanlığına karıştı.

Lilith anahtarı aldı ve parmakları arasında çevirdi. "Ne garip."

"Bu Bessie'nin düğün hediyesi," dedi Ivy.

"Ne açıyor bu?" diye merak etti Lilith.

Tüm gözler, Wild Hill'in tepesinde karanlık ve boş duran, asmalarla kaplı malikaneye çevrildi.

ORADA YOK BAL BAL

ilgilenmiyorlardı

LILITH ve Levi ilgilenmiyorlardı

güneşlenmek ya da gezmekle

ilgilenmiyorlardı. Onların iki tutkusu iş ve birbirleriydi

diğeridir. Bunun için kasabadan ayrılmalarına gerek yoktur. Ertesi sabah Lilith, cebinde anahtarla Wild Hill'e geri döner.

Kalenin dışını boşuna aradıktan sonra, tepenin zirvesine oturdu. Uzakta, Culling Pointe boyunca yürüyen uzun beyaz elbiseli bir siluet gördü. Kadın gittikçe yaklaşıyordu, saçları sabah esintisinde dalgalanıyordu. Lilith'in oturduğu kayaya ulaştığında durdu. Hayalet tek kelime etmedi. Cadı yokuş yukarı çıkmaya başladığında, geri döndü.

"Resmi bir davetiye göndermemi ister misin?" diye sordu melodik aksanıyla. Sonra kendi şakasına kıkırdadı ve tepeye tırmanmaya devam etti.

Lilith cadıyı malikaneye kadar takip etti. Oraya vardıklarında, çalılar ayrıldı ve dikenler çekildi, uzun süredir gizli olan bodrum girişini ortaya çıkardı. Kuzgunun anahtarı kilide uydu ve kapı gıcırdayarak açıldı. Elli yıldır ilk kez, yaşayan bir kişi Wild Hill malikanesine girdi.

Aşağısı karanlıktı ve Lilith'in burnuna giren hava yoğun hissediliyordu. Ayakkabılarının topukları zeminde ses çıkarmıyordu. Kibrit çakma sesi duymadı, ama bir mum odayı aydınlattı. O ve cadı, büyük büyükbabasının kaçtığı güncü haliyle korunmuş mutfaktaydılar. Devasa bir dökme demir ocak, tüm duvarı kaplıyordu. Uzun bir ahşap masa, odanın yarısını kaplıyordu. Raflar, hiç açılmamış dolu kavanozlarla doluydu. Ama Lilith'in dikkatini çeken şey, eski moda bir şöminenin içindeki bir kancaya asılıydı. Büyük, siyah bir kazan.

Lilith mumu aldı ve cadı onu mutfaktan geçerek eski kök mahzenine giden merdivenlerden aşağı indirdi. Karanlıkta toprak zemin siyah görünüyordu. Lilith merdivenlerin en altına ulaşana kadar mum ışığı karanlığı geri püskürtmedi ve o, aşağıda geniş bir mantar tarlasına baktığını fark etti.

SONRAKİ ON YILDA, Lilith ve Levi Vildkeit'in komşularından çok azı, caddenin aşağısındaki iki katlı çiftlik evinde yaşayan ailenin olağanüstü zengin olduğunu tahmin edebildi. Çimlerini

Çimlerini bakımsız bırakmaları dışında, Levi ve Lilith son derece sıradan görünüyordular. Kurdukları şirketteki hiç kimse, Lilith'in özel laboratuvarında yaptığı araştırmaların niteliğini bilmiyordu. Vildkeitler için çalışan erkeklerin çoğu, laboratuvarın sadece Levi'nin kendini kimyager olarak gören karısını memnun etmek için bir araç olduğunu düşünüyordu. Hiçbiri, Lilith ve kocasının Nazileri öldürmede oynadıkları rol hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

Sonraki otuz yıl boyunca, adaletin elinden kaçan ve dünyanın başka yerlerinde yeni bir hayat kuranlarla uğraşmaya adadılar kendilerini. Buenos Aires'teki bir iş adamı, Lilith'in konuk olduğu bir akşam yemeğinden sonra kalp krizinden öldüğünde, akli başında hiç kimse onun bu olayla ilgisi olabileceğini düşünmedi. Çoğu kişi onun orada olduğunu bile hatırlamıyordu. Bir nükleer bilim adamı, zamanından çok önce bir anevrizma nedeniyle öldüğünde, ölümü doğal nedenlere bağlandı. Yetkililer soruşturma bile yapmadı. Lilith ve Levi'nin kızı Flora bile, ebeveynlerinin beş yüzden fazla kişinin ölümünden sorumlu olduğunu hiç şüphelenmedi.

İkili bir uçak kazasında hayatını kaybettiğinde, ölüm ilanları *New York Times*'ta bile yer almadı. Yetkililer, çift motorlu Cessna uçağının sabote edildiğinden şüphelenmedikleri için soruşturma açılmadı. Flora, uçağı Everglades'te düştüğünde anne babasının Boca'dan eve dönmekte olduğunu sanıyordu. (Onlar "tatillerini" biraz daha güneyde, Uruguay'da geçirmişlerdi.) Aile dışından kimse cenaze töreniyle ilgilenmedi, ki bu tam da Lilith'in isteyeceğı bir şeydi. Wild Hill'in eteklerinde annesi ve büyükannesinin arasına gömüldü. Levi Vildkeit'in vasiyetine uygun olarak, cesedi Columbia Üniversitesi'ne bağışlandı ve iskeleti binlerce tıp öğrencisinin anatomi öğrenmesine yardımcı oldu.

Flora ikisini de çok özliyordu, ama çoğu insan Levi ve Lilith'i öldükten sonra hemen unuttu. Vildkeit'lerden bahseden az sayıdaki insan, kızlarının gerçekten çok neşeli olduğu konusunda hemfikir di. Ve hepsi, bu kadar sıkıcı insanların onu nasıl doğurmuş olabileceğini merak ediyordu.

Flora

Sibyl, ayaklarının altında toprağı hissettiğinde ve cildini hafif bir okyanus esintisi okşadığında bu dünyaya geri döndüğünü anladı. Gördüklerini anlamaya çalışırken gözleri kapalı kaldı. Bunlar tam olarak rüya değildi. Daha çok zaman yolculuğı gibiydiler. Bulunduğı dünyaların kokusunu almıştı. Hiçbir rüyanın ona anlatamayacağı şeyler öğrenmişti. Sanki tüm ataları Sibyl'i hayatlarına kabul etmişlerdi. Son ziyaret olmasaydı, Sibyl gördüklerinin gerçekliğini sorgulayabilirdi. Sadie, Rose ve Ivy onun için yeniydi. Ama Sibyl, Lilith'i hayatı boyunca tanıdığını fark etti. Bu düşünceye gülerek karşılık verdi. Sonra portakal çiçeğı ve paçuli kokusu onu düşüncelerinden kopardı ve gözlerini açtı.

Yanında, hayatında gördüğü en güzel kadın oturuyordu.

Sibyl'in yaşında gibi görünse de, tarzı başka bir döneme aitti. Uzun, çilek sarısı saçlarını, çıplak sırtında uzanan bir at kuyruğı şeklinde toplamıştı. Tığ işi bluzu, kot eteğinin üstünden birkaç santimlik bir kısmı açıkta bırakıyordu. Burnunu kaplayan ve yanaklarından yanaklarına uzanan bir dizi çil vardı. Saçında yonca şeklinde bir taç takıyordu.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu kadın. Gülümseme şekli Sibyl'e bilmesi gerektiğini düşündürdü.

"Hayır," dedi Sibyl, yavaşça otururken.

"Benim adım Flora. Ben senin büyükannenim. Seninle tanışmak için uzun zamandır bekliyordum."

Sibyl kadının yüzünü inceledi. Artık benzerliği görebiliyordu. "Seni tanımadığım için özür dilerim. Annem bana ailesi hakkında pek bir şey anlatmadı. Çoğunu şimdi öğreniyorum."

"Onlar *senin* de ailen," diye hatırlattı Flora. "Phoebe seni sevdiği ve seni korumaya çalıştığı için bizden hiç bahsetmedi. Hayatımızın nasıl olduğunu biraz gördün. Genellikle ölümle doluydu."

"Yani tüm bunlar gerçekten oldu mu?" diye sordu Sibyl. "O adamlar gerçekten öldü mü?"

Flora torununun gözlerine baktı. "Onların yaşamasına izin versek dünya daha iyi bir yer olur muydu sence?" Soruyu, etkisini hafifletmek istercesine nazikçe sordu.

"Hayır," dedi Sibyl. "Ama onları öldürmenin neden bizim görevimiz olduğunu anlamıyorum."

"Birisi dengeyi sağlamalı." Flora, Sibyl'in elini tuttu. "Ailemiz seçildi. Bu büyük bir onur."

Sibyl, büyükannesinin parmaklarının kendi parmaklarını saran hissine dikkatini vermemeye çalıştı. Parmakları serin, yumuşak ve etten olamayacak kadar hafifti. "Ne yapmak için seçildik tam olarak?"

"Kadim Varlık, insanlığın bu gezegende her şeyi mahvedebileceğini fark etti. Uzun zaman önce, seçilmiş birkaç kadına özel yetenekler bahsetti. Binlerce yıldır, bu yetenekler annelerden kızlarına geçti. Bizim gibi kadınlar, zorbaları devirmek, dünyayı korumak, dengeyi sağlamak ve haksızlığa uğrayanların intikamını almak için varlar."

"Zindandaki cadılar Sadie'ye böyle söylemişlerdi."

"Doğru," dedi Flora. "Yaşlı Kadın dinleniyordu, ama şimdi yeniden uyandı. Erkeklerin egemenliğinin sona erme zamanı geldi. Doğal düzen yeniden kurulmalı ve ailemize özel bir rol verildi. Yaşlı Kadın, Bessie'yi Wild Hill'e bizi gözetmesi için gönderdi. Geçtiğimiz yüzyıl boyunca ailemiz giderek güçlendi. Geriye kalan üçümüz, türümüzün en güçlüleri. Sen, Brigid ve Phoebe devrimi başlatmalısınız."

"Brigid?" Bu isim ona bir şey çağırıştırmadı.

Bir anda sakın çiçek çocuğu ortadan kayboldu. Onun yerine sinirli bir anne vardı. "Oh, lanet olsun," dedi Flora. "Annen sana *Brigid*'den bahsetmedi mi?"

"Sanırım hayır," diye cevapladı Sibyl. "O kim?"

Flora inanamıyormuş gibi başını salladı. "Teyzen. Babasının soyadı olan Laguerre'yi sahne adı olarak kullanıyor."

"*Brigid Laguerre* mi?" Şok, Sibyl'in zihnini altüst etti. "Hay sıçayım. Bu yüzden mi onun filmlerini izlememe izin verilmiyordu? Karanlığın Kraliçesi benim teyzem mi?"

"Evet, ve yakında Wild Hill'e gelecek. Annen de gelecek."

"Güzel," dedi Sibyl karanlık bir sesle. "Sabırsızlanıyorum."

"Onlar buraya geldiğinde barışı korumanı bekliyorum."

Sibyl başını sallayarak reddetti. "Ben mi? Hayır, asla. Sevgili annemle hesaplaşmam gerek. Kim olduğumu, nereden geldiğimi bana söylemeye nasıl cüret eder?"

"O zaman aklındakileri söyle ve yoluna devam et," diye tavsiye etti Flora. "Üçünüzün yapacak işleri var. Annen ve Brigid çocuk gibi kavga edecekler. Onların göreve odaklanmalarını sağlamanı istiyorum."

"Görev nedir?"

"Bunu senin belirlemen gerekiyor. Atalar sana ihtiyacın olan bilgileri verdi. Annen veya teyzenin bildiğinden çok daha fazlasını biliyorsun. Parçaları bir araya getirmek senin görevin olacak."

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," dedi Sibyl. "İnsanları yıldırımlarla vurup öldüremezsin ya da ölümcül zehirler hazırlayamazsın. Tek iyi olduğum şey yemek pişirmek."

"Belki de ihtiyacın olan tek yetenek budur," dedi Flora.

Sibyl buna inanmakta zorlandı, ama bunu söylemedi. "Hey, neden senin hayatını ziyaret edemedim?" diye sordu. "Sana ne oldu?"

"Öğreneceksin," diye söz verdi Flora. "Benim ölümüm, yapbozun eksik parçası. Annenin bu kadar kızgın olmasının nedeni de bu. O küçükken onu terk etmek zorunda kaldım."

"Onu terk etmek zorunda kaldın da ne demek?"

"O on altı yaşındayken, Lilith'in zehrini içtim."

"Kendini mi öldürdün?" Bu haber, karnına bıçak saplanmış gibi hissettirdi. Sibyl, bunun annesine ne kadar acı vermiş olabileceğini hayal bile edemiyordu. "Anlamıyorum. Depresyonda mıydın?"

"Hiç de değil," dedi Flora. Gözleri, Sibyl'in yüzünü, her çili ezberlemeye çalışır gibi dolaştı. "Bunu, senin var olman ve bir gün seninle tanışabilmem için yaptım." Torununa gülümsedi. "Buna değdi."

"Hâlâ anlamıyorum," dedi Sibyl.

"Anlayacaksın," diye söz verdi Flora. "Üçünüz de buraya geldiğinizde sana göstereceğim. Şimdilik, gözlerini tekrar kapatmanı istiyorum."

Sibyl söyleneni yaptı ve kendini sıcak bir kucaklamaya çekildiğini hissetti. Başını büyükannesinin göğsüne dayayarak, daha önce hiç tatmadığı bir sıcaklık ve sevgi hissetti.

"Bana ihtiyacın olduğunda, ben zaten oradayım," diye fısıldadı Flora kulağına.

Fedakarlık

Erkekler en büyük fedakarlığı yaptıklarında, heykellerle anılırlar veya şarkılarla kutlanırlar. Sadece en cesur kahramanlar hayatlarını feda ederler, bize öyle söylenir. Bir amaç uğruna sahip olduğu her şeyi feda etmek, sıradan bir insanın yapabileceği bir şey değildir. Biz kadınlar bunu her gün yapıyoruz.

Kraliçeler ve mutfak hizmetçileri. Cadılar ve hizmetçi kızlar. Hepimiz insanlığı yok olmaktan kurtarmak için çabalıyoruz. Bu, milyonlarca kadının feda edildiği bir amaç. Dünyaya yeni bir hayat getirmek için, bir kadın ölümün eşiğine gelmelidir. Sayısız kadını bu eşiğe kadar eşlik ettim. Her biri, öbür tarafa geçebileceğini çok iyi bilerek gitti. Böyle bir şey olsaydı, onun onuruna şarkılar söylenmezdi. Madalya verilmezdi. Onun fedakarlığı sıradan bir şey gibi görünürdü. Dünyayı kurtarmak için ölmek, kadınların her zaman yaptığı şeydir.

Bir kadın doğumdan sağ çıkarsa, bebeği besleyen onun bedeni ve ruhudur. Onu kendi ürettiği sütle büyütür. Kendi beyninin içeriğiyle eğitir. Ona kalbini verir ve kendisi için en önemli şeylerin artık kendisine ait olmadığını bilerek yaşar.

Elbette, bir kadın bu sevgiyi bilmek için doğum yapmasına gerek yoktur. Duncan kızları, annelerinin rahminden çıktıkları için benim çocuklarımdan daha az değillerdi. Hayatımın en kötü üç günü, Gerald'ı kaybettiğim gün, duruşmamın olduğu gün ve Flora'ya yapması gerekeni söylediğim gündü. Ona bunun kızları için ne anlama geldiğini gösterdiğimde tereddüt etmedi.

. Ölümünün Brigid ve Phoebe'nin yükseleceğı verimli toprak olacağını biliyordu.

Bizler, gelecek nesiller için besin kaynağıyız. Bir kadın, çocuklarının gelişmesi için ne yapmaz ki? Bazıları bunu zayıflık olarak görür. Biz ise bunun en büyük güç olduğunu biliriz. Erkekler zaferleri için mermer anıtlar dikerler. Kadınlar ise gelecek nesillerin bizim mirasımız olduğunu bilir.

Eve Dönüş

Yeniden Bir Araya Gelme

Gökyüzü parlak maviydi. Tek bir bulut bile yoktu. Alnını pencereye dayayan Brigid, dağların arasına sıkıca yerleşmiş şehri seyrediyordu. Yanında paslı bir toprak parçası uzanıyordu, ortasında küçük, arduvaz grisi bir göl vardı.

"Bu koltuğu bir süreliğine kullanabilir miyim? Uçağın benim tarafımdan hiçbir şey göremiyorum." Bir adam yanındaki boş koltuğa oturdu. "Çok yazık, değil mi?"

Brigid rahatsızlık duyarak kıpırdadı. Birinci sınıfta diğer yolcularla sohbet etmekten kaçınmak için pencereden dışarı bakıyordu. Böyle anlarda ticari uçakla uçma kararını sorguluyordu. Ama ne zaman bir uçak kiralamayı düşünse, kafasında Ivy teyzesinin sesi yankılanıyordu. *Sorun değil, çözüm olmalıyız*, demişti kızlara.

Brigid genellikle uçak yolculuğundaki sohbetleri başlangıçta keserdi, ama bu sefer merakı uyandı. Adama döndüğünde, yakışıklı yüzünün tanıdık geldiğini fark etti. O da onun yüzünü tanıdık bulduğundan emindi.

"Ne yazık?" diye sordu.

"Şuradaki küçük gri leke eskiden Büyük Tuz Gölü'ydü."

Brigid pencereye doğru döndü. "Hadi canım," diye hayretle dedi. "Artık o kadar da büyük değil, değil mi?" Bir su birikintisi gibi görünüyordu.

"Ve yanında da şehir var." Adam daha iyi görebilmek için Brigid'in üzerine eğildi. Böylesine hüzünlü bir anda, Brigid'in adamın ne kadar güzel koktuğunu fark etmesi çok uygunsuz görünüyordu. Toprak, saman ve taze biçilmiş çim gibi kokuyordu, altında hafif bir hayvan kokusu da vardı.

"Orada hala kaç kişi yaşıyor?" diye sordu, gizlice bir kez daha derin bir nefes alarak. Flora her zaman kokunun Eski Olan'ın çöpçatanı olduğunu söylerdi. Bu, Flora'nın erkekler konusunda berbat zevkini açıklayabilirdi.

"Yaklaşık on bin." Koltuğuna geri yaslandı. "Bir milyondan fazla olan nüfus bu kadar azaldı. Sadece deliler kaldı. Çoğu muhtemelen çok uzun süre dayanamayacak. Göl yatağındaki tozun havayı zehirli hale getirdiğini söylüyorlar."

Bu, öngörülen uzun bir kayıp zincirinin sadece ilkiydi. Büyük Set Resifi. Sekoyalar. Miami ve diğer kıyı şehirleri. Kutup ayıları, filler ve diğer pek çok tür... David Attenborough'un anlatımından sadece bir parça bile Brigid'i gözyaşlarına boğmaya yetmişti.

"Beş yıl önce Sundance için oradaydım," dedi. "Her şeyin gerçekten kötüye gitmeye başlamasından hemen önceydi. Suyun kuruduğunu veya göl yatağında arsenik ve cıva olduğunu söyleyen tek bir kişi bile hatırlamıyorum."

"Şehir genişlemeye çok meşguldü," diye açıkladı yakışıklı yabancı. "Hiçbir büyük isim ilerlemenin önüne geçmek istemedi, bu yüzden bunu sır olarak sakladılar."

"Duyduğuma göre çoğu insan, çok geç olana kadar bunun farkında bile değildi," dedi Brigid. "Bence gerçek onlara hiç ulaşmadı çünkü hepsi AMN izliyordu. Amerika Medya Ağymış, hadi oradan. Bana sorarsan, AMN'nin sahibi olan o orospu çocuğu, tarihteki hiç kimseye zarar vermedi. Salt Lake ile ilgili haberler çıkmaya başladığında bile, AMN spikerleri bunun bir komplo olduğunu ısrarla savunmaya devam ettiler. Calum Geddes'in gezegenimizi yok etmeye yardım ettiği için cehennemde çürümesi umuduyla."

"Geddes cehennemde çürüsün ya da çürümesin, gezegenin iyi olacağına emin olabilirsiniz," dedi adam.

Brigid, hâlâ inkârcıların olduğuna inanamıyordu. Bu günlerde genellikle iki gruba ayrılıyorlardı: Tanrı'nın

Tanrı'nın gelip onları kurtaracağından emin olanlar ve kalan tüm kaynakları yağmalamaya kararlı olanlar.

"Büyük Tuz Gölü kelimenin tam anlamıyla bir zehir havuzu ve siz gezegenimizin iyi durumda olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye soğuk bir şekilde sordu.

"Oh, kesinlikle. Mahvolan insanlık. Çöldeki çiftlikleri sulamak için Colorado Nehri'ni kurutmak gibi şeyler yapmaya devam ediyoruz ve dünya bizi bir grup pire gibi silkeleyecek."

Brigid'in kaşları yumuşadı. Çok çabuk yargılamıştı. "Teyzem Ivy de aynı şeyi söylerdi. O, herkesten çok önce neler olacağını biliyordu. Aslında, şu anda olanların yarısını önceden tahmin etmişti. Kıyı şehirlerini yok eden kasırgalar. Sığır çiftçiliğini bitiren sıcak dalgaları. Bunların hepsini onlarca yıl önce görmüştü."

"Ivy çok zeki bir kadın olmalı."

"Öyleydi." Brigid, ailesinden veya Wild Hill'den asla kamuoyunda bahsetmemeye özen gösteriyordu. Aniden kendini açığa çıkmış hissetti. Çok fazla konuşmuştu.

"Peki, Calum Geddes'e cehennemde bir mesaj gönderebilseydin, ne yazardın?"

Brigid burnunu çekti. "Calum'a mesaj göndermenin bir faydası olacağını düşünseydim, bunu çok uzun zaman önce yapardım." Bunun ne kadar kibirli geldiğini fark etti. "Onu eskiden tanırdım," diye açıkladı, bir saniye sonra yine ağzından laf kaçırıldığını fark etti.

"Öyle mi?" Adam şüpheli bir ses tonuyla sordu. "Ne zamandı o?"

"Doksanların ortalarında. Ben gençken annemle bir süre çıkmışlardı." Ne halt yiyorsun sen? Brigid bunun resmi bir görüşme olmadığına sevindi. Konuşmayı durduramıyor gibiydi. Bu adamda, dilini çözüp gardını indiren bir şey vardı. Onun yanında kendini rahat hissediyordu, sanki başka bir hayatta onu önceden tanıyormuş gibi.

"Karısı ve ailesi bu konuda ne hissetti?"

Bu soru onu gerçek dünyaya geri döndürdü. Brigid, onun hoş ses tonundan ve tarafsız ifadesinden şaka yapıp yapmadığını anlayamadı. "Anlamadım?" Kesin olan bir şey vardı: Uçakta yeni tanıştığın birine bunu sormak tuhaf bir şeydi. "Bilgin olsun, o sırada

boşanma sürecindeydi." Brigid dikkatini pencereye çevirdi ve misafirinin mesajı aldığı umdu.

Neyse ki adam konuşmanın bittiğini anlamış gibiydi. "Şimdi koltuğuma döneceğim, ama sizinle sohbet etmek çok keyifliydi. Bu arada, ben Liam." Elini uzattı.

"Brigid." Nezaketen elini sıktı.

Liam. Bu isim, uçuşun geri kalanında kafasında yankılandı. Brigid, tüm bu lanet olası yeteneklerin sorunu da bu olduğunu düşündü. Geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek birbirine karışabilirdi. Bu isim bir anlam ifade ediyordu, ama onun bir zamanlar tanıdığı biri mi yoksa tanışması gereken biri mi olduğunu belirleyemedi.

Uçak JFK'ya indiğinde, Brigid jet köprüsünde onunla buluşmaya karar verdi.

"Hey," diye seslendi.

Liam dönüp onun geldiğini gördü ve durdu. "Selam," dedi, sanki onun arkasına gelmesini bekliyormuş gibi.

"Orada huysuz davrandıysam özür dilerim," dedi ona ulaştığında. "New York'a bazı hoş olmayan işler için geldim. Ayrıca, Kaliforniya'daki evim yandı." Bu özel kurtuluş kartını kullanmaktan çekinmedi.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Bilginiz olsun, hiç alınmadım Bayan Laguerre," diye cevapladı. "Aslında, benimle konuşmanızdan gurur duydum."

"Yani kim olduğumu biliyorsunuz."

O anda bir gülümseme küçümseyici olarak algılanabilirdi, ama Liam'ın gülümsemesi tuhaf bir şekilde hoşgörülüydü. "Uçaktaki herkes kim olduğunuzu biliyordu," dedi. "Ama merak etmeyin. Siz bakmıyorken kimse fotoğraf çekmediğinden emin oldum. Kimse size söylemiş mi bilmiyorum, ama uyurken biraz salya akıtılıyorsunuz."

Brigid güldü. "O zaman sana bir borcum var, Bay..." Boşluğu doldurmasını beklermiş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Geddes," dedi. "Adım Liam Geddes."

Brigid, hayatında tamamen hazırlıksız yakalandığı birkaç anı hatırlayabiliyordu. Bu da onlardan biriydi. "Calum'un oğlu." Artık anlayabilirdi. Çekiciliği, esprili zekası ve geniş gülümsemesi...

babasının gençken sahip olduğu özelliklerdi. Liam onaylamak için başını salladı.

Brigid jet köprüsünün ortasında durdu ve yolcuların etrafından dolaşmasını sağladı.

"Burada kalıp konuşmaya devam ederdim, ama bu bilgiye alışmak için biraz zamana ihtiyacın olacağını düşünüyorum," dedi Liam.

"Siktir," diye yanıtladı.

"Sorun yok," diye onu teselli etti Liam. Sonra uzaklaşırken, bir an durup omzunun üzerinden geriye baktı. "Bu hafta babamı gömmek için adaya gideceğim. Yakında görüşeceğimizi içimden bir his söylüyor."

Brigid, Liam Geddes'in kalabalığın içinde kaybolmasını izledi. Mesajlarını okuyan genç bir adam arkadan ona çarptı. Brigid'in ünlü gözleriyle karşılaşana kadar olay çıkarmaya hazır gibi görünüyordu. Sonra öfkesi yüzünden kayboldu ve dili dolandı. Brigid, bunun tuhaf bir güç olduğunu düşündü. Bu olay günün sonunda hafızasından silinecekti. Ama bu adam hayatının geri kalanında Brigid Laguerre'ye çarptığı hikayesini anlatacaktı. O zaman iyi bir hikaye olsun, diye düşündü.

"Benim hatam, yakışıklı," dedi ve yanağına bir öpücük kondurdu.

BRIGID, LIAM'IN ADINI otuz yıldan fazladır biliyordu. O ve Phoebe Calum'la ilk tanıştıklarında, Calum onlara kendilerinden sadece birkaç yaş büyük olan oğlunun fotoğraflarını göstermişti. Bir ara hepsini tanıştıracığına söz vermişti. Genç Brigid bunu hiç ciddiye almamıştı. Flora'ya aşık olan erkekler her türlü söz verirlerdi, sanki kadınları kazanmak için tek gereken buymuş gibi. Kız kardeşler hiçbir şey beklemiyorlardı ve hiç hayal kırıklığına uğramadılar. Yine de Calum diğerlerinden farklıydı. Brigid'in asla anlayamadığı nedenlerden dolayı, annesinin sevdiği tek erkek oydu.

O zamanlar Brigid, Calum'un evli olduğunu biliyordu. Bu kötü bir şans gibi görünüyordu, ama Brigid bu konuyu fazla düşünmedi. Flora, Calum'un medeni durumunu kesinlikle umursamazdı. Onun için evlilik, onların türünün uyması gerekmeyen başka bir gelenektir. Brigid

Calum'un ev hayatını araştırma isteği duysaydı bile, araştırma seçenekleri oldukça sınırlıydı. İnternet doksanlı yılların başında pek yaygın değildi, Calum da öyle. Evlilik sorunları kimseyi ilgilendirmiyordu. Tabii ki bu durum, annesinin ölümünden sonraki yıllarda değişti.

En sevdiği araç servisinin şoförü, Brigid'i JFK havaalanının geliş terminalinde, her zamanki takma adı olan *Bayan Addams* yazılı bir tabela ile karşıladı. Kısa süre sonra Brigid, adaya giderken bir sedanın arka koltuğunda oturmuş, Yaşlı'nın ona başka ne sürprizler hazırladığını merak ediyordu. Havaalanından birkaç mil uzaklıkta, yolun iki yanını çevreleyen townhouse'larda geniş, molozlarla dolu bir boşluktan geçtiler. Haftalar önce, bir kasırga Queens'te beş mil uzunluğunda bir iz bırakmıştı. Medya hızla diğer hava durumu haberlerine geçmişti, ancak burada, şehirde, yara hala tazeydi. İki küçük çocuk, enkazda sığınan vahşi kedilerle oynuyordu.

Üç saatlik yolculuk, Brigid'i Queens'in işçi sınıfı sıra evlerinden, banliyö kasabalarından, çam ormanlarından ve ardından el değmemiş, beyaz kumsallara götürdü. O otuz otuz yılını eğlence eğlence dünyasının devlerinin ada tatillerine davetlerini reddetmekle geçirmişti. O kadar zaman içinde bir kez bile Queens'teki havaalanından daha doğuya gitmemişti. "Burası doğru yer mi?" diye sordu şoför, yolun kenarına çekerek sordu.

Brigid tüm yolculuk boyunca pencereden dışarı bakarak, ne kadar az şeyin aynı kaldığına hayret etmişti. Bir zamanlar ormanlar ve tarlalarla çevrili eski çiftlik evleri vardı. Ama araba otoyoldan çıktıktan sonra, birbiri ardına gelen mahallelerden geçtiler. Tanınabilir tek şey, önündeki sarmaşıklarla kaplı yüksek demir kapıydı.

"Burası." Eşyalarını toplarken kalbi hızla atıyordu. Bir esinti sarmaşıkları okşadı ve bir an için tüm kapı kıvrılıyor gibi göründü.

"Burada insanlar olduğundan emin misin?" Şoför onu dikiz aynasından izliyordu. "Ve seni beklediklerinden emin misin?"

"Evet, eminim," Brigid ikinci sorusuna cevap verdi ve ilkini görmezden geldi.

"Kapıdan nasıl geçmeyi planlıyorsun?" diye sordu.

Brigid ceketinin ön cebini karıştırdı ve kuzgunun ona getirdiği anahtarı çıkardı. "Her zaman hazırlıklı gelirim," diye güvence verdi. "Dışarı çıkmanıza gerek yok. Çantamı arkadan alacağım."

Sürücünün uzaklaşmasını bekledi, sonra valizini kapıya doğru yuvarladı. Neyle karşılaşacağını bilmiyordu ve bunu tek başına keşfetmenin en iyisi olacağını düşündü. Sonra anahtarını deliğe soktu ve sola çevirdi. Brigid, otuz yıldır ilk kez, kapıyı açarken kilidin tıklamasını ve menteşelerin gıcırdamasını duydu.

Brigid valizini sürükleyerek kulübeye doğru ilerlerken, zamanda geriye gittiği gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Sanki hayatının en kötü haftası, kendi cehennem gibi Brigadoon'u gibi mükemmel bir şekilde korunmuştu. Garaj yolunda yabani ot yoktu. Önündeki güzel tuğla kulübenin süslemelerinden boya dökülmüyordu. Brigid'in bildiği kadarıyla, Wild Hill otuz yıldır tek bir misafir bile ağırlamamıştı. Los Angeles'taki annesinin muhasebe firması, Flora'nın ölümünden önce kurduğu tröstü hâlâ yönetiyordu. Wild Hill'in emlak vergileri her yıl ödeniyordu. Ancak Brigid'in bildiği kadarıyla, çimleri biçmek, evi temizlemek veya boyayı rötuşlamak için kimse gönderilmemişti. Yine de hiçbir şey değişmemişti. Her şey, Brigid ve Phoebe'nin terk ettikleri günkü gibi görünüyordu. Onlar on yıllardır yoklardı, ama Wild Hill onların geri döneceklerini hep biliyordu. Brigid'in hayatındaki diğer her şey - kariyeri, filmleri, sevgilileri —sadece birer sapma olmuştu. Kaderi onu burada, adada bekliyordu. Bunun hakkında ne hissettiğinden tam olarak emin değildi.

Brigid valizini kulübenin kapısına bıraktı ve bahçede yürüyüşe çıktı. İlk olarak Ivy teyzesinin bahçesi ve serasının olduğu yere uğradı. Bahçeyi çevreleyen taş duvar, yerel vahşi hayvanları uzak tutmak için inşa edilmişti — onların güvenliği için. İçeride bitkiler çılgınca büyümüştü. Birbirlerini boğuyor, tuğlalar arasındaki harcı aşındırıyor ve özgürlük arayışında duvarları tırmanıyorlardı. Brigid, bunların kaç tanesinin Ivy'nin sevgili bebeklerinin torunları olduğunu merak etti. Teyzesi hem çiçeklere hem de sebzelere bakıyordu, ama Ivy'nin asıl ilgisi, şakayla karışık olarak "güç bitkileri" dediği bitkilere yönelikti. Öldürücü türler ve şifalı türler yetiştiriyordu.

Adadaki herhangi bir bahçede bulabileceğiniz bitkiler vardı, ama bazıları da Ivy'nin uzak seyahatlerinden eve getirdiği bitkilerdi. Ivy ve Phoebe, Brigid kendi ilgi alanlarının peşinde koşarken, bahçede saatlerce birlikte vakit geçirirlerdi. İki kız da Ivy'nin bitkilerinin bir amacı olduğunu biliyordu, özellikle de seraya hapsettiği bitkilerin.

Brigid, Ivy'nin serasına yaklaştı ama kapıyı açmaya cesaret edemedi. İçeride ne varsa, dışarı çıkmak için çaresizce çabalıyordu. Buzlu camlara bastırıyor ve son otuz yıl içinde kırılmış iki camı iterek geçmeye çalışıyordu. Brigid, uzun yaprakları ve yuvarlak yeşil meyveleri olan bu bitkiyi tanımadı. Ama uzaktan öldürebilen ağaçlar olduğunu biliyordu. Ivy'nin serada kilitli tuttuğu her şeyden kesinlikle uzak durmak en iyisiydi.

Brigid bahçeyi geride bırakıp büyük çimlerin üzerinde yürüyüşe çıktı. İinden geçtiği yabani çiçekler, gençliğinden tanıdığı ieklerdi. Hindiba, kraliçe Anne'nin danteli ve kara gözlü Susans. O ve Phoebe küçükken göletin kenarına dikmiş oldukları elma ağacı, devasa bir ağaç haline gelmişti. Henüz haziran ortası olmasına rağmen, dallar meyvelerle doluydu. Elmalar kırmızı ya da yeşil değil, neredeyse siyah gibi görünen koyu mor renkteydi. Brigid ağaçtan bir tane kopardı ve ısırđı. Meyvenin ii parlak beyazdı.

Atalarının mezar taşlarının sıralandığı Wild Hill'in tepesine doğru ilerledi. Genç bir kadın Sadie'nin mezarının üzerinde kıvrılmış yatıyordu. Brigid, Sibyl'i en son yeğeninin restoranında, kimliğini dikkatlice gizlemiş bir şekilde masada otururken görmüştü. Wild Hill'de bu kızla karşılaşmayı beklemiyordu, ama Üçüncü'nün orada olması gayet mantıklıydı.

Brigid yeğenini uyandırmadı ve onun yerine büyük büyükannesini selamladı. "Merhaba Sadie, uzun zaman oldu." Mezar taşlarının arasında yürüdü. "Ivy. Lilith. Rose." Brigid son mezar taşının önünde durdu ve konuşamadı. O ismi taşa kendisi kazımıştı. "Anne," diye mırıldandı sonunda. "Geri döndüm."

BRIGID, annesinin mezarının üzerinde büyüyen çimlere oturdu ve siyah takım elbisesinin üst cebine sakladığı esrarlı sigarayı çıkardı.

Elmasının geri kalanını bitirirken esrarını içti. Sonra gözlerini kapattı ve uzandı, rüzgârın üzerinde esip gerginliğini gidermesine izin verdi. Binlerce çim teli onu nazikçe sarmalarken, altındaki karanlık dünya onun varlığına uyum sağladı. Çiçekler havaya kokularını yayıyordu. Dalgalar Wild Hill'in eteklerindeki sahili okşarken, devasa yaratıklar açık denizin karanlık derinliklerinde dolaşıyordu. İhtiyacı olan her şey etrafındaydı. Ataları, Wild Hill'deki her çim yaprağı, her çiçek ve her elmanın içinde onunla birlikteydi. Brigid, sonsuza dek ilk kez huzur gibi bir şey hissetti.

"Brigid?" diye bir ses duyuldu.

Zaman geçmişti, ama ne kadar geçtiğini tam olarak bilmiyordu. Brigid eskisi kadar yüksekte değildi, ama hala uçuyordu. Bir gözünü açtı. Sadie'nin mezarının üzerindeki genç kadın uyanmıştı, güneşin ışığı onun vahşi kızıl saçlarını aydınlatıyordu. "Merhaba Sibyl," dedi Brigid. "İyi dinlendin mi?"

"İlginçti, orası kesin," diye cevapladı Sibyl. "Beni nereden tanıyorsun? Annem mi söyledi?"

Kısa bir mücadelenin ardından Brigid sonunda oturmayı başardı. "Hayır, tabii ki hayır. Phoebe on yıllardır benimle konuşmuyor."

"Görüler gördün mü?" diye sordu Sibyl.

"O olurdu olurdu daha daha Hayır, ben bir bir özel dedektif tutdum."

"Yani bunca zamandır beni gözetliyor muydun?" Sibyl eğlenmiş gibiydi.

"Hiç de değil," dedi Brigid. "Sen ve annen hakkında yılda iki kez bilgi alıyorum. Duyduğuma göre oldukça iyi bir aşçıymışsın."

"Bu benim tek yeteneğim."

"Güzel." Brigid ayağa kalktı ve üzerindeki tozları silkeledi. "Çünkü açlıktan ölüyorum."

"Alışveriş yapmadım," dedi Sibyl. "Sen yaptın mı?"

"Alışveriş mi?" Brigid kahkahalarla güldü. "Canım, burası Wild Hill."

Kraliçe Tek Başına Hüküm Sürer

Brigid, bakıcının kulübesine girip, içki dolabından açılmamış bir şişe viski ve bir bardak aldı. İkisini de verandaya çıkardı ve bahçeye bakan bir Adirondack sandalyesine oturdu.

"Dikkatli ol!" diye bağırdı, kıvrımlı asmalar ve yüksek sapların arasında kaybolan yeğenine. "Orada *seni* yiyebilecek birkaç şey olabilir!"

Sibyl, Brigid'in şaka yaptığını düşünüyor gibiydi. Birkaç dakikada bir, kuşların cıvıltıları ve cıvıltıları heyecanlı bir çığlıkla kesiliyordu ve eli, teyzesine göstermek için başka bir hazineyi tutarak yaprakların üstüne çıkıyordu. Sonunda, sebzelerle dolu bir sepetle fasulye asmaları ve mısır saplarından oluşan ormandan çıktı.

"Şu domateslere bak!" Sibyl teyzesine dolgun ve kırmızı, mükemmel bir domates gösterdi. "Henüz domates mevsimi bile gelmedi. Ve buralarda tavuklar da var. Yarım düzine yumurta buldum. İnanabiliyor musun?"

Brigid bir yudum daha viski içti. Phoebe gelene kadar iyice sarhoş olmayı planlıyordu. "Yaşlı Kadın bizi buraya bir amaç için getirdi," dedi Brigid. "Eğer bizden bir şey yapmamızı istiyorsa, bizi aç bırakamaz."

"Eski Kadın beklentilerin ötesine geçti. Ziyafet için hazırlan!"

Brigid, bebek gibi çilleri ve vahşi kırmızı bukleleriyle bu zeki kızı etkilenmeden edemedi. Duncan klanının en iyi özelliklerini miras almış olduğu belliydi.

en iyi özelliklerini miras almıştı. Sadie'nin enerjisi, Rose'un sıcaklığı, Ivy'nin iyimserliği, annesinin güzelliği. Brigid'in özel dedektifinin son raporuna göre, Sibyl haftada üç öğle vardiyasında mahallesindeki bir aşevinde çalışıyordu. Brooklyn sahilinde bir grup vahşi kediye besliyor ve Prospect Park'ta çöp topluyordu. Zavallı küçük iyiliksever, kendini neye bulaştırdığının farkında değildi. Brigid, Yaşlı'nın ona karşı yumuşak davranması için dua etti.

"Mutfağa gelip yemek pişirirken bana eşlik eder misin?" diye sordu Sibyl.

Brigid bunu düşündü. İçeri girmeden önce en az bir bardak daha viski içmeyi planlamıştı. Ama dünyada onu kulübede vakit geçirmeye hazırlayacak kadar içki yoktu. Daveti kabul etse de olurdu. "Tamam," dedi.

Mutfak bir zaman kapsülü gibiydi. İçinde entropi yasası askıya alınmıştı. Otuz yıldır hiçbir şey paslanmamış, çürümemiş veya bozulmamıştı. Buzdolabındaki yiyecekler bile taze görünüyordu. Brigid bir salkım yeşil üzüm uzattı ve dikkatlice bir tanesini kopardı. Dolgun ve sulu görünüyordu. Yine de salkımı çıkardı ve çöp kutusuna attı.

"İyi değil mi?" diye sordu Sibyl.

"Risk almayacağım. Büyülü meyvelerin insanlar üzerinde hiç test edilmediğinden eminim."

Brigid buzdolabını kapattı ve döndüğünde Sibyl'in hala kiler kapısına yapışmış sarı bir olay yeri şeridi tuttuğunu gördü.

"Bu Flora'nın öldüğü günden kalma mı?" diye sordu Brigid'e.

Brigid sarı parçayı görünce kaşlarını çatı. "Hayır," dedi. "Büyükannenin ölümü hiçbir zaman cinayet olarak soruşturulmadı. Bu, bir tesisatçının bodrumda gömülü cesetleri bulduğu günden kalma." Brigid, Sibyl'in bu habere nasıl tepki vereceğini görmek için onu dikkatle izledi.

"Doğru," dedi Sibyl, sanki çok iyi bildiği bir hikayeyi hatırlar gibi. "Ivy ve Rose iki adamı oraya gömmüşler. Biri amcamdı. Diğer Rose'un kocasıydı. Sanırım benim büyük büyük dedemdi."

Brigid'in yüzünde şok ifadesi belirmiş olmalıydı ve Sibyl bundan zevk alıyor gibiydi.

"Annen mi söyledi?" diye sordu Brigid.

"Tabii ki hayır." Sibyl sepetini mutfak tezgahına boşalttı ve sebzeleri ayırmaya başladı. "Bana hiçbir şey söylemedi. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda biraz kızgınım. Rüyalarım olmasaydı..."

"Rüyaların mı?"

Sibyl bir an için fazla konuştuğunu düşünerek endişelendi. "Aslında rüya değillerdi, ama başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Bessie buraya geldiğinde Sadie'nin mezarına uzanmamı söyledi. Atalarım bana geldi ve bazı şeyler gösterdi."

Brigid mutfak masasındaki bir sandalyeye oturdu. "Ne gibi?" diye sordu ve bardağını viskiyle doldurdu.

"Sadie'nin Wild Hill'e gelişini izledim. Yıldırımın kocasını öldürdüğünü izledim. Ayakkabılarını havaya uçurdu." Elleriyle patlamayı taklit etti. "Hiç birinin yıldırım çarpmasına şahit oldun mu?"

"Aslında gördüm," dedi Brigid monoton bir sesle.

"Oldukça vahşi," dedi Sibyl, sarsılmamış gibi görünüyordu. "Sonra Rose ve Ivy'nin o adamları öldürdüğünü gördüm." Bıçağı kabakların ortasında durdurdu. "Gerçi *cinayet* doğru kelime mi emin değilim. Hak ettiklerini buldular. Sonra Lilith ve Levi geldi, çok tatlı bir çiftti. Lilith'in mantarları kullanarak zehir yaptığını gördüm ve..."

"Dur," diye emretti Brigid.

Sibyl durdu ve ellerini kaldırarak, suçüstü yakalanmış bir suçlu gibi yavaşça döndü.

"Geri dön. Ne mantarı? Ne zehiri?" diye sordu Brigid.

"Lilith'in tüm Nazi bilim adamlarını öldürmek için kullandığı zehir mantarlardan yapılmıştı," diye cevapladı Sibyl.

"Lilith *ne* yaptı?" Brigid, sıkıcı bir çocukluk geçiren Lilith'in Duncanların cadılık geleneklerini terk edip, bilime ve kapitalizme adanmış sakın bir hayat sürdüğüne inanarak büyütülmüştü.

"Lilith ve Levi, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra cezadan kaçan yüzlerce Nazi ve faşisti öldürdü."

Brigid'in zihni hâlâ iki kelimeye takılmıştı. "*Zehirle mi?*"

Sibyl tehlikeli bir alana girdiğinin farkına varmış gibiydi. "Evet."

"Annemin zehir içtiğini biliyor musun?"

Sibyl tereddüt etti. "Mmm-hmm." Evet demek korkutuyordu onu. "Bana söyledi. Aynı zehirdi."

Brigid'in zihni tüm bunları sindiremiyordu. "Ne oluyor Sibyl? Annemle mi konuştun?" Sesinin öfkeli çıktığını biliyordu. Ama öfkeli değildi. Yoksa öfkeli miydi? Onun için acı ve öfke her zaman bir arada gelirdi. Bu noktada ikisini birbirinden ayırmak neredeyse imkansızdı.

Sibyl bir adım geri attı, ama çok geçti. Mayını çoktan patlatmıştı. "Evet, konuştum."

İnsanüstü bir irade gösterisi gerektirdi, ama Brigid kısa bir süre içinde duygularını kontrol altına almayı başardı. "*Neden* intihar ettiğini söyledi mi?"

"Hayır," dedi Sibyl. "Sen ve annem ikiniz de buraya gelene kadar bekliyor." "*Bekliyor*, öyle mi? Otuz yıl daha beklemeyeceğinden emin misin?"

otuz yıl daha beklemeyeceğinden emin misin?"

Sibyl akıllıca cevap vermedi.

Brigid öfkелendi. Bunca zaman boyunca Flora rüyasında ona gelmiş olabilirdi. Ama gelmemişti. Çünkü *bekliyordu. Kendisi* için doğru an gelene kadar.

Brigid bardağını tek yudumda boşalttı. "On yedi yaşımdan beri Wild Hill'e geri dönmedim," dedi yeğenine. "Nedenini biliyor musun?"

Sibyl sessizce başını salladı.

"Çünkü ailemizin bir misyonu olduğuna ve Wild Hill'in bunun bir parçası olduğuna inanarak büyütüldüm. Benden istenen her şeyi yaptım ve karşılığında bu lanet yer sevdiğim her şeyi benden aldı. Annemi, kız kardeşimi, ailemi. Beni nefret eden bir çift pisliğin yanına gönderildim. Şimdi evim yandı ve ben adaya geri sürüklendim çünkü Yaşlı Adam benim, senin ve annen için planları var. Bizden ne isteneceğini biliyor musun?" Brigid bekledi. "Biliyor musun?"

"Hayır."

"İnsanları öldürmek zorunda kalacağız."

Bu açıklama yeğenini hiç sarsmamış gibiydi. "Kimi?" diye sordu

Sibyl. "Ne diyorsun sen, Sibyl. Sana insanları öldürmemiz gerektiğini söylüyorum ve

sen sadece *kimler* olduğunu mu öğrenmek istiyorsun?"

"Bu önemli bir fark yaratır, sence de öyle değil mi? Kimi öldürmemiz gerekeceğini biliyor musun?"

"Hayır," diye itiraf etti Brigid. "Ama Calum Geddes'in bir şekilde bu işe karıştığına dair içimde bir his var."

Sibyl şaşkın görünüyordu. Brigid nihayet yeğeninin bilmediği tek şeyi bulmuştu. "Calum Geddes mi? AMN'den adam mı? Ölen adam mı? Bununla ne ilgisi var?"

Brigid, Sibyl'in masanın üzerine bıraktığı sarı uyarı bandını işaret etti. "Cesetleri bulduklarında o da buradaydı." Şişesini aldı. "Üzgünüm, ama şu anda bu evde kalmaya dayanamıyorum. Sabah daha fazla konuşabiliriz."

Brigid, atalarıyla yüzleşmek için dışarı çıktı. *Sizi kaltaklar*, diye içinden küfrederek mezarlarının arasında bir ileri bir geri yürüdü. *Benden sırlarınızı sakladınız, sonra da daha önce hiç tanışmadığınız bir kızla paylaştınız. Ve sen. Flora'ya odaklandı. Beni terk ettin. Bunun ne kadar acı verdiğini biliyor musun? Beni bir çift canavarın yanına bıraktığını biliyor muydun? Bilseydin yine de o zehri içer miydin?*

BRIGID BEŞ YAŞINDAYKEN, Flora onu oturtup, anaokulu öğrencisine babasının Simon Laguerre olduğunu, onunla bir hafta sonu boyunca bir ilişki yaşadığını söyledi. Annesinin söylemediği şey, bu ilişkinin Simon'ın karısı Sienna ile evlendikten sadece birkaç ay sonra gerçekleştiği idi. Flora, Simon'ın tek ilişkisi değildi, ancak vasetomi yaptırması Brigid'in onun tek çocuğu olmasını sağlamıştı.

Flora'nın intihar ettiğini duyduğunda, Simon New York'a giden bir uçağa atladı ve şansına şükretti. Simon'ın son filmi kısa süre önce gişede başarısız olmuştu ve mali durumu kötüye gitmişti. Eski sevgilisi hakkında bildiği birkaç şeyden biri, onun çok zengin olduğu ve kendisinin de onun reşit olmayan mirasçılarından birinin babası olduğuydu. Birkaç gün sonra, Brigid'in annesinin tüm varlıklarını dokunulmaz bir tröste yatırdığını öğrendiğinde, tek kızına olan ilgisini hızla kaybetti.

O zamana kadar ikisi Los Angeles'a dönmüşlerdi ve Brigid, Sienna Laguerre'nin velayeti altına girmişti. Brigid, kadınlara güvenilebileceğine inanmaya her zaman yönlendirilmişti. Bu kuralın önemli istisnaları olduğunu çabucak öğrendi. Kocasının aşk çocuğunun doğmasından bu yana geçen on yedi yıl boyunca, Sienna'nın öfkesi olgunlaşmıştı. Şimdi, Simon'ın ihanetinin canlı kanıtı karşısındaydı: Flora'ya olağanüstü derecede benzeyen bir kız. İyi bir insan, yalnız ve kederli bir genci annesinin günahları için cezalandırmazdı. Sienna iyi bir insan değildi. Birlikte geçirdikleri sürenin sonunda Brigid, onun insan olduğuna bile ikna olmamıştı. Özenle şekillendirilmiş yüzü bir Disney prensesine benziyordu, ama bu kılık değiştirmenin arkasında cehennemden çıkmış bir iblis vardı.

Brigid, babası ve üvey annesiyle dokuz ay geçirdi. On yedi yaşındaki bir kız için bu, sonsuzluk gibi gelmişti. Sienna her gün onu küçümsüyor ve azarlıyordu. Brigid'e harçlık vermiyordu ve kendi geçimini sağlama fırsatını da reddediyordu. Üvey annesi Brigid'in anne babasıyla birlikte yemek yemesine izin vermediğinde, mutfak personeli sık sık ona yemek kaçırıyordu. Yine de Brigid, Yaşlı Olan'dan yardım istemektense açlıktan ölmeyi tercih ederdi.

Geçmişte, Brigid teselliye ihtiyaç duyduğunda, genellikle bunu dışarıda bulabilirdi. Ne yazık ki, Laguerre malikanesinin arazisinde doğa pek yoktu. Simon ve Sienna, çitlerinin şekillendirilmesini, çimlerinin dama tahtası şeklinde kesilmesini ve gösterişli çiçeklerinin genetik olarak değiştirilmesini severdi. Ama havuzun yanında güzel bir eski krep mirt ağacı vardı ve Brigid oraya gidip oturur, yaprakların hışırtısını ve beton duvarlara çarpan dalgaların sesini dinlerdi.

Sienna onu bir öğleden sonra orada keşfetti, siyah bir bikini ve gözyaşlarıyla şişmiş gözlerini saklayacak kadar büyük güneş gözlükleri takıyordu. Havuz bakım görevlileri klor testini bitirmiş ve filtrelerden yaprakları temizlemişlerdi. Brigid'i ağacın altında fark etmişlerse de, ikisi de bunu belli etmemişti. Onlar, temizlemeleri gereken bir düzine havuz olan profesyoneller gibi işlerini hızlı ve verimli bir şekilde yaptılar.

"Yardımcılara hava mı atıyorsun?"

Brigid, üvey annesinin terasta topuklu ayakkabılarının tıklamasını duymuştu. Hareketsiz kalmış ve gözlerini kapalı tutmuştu, ölü numarası yaparsa

Ölü numarası yaparsa canavarın uzaklaşacağını umuyordu.

"Ahem." Sienna, cevap alamayınca boğazını temizledi. "Sana, fahişelik yaparken yakalarsam seni evimden kovacağımı söylemiştim."

Brigid gözlüklerini burnundan aşağı kaydırıp ve çerçevelerin üzerinden baktı. Ağladığında gözleri parlak bir şekilde ışıldardı. "Biraz güneşleniyorum."

"Sen de ahlaksız annen gibiymişsin," dedi Sienna ve arkasını dönüp eve doğru yürüdü.

O ana kadar Brigid karşılık vermemişti. "Sen nereden bilirsin?" diye bakım görevlilerinin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdı. "Annemle hiç tanışmadın, seni lanet psikopat."

Sienna, yüzünde geniş bir gülümsemeyle, kavga etmeye hazır bir şekilde döndü. "Devam et. Aklındakileri söyle. Günün sonunda sokakta Snickers çikolataları karşılığında yabancılara oral seks yapıyor olacaksın."

Brigid yeterince dinlemişti. "Öyleyse, kaybedecek bir şeyim yok." Ayağa kalktı ve şezlongunu kenara itti. Orada, şezlongun altında, birkaç gün önce fark ettiği bir toprak yığını vardı. Saatlerce orada yaşayanları izlemiş, onların dünyasının karmaşıklığına hayran kalmıştı. Koloninin yok olmasını istemediği için şezlongla örtmüştü. Şimdi çıplak ayağını ateş karınca yuvasının ortasına koydu. Binlerce böcek daveti kabul etti. Kısa sürede ayak parmağından başlayıp avucuna kadar uzanan kalın bir çizgi oluşturdular.

Sienna eğlenerek izledi. "Sana yardım edeceğimi sanıyorsan, aklını kaçırmışsın. Bu sefer hak ettiğini bulacaksın."

"Öyle mi?" Brigid üvey annesine doğru yürüdü. Her bir karıncanın derisi üzerinde gezindiğini hissetti, hepsi onun emrini bekliyordu.

Durumun üvey kızının lehine döndüğünü aniden fark eden Sienna, havuzun kenarına ulaşana kadar birkaç adım daha geri çekildi. "Yaklaşma, seni küçük sürtük!" diye tısladı.

"Ben sürtük değilim, seni aptal kaltak, annem de değildi." Karıncalar artık her yerdeydi. Yüzü,

gölümsediğinde, böceklerin dolaştığı dişlerini göstererek. "Ben bir cadıyım."

Elini uzattı ve Sienna'nın omzunu tuttu. Karıncalar hemen saldırıya geçti, üvey annesinin peruğunun altına ve şeftali rengi ipek gömleğinin yakasının içine girdi. Sienna çığlık attığında, Brigid bir an durup bunun tadını çıkardı. Karıncalar onu öldürmekten mutluluk duyardı. Brigid, ona bir süre daha yaşamasına izin verdi.

Elini geriye çekti, sonra giyinik haldeki kadını havuza itti. Sienna çığlık atarak su yüzüne çıktığında, Brigid sakince karınca yuvasına döndü ve minik askerlerini evlerine gönderdi.

Ertesi sabah, Heidi karıncaların ısırıldığı yerleri kapatıcıyla kapatırken, üvey annesi makyözüne tüm hikayeyi anlatırken Brigid kulak misafiri oldu.

"O muhteşem küçük gotik kızın..." diye başladı Heidi.

"Onu muhteşem mi buluyorsun?" diye Sienna sözünü kesti. "O kadar solgun ki morarmış. Ceset gibi görünüyor."

Heidi, patronuyla tartışmamak gerektiğini biliyordu. "O çocuğun vücudunda ateş karıncaları dolaşıyordu ve hiçbirisi onu ısırmadı mı diyorsun?"

"Dinlemedin mi?" diye bağırdı Sienna. "O lanet olası bir cadı! Kendisi söyledi!"

"Vay canına," dedi Heidi, pudra fırçasını eline alarak eğildi. "Sanırım daha önce gerçek bir cadıyla tanışmamıştım."

Sienna, Heidi'nin elini itti ve sandalyesinden kalktı. "İnan bana, o kadar ilginç biri değil."

Bir saat sonra, makyaj sanatçısı dışarı çıktığında Brigid'i garaj yolunda iki karga ile konuşurken buldu.

"İşte buradasın. Her yerde seni arıyordum." Heidi, Brigid'i kolundan tutup, evi caddeden gizleyen çalıların etrafından geçirdi.

"İyice bak." Brigid döndü. "Doğru, ben bir ucubeyim."

Heidi açıkça oyun oynamakla ilgilenmiyordu. "Dinle, evlat. Buradan defolup gitmelisin," diye fısıldadı. "O kaltak

senin kanını istiyor." Sadece iki cümle yeterliydi ve Brigid'in kadınlara olan inancı kısmen geri geldi.

"Hiç param yok," dedi Brigid. "Annem öldü. Gidecek hiçbir yerim yok."

"Diğer müşterilerimden biri bir film çekiyor, bir korku filmi. Ana karakter, zombi avcısı genç bir kadın vampir. Seçmelere katılmalısın. Bu rol için mükemmelsin. Rolü alırsan, aylarca Doğu Avrupa'da sette olacaksın. Bu da burada yaşamak zorunda kalmayacağın anlamına geliyor."

"Bana asla izin vermezler."

"Eğer rolü alırsan, ailen sana bir parti verecek, söz veriyorum. Baban, yönetmenin dikkatini çekmek için ruhunu bile satar."

"Ama ben aktris değilim," dedi Brigid ciddi bir ifadeyle.

Heidi Brigid'e bir kez baktı ve kahkahayı patlattı. "Tatlım, bu rolün senin için çok fazla oyunculuk gerektireceğini sanmıyorum."

VE BÖYLECE BRIGID, on yedi yaşında, Amerika'nın en sevilen korku filmi kraliçesi olarak kariyerine başlatan rolü aldı. On sekiz yaşına bastığı gün, babasının evinden taşındı. Bu deneyimden kim daha şanslı kurtuldu, kendisi mi yoksa üvey annesi mi, emin değildi. Brigid, bir yıldan fazla süredir boş duran, büyüdüğü malikaneye geri döndü. Her gün evcil hayvanlar besleniyor, havuz temizleniyor ve tozlar siliniyordu. Tamamen eskisi gibi görünüyordu. Artık yine eviydi, ama bu sefer Flora yoktu. Phoebe yoktu. Hiçbir aile üyesi yoktu. Ve yalnızlık hissettiğinde, Brigid kendine bunun onu hayal kırıklığına uğratacak kimse olmadığı anlamına geldiğini hatırlattı. Onu ihanet edecek kimse yoktu. Zırhındaki tüm zayıf noktaları bilen kimse yoktu.

Sonraki yıllarda Brigid, Hollywood'u fethetti. Bir krallık kurdu ve şaşırtıcı bir servet biriktirdi. Önemli olan herkesi tanıyordu ve hepsi ona bir iyilik borçluydu. Milyarlarca tanıdığı ve sonsuz sayıda sevgilisi vardı.

yolculuk yaptığı, yemek yediğı, yattığı ve işler ters gittiğinde aradığı insanlar vardı. Ama hepsi bu kadardı.

Annesinin mezarının üzerindeki koltuğundan, bekçinin kulübesinden gelen uzak ışığı görebiliyordu. Brigid Laguerre'in yakın arkadaşı yoktu. Ve kesinlikle aile kurmaya hazır değildi.

Vahşı Çocuk

Phoebe'nin babası, dünyaca ünlü ressam Francois Voyante'dı. Francois, on yaşındayken Papa Doc Duvalier'in ajanları tarafından yetim kalmıştı. On iki yaşında, boş çamaşır suyu şişeleri ve b i r kapıdan bir sal yaptı ve Haiti ile Key West arasındaki köpekbalıklarıyla dolu sularda tek başına yelken açtı. Bu başarısı ve basının ilgisi, vatandaşlık yolunu açmasına yardımcı oldu. Çocuğun sanatsal yeteneği ortaya çıktığında, dünyanın dört bir yanından hayırseverler özel okul masraflarını karşıladı. İlk eserlerini on iki yaşında sattı ve on dört yaşında patronları oldu. Kariyeri boyunca Francois şöhreti reddetti ve giderek artan servetini ihmal etti. Eserleri New York'un en prestijli galerilerinde sergilenmesine rağmen, Okefenokee Bataklığı'nda iç tesisatı ve elektriği olmayan küçük, tahta bir evde yaşıyordu. Balıkçı kulübesinin etrafındaki sularda timsahlar ve bakırbaşı yılanlar dolaşıyordu. Her akşam gün batımında sivrisinekler tüm güçleriyle saldırıyordu. Flora öldükten sonra Phoebe buraya taşınmıştı.

Flora'nın intihar ettiği haberi Francois'ya ulaştığında, Francois özel bir uçak kiraladı. İkisi Georgia'ya döndükten sonra, Francois günlük hayatına geri döndü. Bu hayat, bol miktarda özenle seçilmiş psilosibin tüketmek ve yaratıcı ilham perisini beklemekten ibaretti. İlham perisi genellikle onu birkaç günlüğüne terk ederdi. Ama geri döndüğünde, bir hafta boyunca durmaksızın resim yapardı. Eserleri, üzerinde yoğunlaşmıştı. bir küçük köşesi Haiti'nin yemyeşil, imkansız derecede verimli bir

dağ yamacında, atalarının yüz yıl önce köle tüccarlarından kaçtığı yerde. Francois, orada botanik tedavileriyle tanınan ünlü bir rahibe olan annesiyle birlikte yaşamıştı. Papa Doc'un adamları tepeyi ateşe verdiğiğinde, Francois'nın annesi onun kaçmasını sağladı. Ne yazık ki, bu onun kaçamayacağı anlamına geliyordu.

Flora, Francois ile üç tablosunu satın aldığı bir galeride tanıştı. Phoebe, annesinin neden onun çalışmalarına bu kadar ilgi duyduğunu ya da babasının neden çocukluk evine bu kadar takıntılı olduğunu hiç sormak zorunda kalmadı. O yerin büyüğü, onun tablolarında kendini gösteriyordu. Hafızasında yer eden tepe, Kadim Olan'ın izini taşıyordu ve Francois'nın annesi bu kelimeyi kullanmasa da, onun bir cadı olduğuna şüphe yoktu.

Phoebe, yetenekli sanatçıların çocukları gibi, sık sık kendi başına kalıyordu. Babası onu sevmiyordu değil. Onu çok seviyordu. Sorun, çoğu zaman onun orada olduğunu fark etmemesiydi. Kendi başının çaresine bakmak zorunda kalan Phoebe, bir bahçe kurdu ve yiyecek bulmak için balık tuttu. Onun gibi insanların pek hoş karşılanmadığı bir okula gitmek için kasabaya kadar yürümek yerine, kütüphaneden aldığı kitapları tek tek okuyarak kendi kendini eğitti.

Onu sonunda yıkan şey yalnızlıktı. Bataklıkta geçirdiği iki yıllık cezasının altıncı ayında Phoebe oturup Brigid'e bir mektup yazdı. Alçakgönüllü ve derin bir mutsuzluk içinde, tartışmadaki kendi payı için özür diledi ve Brigid on sekiz yaşına geldiğinde onun velayetini üstlenmesini rica etti. Phoebe, güneyin acımasız sıcağına göğüs gererek, babasının postasını almaya zahmet edene kadar postanın toplandığı kasabadaki postaneye beş mil yürüdü. Phoebe, her hafta bir cevap umuduyla geri döndü. Kutuda ona ait hiçbir şey yoktu. Sonunda, ona adresi veren avukatı aradı ve kız kardeşinin telefon numarasını istedi. Aradığında, Brigid'in üvey annesi telefonu açtı.

"Evet, mektubunu aldı," dedi Sienna Laguerre, o kadar nazik bir sesle ki Phoebe, onu Disneyland'daki Pamuk Prenses kostümü giymiş, omuzlarında mücevher renginde küçük kuşlar duran bir kadın olarak hayal etti. "Ona kendim verdim."

"Mektup hakkında bir şey söyledi mi?" diye sordu Phoebe.

Sienna, uzun bir sessizliğin ardından gerçeği söyledi. "Çok üzgünüm tatlım," dedi sonunda. "Korkarım Brigid bu günlerde sadece kendini düşünüyor."

Phoebe on altı yaşındaydı ve sevdiği tüm insanları çoktan kaybetmişti. Ne kadar kızgın olursa olsun, Brigid'in onu kurtaracağından hiç şüphe etmemişti. Bu yüzden Sienna Laguerre'nin haberi Phoebe'nin dünyasına bir asteroit gibi çarptı. Bildiğini sandığı her şey bir anda yok oldu. Kırklı yaşlarına gelmiş olmasına rağmen, gönderdiği mektubu her düşündüğünde, acısı hala taze geliyordu. Phoebe, acılarına bir son verebilmeyi diledi. Yıllar boyunca sayısız canlıyı sağlığına kavuşturmuştu, ama kendi yaralarını nasıl iyileştireceğini hiç bulamamıştı.

Sienna Laguerre ile konuşmasından sadece birkaç ay sonra Phoebe, kız kardeşiyle tekrar yüz yüze geldi. Kasabadan kütüphaneye giderken, kesilmemiş saçlarını solmuş bir bandana ile bağlamış ve kot pantolonunu bir düzine yerinden dikmişti. Ayakkabılarındaki deliklerden sıcak asfaltı hissedebiliyordu. Beyazların ona bakması alışılmadık bir şey değildi. İlk başta korkmuştu. Artık onlara dik dik bakıyordu. Ama bu sefer, birinin gözlerinin üzerinde olduğunu hissettiğinde, arkasında etten ve kandan bir varlık yoktu. Kasabanın küçük sinemasının duvarındaki film afişinden, kız kardeşinin parlak mavi gözleri ona bakıyordu. Brigid, yazın gişe rekorları kıran filmin yıldızıydı.

"O lanet olası kaltak!" Phoebe biraz fazla yüksek sesle küfretti. Yaşlı bir kadın nefesini tuttu ve iki genç kız olduğu yerde donakaldı. "O benim kız kardeşim!" Phoebe açıklamaya çalıştı.

İki genç kız kıkırdadı ve aceleyle uzaklaştı. Georgia'nın Nowheresville kasabasında, bataklıkta yaşayan, Haiti doğumlu bir sanatçının dağınık kızının, bembeyaz bir film yıldızıyla akraba olduğuna kimse inanmayacaktı.

Phoebe matineye bilet aldı. Karanlık, boş sinema salonunda, kız kardeşinin samuray kılıcıyla zombilerin kafalarını kesmesini izledi ve doksan dört dakika boyunca aralıksız ağladı.

ON SEKİZ YAŞINA GİRDİĞİNDE ve nihayet güven fonuna erişebildiğinde, Phoebe istediği gibi yaşamakta özgürdü. O zamana kadar, içinde prenseslikten eser kalmamıştı. Phoebe tamamen vahşileşmişti. Toprakdan geçinmeyi sevmeyi öğrenmişti ve insanlarla birlikte olmaya hiç ilgi duymuyordu. Bir daha asla ayak basmayacağına yemin ettiği iki eyalet vardı: New York ve Kaliforniya. Bu yüzden ikisinin ortasına yerleşerek Teksas'a taşındı. Hiçbir yerin ortasında bir çiftlik satın aldı ve yalnız, münzevi bir hayat sürmeyi umuyordu. Sonra bir gün genç belediye başkanı kapısına gelip oyunu istedi. Onu içeri aldı ve ona oyundan çok daha fazlasını verdi. Yakışıklı ve dürüst biriydi ve dar kot pantolon ve kovboy çizmeleriyle çok yakışıklı görünüyordu. Çok geçmeden birlikte yaşamaya başladılar. Bundan bir yıl geçmeden Phoebe kızlarını doğurdu.

Phoebe Teksas'ta mutluydu. Mutluluktan uçuyordu. Artık geçmişe takılmıyordu ve kız kardeşini görmek istemiyordu. Ama Brigid'in filmlerini sevdiğini itiraf etmek zorundaydı ve onun nerede olduğunu takip etmek için gizlice *Us Weekly* ve *People* dergilerine abone olmuştu.

ŞİMDİ EN BÜYÜK KORKUSU gerçekleşmişti. Phoebe, Wild Hill'e geri çağırılmıştı. Oraya vardığı anda kız kardeşinin zaten orada olduğunu anladı. Kapıdan o cadalozun kokusunu alabiliyordu. Phoebe göletin yanındaki ağaçtan bir elma kopardı ve esrar dumanının izini takip ederek Duncan ailesinin mezarlığına gitti. Brigid, her zamanki gibi siyah giyinmiş, ağzında bir esrar sigarasıyla annesinin mezarının üzerinde uzanıyordu. Bir gözünü açtı ve Phoebe'yi görür görmez diğer gözünü de açtı ve dirsekleriyle kendini kaldırdı.

"Güzel dövmeleler," dedi Brigid.

Phoebe'nin kolları ve omuzları Haiti Kreyol dilinde yazılmış metinlerle kaplıydı. Bildiği şeyler, inandığı şeyler ve gerçekleşmesini umduğu tüm şeyler. "Teşekkürler."

Brigid başını salladığında saçından bir yaprak uçtu. "Her zaman birkaç dövme yaptırmak istemişimdir, ama çekimler için onları kapatmak çok zaman alırdı," dedi. "Belki artık kamera önünde çok fazla görünmediğim için yaptırabilirim."

"Belki artık kamera önünde çok fazla görünmediğim için yaptırabilirim," dedi.

Phoebe, Lilith'in mezarına oturdu ve konuya girdi. "Sanırım Kadim Olan'dan bir mesaj aldın?"

"Evet." Brigid bir nefes çekti ve esrarı Phoebe'ye uzattı, ama Phoebe başını sallayarak reddetti. "O pek de ince davranmadı. Lanet olası ev yandı."

Phoebe elmasından ilk ısırığını aldı. "Önce bir uyarı aldın mı?"

"Kuşlar," dedi Brigid. "Üç kuzgun. Bundan daha açık olamazdı olmaz."

Phoebe anladı. O da işaretleri okumayı biliyordu. "Üç mü? Kim öldü?" diye sordu.

"Evi ateşe veren kundakçı." "Ah," dedi

Phoebe. "Onu öldürdün mü?"

"Evet. Otuz yıldır ilk cinayetim. Ama yaptığım için memnunum. Görünüşe göre, yaktığı tek ev bizimki değildi. Sonuncusu da olmayacaktı. Senin mesajın neydi?"

Phoebe bir ısırık daha aldı. "Bahçemde yaban domuzu belirdi. Ona defolup gitmesini söyledim ve bir kasırga evimi temellerinden söküp attı."

"Yabani domuz mu?" Brigid alaycı bir şekilde sordu. "Bu hiç adil değil. Bu günlerde her yerde domuzlar var. San Francisco'yu neredeyse ele geçirdiler. Bunun bir mesaj olduğunu nereden bilecektin?"

"Lanet olası *büyük* bir domuzdu," dedi Phoebe. "Aslında Eski Olan'ın bizi geri aramak için bu kadar uzun süre beklemesine şaşırdım. Batıda yangınlar, doğuda fırtınalar, her yerde domuzlar..."

"Salt Lake City."

Phoebe ısıklık çaldı. "Evet. Salt Lake City. Sence bunu durdurmak için yapabileceğimiz bir şey var mıydı?"

"Ne yapabileceğimizi bilmiyorum," dedi Brigid.

Phoebe omuz silkti. "Calum Geddes bir şeyler yapabilirdi. Ama yapmadı." Onun adının anılmasıyla, sanki atalarının kemikleri mezarlarında hareket etmiş gibi, yerin altında bir hareket hissettiğine yemin etti. "Bunun yerine, ağının rüzgar türbinlerinin beyin hasarına neden olduğu ve iklim değişikliğinin liberal bir komplo olduğu gibi saçma sapan hikayeler üretmeye devam etmesine izin verdi."

"Annemin cenazesinden sonra onunla tekrar konuştun mu?" diye sordu Brigid.

"Hayır," dedi Phoebe.

"Acaba annem onun ne tür bir canavara dönüştüğünü gördüğü için intihar mı etti?"

"Kim bilir?" Phoebe elmasından bir ısırik daha aldı. "Ama ikimiz de, aramızda olanların, Calum'un yaptığı her şeyden daha çok annemin kalbini kırdığını biliyoruz."

Phoebe'nin bu kadar gerçekçi bir şekilde söylediği sözler, tam da istediği gibi sohbeti soğuttu. Kız kardeşinin, unutmadığını ve kesinlikle affetmediğini bilmesini istiyordu. Otuz lanet yıl sonra, hâlâ kinini tutuyordu.

"Doğru." Phoebe bu konudaki tutumunu açıkça ortaya koyduktan sonra, Brigid yerden kalktı. "İkimiz de bir nedenden dolayı buraya geri getirildik. Sanırım birlikte çalışmak zorundayız."

"Bu, bundan zevk almamız gerektiği anlamına gelmez," dedi Phoebe.

"Anladım." Brigid ayağa kalktı. "Seninle konuşmak güzeldi. Otuz yıl sonra tekrar yapalım."

Kulübeye doğru dönen Brigid, karanlıkta kayboldu, siyah giysileri geceye karışıyordu.

ATALARIYLA YALNIZ KALAN PHOEBE, geçmişin kendisini sardığını hissetti. Her kaya, her ağaç, topraktaki her dalgalanma tek bir anıyı değil, yüzlerce anıyı barındırıyordu. Ivy'nin eski meşe ağacının dibindeki köşede oturmuş, onun tavsiyesini beklediğini görebiliyordu. Brigid, annelerinin küçük bir çocuk gibi tepeden denize doğru yuvarlanmasını izlerken gülüyordu. Bessie, malikanenin penceresinden ona el sallıyordu. Ve sonra, şahit olamadığı onca şey vardı. Annesinin son dakikaları gibi, ki o dakikalar Phoebe'nin şu anda oturduğu yerin çok yakınında geçmişti. Bunların hepsi dayanılması çok zordu.

Küçük siyah bir figür karanlıktan çıktı. Kuzgun başını eğdi, sessiz bir soru iletiyordu.

"Evet, anahtarı getirdim," dedi Phoebe kuşa. Anahtarı cebinden çıkardı ve kuşun önüne yere koydu. "Ama sadece

geri vermek için. Yaşlı olan başka bir enayi bulabilir."

Kuzgun nesneyi inceledi ama almayı reddetti. Parlak siyah gagasından çıkan ses, bir kahkaha gibi geliyordu.

Kader Bir Yol Bulur

Kulübeye doğru geri dönerken, Brigid bir anıyı düşündü. Sessiz anlarda sık sık aklına gelen bir anıydı. Sanki bir yarayı kurcalar gibi, onu tekrar tekrar izlerdi. Anısında o on dört, Phoebe on üç yaşındaydı ve tartışıyorlardı. O zamana kadar, hemen hemen her şey kavga başlatabilirdi. Bir kazak, bir CD, telefon, son sakız. Sürekli birbirlerinin boğazına sarılırlardı.

"Oturun," büyük teyzeleri Ivy kızlara emretti. Flora da onlar oturduğunda oturdu. Ivy teyze huysuzlandığında kimse ona karşı gelmeye cesaret edemezdi.

"En büyük yetenekleriniz nedir?" diye sordu Ivy. "Söyleyin!"

Her zaman öğretmenin gözdesi olmak isteyen Phoebe, boğazını temizledi. "Benim... ile her şeyi iyileştirebilirim."

"Yanlış!" Ivy onun cümlesini bitirmesine bile izin vermedi. Sonra Brigid'e döndü.

"İnsanların nasıl..."

"Yanlış! İkiniz de hiçbir şey bilmiyorsunuz, değil mi?"

İki kız da konuşmadı. Onu hiç bu kadar kızgın görmemişlerdi ve Brigid, Ivy'nin "*lanet*" kelimesini kullandığını hiç hatırlamıyordu.

"En büyük iki yeteneğiniz tamamen aynı. Bu aile ve birbiriniz. Hiçbir yetenek, beceri veya kabiliyet bu iki yetenek kadar önemli olamaz. Beni duyuyor musunuz?"

Cevap evetti. Bunu daha önce de duymuşlardı ve dürüst olmak gerekirse, ikisi de bunu gerçekten ciddiye almamıştı. Bu, sitcom annelerinin söylediği

dizilerdeki annelerin söylediği türden duygusal bir saçmalık gibi geliyordu.

Ivy, onların alaycı tavrını fark etmişti. "Bana inanmıyorsunuz, değil mi? Tabii ki inanmıyorsunuz. İronik olan, birbirinizi kaybetmedikçe asla inanmayacaksınız. Bunu bilen birinden dinleyin."

Sonra odadan çıktı. Ders bitmişti. Onu daha sonra, sahilden on metre kadar uzakta, sudan yükselen büyük düz kayanın üzerinde güneşlenirken gördüler. Sanki onlarla aynı araziye paylaşmaya dayanamıyormuş gibi, günün çoğunu orada geçirdi.

"Ivy, Rose öldüğünde senden sadece biraz büyüktü," diye hatırlattı Flora kızlarına. "Hâlâ kız kardeşini özlüyor."

"O, buradaki Frankenstein'ın Gelini ile lanetlenmemiştir," diye mırıldandı Phoebe.

"Siktir git," diye alay etti Brigid. "Sen sandığın kadar mükemmel değilsin, Prenses Buttercup."

"Durun!" diye bağırdı Flora. O anda, o bile yeterince sabırsızlanmıştı. "Siz iki aptal, yeteneklerinizin birbirini tamamlamak için olduğunu ne zaman anlayacaksınız? Birlikte çalışırsanız, durdurulamaz olursunuz. Ama görünüşe göre, ikiniz de bunu görecektir kadar inatçısınız. Bu saçmalığı bırakıp takım olarak hareket etmeyi öğrenene kadar, sözünüzü asla yerine getiremeyeceksiniz."

"Ben bunların hiçbirini istemedim," dedi

Brigid. "Ben de," diye ekledi Phoebe.

"İkiniz de kesinlikle dayanılmazsınız," dedi Flora. Otuz yıl geçmişti ve hiçbir şey değişmemişti.

Brigid atalarının mezarlarından döndüğünde kulübe karanlıktı. Ne kadar süre dışarıda kaldığını bilmiyordu. Saatler sürmüş olmalıydı. Elindeki viski şişesi eskisinden çok daha hafifti. Mutfakta, ocakta bırakılmış bir şaheser buldu: güneş gibi parlak bir frittata, altın kahverengi bir kabuğu ve yüzeyi yarım düzine sebzenin renkli konfeti gibi serpilmişti. Sadece tek bir büyük dilim kesilmişti. Sibyl akşam yemeğini tek başına yemiş ve uykuya dalmış olmalıydı. Wild Hill'e üzücü bir karşılama olmuştu. Brigid bu kadar kızgın olmasaydı, kendinden utanmış olabilirdi.

Brigid, içeri girer girmez merdivenleri koşarak çıktı ve çocukluk odasına kilitlendi. Kapıyı kapattığı anda, bir hata yaptığını anladı. Brigid, annesinin toprağa verildiği törende giydiği elbisenin aynısını karşısında buldu. Elbise, otuz yıl önce attığı köşede buruşuk bir şekilde duruyordu. Annesinin cenazesi, orada olmaları gerekmeyen üç erkeğin katıldığı kasvetli ve iç karartıcı bir törendi. Flora, çılgın, gürültülü bir cenaze töreni hak etmişti. Bunun yerine, aceleyle satın alınmış siyah elbiseler giymiş iki kız vardı.

Brigid'in babası, kendisi yapmayı reddettiği için onun kıyafetlerini toplamıştı. Şifonyerinin çekmeceleri açılmış ve boşaltılmıştı. Onun değersiz gördüğü tüm şeyler — aile fotoğrafları ve hatıralar — tam bıraktığı yerde duruyordu. Wild Hill'deki o günün dehşeti Brigid'i sardı ve nefes alamayacak hale gelene kadar sıktı.

Sonunda, pencereyi açıp aşağıdaki çatıya tırmandı. Viskiye açtı ve şişeden direkt içti. Ne kadar çok içerse, onu nefret eden kız kardeşiyle birlikte kalma isteği o kadar azalıyordu. Tartışmış olabilirlerdi, ama birlikte yaşadıkları on altı yıl boyunca, Phoebe'yi korumak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Diğer insanların aileleri için öldürmeye hazır olduklarını söylediklerini duymuştu. Aslında Brigid bunu yapmıştı. Ve bir kez bile, bir kez bile pişman olmamıştı. Phoebe'nin, Brigid'in her zaman onun iyiliğini istediğini bildiğini düşünürdünüz. Ya da en azından ona bir şans vereceğini. Ama Brigid'in yaptığı hiçbir şey Phoebe'nin ona güvenmesini sağlamaya yetmemişti. Otuz yıl geçmişti ve o kaltak bile samimi davranamıyordu.

Brigid, Wild Hill'e döndüğünde ne beklediğini tam olarak bilmiyordu, ama kulübede boğucu bir atmosfer vardı ve malikanede hayaletlerin havası ağır basıyordu. Ataları her yerdeydi, onu izliyor ve yargılıyorlardı. *Siktirin gidin*, dedi Brigid onlara. Ben *bu boka hiç bulaşmadım*. Bir yudum daha aldı ve odasına geri çıktı, valizinin fermuarını açtı ve yarısı boş olan viski şişesini içine koydu. Sonra çantayı kapattı ve aşağıya indirdi. Kapıya vardığında bir araba çağıracaktı.

MEZARLIĞA GERİ DÖNEN PHOEBE, sol botunun içindeki gizli cebe uzandı ve acil durum esrarını çıkardı. Yıllar içinde sertleşmişti, ama görünüşe göre tüm zayıf noktalarını bulup güçlendirmemişti. Karşılaşma onu nefesini kesecek kadar sert vurmuştu. Kız kardeşini annelerinin mezarının üzerinde yatarken gördüğü anda, Brigid'in acı çektiğini anlayabilmişti. Phoebe ona sarılmış ya da öpmüş olsaydı, hatta elini sıkmış olsaydı bile, onu düzeltmek için ne yapması gerektiğini bilebilirdi. Siktir et onu, diye düşündü Phoebe kibriti çakarken. Brigid kendi kaderini kendisi çizmişti. Phoebe neden Wild Hill'e geri getirildiğini bilmiyordu, ama film yapımcısı kız kardeşini kurtarmak için orada olmadığı kesindi.

Uçmaya başladığında, adadan defolup gitmeye karar vermişti. Yanında valiz bile getirmedi, çünkü yanına alacağı hiçbir şeyi yoktu. Kasırga sahip olduğu her şeyi alıp götürmüştü. Tek yapması gereken kapıdan geçip geriye bakmadan uzaklaşmaktı. Phoebe ayağa kalktı, üstünü silkeledi ve uzun b i r yürüyüşe çıktı. Tam malikanenin önünden geçerken, gökyüzü açıldı ve şiddetli bir yağmur yağmaya başladı. Bekçinin kulübesinin önünde durdu ama içeri girmedi. Kız kardeşi, valiziyle birlikte verandanın merdivenlerinin başında duruyordu. O da aynı fikri düşünmüş olmalıydı.

"Hava tahminlerinde fırtına yoktu," dedi Phoebe, büyük büyükbabalarının yıldırım çarpmasıyla öldürüldüğü yerin birkaç santim uzağında durarak.

"Muhtemelen sadece bir tesadüftür," diye ısrar etti Brigid. Ama olduğu yerde kaldı.

"Tabii." Phoebe yola devam etti. Biraz yağmur onun kaçışını engelleyemezdi. Mattauk'a yürüyerek sadece birkaç kilometre vardı. Bir otel bulacak, kıyafetlerini yıkatacak ve sabah ilk uçakla Ed'e dönecekti.

"Gitmeden önce birkaç dakika beklesene," diye bağırdı Brigid.

"Tavsiyen için teşekkürler, ama gitmem gerek," diye bağırdı Phoebe Omzunun üzerinden.

Sonra gökyüzü beyaz bir ışıkla parladı ve iki kadın da kör oldu. Yüksek bir çatırtı duyuldu, ardından gök gürültüsü geldi ve kız kardeşler odun kokusu aldılar ve yaprakların hışırtısını duydular. Bir dal

Phoebe'nin yanağını sıyırdı ve dev bir akçaağaç onun önüne düştü. Ağaç yere çarptığında tüm tepenin titrediğini hissetti.

Brigid'in görüşü yavaşça geri geldi ve yolu tıkayan devasa bir ağaç ortaya çıktı.

Phoebe öfkeyle döndü ve kulübeye geri döndü. Kaçmak isteseydi, bunu kolayca yapabilirdi. Düşen bir ağaç pek de engel sayılmazdı. Ama mesaj açıktı: ne Brigid ne de Phoebe o gece oradan ayrılmamalıydı.

Biri kıkırdadı. "Görünüşe göre Yaşlı Konuştu."

İki kız kardeş de kulübenin kapısına döndüler. Sibyl, Ivy'nin eski Brooks Brothers pijamalarını giymiş, başına Sadie'nin ipek eşarplarından birini sarmış, orada duruyordu. Bir süzgeçten çilekleri yiyerek, kendini evindeymiş gibi hissediyordu.

"Sibyl?" diye sordu Phoebe.

"Merhaba, sevgili annem," dedi. "Vay canına, açıklaman gereken çok şey var."

Phoebe hemen kız kardeşine döndü. "Neden bana onun burada olduğunu söylemedin?" diye sordu.

"Aklını mı kaçırdın?" diye yanıtladı Brigid. "O senin çocuğun. Onu ben getirmişim gibi davranma."

"Ben çocuk değilim. Ben *Üçüncü'yum*," dedi Sibyl, tartışmayı aniden sonlandırarak.

Phoebe gökyüzünü işaret etti. "Bu, artık fırtınaları çağırabileceğin anlamına mı geliyor?" diye sordu, ancak cevaptan çok korkmuş görünüyordu.

"Hayır," dedi kızı. "Hâlâ yeteneksizim. Tıpkı senin her zaman istediğin gibi."

"Ama bir kozunu saklıyor," dedi Brigid. "Duncan ailesinin tüm kirli çamaşırlarını biliyor."

"Ona ne söyledin?" diye bağırdı Phoebe.

"Keser misin?" Sibyl bu tartışmadan bıkmıştı. "Neden her şey için Brigid'i suçluyorsun? Bu öğleden sonraya kadar onun varlığından bile haberdar değildim. Bana her şeyi atalarımız anlattı."

Phoebe'nin yüzü kanı çekildi. "Annemizin neden öldüğünü söylediler mi?"

"Henüz değil," diye itiraf etti Sibyl. "Flora bize gösterecek. Sonra sen ve ben uzun bir sohbet edeceğiz, sadece ikimiz."

Gerçek Ortaya Çıkacak

Fırtına sona erdiğinde, üç Duncan kadını farklı yönlerde doğru yola çıktı ve her yarım saatte bir mezarlıkta buluşarak büyüyen odun yığınının yeni odunlar ekledi. Etraftaki ağaçlar rüzgârla budanmıştı ve dalları bulmak kolaydı. Yüksek bir odun yığını oluşturdularında, Phoebe bir mutfak kibritini çaktı ve yığının dibindeki çıra üzerine koydu. Beyaz bir duman şeridi havaya yükseldi. Odunlar ıslak olmasına rağmen, çubuklar ve saman hemen alev aldı ve kütüklerin arasında alevler patladı. Ay, işaretini görünce gökyüzünde yeniden ortaya çıktı.

Duncan ailesindeki her kadın, Kadim Olan ile iletişim kurmak için kendine özgü bir yöntemi vardı. Sadie, küçük bir kızken, rehberliğe ihtiyaç duyduğunda, sadece zindana inip hayaletlerle sohbet ederdi. Rose, bir gün mezarı olacak yere uzanır ve bulutları ve kuşları izleyerek mesajlar alırdı. Ivy, zihninin dünyaların buluştuğu yere seyahat etmesini sağlayan otlar yetiştirirdi. Flora ise ateşi her zaman sevmişti.

Brigid ve Phoebe'nin annesi mum alevi titremesini okumayı bilirdi. Onun için şömine başka bir aleme açılan bir pencere gibiydi. Ama iletişim acil olduğunda, sadece bir şenlik ateşi amacına hizmet edebilirdi. Wild Hill'de, kızları odun toplamak için kulübeden dışarı gönderirdi. Rowan, meşe, dişbudak ve diğer tüm kutsal ağaçlar arazide yetişiyordu. Her birinin katkısıyla, tepenin üstünde bir ateş yakarlardı. Ateş alevlenip parlak bir şekilde yanmaya başladığında, Flora saatlerce yanında oturur,

çatırtı, tıslama ve patlama seslerine dikkatle kulak vererek öbür dünyadan gelen mesajları dinlerdi.

Şimdi Flora'nın kızları ve torunu, yükselen cehennemin önünde durmuş, onun gelmesini bekliyorlardı.

"Merhaba anne," diye fısıldadı Phoebe rüzgara, ve ateşin alevleri gökyüzüne sıçradı.

Brigid'in çıplak omuzları şimdi tüyler ürpertici bir şekilde kaplanmıştı. "Anne?" O da bir varlık hissetti. Sorusu, annesinin sandal ağacı parfümünün kokusuyla cevaplandı.

"Yine benim, Flora," dedi Sibyl. "Bize göstermek istediklerinizi görmeye hazırız."

Alevlerin içinden bir figür çıktı, ama o Flora değildi.

"Bu da kim?" Sibyl, bir gün dünyaca ünlü olacak olan adamın genç halini tanımadı.

"Bu Calum Geddes," dedi Brigid.

"Biliyordum!" Phoebe, kızının yanından eğilerek kız kardeşinin gözüne baktı. "Sana tüm bunların arkasında onun olduğunu söylemiştim!"

"Onunla tanıştığımızda böyle görünüyordu," dedi Brigid Sibyl'e.

Sibyl ıslık çaldı. "Vay canına. Yakışıklıymış. Kim tahmin edebilirdi ki?" "İğrenç," dedi Phoebe. Ama o bile onun ne kadar dünya, metalik saçlı, kalın gözlüklü ve espriden yoksun somurtkan Calum'u tanıyordu. Bu versiyonun saçları şakaklarında biraz grileşmişti, ama yüzü parlak bir gülümsemeyle aydınlanmıştı ve koyu renkli gözleri Flora'ya sabitlenmişti.

"Hayatım boyunca kimseyi görmekten bu kadar mutlu olmamıştım," dedi.

"Öyle görünüyor." Flora ateşin içinden çıktı.

Calum'un kahverengi ayakkabıları ve lacivert takım elbise pantolonu ince turuncu tozla kaplıydı. İç çamaşırına kadar soyunmuş, bir kolunda mavi bir oxford gömlek ve bir takım elbise ceketini tutuyordu. Saçları terden geriye doğru yapışmıştı. Yüzü ve çıplak kolları güneşten çok yanmış görünüyordu.

Flora, geniş kenarlı şapkası ve ayak bileklerine kadar uzanan eteği ve bileklerinde düğmeli kolları olan beyaz elbisesiyle çöl koşullarına uygun giyinmiş görünüyordu. Kızları, bu elbiseyi

hemen tanıdılar.

Flora, Calum'a matarasını uzattı ve onun açgözlülükle içmesini eğlenerek izledi. "Brogues ayakkabılarla buraya nasıl geldin?" diye sordu.

Bir kanyonda gibi görünüyorlardı. Kırmızı kayalık duvarlar onları çevreliyordu. Çatlaklardan bodur çalılar filizlenmişti. Ayaklarının altındaki zemin güneşten solmuş taş ve kumdan oluşuyordu.

"Bu sabah çok kötü bir toplantım vardı," dedi Calum. "Yürüyüşe çıkayım dedim. Bir şekilde yolu kaybettim. Sonra yönümü şaşırdım ve geri dönüş yolunu bulamadım. Saat on birden beri buradayım. Bu arada, benim adım Calum."

"Flora," dedi kız. "Toplantın kanyonun diğer tarafındaki otelde miydi?"

"Doğru," dedi.

"Buradan en az beş mil uzaktayız. Burada ölebilirdin, biliyor musun? İnsanlar sürekli kayboluyor. Dürüst olmak gerekirse, çoğu erkek. Doğaya gereken saygıyı göstermeyi unutuyorlar. Doğa güzel olabilir, ama aynı zamanda ölümcül de."

"O zaman beni kurtarmak için gelmen bir mucize olmalı." Birçok erkek bu durumu şaka konusu yapardı. Calum ise tamamen samimi görünüyordu.

Yukarıdan gelen çığlıklar konuşmalarını böldü. "Evet," dedi Flora, gözleri sanki çağırılmış gibi uçup giden üç çöl kuzgununu takip ederken. "Sanırım öyle olabilir."

"Beni otele geri götürebilersen, sana akşam yemeği ve içki ikram ederek teşekkür etmek isterim. Bir süreliğine son lüks yemeğim olabilir. Bu sabah itibariyle işsizim. Günü güzel bir şekilde bitirelim bari."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Flora. Sonra ikisi alevlerin içine doğru yürüdüler.

"DEMEK BÖYLE TANIŞTILAR," dedi Brigid, görüntü kaybolurken. "Hayal ettiğim gibi değildi."

"O ıssız yerde ne yapıyorlardı?" diye sordu Sibyl.

"Orası tam olarak ıssız bir yer değildi," diye açıkladı Phoebe. "Santa Monica Dağları'ndaydılar. Topanga Kanyonu'nda, bizim büyüdüğümüz yerden yaklaşık otuz dakika uzaklıkta. Annem oraya yerel vahşi yaşamla iletişim kurmak için giderdi."

"Yaban hayatı mı?"

"Çoğunlukla yılanlar," dedi Brigid. "Onlarla konuşabiliyordun."

"Biliyor musun, o günü hatırlıyorum galiba," diye araya girdi Phoebe. "Beni okuldan alması gerekiyordu, ama ertesi sabaha kadar eve gelmedi."

"Ona bir şey olduğundan endişelenmedin mi?" diye sordu Sibyl.

"Tabii ki hayır, acemi," diye alay etti Brigid. "Flora bunu her zaman yapardı. Kendine bakmayı bilirdi. Ve ölseydi, bunu görürdüm."

"O sistem sonunda pek işe yaramadı, değil mi?" diye mırıldandı Phoebe.

"Peki bu kimin suçu?" diye sordu Brigid, bir anda sinirleri gerildi.

"Gerçekten şunu mu ima ediyorsun..."

"Yeter!" diye bağırdı Sibyl. İki yaşlı kadın sessizleşti ve Sibyl yeni kazandığı gücüyle hoş bir sürpriz yaşamış gibi görünüyordu. "Demek büyükannem bir oyuncuydu."

Brigid burnunu çektirdi. "Evet, öyle de denebilir." Yeni bir görüntü oluşmaya başladı.

"Kahretsin." Brigid gözlerini kapattı. "Annemle Geddes'in sevişmesini izlemek istemiyorum."

Sahne netleştikçe, Flora ve Calum'un lüks bir otelin terasındaki yemek masasında oturduğunu görebildiler, ikisi de tamamen giyinikti.

"Öyleyse bu öğleden sonra kanyonda ne yapıyordun?" diye sordu Calum.

"Senin yaptığın şeyi," diye cevapladı Flora. "Kafamı toplamaya çalışıyordum. Bir sonraki adımımın ne olacağını düşünüyordum."

"Sen de kovuldun mu?"

Flora güldü. "Bir bakıma, sanırım. Hayatım boyunca önemli bir şey için yaratıldığımı düşündüm. Birkaç yıl önce, yanıldığımı anladım. Hala yeni bir yol bulamadığımı itiraf etmekten utanıyorum. İki kızım var ve onları her şeyden çok seviyorum. Ama yakında büyüyecekler ve artık bana ihtiyaçları kalmayacak. İleriye baktığımda, kendim için tek gördüğüm şey bir çıkmaz sokak."

Calum başını salladı. "O duyguyu bilirim."

"Gerçekten çıkmaz sokağa mı girdin?" diye sordu Flora. "Yoksa bu daha çok geçici bir engel mi?"

Calum, cevap vermeden önce soruyu düşündü. "İş ortağımla birlikte on yıl boyunca bir medya şirketi kurduk. Şimdi şirketi halka açmak üzereyiz, ama benim getirdiğim yatırımcılar benim vizyonumun kendilerinininkiyle uyuşmadığını düşündüler. Halka arzda biraz para kazanacağım. Ama kimse beni işe almayacak ve ben sıfırdan başka bir şirket kurma gücüne sahip değilim. Yani kariyerim bitti diyebiliriz." Flora'ya baktı ve omuz silkti. "Her şeyim var. İnanılmaz derecede şanslıydım. Şikayet etmemeliyim."

"Ben de," diye onayladı Flora.

Çok uzun bir süre sessizce oturdular.

"Yarın biraz boş vaktim var," dedi Calum. "Belki yine yürüyüşe çıkabiliriz. Bu sefer seni kurtarmak zorunda bırakmayacağıma söz veriyorum."

"New York'a dönmen gerekmiyor mu?" diye sordu Flora.

"Hayır, artık gerek yok," dedi Calum. "İşim yok, çocuğum üniversitede ve karım da bana karşı çıkan yatırımcılardan biri."

"Ah," dedi Flora.

"Sadece iş," dedi Calum. "En azından o öyle düşünüyor." "Şimdi yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye sordu Flora. "Işıklardan uzaklaştığımızda, tüm güneş Bazen bu, olayları perspektifine oturtmaya yardımcı olur."

Calum kolunu kaldırdı ve garsonu çağırdı. "Bir şişe şampanya alabilir miyiz?"

"Bu, sizin bana düşündürdüğünüz kadar müstehcen değildi," dedi Sibyl.

"Hayır," diye yanıtladı Brigid kısaca.

Phoebe sessiz kaldı.

Bir sonraki görüntü Flora'nın gözyaşlarıyla başladı.

"Şimdi bir yerlere varıyoruz," dedi Phoebe. Brigid gözlerini devirdi ve Sibyl ona kötü bir bakış attı. "Ne?" diye sordu Phoebe.

ARKA PLAN NETLEŞTİ ve Flora'nın, büyüdüğüleri Kaliforniya malikanesinin önündeki kumsalda oturduğunu gördüler. İki bacak kumların üzerinde yaklaştılar, sonra Calum onun yanına oturdu.

"Ivy teyzen için çok üzgünüm," dedi. "Kızlar bana onun yaşı olduğunu söylediler?"

Flora gözlerini sildi. "Evet, çok yaşlıydı," dedi. "Ve kendi istediği şekilde öldü, ki bu en iyi şekilde gitmektir. Her halükarda, ailem ölümün bir son olduğuna inanmaz. Bu yüzden ağlamıyorum."

"O zaman seni üzen ne?" diye sordu.

"Kızlar ve ben bu akşam ayrılacağız." Ona döndü. "Kaliforniya'ya geri dönersem, sadece ziyaret için olur. Ivy öldüğüne göre, Wild Hill'e bakma sırası bana geldi."

"Anlıyorum," dedi Calum, ama anladığı belli değildi.

"Daha önce ailem dışındaki kimseyi sevmemiştim. Sevebileceğimi de düşünmüyordum. Görevimin çocuklarıma babalar bulmak olduğunu sanıyordum. Birine aşık olacağımı hiç hayal etmemiştim." Flora, sahili hafızasına kazımak istercesine etrafına bakındı. "Burada sahip olduğumuz şey mükemmel."

"Neden Doğu Kıyısı'nda da aynı mükemmellik olamıyor?"

Flora derin bir nefes aldı. "Bilmiyorum. Wild Hill insanlara garip şeyler yapıyor."

"Sanki hayaletliymiş gibi davranıyorsun."

"Öyle," dedi ona. "On yedinci yüzyılda öldürülen bir cadı tarafından."

Calum güldü. "Daha da iyi! Bak, iki bölgesel genç kız beni korkutamıyorsa, bir hayaletin ne umudu olabilir ki?"

Bu sefer Flora da onunla birlikte güldü.

Calum, Flora'nın son gözyaşlarını başparmağıyla silip yok etti. "Bildiğim tek şey, ikimizin bir nedenden dolayı bir araya geldiği. Sen de bunun doğru olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum," dedi kız.

"Artık aynı yolu paylaşıyoruz. Eğer bu yol seni Wild Hill'e götürüyorsa, ben de seninle gelirim. Sen ve kızlar bu gece uçarsınız. Ben evi kapatıp hayvanlara bakacak birini bulurum. Sonra birkaç gün içinde size katılırım. Ne dersin?"

Flora başını onun omzuna koydu. "Harika olur," dedi.

"Tamam, bu adam ne zaman pislik olmaya başlıyor?" diye sordu Sibyl. "Neden bahsediyorsun? Bizi bölgeselci olarak nitelendirdi," diye tartıştı.

"Belki de pislik olan bizdik diye düşünmeye başladım," dedi Brigid. Phoebe buna inanmadı. "Bekle ve gör."

FLORA, bakıcının kulübesindeki yatak odalarından birinde uyuyordu.

"Uyan canım," dedi tanıdık bir ses.

Flora gözlerini açtığı anda, yakınındaki sandalyede Ivy'yi gördü, ölümünden önceki halinden sadece biraz daha az somut görünüyordu. Flora hızla yatakta doğruldu. Ataların ziyaretleri çok ciddiye alınmalıydı. Hayaletleri nadiren kendilerini gösterirlerdi. Yaşayanlar kendi hayatlarını yaşamalıydılar.

"Ne oldu?" diye sordu Flora.

"Kapıda bir adam var. Seni görmeye gelmiş. Görünüşe göre kalmak niyetinde."

"Onaylamıyor musun?"

"Benim onayımın bir önemi yok," dedi Ivy yeğenine. "Karşılaştığın riski bildiğini varsayıyorum. Wild Hill'de pek çok adam öldü ve hiçbiri burada yaşayamadı."

"Babam Wild Hill'de sürekli yaşıyordu," diye hatırlattı Flora büyük teyzesine.

"Baban burada hiç uyumadı," diye yanıtladı Ivy. "Ve Bessie ona hayrandı. Levi olağanüstü bir insandı."

"Calum da öyle," diye itiraz etti Flora. Sonra pek emin değilmiş gibi göründü. "Wild Hill onu değiştirir mi?"

Ivy başını salladı. "Hayır. İnsanları asla değiştirmez. Onları özlerine indirger. Buraya gelen herkesi daha çok kendileri yapar."

Bu düşünceyle gülümseyen Flora yataktan kalkıp bir elbise giydi. "O zaman endişelenmiyorum." Durup büyük teyzesine döndü. "Endişelenmeli miyim?"

"Bilmiyorum," dedi Ivy. "Ama bir şeyden emin olabilirsiniz. Gerçek ortaya çıkacak."

"KÖTÜ ALAMET," DEDİ PHOEBE, Flora'nın Calum'la buluşmak için evden koşarak çıkmasını izlerken. "Sanırım sonunda haklıymışım."

"Biliyorsun, acımasızlık sana yakışmıyor," dedi Sibyl, Flora kendini Calum'un kollarına atarken. Üç günden fazla ayrı kalmamışlardı, ama sanki sonsuza kadar sürmüş gibi gelmişti.

"Ben hep bunun sadece seksle ilgili olduğunu düşünmüştüm," diye mırıldandı Brigid.

FLORA, CALUM'U YOLDA GEZDİRDİ. Vahşi bahçeler, geniş çimler ve asmalarla kaplı mermer konak görünce oldukça etkilenmiş görünüyordu.

Tur, Wild Hill'in tepesinde duran ve manzaraya bakan dört granit kayanın önünde sona erdi. Onlara en yakın olan kayanın üzerinde Ivy yazıyordu ve önündeki toprak hala tazeydi.

"Bunlar atalarımın mezarları," dedi ona. "Eğer seni sevmezlerse, bir yıldırım çarpabilir."

Calum bulutsuz gökyüzüne baktı. "O zaman en iyi davranışımı sergileyeceğime söz veriyorum." Okyanusa doğru döndü. "Orada ne var?" diye sordu, uzaktaki bir kara parçasını işaret ederek.

"Oh, orası Culling Pointe. İnanır mısın, biri Fransa'dan eski bir evi buraya getirip kız arkadaşına hediye olarak yeniden inşa etti."

Calum kolunu Flora'nın omzuna doladı ve onu kendine çekti. "Bir gün sana Fransa'dan bir ev hediye etmek istiyorum."

"Sadece Culling Pointe'e inşa etme," diye şaka yaptı Flora. "O arazi neredeyse dört yüz yıldır lanetli."

"CULLING POINTE," SIBYL TEKRARLADI. "Bessie'nin asıldığı yer."

"Dört yüz yıl sonra, Leonard Shaw adında bir milyarder bu araziye satın aldı ve genç kadınları istismar edip öldüren bir seks çetesi kurdu," diye ekledi Brigid. "Tüm evler yandı ve milyarder yangında öldü."

"Tamam, bu gerçekten çok uğursuz," diye Sibyl sonunda kabul etti.

"Ve yine orada," dedi Phoebe. "Culling Pointe." Görüler artık daha hızlı geliyordu, sanki bir kreşendo oluşturuyormuş gibi.

FLORA VE CALUM, Danskammer Plajı'nın yanındaki yolda yürüyorlardı ki, bir Mercedes kabriyole yanlarına yanaştı. Hava güzel ve açıktı, Pointe uzaktan görünüyordu.

"Calum! Senin olduğunu tahmin etmiştim!"

Bu ses Calum üzerinde sihirli bir etki yarattı. Duruşu sertleşti ve göğsü kabardı. Calum arabaya doğru yürüdü ve Flora da onu takip etti. Sürücü koltuğunda onların yaşlarında bir adam oturuyordu.

"Flora, bu benim eski ortağım James. James Calder, kız arkadaşım Flora."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Flora," dedi James. "Ayaklarının üzerinde duracağını biliyordum, Geddes."

Flora garip bir şekilde gülümsedi. Bu durum onu biraz şaşırtmıştı. Calum'u tanıyamıyormuş gibi ona baktı. Calum, diğer erkeklerin yanında farklı davranıyordu.

"Her zaman öyle olurum. Bu tarafta ne işin var?" diye sordu Calum. "Pointe'de bir mülk satın aldım. Sen?"

"Flora'nın yanında kalıyorum. Burada Wild Hill adında bir mülkü var."

"Oh, onu duymuştum!" dedi James. "Eski terk edilmiş malikanenin olduğu yer. Kışın Culling Pointe'den görebilirsin. Muhteşemdir."

"Teşekkürler," dedi Flora.

"Muhteşem binalardan bahsetmişken, mimarımla randevuma geç kaldım," dedi James. "Ama bu sezon buralarda olacağım. İsterseniz gelip merhaba deyin."

"Geliriz," dedi Calum, avucuyla arabaya vurarak.

"Dinleyin, gerçekten çok iyi gittiğiniz için çok mutluyum," dedi James içtenlikle. "Çok daha olgun görünüyorsunuz. Ada hayatı size çok yakışıyor."

Adam arabayla uzaklaşırken Calum'un yüzü gevşedi.

"Onun bu kadar dostça davranacağını beklemiyordum," dedi Flora. "Onun şeytanın vücut bulmuş hali olduğunu söylemiştin."

"Çok çekici biri," diye onayladı Calum. "Seni kazıklamadan önce böyle kazanır."

"Tüm yatırımcılarını sana karşı nasıl kıskırttı? Bana hiç anlatmadın."

Calum'un gözleri uzaktaki arabaya odaklanmış haldeydi. "Çok da iyi bir hikaye değil," dedi. Sonra ona baktı. "Belki de bir mimar tutup malikaneye bakmasını istemeliyiz? Pointe'deki tüm pislikler bize bakacaksa, muhtemelen ona biraz özen göstermeliyiz."

"OH SIKTIR," DEDİ SIBYL. "Bessie'nin malikanesiyle uğraşmak mı istiyor? Bu kötü bir işaret."

"Gerçekten de lanet olsun," diye tekrarladı Brigid, bir sonraki görüntü geldiğinde.

O ve Phoebe, bunun borunun patladığı gün olduğunu fark ettiler.

O sabah Flora, Mattauk'a bisikletle gidip alışveriş yapmıştı. Kısa bir süre sonra sonra Calum başladı bir yük bir bir Gibi yıkarken makine

doldurulurken bir hortum patladı. Bakıcının kulübesinin bodrumu su basana kadar bunu fark etmedi.

Flora'ya ulaşamadığı için Calum, Mattauk'ta bir tesisatçı çağırmaya karar verdi. Bodrumdaki su pompalanıp boşaltıldıktan sonra, tamirci hasarı kontrol etmek için mahzene indi. Merdivenlerden aşağı inip hemen geri çıktı. Kızlar, tamirci kamyonetine koşarken eve geldiler.

Tamirci kamyonetini döndürürken Calum'un çakıl taşlarını savurarak yola koştuğunu hatırladılar. "Nereye gidiyorsun? Ne oluyor?" diye bağırıyordu Calum.

Brigid ve Phoebe, adamın camını birkaç santim indirdiğini hala hatırlıyorlardı. "Bodrumda bir ceset var," dedi. "Yerden bir ayak çıkıntı yapıyordu. Polisi çağıracağım." Bu, onu görenlerin son görüşüydü.

ŞİMDİ FLORA, Wild Hill'in açık kapılarından bisikletiyle geçiyordu. Yolu biraz daha aşağıda, kırmızı ve beyaz ışıklar ağaçları boyuyordu. Yaklaştıkça, polis arabalarının bakıcının kulübesinin Calum, Brigid ve Phoebe hepsi hepsi dışarıda durmuş, polisin eve girip çıkmasını izliyorlardı.

Flora eve ulaştı ve bisikletinden indi, kızlar ona doğru koştular.

"Ne oldu?" diye sordu Flora.

"Burası senin evin mi?" Bir polis memuru yaklaşıyordu. Rozetinde Rocca yazıyordu.

"Evet," diye cevapladı Flora temkinli bir şekilde.

"Sen sen farkında bunun olduğunu bedenlercesetlerin gömülü var bodrumunda

"Cesetler mi?" Flora'nın dizleri bir an için titredi. "Şu ana kadar iki tane bulduk."

"Hayır," Flora soruyu dürüstçe yanıtladı. "Benim haberim yoktu. Bu mülkü bu ayın başında miras aldım. Kızlarım ve benim bununla hiçbir ilgimiz yok."

"Üçünüz şüpheli değilsiniz," diye bilgilendirdi Memur Rocca. "Adamlardan birinin üzerinde neredeyse yüz yıllık bir kimlik var. Diğer ceset de ondan çok daha genç değil. Sizin doğduğunuzdan önce oraya gömülmüşler. Charles Campbell adını tanıyor musunuz?"

"Tanıyorum," diye itiraf etti Flora. Küçükken annesi ve Ivy'nin ondan bahsettiğini duymuştu. Anlaşılan oldukça hoş olmayan biriydi. "Charles Campbell benim büyük büyük amcamdı. Yirminci yüzyılın başlarında ortadan kaybolduğu söylenmişti."

"Sanırım nereye gittiğini bulduk," dedi polis. "Diğer adamın kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır," dedi Flora.

Polis memuru başını salladı. "Bodrumun geri kalanını da diğer cesetleri aramak için aramamız gerekecek. Bu arama sürerken, ev suç mahalli olarak kabul edilecek. Önümüzdeki birkaç gün kalabileceğiniz başka bir yer var mı?"

"Yarın kızlarımı şehre götürmem gerekiyor. Barnard'da yaz programına katılıyorlar. Sanırım hepimiz biraz erken gidebiliriz," dedi Flora.

"Mattaük'ta kalmanızı tercih ederim, Bayan Duncan."

"Bayan," diye Flora onu rahatsızlık duyarak düzeltti.

Calum öne çıktı. "Kızlar şehre tek başlarına gidecek yaştalar. Bu gece birkaç oda tutabiliriz ve sabah trenle gönderebiliriz."

Flora başını salladı, ama bir sorun çıkacağını biliyor gibiydi.

PHOEBE KIZINA DÖNÜP açıklamaya başladı.

"Cesetler Charles Campbell ve Henry Jansson'a aitti..." "Ve Ivy ikisini de zehirleyip bodruma gömdü,"

Sibyl cümleyi tamamladı. "Nasıl bildin?"

"Atalarım gösterdi," dedi Sibyl.

"Evet, ama kimse bana ya da annene bundan bahsetmedi," dedi Brigid. "Yani ne kadar şaşırdığımızı tahmin edebilirsin."

"Başka sürprizler de olacak mı?" Calum, bekçi kulübesinin tavan arasında pencerenin önünde duruyordu. Uzakta, işçiler Culling Pointe'de inşa edilen bir evin beton temellerini döküyorlardı. "İnsanların ne dediğini hayal bile edemiyorum."

"Neden insanların ne dediğini hayal etmeye çalışıyorsun?" Flora, bir yığın kutuyu düzenlerken dalgın bir şekilde sordu.

"Bir gün işime geri dönmek isteyebilirim. Şimdi ise başımda bu skandal var."

Flora başını kaldırdı. "Bu benim skandalım. Neden kimse senin sorumlu olduğunu düşünsün ki?" Cevap gelmeyince, kutuları aramaya devam etti. "Annemle babam öldükten sonra, kişisel eşyalarını buraya, çatı katına getirdim. Bir gün onları karıştırmayı planlıyordum. Sanırım o gün bugün."

Bir fotoğraf albümü çıkardı. "İşte başlıyoruz." Aradığını bulana kadar sayfaları çevirdi. "Henry Jansson. Büyükbabam. Büyükannem Rose, onun bir tekne kazasında boğulduğunu iddia ediyordu. Ama şimdi onun aşağıda gömülü adamlardan biri olduğunu söylüyorlar. Öyleyse, korkunç bir şey yapmış olmalı. Ivy teyze, hak etmeyen birini öldürmezdi."

Calum bakmak için yanına geldi. "Hâlâ onu neyin öldürdüğünü bilmiyorlar mı?"

"Hayır," dedi Flora. "Ama zehir olduğunu sanıyorum. Ivy teyzem usta bir botanikçiydi. Mattauk'taki kadınlara tonik ve benzeri şeyler satardı."

"Annen ne iş yapıyordu?" diye sordu.

Flora, konunun değişmesi karşısında şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Sana söyledim. Annemle babam ikisi de kimyagerdi. Cilt kremi üreten bir şirketleri vardı."

"Hiç kimseyi öldürdüler mi?"

"Bildğim kadarıyla hayır," dedi Flora gülerek.

"O zaman bu zararsız olmalı?" Calum eski moda bir bayan el çantası bulmuş ve içinden iki küçük şişe berrak sıvı çıkarmıştı.

Flora çantayı görünce yüzünü buruşturdu. Bu çanta, anne babasını öldüren uçak kazasından kurtarılan bagajların arasındaydı. O günden bu yana, onu açacak gücü hiç bulamamıştı.

Lilith ve Levi'nin birçok eşyası gibi, çatı katına çıkmış, orada tozlanarak yeniden keşfedilmeyi beklemişti.

"İzin verir misin?" Flora elini uzattı ve adam şişelerden birini avucuna koydu. Şişe beş santim uzunluğundaydı ve mumdan bir mantarla kapatılmıştı. Etiketle "Poison Ivy" yazıyordu.

"Şaşırmış görünüyorsun," dedi Calum.

"Eminim sadece bir şakaydı." Flora şişeleri küçük çantaya geri koydu. Calum bakmıyorken, onu güvenli bir yere saklayacaktı.

"EVET, O ŞEY KESİNLİKLE zararsız değildi," dedi Sibyl. "Neydi o?" diye sordu Phoebe.

"Lilith'in Nazileri öldürmek için kullandığı zehir."

"Neden bahsediyorsun?" diye alay etti Phoebe. "Lilith kimseyi öldürmedi."

"Yine başlıyoruz," diye iç geçirdi Sibyl. "Ona söylemek ister misin?" diye Brigid'e sordu.

"Görünüşe göre bir büyükanne gitti konuyu olduk bir eylemde Brigid açıkladı. "Atalar Sibyl'e anlattılar."

"Sıkıcı yaşlı Lilith mi?" Phoebe hala inanamıyordu. "Kaç Nazi'yi öldürmüş olması gerekiyor?"

"Beş yüz. Ve bu doğru. Ben de oradaydım," dedi Sibyl. "Ben gelmeden önce neden kimse sana söylemedi?"

"Belki de öldükleri için?" Phoebe sertçe yanıtladı.

"Ukala," diye ekledi Brigid.

"Z kuşağı, değil mi?" Phoebe gözlerini devirdi.

CALUM KÖY EVİNİN ön kapısından içeri girdi. Günün çoğunu kasabada geçirmişti.

"Sanırım Ivy teyzen seri katil olabilir," diye Flora'ya haber verdi.

Flora sinirlenmiş görünüyordu. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Az önce adliyede biraz zaman geçirdim. Son elli yılda, Mattauk'taki ölüm oranı kuzeydoğudaki diğer küçük kasabalardan daha yüksek. Bu ölümlerin yüzde yetmiş

erkeklerdi ve bu erkeklerin büyük bir kısmı erken yaşta ölmüştü."

"Onları ne öldürdü?"

"Anladığım kadarıyla, doğal nedenlerden."

"Ve sen, amcamın erkeklerin doğal nedenlerle ölmesinden sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Büyükbabanızın doğal nedenlerle öldüğü söyleniyor, ama ikimiz de onu teyzenizin öldürdüğünü biliyoruz. Ya teyzeniz Ivy, kocalarının parasının peşinde olan kadınlara zehir satıyorsa?"

Flora'nın yüzü öfkeyle kızardı. "Kadınların kocalarını bu yüzden öldürdüğünü mü düşünüyorsun? Para için mi?" diye sordu. "Bunun için çok daha olası bir milyon neden düşünebilirim. Dünyada çok kötü erkekler var. Bazıları öldürülmeyi hak ediyor."

"Yüzde yüz katılıyorum," dedi Calum.

"HALA CALUM'UN İYİ BİR PARTİ OLDUĞUNU MU DÜŞÜNÜYORSUN?"

Phoebe kızına sordu. "İşte başlıyoruz." Brigid esneme numarası yaptı.

"İkiniz de haklı olduğumu kabul etmeye hazır mısınız?"

"Henüz hiçbir şey yapmadı," dedi Sibyl.

"Henüz," dedi Phoebe.

FLORA ÖN VERANDADA oturmuş New York Times'ı okuyordu. Evde telefon çaldı ve Calum telefonu açtı. Birkaç dakika sonra verandaya çıktı.

"James dün vefat etti."

"Olamaz!" Flora gazeteyi bıraktı. "Nasıl öldü?"

"Görünüşe göre kalp krizi. Yeni inşaat sahasında." "Sana haber veren kimdi?" diye sordu Flora.

Heyecanını zar zor bastırabiliyordu. "AMN yönetim kurulu. Beni şehre çağırıyorlar. Şirketin halka arzı yaklaşıyor ve James öldüğü için hemen görevi devralacak birine ihtiyaçları var."

"Sen mi?"

"Bu işi herkesten daha iyi biliyorum." "Bunu yapmak istiyor musun?" diye sordu Flora.

"Tabii ki. Hep istediğim şey buydu. Duş alıp şehre gideceğim, senin için sorun olmazsa." Eğilip Flora'nın yanağına bir öpücük kondurdu.

"Tabii," dedi Flora.

Calum neredeyse sevinçten zıplayarak içeri girdi. O gittikten sonra Flora gazeteyi tekrar eline aldı ve okumaya devam etti. Makale, kısa süre önce kurucu ortağı olduğu AMN şirketinin yönetimini devralan James Calder'ın ölüm ilanıydı. Yatırımcılar Calum Geddes'in şirket için öngördüğü vizyonu "distopik ve rahatsız edici" bulduktan sonra, ortağının görevden alınmasını kabul etmişti. Yatırımcılar Calum'u "sosyopatiye yakın bir Makyavelist" olarak nitelendiriyorlardı."

"SANA SÖYLEDİM LAN!" dedi PHOEBE. "Onu öldürecek."

"Aman Tanrım," dedi Sibyl, bir sonraki görüntü onları tavan arasına geri götürdüğünde.

FLORA, annesinin el çantasını önüne koyarak tavan arasının ahşap döşeme tahtalarına oturdu. Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı, sonra kilitleri yana kaydırarak çantayı açtı. Çantanın içinde aradı, ama sadece tek bir şişe buldu. Panik içinde çantayı yere boşalttı ve her şeyi tek tek inceledi. Çantada sadece bir şişe kalmıştı.

"Üzgünüm." Bessie pencerenin yanında duruyordu. "James Calder'ı öldürdü, değil mi?"

"Evet," diye onayladı Bessie.

Flora, sanki yer döşemesine eriyip gidecekmiş gibi görünüyordu.

"Bizi bir araya getiren Eski Olan'dı sanıyordum."

"Öyle yaptı," dedi Bessie.

"Neden bana bunu yapsın ki?"

"Çünkü senin içindeki büyüklüğü görüyor, Flora. Sen sadece onu kucaklaman gerekiyor. Calum'u buraya geri getirebilirim ve birlikte sürdürdüğünüz mutlu hayata devam edebilirsiniz. Ya da sana dünyayı değiştirecek bir yol gösterebilirim. Ama bu yol senin yolun değil. Kızlarına ve torununa ait bir yol."

"Neden bana benim olmayan bir yol gösteriyorsun?" diye sordu Flora.

*"Bu yolun başlaması için, senin yolun sona
ermelidir." "Oh," dedi Flora ciddiyetle.*

"Bu fedakarlığı yapacak kadar cesur olan çok az kişi vardır."

Ziyaretçi

Flora, iki yanan kütüğün oluşturduğu kemerden çıktı. Ateşin etrafını çevreleyen kayaların hemen içine girdiğinde, kızları ve torunu onun karşıya geçemeyeceğini anladılar. Bu, Sibyl'i karşılayan çiçek çocuğu Flora'nın daha olgun bir versiyonuydu. Flora öldüğünde kırk yedi yaşındaydı, Brigid ile aynı yaşıydı. Güzelliği her zamanki gibi çekiciydi. Ama şimdi gözlerinde yeni bir bilgelik vardı.

"Kızlarım," dedi. "Kalıp görevinizi yerine getirmeye karar verdiğiniz için mutluyum."

Brigid ona doğru koştu, ancak alevlerin ısısı onu geri itti.

Phoebe, hâlâ kızgın, geride kaldı. "Neden daha önce bize gelmedin?" diye sordu. "Neden bize tüm bunları yıllar önce anlatmadın?"

"Hâlâ anlamıyorum," diye patladı Brigid. "O pisliğin yaptığı bir şey için neden kendini cezalandırıyorsun? Neden bana söylemedin? Onu seve seve öldürürdüm. Seni kaybetmemek için her şeyi yapardım."

"İkimizin ne kadar acı çektiğini biliyor musun?" Phoebe'nin sesi çatladı.

"Calum Geddes'in senin ölümünden sonraki yıllarda dünyaya ne kadar zarar verdiğini biliyor musun?" diye sordu Brigid.

"Biliyorum," dedi Flora.

"O zaman neden tüm bunların olmasına izin verdin?" diye sordu Phoebe.

"Çünkü Bessie bana ölümümün açacağı yolu gösterdi. Annemin zehrini içtim çünkü üçünüz için en iyisini istedim

. Bu ana kadar olan her şeyi gördüm," dedi Flora. "Edindiğiniz becerileri ve kurduğunuz bağlantıları gördüm. Sibyl'in doğumunu ve onun nasıl bir kadın olacağını gördüm. Bessie bana üçünüzün şu anki halinizi gösterdi."

"Biri okuldan yeni mezun, diğer ikisi evsiz ve orta yaşlı mı?" diye sordu Phoebe. "Oh evet, sana kasırganın evimi aldığı yeri de gösterdi mi? Geri istiyorum, lütfen."

"O ev sana iyi hizmet etti, ama şu anda sana bir faydası yok. Karşımda gördüğüm üç kadın, durumu tersine çevirmek için ihtiyaçları olan her şeye burada sahipler."

Phoebe'nin sabrı sınanıyordu. "Biliyorum, tüm bunlar mistik ve büyülü, anne, ama lütfen Delphi Kahini gibi konuşmayı bırakıp bize anlatabilir misin?"

"Eski Olan tam olarak bizden ne yapmamızı istiyor?" Brigid düşünceyi tamamladı.

"Sizi bir yola soktu," dedi Flora. "Onu takip etmenizi istiyor." bu yolu izlemenizi istiyor."

"Peki, ama bu yol nereye gidiyor?" diye sordu Phoebe.

SORU, bir motorun uğultusuyla cevaplandı. Wild Hill'den geçen çoğu tekne, kıyıdaki tehlikeli kayalıklardan uzak durmayı bilirdi. Ama tekne yaklaşırken uğultu daha da yükseldi. Üçü, ışıklarının sesini kesmesini izlediler. Tekne kıyıdan sadece birkaç metre uzakta gibi görünüyordu ve demir atmak istercesine yavaşlıyordu. Sonra bir çarpışma sesi geldi.

"Vay canına, tıpkı Rose gibi." Sibyl bu tesadüfe hayret etti, ama ne annesi ne de teyzesi onu duydu. Duysalar bile, bu benzetmeyi anlamazlardı. Bu, kimsenin onlara anlatmadığı bir hikâye daha idi.

Kadınlar tepeyi koşarak aşağıya, sahile indiler. Ay ışığında, Henry Jansson'un teknesini parçalayan kayanın üzerinde karaya oturmuş bir motorlu tekne görebiliyorlardı. Birisi enkazdan kıyıya doğru yüzüyordu. Sığ suya ulaştığında ayağa kalktı ve dalgaların arasında yürüdü. Siyah takım elbise, beyaz gömlek ve kırmızı kravat giyyordu.

Phoebe ona yaklaştı. "Yaralanmışsın," dedi, alınıdaki kesiği fark ederek. "Bir dakika kıpırdama." Elini yarasına koydu ve gözlerini kapattı.

"Sadece meraktan soruyorum, ne yapıyorsun?" diye sordu adam.

"Kanamayı durdurmak için bir numara." Birkaç saniye sonra elini çekti ve kanı okyanusta yıkadı. "Hemen bandajlayacağım. Yanında kimse var mıydı?"

"Hayır," dedi adam. "Yalnız başıma eve gidiyordum."

Phoebe, alışılmadık bir şekilde sessiz kalan kız kardeşine baktı.

"Merhaba Brigid," dedi adam. "Seni yakında tekrar göreceğimi biliyordum."

Phoebe'nin gözleri kız kardeşine kilitli kalmıştı. "Bu adamı tanıyor musun?"

"Los Angeles'tan gelen uçakta tanıştık," diye açıkladı Brigid. Sonra adama seslendi. "Belki de kendinizi kız kardeşime tanıtmalısınız."

"Özür dilerim." Adam elini uzattı. "Benim adım Liam."

"Liam Geddes, bu kardeşim Phoebe ve yeğenim Sibyl," dedi Brigid.

Phoebe, adamın eline sanki gerçek olamazmış gibi baktı. "Calum'un oğlu mu? Sen nesin..." Ateşle döndü, sonra tekrar kız kardeşine. İkisi de onu Eski Olan'ın gönderdiğini biliyordu. *Neden* olduğu sorusuna ise ikisi de cevap veremiyordu.

"Babamın cenazesi bu öğleden sonraydı. Paparazzilerden kaçmak için akıllıca davranıp tekneyle şehre gitmeyi düşündüm. Akşamüstü dönmüş olacağımı düşünmüştüm. Eve dönerken tepede yangını gördüm. Evinizin tehlikede olabileceğinden endişelendim, bu yüzden kıyıya normalden daha fazla yaklaştım."

Phoebe hâlâ tamamen kafası karışık görünüyordu. "Babanın cenazesi Mattauk'ta mıydı? Neden Mattauk'ta olsun ki?"

"Annen öldükten sonra, doksanlı yıllarda buradan bir mülk satın almıştı. Sanırım Flora ile burada geçirdiği zamanlarda adaya aşık olmuştu. Mümkün olduğunca ona yakın bir yere gömülmek istiyordu. Hatta vasiyetine bile yazmıştı." Liam tepenin üstündeki şenlik ateşini işaret etti.

"Eve gitmeden önce birkaç dakika ateşin yanında durabilir miyim?
Akşam yüzmek için hava biraz soğuk."

"Tabii ki," dedi Phoebe. "Sen git. Biz de birazdan oraya geliriz."

"Teşekkürler," dedi Liam. "Çok nazıksınız."

Üçü, Liam'ın sesinin duyulmayacağı bir mesafeye kadar uzaklaşana kadar onu izlediler. "Ne oluyor lan?" Sibyl ilk konuşan oldu.

"Onu öldürmemiz mi gerekiyor?" diye sordu Phoebe. "Silah getiren var mı?"

Bir an kimse cevap vermedi. Liam ateşin yanına ulaşmıştı.

Bir yer seçti ve onlara el salladı.

"Babasından bile daha yakışıklı," dedi Sibyl.

Phoebe yüzünü buruşturdu. "İğrenç olma. Bence ondan kurtulalım."

"Senin oy hakkın yok," dedi Brigid. "Hepimiz biliyoruz ki benim ve Liam'ı öldürmeyeceğim."

"*Liam* mı?" Phoebe onu taklit etti.

"Adı bu, değil mi?" diye sordu Brigid. "Vay canına." Sibyl güldü. "Sanırım ondan hoşlanıyor."

Brigid gözlerini kısarak, "Beni alay edecek kadar iyi tanıyorsun," dedi.

"Peki. Siktir et onu, sonra da öldür, eğer yapman gereken buysa," dedi Phoebe. "Ama o öldürülmeli."

"Sen şifacı değil misin?" dedi Brigid. "Neden kendini işe yarar hale getirip misafirimizin açık kafa yarasına bandaj getirmiyorsun?"

"Ben de seninle geliyorum!" dedi Sibyl, teyzesini Liam Geddes ile yalnız bırakma düşüncesine heyecanlanarak.

"Hanginizin daha sinir bozucu olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandı Brigid, tepeye doğru yola çıkarken.

"Peki, benimle ne yapacağınıza karar verdiniz mi?" diye sordu konukları yaklaşırken.

"Balık yemi olmaktan kıl payı kurtulan biri için oldukça cesursun."

Liam uzanıp saçından bir dal kopardı ve onu alevlerin üzerine attı. "Görünüşe göre senin de ilginç bir günün olmuş,"

"Öyle de denebilir," dedi Brigid. "Kesinlikle patlam

"Öyle de denebilir," dedi Brigid. "Kesinlikle büyük bir patlamayla sona erdi." Sözler ağzından çıkmadan önce durduramadı. Annesinin de aynı şeyi söylediğini duymuştu. Zaman içinde yankılanmış gibi, tuhaf bir his uyandırdı.

Liam yüzünü buruşturdu. "Böyle daldığım için çok üzgünüm," dedi. "Gerçekten kasıtlı değildi. Çiçeklerle uğramayı planlıyordum. Tercihen kuru giysiler giyerken."

"Evet, evrenin işleyişi gizemlidir, değil mi?" diye cevapladı Brigid.

"Gerçekten öyle," diye onayladı Liam.

Sessizlik uzadı, ta ki Brigid onu bozana kadar. "Cenaze töreni nasıldı?"

"Düşündüğünüzden çok daha az cenaze töreni gibiydi," dedi Liam. "Yüzlerce protestocu vardı. Babamın pek sevilmediğini düşünebilirsiniz."

"Onunla yakın mıydın?"

"Herkesin ona olabildiğince yakın olduğu kadar, sanırım," dedi Liam. "Ben çocukken harika bir babaydı. O ve annem ayrılmadan çok önce işler değişti. AMN büyümeye başladıktan sonra onu pek görmedim. Sanırım, ölümsüz olmadığını ve bir gün imparatorluğun yönetimini devretmesi gerekeceğini fark ettiğinde benim varlığımı hatırladı."

"Yani şimdi AMN'nin başına geçecek misin?" diye sordu Brigid.

"Oh evet." Liam ona dönüp baktı. "Zaten aldım."

Brigid, Phoebe'nin elinde bir şişe peroksit ve bir rulo gazlı bezle çimleri geçtiğini gördü. "Bunu kız kardeşime söyleme," diye fısıldadı. "Zaten cinayet işlemeye ramak kalmış durumda."

Phoebe onlara ulaştığında, ateşten birkaç metre uzaklıktaki büyük bir granit parçasına işaret ederek, "Oturun," dedi. "Sizi temizleyeceğim."

Liam başka bir kaya seçip oturdu. Phoebe ve Brigid ona katılmadan önce birbirlerine baktılar. Hiçbir şey söylemediler, ama Brigid misafirlerine zarar vermeyeceklerini açıkça belli etti.

"Yani babanız annemize olabildiğince yakın bir yere gömülmek mi istedi?" diye sordu Phoebe, Liam'ın yarasını temizlerken.

"Öyle görünüyor," diye cevapladı Liam. "Sanırım o da adanın bir yerinde. Sormak uygunsuz olur diye düşündüm."

"Onun mezar taşının üzerinde oturuyorsun," dedi Phoebe. "Aman Tanrım, çok üzgünüm." Ayağa kalkmaya başladı.

"Otur," diye emrettiler iki kadın birden.

"Annemiz umursamazdı," diye açıkladı Brigid. "Bunu komik bulurdu."

"Doğru," diye onayladı Phoebe. "Calum Geddes'in ona bu kadar yakın olmak istemesine nasıl tepki verirdi bilmiyorum ama."

"Neden böyle söylüyorsunuz?" diye sordu Liam. "Onlar birbirlerini seviyorlardı, değil mi? Annem öldükten sonra Liam kesinlikle eskisi gibi olmadı. Sanki tüm dünya onun için kararmış gibiydi."

"Babanız, annemizin neden intihar ettiği konusunda herhangi bir teorisi var mıydı?" diye sordu Brigid, ne kadar bilgisi olduğunu anlamak için.

Liam başını salladı. "Hayır. Bu konu hakkında hiç konuşmadı ve kimse onun önünde annemin ölümünden bahsetmeye cesaret edemezdi. Ama bıraktığı not, gerçeklikle kopukluğunu gösteriyor gibi görünüyordu, değil mi? Hatırladığım kadarıyla pek mantıklı gelmemişti."

"Eminim çok mantıklıydı," diye cevapladı Brigid. "Sadece ne demek istediğini anlayamadık. Bunca yıl sonra, not hala bir gizem."

"Tek gizem bu değil," dedi Liam.

Phoebe durakladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Annenin içtiği zehir. Bildiğim kadarıyla, hiç tespit edilemedi. Ne olduğunu bulabildin mi?"

Phoebe sanki elektrik çarptırılmış gibi görünüyordu. Brigid, bir kez olsun, sessizliğe büründü.

"Hassas bir noktaya değindiysen özür dilerim," dedi Liam. "Bunu söylemek bana düşmezdi."

"Önemli değil," diye onu teselli etti Brigid. "Sadece ölümünün otuzuncu yıldönümü yaklaşıyor. İkimiz de biraz yıpranmış hissediyoruz."

"Ve saat geç oldu. Hepimiz yatmamız gerek." Phoebe, Liam'ın yarasına bakmak için aralarına girdi. O çalışırken sessizlik hakim oldu.

"Teşekkürler," dedi Liam, Phoebe işini bitirdiğinde. "Sabah birini gönderip enkazı hallettireceğim. O zamana kadar bekleyebilir misin?"

"Tabii ki," dedi Brigid. "Seni eve bırakmak isterdim ama adada arab

"Tabii ki," dedi Brigid. "Seni eve bırakmak isterdim ama adada arabamız yok. Taksi çağırabilir misin?"

Liam okyanusu işaret etti. "Telefon aşağıda."

"Bizimkilerden birini kullan."

"Hayır, sorun değil. Yürürüm. Çok uzak değil. Kasabanın diğer tarafındaki Nereid Drive'ın sonunda."

"Karanlıkta o kadar yolu yürümek mi istiyorsun?" diye sordu Phoebe.

"Bu çok saçma. Kulübede bisikletler vardı."

"Hadi," dedi Brigid. "Gidip bir bakalım."

Phoebe duyamayacağı bir mesafeye gelene kadar dilini tuttu. Sonra, tam konuşmak üzereyken, Brigid, bekçinin kulübesinden başka birinin onları izlediğini hissetti.

"Bu kadar çabuk mu gidiyorsunuz?" diye seslendi Sibyl. Adirondack sandalyelerinden birinde oturmuş, ayaklarını korkuluğa dayamış, bir kase patlamış mısır yiyordu.

Liam ve Brigid, yolun ortasına devrilmiş devasa bir akçaağaç ağacının yanında durdular. "Beni burada tutmak için bir ağaç mı kestin?" diye sordu en genç Duncan'a.

"Belki." Sibyl ona göz kırptı.

"O şeytanın sözünü dinleme," dedi Brigid, Liam'ı engelin etrafından geçirirken. "Ağaç, önceki büyük fırtınada devrilmiş."

"Ne fırtınası?" diye sordu Liam. "Bütün akşam hava açıktı." "Boş ver," dedi Brigid.

Kulübeye doğru yürürken Brigid, annesinin Calum'la ilk tanıştığında böyle hissetmiş olabileceğini düşündü. Her siniri karıncalanıyor, her atomunda heyecan vardı. Brigid daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

"Umarım kız kardeşini üzmemişimdir," dedi Liam.

"Merak etme. Her şeyi unutacaktır," dedi Brigid. "İnan ya da inanma, o çok tatlı biridir."

"Aslında, buna inanmak çok zor," diye cevapladı Liam.

"Herkes öyle derdi."

"Biliyorsun, çocukken bize taktıkları etiketler büyüdüğümüzde her zaman uymuyor. O çok sert görünüyor. Belki de şimdi tatlı olan sensin."

"Sanmıyorum," dedi Brigid. Yine de bu onu düşündürdü. "Hayatını tavşanları ve benzeri şeyleri iyileştirmeye adanmış. Ben ise insanları öldürerek geçiniyorum."

Liam güldü. "İkiniz de babamın sizi tarif ettiği gibisiniz."

"Nasıl yani?"

"Sizin vahşi, büyülü yaratıklar olduğunuzu söylemişti."

"Evet," dedi Brigid, beklenmedik bir hüznün dalgası gülümsemesini silip süpürdü. "Kesinlikle öyleydik."

"Annenize olanlar gerçekten çok yazık."

Kapıya geldiler. Brigid kilidi açtı ve ikisi de korkunç gıcırtya yüzlerini buruşturdu.

"Evet," Brigid ikinci kez aynı fikirde olduğunu belirtti. "Öyleydi."

"Sence bu gece tekrar karşılaşmamız kaderimizde miydi?" Liam'ın sorusu bir kapı açtı.

"Hiç şüphem yok," dedi Brigid hiç tereddüt etmeden.

"Yani yarın uğramamın bir sakıncası yok mu?"

"Tabii ki," dedi Brigid. Sonra meraklı akrabalarını hatırladı ve fikrini değiştirdi. "Biliyor musun? Ben senin evine gelsem nasıl olur?"

"Daha da iyi," dedi Liam. "Öğle yemeği vakti diyelim mi?"

Uzun bir süre, yüz yüze, arabanın önünde durdular. "İyi geceler," dedi Brigid, sırf birinin söylemesi gerektiği için.

"İyi geceler," diye cevapladı Liam. Sonra ona bir iyilik yapıp uzaklaştı.

SİKTİRİCİ OROSPU. BRIGID, kulübeye geri dönerken Yaşlı'ya lanet okudu. *İkimiz de bunun hak etmediğimi biliyoruz.*

Aşk

Azizlerin mucizelerine adanmış sayısız kitap var. Doğanın mucizelerinin takdir edilmemesi ne yazık. En küçük gelgit havuzunu bile anlamak için gökyüzünü, güneşi, ayı ve ayın yörüngesini bilmelisiniz. Anemonun avını sersemletmek için kullandığı zehri incelemelisiniz. Ondan kaçmayı öğrenen tüm küçük yaratıkları. Gelgitleri her zaman zamanında getiren güçleri. Eski bir volkandan çıkan erimiş kaya. O kayayı bir çanak haline getiren su, böylece bir gün küçük bir dünya şekillenecekti.

Gelgit havuzuna yeterince yakından bakarsanız, Eski Olan'ın size baktığını göreceksiniz. Yine de plajdaki herkes bunların üzerinden atlar geçer — ekmek ve balıklardan çok daha etkileyici küçük mucizeler.

Şehvet bir zevktir, ama aşk doğanın bir mucizesidir. İçinde ilahi bir el görmekte haklıyız. Aşk bir karşılaşma gerektirir ve bunu ayarlamak yeterince zordur. Milyarlarca insan arasından iki kişi birbirini bulur. Sonra biri diğerinin dikkatini çekmelidir. Yakından bakıldığında, çekicilik her zaman sınanır. Vücudun kokusu çekici olmalı, bununla birlikte ses tonu, zeka kıvılcımı, kahkahanın sesi de öyle. Etkenlerin sayısı sayılamaz ve sıralanamaz. Yine de, akla gelebilecek her türlü olasılığa rağmen, bu olur.

Elbette, gerçek aşk insanların inandığından çok daha nadirdir. Trüf mantarı ve ambergris gibi, çoğu kişi benzerleriyle veya sahtekarlarla yetinir. Belki de

bu en iyisidir. Gerçek aşk, çoğu insanın, hatta cadıların bile dayanamayacağı kadar güçlü bir doğa gücüdür.

Mogul

Siktir, siktir, siktir. Brigid sırt üstü yatıp öfkelen-di. Kendi ölümünü görmemişti, ama yakında öleceğinden hiç şüphesi yoktu. On yıllar boyunca, hayatının büyük bir bölümünü sekse adanmıştı. Aslında, uzun zamandır kendini bir uzman olarak görüyordu. Ama hiçbir şey Liam ile seks yapmaya benzemiyordu. Onun kokusuna doyamıyordu. Ve seks yapmadıkları zamanlarda bile onunla birlikte olmaktan hoşlanıyordu. Onun şakalarını komik buluyordu. *Siktir.* Bu, korkunç bir haberden başka bir şey olamazdı. Onun ailesinde işler böyle yürürdü. Aşık olacak kadar aptal olan herkes ölürdü. Tabii Phoebe hariç, ama o altın çocuktı ve Lilith de her zaman kendi yolunu çizmişti. Ama Brigid, işlerin onun için böyle yürümeyeceğini biliyordu. Hayır, Yaşlı Olan'ın zavallı Brigid için ne tür korkunç bir kader hazırladığını kimse bilemezdi.

O SABAH SAAT 9'DA, zincir testere sesiyle uyandı. Aşağı inip bakmaya gittiğinde, Phoebe ve Sibyl'in ön verandada yan yana oturmuş, fırtınanın yolun ortasına devirdiği ağacı kesen iki genç adamı izlediklerini gördü.

"Liam onları göndermiş olmalı," dedi Sibyl açıklayarak. "Onların ağacı kaldırmasına izin vermek iyi bir fikir mi sence?" diye sordu Brigid.

"Onlar geldiğinde kapı açıktı," dedi Phoebe. "Sanırım Bessie onları içeri aldı. Ayrıca, şu anda izlediğimiz yolu takip etmemiz gerekmiyor mu?"

"Ayrıca, burada televizyon ya da internet yok," diye ekledi Sibyl, gözlerini iki adamdan ayırmadan. "Elimizdeki en iyi eğlence bu."

Phoebe gözlerini parlatarak başını kaldırdı. "Bugün Liam'la seks yapacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmez," diye yanıtladı Brigid ve Sibyl kıkırdadı. "Hadi, kafandan at gitsin," dedi Phoebe.

"Ama çabuk olsan iyi olur," dedi Sibyl. "Annem haklı. Muhtemelen onu öldürmek zorunda kalacağız."

"Bana uyar," diye cevapladı Brigid. "Ben yokken, ikinizden hanginizin bu şerefi yaşayacağına karar verseniz nasıl olur?"

"Komik," dedi Phoebe.

"Şaka yapmıyordum," dedi Brigid.

WILD Hill'den, gençken kullandığı parlak sarı renkli on vitesli bisikletiyle uzaklaştı. Üç mil uzaklıktaki Geddes malikanesinin kapıları oldukça yeniydi ve geçmek için yeterli kadar açıktı. Gözetleme kulübesinde kimse yoktu. Çimler en az bir haftadır biçilmemişti ve rüzgarda sallanacak kadar uzamıştı, bir tarafı gümüş rengi, diğer tarafı ise daha koyu yeşil renkte parlıyordu. Brigid bunun ona bir mesaj gönderip göndermediğini merak etti. Eğer öyleyse, onu yorumlayamıyordu.

Çiçek açan ormangülü çalıları ve şekilsiz canavarlara dönüşen yabani şimşir ağaçlarının arasından geçerek yoluna devam etti. Sonunda yolun sonunda ev görüldü, beyaz beton ve camdan oluşan muhteşem, modern bir yapı. Yolda araba yoktu ve cam duvarların arkasında dolaşan kimse yoktu. Yine de ön kapı açıktı. Brigid doğrudan içeri girdi. Eşikten, evin karşı tarafındaki camdan okyanusu görebiliyordu.

"Buraya gel," diye bir ses duyuldu ve o da sesi takip etti.

Liam, havuz kenarındaki şezlongda yatıyordu, üzerinde sadece somon rengi bir mayo ve bir çift güneş gözlüğü vardı. Brigid'in oyuncularının aylarca antrenman yapması gereken türden bir vücuda sahipti.

"Birkaç saat önce kafanda yara yok muydu?" diye sordu.

Liam, lekesiz alnını parmaklarıyla okşadı. "Görünüşe göre kız kardeşinin sihirli bir dokunuşu var. Bu arada, bu senin için," dedi ve komşu sandalyenin yanındaki masadaki içkiyi işaret etti.

"Geldiğimi gördün mü?"

Telefonunu kaldırıp ön kapıyı gösteren bir kameradan gelen görüntüyü gösterdi. "Cenaze için herkese bir hafta izin verdim. Bugün güvenlik görevindeyim."

Brigid bardağı eline aldı ve sıvının kokusunu aldı. Ona Dark 'n' Stormy hazırlamıştı. "Neyi sevdiğimi nereden bildin?"

"Tahmin ettim," dedi Liam, yalan söylediğini belli eden bir gülümsemeyle. Devasa bir araştırma departmanına sahip bir adamın, birine bunu araştırmasını istemek hiç sorun olmazdı.

Brigid bardağı geri koydu. "Bir kız, yapılışını görmediği hiçbir şeyi içmemeli."

"Ah, haklısın." Liam uzanıp bardağı aldı. Sonra içkiden bir yudum aldı ve bardağı ona geri verdi. "Eğer bayılırsam, lütfen nazik ol," dedi.

Kaç kadın bu cazibesine kapılmıştı? Brigid eğlendiğini itiraf etmek istemiyordu. "Belli ki kiminle konuştuğunu bilmiyorsun. Filmlerimi izledin mi? Nazik olmak benim tarzım değil."

"Oh, tüm filmlerini izledim," dedi Liam. "En başından beri en büyük hayranıyım. İstersen bana soru sorabilirsin."

"Hayır, teşekkürler." Brigid yanındaki koltuğa oturdu ve içkisini yudumladı. Sonra elbisesinin cebinden bir esrar sigarası çıkardı. "Bunu içsem sorun olur mu?"

"Ne istersen yap," dedi Liam. "Burası artık benim evim. Ben yetimim."

"Evet." Brigid derin bir nefes aldı ve esrarı ona uzattı. "Bu senin için nasıl gidiyor?"

"Şimdiye kadar mı?" Sırtışı genişledi. "Umduğumdan da fazlası."

Brigid nefesini verdi. "Yaşlı adamı nereye gömdün?"

"Bir sır öğrenmek ister misin?"

"Özellikle değil."

"Dün gece uykuya dalmadan önce yaptığım şey buydu. Senin arazinin açıklarında onun küllerini suya serptim."

Brigid şok oldu. "Dalga geçiyorsun herhalde."

Liam omuz silkti. "Bu onun son isteğiydi. Yapmak zorundaydım. En son istediğim şey, o yaşlı piçin geri gelip beni rahatsız etmesi."

Brigid, her bir atomunun denize karışmış olmasını umdu. O adamın tek bir zerresinin bile Wild Hill'in yakınlarında olmasını istemiyordu. "Annemiz öldükten sonra bizim malikanemizi satın almaya çalıştığını biliyorsun."

"Hiç şaşırmadım. Bir keresinde bana annemin ruhunun hâlâ orada olduğunu söylemişti. Babam Culling Pointe'de bir yer satın almayı bile düşündü, ama Leonard Shaw'dan nefret ediyordu. Flora'ya yakın olabilmek için bu evi inşa etti."

"Yani onun hayatının sonuna kadar onu gerçekten sevdiğini düşünüyorsun."

"Son yıllarında sevdiği herkesi sevdiği kadar. Annenin ölümünden sonra hiç eskisi gibi olmadı. Bence kalbi kurudu. Geriye kalan ruhu işine aktardı."

"Sence onun ölümünden kendini sorumlu mu hissediyordu?" diye sordu Brigid. "Kesinlikle," diye itiraf etti Liam. "Ama onu o öldürmedi."

"Öldürmediğini biliyorum," diye onayladı Brigid. "Ama nasıl bu kadar emin olabildiğini merak ediyorum."

"Kolay. Günlüğünü okudum," dedi Liam. "Senin için bir kenara koydum. Bakmak ister misin?"

"Bu yüzden mi gelmemi istedin?"

Liam gülümsedi. "Şey, bir nedeni o," dedi. "İçkini al. Seni gezdireyim."

"Yatak odanı mı gezdireceksin?" İkisinin de nereye gideceklerini biliyorlardı. Brigid'e göre, bu konuyu dolandırmanın bir anlamı yoktu.

"Henüz değil. Karşı konulmaz olduğumu biliyorum, ama biraz daha beklemen gerekecek."

Brigid, oradan çıkıp bir daha geri dönmek istedi. Bunu yapmadığında, itiraf etmiş gibi oldu. Liam haklıydı. O, lanet olasıca bağımlı olmuştu.

İLK DURAK, cam kapıların hemen ötesindeydi. Oturma odasından geçerken etrafına pek bakmamıştı. Diğer zenginlerin evleri gibi, burası da başka birinin zevkli zevklerinin sergilendiği bir müzeydi. Dekorasyon, tek kelimelik talimatı "*erkeksi*" olan bir uzman tarafından özenle seçilmişti. On yıllardır taklitleri yapılan şık deri mobilyalar. İki bin yıllık bir Roma savaş miğferi. Picasso'nun erken dönem çıplak resmi. Uygun görünmeyen tek eser, yargıç cüppesi giymiş tombul bir yaşlı adamın portresiydi. Şöminenin üstünden onlara haşmetli bir şekilde bakıyordu.

"Bu da kim? Ve neden onu oturma odana koymak istedin?"

"Babam Antonin Scalia'nın en iyi arkadaşıydı," diye açıkladı Liam. "Nino öldüğünde birlikte tatildeydiler. Sanırım Scalia'nın dul eşi bu tabloyu babama verdi."

"İğrenç," dedi Brigid.

"Ve şaşırtıcı derecede gerçekçi," diye ekledi Liam, içkisini yudumlamak için durakladı. "Gerçekte de aynen böyle iğrenç biriydi."

"Onunla tanıştın mı?"

"Tabii ki," dedi Liam. "Bütün çeteyi tanıyorum."

"Çete mi?"

"Babamın arkadaşları. Milyarderler, senatörler, yargıçlar, diktatörler. Bir grup var. Tüm önemli kararları birlikte alıyorlar. Hafta sonu böyle bir yerde toplanıp dünyanın kaderini belirliyorlar. Her şey, halkın haberi olmadan çok önce kararlaştırılıyor."

"Bunlar muhafazakarlar, sanırım."

"Yanılıyorsun. Gerçek siyasi inançları olan birkaç kişi var, ama nadiren gerçek güce sahip olanlar onlar. Sol ve sağ artık pek bir anlam ifade etmiyor. Her şeyi özetlersek, sadece süper zenginler ve diğerleri var."

"Benim çok param var," dedi Brigid. "Kulübe katılabilir miyim?"

Liam başını salladı. "Üzgünüm tatlım. Yeterince jetonumuz var. Şu anda sadece erkekler girebilir."

Şaka yapıyor gibi görünüyordu, ama yine de Brigid'i öfkелendirdi. "Tabii ki," diye mırıldandı Brigid. Hollywood merdivenlerini tırmanırken, aynı duyguyu binlerce farklı şekilde ifade eden sözler duymuştu.

aynı düşünceyi binlerce farklı şekilde ifade ettiğini duymuştu. "Sen üye olduğunu varsayıyorum?"

"AMN'nin sahibiyim. Sadece üye değilim, aynı zamanda en sevdikleri erkeğim."

"Anlıyorum. Peki, AMN'yi miras aldığınıza göre şimdi ne yapacaksınız?"

"Yöneteceğim. Liberalleri altta tutacağım. Milyarlarca dolar daha kazanacağım."

Brigid, birazcık bile olsa şaşırdığı için kendinden nefret etti. "O zaman sanırım düşman olmak zorundayız. Aslında, tam bir açıklık adına, bir gün seni öldürmek zorunda kalabilirim."

"Haklısın." Liam bir adım yaklaştı. "Ama öğleden sonra için ateşkes yapabilir miyiz sence? Aslında, turun geri kalanını iptal etsek sorun olur mu? Sana gerçekten yapmak istediğim bir şey var. Dün gecedan beri bunu düşünmeden duramıyorum."

Onun kokusunu alabiliyordu. Uçakta aldığı aynı toprak kokusu, şimdi rom, esrar ve tuzlu suyla karışmıştı. Bu koku dizlerini titretmişti. "Gerçekten mi? Neymiş o?"

Onun sıcak eli, kadının elini kavradı. "Bu tarafa gel, sana göstereyim."

YATAK ODASI SADE ve moderndi, yatak, komodin ve sandalye dışında ortada hiçbir şey yoktu. Orada olmanın tek bir nedeni vardı.

"Çok küstahsın," dedi Brigid ev sahibine. "Öyle mi?"

Onu öptü.

"Bunu ne zamandır planlıyordun?"

"On yıllardır bunu düşünüyordum," dedi Liam, elbisesinin düğmelerini açarken.

"Sen deli bir sapık değilsin, değil mi?" diye sordu Brigid. Elbisesinin eteği yere düştü.

"Hayır," dedi Liam. "Sadece bir hayranın. İlk filmini izlediğimde yirmi iki yaşındaydım. İsmi tanımadım. Kim olduğunu bile bilmiyordum. Ama bir gün yatakta birlikte olacağımızı biliyordum." Onu yatağa yatırdı.

"Neden bu kadar uzun bekledin?" diye sordu Brigid.

"Babam hayattayken pek şansım olmadığını düşündüm."
"Muhtemelen haklısın," diye onayladı Brigid.
"Şimdiye kadar her konuda haklı çıktım," dedi ona. "Sen tam da umduğum gibisin."

SİKTİR. HER ŞEY, kötü olmaktan başka bir şey olamayacak kadar iyiydi.
"Gitmeliyim," dedi Brigid, kalmaktan başka bir şey istemese de.
Liam, Brigid'in iç çamaşırlarını giyip sütyenini bağlamasını izledi.
"Yakında geri gelir misin?" diye sordu.
"Ne zaman?" diye sordu Brigid.
"Yarın nasıl? Babam için küçük bir veda partisi veriyorum. Tüm şık arkadaşları orada olacak. Kız kardeşini ve yeğenini de getir."
"Sorarım, ama ikisinin de bir grup yaşlı faşistle takılmak isteyeceğini sanmıyorum."
"Genç, seksi faşistler de olacak," diye söz verdi Liam.
"Onlara mutlaka söylerim."
Liam dönüp onu öptü. "Ama geleceksin, değil mi?"
Brigid, söylemek üzere olduğu şeye inanamıyordu. "Kaçırmam," dedi ona. Anneniz size, *izlediğiniz yolu takip edin* demişti.
"Bu akşam benim partnerim olacağını övünebilir miyim? Bir film yıldızı katılımcı sayısını önemli ölçüde artıracaktır."
"Sence?" Brigid elbisesini tekrar giydi. "Oh, biliyorum," dedi Liam.
"O zaman övün bakalım."
"Bu arada, sana bir hediye bıraktım," dedi Liam.

Gördüğü anda ne olduğunu anladı. Ona babasının günlüğünü vermişti. Doğru olup olmadığından emin olmak için ilk sayfayı açtı. *Sabah için yatırımcı toplantısı ayarlandı. James, yönetim kurulunun AMN'nin vizyonunu tartışmak istediğini söylüyor.*

El yazısı ile yazılmış bu notun tarihi 2 Mayıs 1993'tü. Calum ve Flora'nın ilk tanıştıkları gün.

Diğerleri

Sibyl ve Phoebe, Ivy'nin dev meşe ağacının altında duruyorlardı. İki düzine kuzgun dallardan aşağıya bakıyordu. Phoebe'yi gördüklerinde dans etmeye başladılar, en büyüğü ise bir şarkı mırıldanıyordu.

"Seni tanıyorlarmış gibi davranıyorlar," dedi

Sibyl. "Tanıyorlar," dedi Phoebe.

"Otuz yıldır buraya gelmemiştin. Kuzgunlar ne kadar yaşar?" "On yıldan biraz fazla. Ama anılarını kendi toplulukları içinde paylaşırlar. Bu kuşlar beni ebeveynlerinden ve büyük ebeveynlerinden duymuş olmalılar."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Sibyl ve karşılığında yan gözle bakıldı. "Senin muhteşem yeteneklerini sorgulamıyorum. Sadece merak ediyorum! Hayret!"

Phoebe iç geçirdi. "Dürüst olmak gerekirse, kuzgunlar hakkında bir kitap okudum. Bir sürü eğlenceli bilgi biliyorum. Ama burada tartışmak için buradayız." Boynundaki ince altın zincirden sarkan anahtarı çıkardı. Anahtarı gören kuşlar telaşla kanat çırpmaya başladı. "Bunun neyi açtığını bilen var mı?" diye kuzgunlara seslendi.

BRIGID GÜN BOYU ortadan kaybolduktan sonra, devrilmiş ağaç kesilip odunlukta düzgün yığınlar halinde istiflendi ve enkaz halindeki tekne kayalardan çekildi. Phoebe ve Sibyl, Wild Hill'de kendilerini yalnız buldular.

"Bana kızgın olmalısın," dedi Phoebe, verandada yan yana otururken. "Konuşmak ister misin?"

"Sana kızgınlım." Sibyl ona bakmıyordu. "Ama artık konuşmak istemiyorum. Bir arkadaşım bana bunu unutmamı söyledi."

"Aile dışından birine bizden mi bahsettin?" "Tabii ki hayır!"

"O zaman bu arkadaş kim?"

"Boş ver," dedi Sibyl.

Phoebe bir an bekledi. "Peki sen? Unuttun mu?"

Sibyl soruyu düşündü. "Hayır," diye itiraf etti ve bir anda, içinde tuttuğu öfke dışarı çıkmaya başladı. "Neden tüm hayatım boyunca benim başarısızlıklarımı sevinerek geçirdin? Hiçbir konuda senin kadar iyi olmamı istemedin."

Phoebe kendini topladı. Beklediği kavga başlamıştı. "Benim hiç sahip olamadığım normal, mutlu bir hayatın olmasını istedim. Kaderin veya dünyanın kaderi hakkında endişelenmeden büyümeni istedim."

"Yani benim bir ezik olmam için beni teşvik mi ettin? Lily olmasaydı..." "Lily mi?" diye sordu Phoebe, ama Sibyl konuşmaya devam etti.

"Ailemizin geçmişini sır olarak sakladın. Kendi teyzemi bile görmeme izin vermedin. Şimdi yirmi dört yaşında, buradaki herkesin benim ortaya çıkıp muhteşem bir şey yapmamı beklediğini öğreniyorum ve kimse ne yapmam gerektiğini bilmiyor gibi görünüyor."

"Benim seni korumaya çalıştığım şey tam da buydu."

"Bunların hiçbirini saklamaya hakkın yoktu!" diye bağırdı Sibyl. "Kim olduğumu bilmeye hakkım vardı!"

Gerçeği inkar etmek mümkün değildi. Phoebe kızının elini tutmaya çalıştı. Sibyl elini çekince, "Özür dilerim," dedi.

"Biliyorsun, geri kalanımız senin kadar mükemmel değiliz diye, tamamen işe yaramaz olduğumuz anlamına gelmez. Bu da aklıma getirdi, Brigid ne yaptı da onu ailesinden kopardın?"

Phoebe tereddüt etti.

"Söyle bana!" diye talep etti Sibyl.

"Calum'un annemizi öldürmediğini söyledi."

Sibyl ellerini havaya kaldırdı. "Yani Brigid haklıydı ve sen bunca zamandır onu boşuna cezalandırıyordun?"

"Annemin ölümünün sebebi oydu!"

"Hayır." Sibyl kararlıydı. "Flora bize gösterdi. O bir seçim yaptı.

Bu onun kararıydı. Brigid başından beri haklıydı." "Teknik olarak," diye mırıldandı Phoebe.

"Ne oluyor anne! Hatalı olduğunu kabul edemiyor musun?"

"Hikayenin devamı var!" diye karşılık verdi Phoebe. Sonra kendini tuttu. Kızgın değildi. Aslında değil. Öfke, sadece bir maskeydi. Sakladığı gerçek utanç verici ve üzücüydü. "Annemiz öldükten sonra, Brigid ve ben babalarımızın yanına gönderildik. Büyükbabanın yaşam koşulları en azından alışılmadık bir durumdu ve ben tamamen mutsuzdum. Brigid on sekiz yaşına basmak üzereyken ona mektup yazdım ve beni yanına alması için yalvardım. Ama Brigid çoktan film çekmeye başlamıştı ve bu zahmetle uğraşmak istemedi. Elbette birbirimize kızgındık. Ama en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk edeceğini hiç beklemiyordum."

Sibyl ikna olmamıştı. "Brigid sana yardım etmek istemediğini mi söyledi?"

"Hayır, üvey annesi söyledi."

Sibyl duyulur bir şekilde inledi. "Bu kadar önemli bir konuda başkasının sözüne mi inandın? *Brigid'e* bunun doğru olup olmadığını sormayı düşündün mü?"

Phoebe'nin sessizliği yeterli bir cevaptı.

"Biliyorsun, bu konuyu bunca yıl kendine saklamak kimseye fayda sağlamadı," dedi Sibyl. "Artık hepimiz buradayız, her şeyi açıkça konuşmanın zamanı geldi. Son otuz yıldır sakladığın başka bir şey var mı?"

Phoebe'nin dudakları içgüdüsel olarak "hayır" kelimesini şekillendirdi. Ama kelime ağzından çıkmadan önce, bunun bir yalan olduğunu biliyordu. "Aslında var," diye itiraf etti. "Bu."

Sonra kızına anahtarı gösterdi.

SAATLERCE ARADILAR AMA uygun bir anahtar deliği bulamadılar. Güneş ağaçların arkasına batmaya başladığında, Phoebe kuşlara sormaya karar verdi.

Kuzgunları, Ivy Teyze'nin meşe ağacının dallarında tünemiş, Kadim Olan'ın mesajlarını iletmek için beklerken buldular.

"Bu anahtar neyi açıyor?" Phoebe anahtarı herkesin görebileceği şekilde yüksekte tuttu.

Hiçbiri kıpırdamadı. "Bir şey biliyorlarsa da söylemiyorlar," dedi Sibyl.

"Yanımda kimi getirdiğimi görüyor musunuz?" Phoebe pes etmiyordu. "Bu benim kızım Sibyl. Diğer adıyla Üçüncü. Ben küçükken Bessie, kızım doğduğunda anahtarın işe yarayacağını söylemişti. İşte, o burada. Şimdi açıl susam!"

Görünüşe göre kuşlar emir almıyorlardı.

"Sence Brigid'i beklememizi mi istiyorlar?" diye sordu Sibyl.

"O Lex Luthor Jr. ile oynasırken biz neden bekleyelim?" diye tersledi Phoebe. "Merak etmeyin," diye kuşları sakinleştirdi. "Döner dönmez bu haberi seks düşkünü kız kardeşimle paylaşacağız."

En büyük olanı en alttaki daldan atladı ve yere süzülerek indi, orada tek bir sağır edici, kurbağa gibi sesle ona cevap verdi.

"Bunu İngilizceye çevirir misin?" diye sordu Sibyl.

"Malikanede bir kapı açıldığını söyledi," diye cevapladı Phoebe.

Sibyl, annesinin onunla dalga geçtiğinden emindi. "Sadece bunu mu söyledi?"

"Hayvanları anlamak çeviriden çok telepati gibidir," diye açıkladı Phoebe. "Tek sorun, hangi kapıyı açtığını söylememiş olması."

Bir ilham geldi. "Aman Tanrım." Sibyl küçük bir dans yaptı. "Sanırım biliyorum! Lilith bana gösterdi."

"Kapının *arkasında* ne olduğunu da gösterdi mi?" "Evet,"

dedi Sibyl. "O bir..."

"Biliyor musun? Dur. Söyleme," diye emretti Phoebe. "Kırk altı yıldır bu anı bekliyorum. Kendim görmek istiyorum."

Meşe ağacından malikaneye kısa bir yürüyüş mesafesiydi ve Sibyl'in Ivy ve Lilith'in girdiğini gördüğü yeri bulması uzun sürmedi. Sonra o tuttu nefesini beklentiyle Phoebe

asmaları ve çalıları temizledi. Tabii ki, yaprakların arkasında gizlenmiş sade bir ahşap kapı vardı.

Phoebe elini uzattı ve parmağıyla ahşabın damarlarını izledi. "İnanamıyorum," diye hayretle dedi.

"Gerçekten hiç malikanenin içine girmedin mi?"

"Brigid ve bana, Duncan görevi tamamlanana kadar malikanenin açılmayacağı söylenmişti."

"Kahretsin," dedi Sibyl başını sallayarak. "Bu aile sırlarını gerçekten çok seviyor."

ONLARI KARŞILAYAN KOKU yoğun ve küflüydü, ama tamamen hoş olmayan bir koku değildi. Toprağın ve çimlerin altında, güneşin ulaşamadığı yerlerde yetişen her şeyin kokusuydu.

Phoebe içeriye göz attı. "Eski mutfaka benziyor."

Sibyl'in vizyonunda görüldüğü gibiydi, ancak o zamandan beri hiç dokunulmamış değildi. Bir noktada, oda çok fazla hareketliliğe tanık olmuştu. Uzun ahşap masanın üzerinde, boş cam şişelerle dolu iki karton kutu duruyordu.

"Bunlar, Calum'un Lilith'in eski valizinde bulunduğu iki küçük şişeye benziyor," dedi Phoebe.

Sibyl demir kazanın kenarından içeriye baktı. "Ivy bunu ilk zehir partisini yapmak için kullanmış. Sonra tarifi Lilith'e vermiş."

Phoebe omzunun üzerinden baktı. "Nazi meselesinden emin misin? Annem her zaman Lilith'in dünyadaki en sıkıcı kadın olduğunu söylerdi."

"Lilith kızını korumak için gerçeği saklamış olabilir mi?" diye espri yaptı Sibyl. "Ailemizdekilerin böyle şeyler yaptığını duydum."

"Haklısın," diye kabul etmek zorunda kaldı Phoebe.

"Ivy, Wild Hill'de bulunduğu bir mantar türünü kullandı. Lilith ve Levi, tarifi büyük ölçekte üretebilmek için uyarladılar. Burada şişelemiş olmalılar."

"Duncanslar hakkında benden çok daha fazla şey biliyorsun."

"İronik, değil mi?" diye sordu Sibyl neşeyle. "Bana hiçbir şey anlatmadığını düşünürsek."

Phoebe inledi. "Yine mi başlıyorsun?"

Sibyl arkasını döndü. "Oh, özür dilerim. Bitirdiğimi mi sandın? Daha bitmedi bile. Teksas'ın ortasında büyüdüm. Yüzlerce kilometre içinde bu saçlara sahip tek çocuk bendim. Belki benim normal olmamı istedin, ama diğer herkes benim lanet bir ucube olduğumu düşünüyordu. En azından bana, dünyayı kurtarmak zorunda kalabilecek bir dizi ucube soyundan geldiğimi söyleyebilirdin."

"Özür diledim," dedi Phoebe. "Bilgin olsun, benim çocukluğum da parkta yürüyüş yapmak gibi değildi."

"Aman Tanrım! Konu sen değilsin, seni öfkeli narsist! Brigid'in on altı yıl boyunca seninle yaşayıp seni öldürmediğine inanamıyorum!"

Hakaret amacına ulaşmıştı. Sibyl annesinin yüzünün düştüğünü gördü. "Gerçekten benim bencil olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu Phoebe. "İnsanlar hep benim tatlı olduğumu söylerdi."

"Ne?" Sibyl gülmeye başladı, ta ki annesinin şaka yapmadığını fark edene kadar. "Kırk altı yaşında kimse *tatlı değildir*. Beni yanlış anlama. Tatlı anların da var, ama aynı zamanda sert bir kadınsın. Evet, bazen kafan kışında olabilir, ama kalbin neredeyse her zaman doğru yerde."

"Yani, benimle Brigid arasında seçim yapman gerekirse..."

Sibyl'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bana dalgamı geçiriyorsun?"

Phoebe kıkırdadı.

"Neredeyse beni kandıracaktın." Sibyl onunla birlikte güldü. "Ama bil diye söylüyorum, seni kimseyle değiştirmezdim."

"Bu beni affedeceğin anlamına mı geliyor?"

"Belki. Eninde sonunda," diye kabul etti Sibyl. "Seni tamamen affetmeden önce söylemem gereken birkaç şey daha var. Ama şu anda halletmemiz gereken başka işler var. Görmem gereken başka bir şey var."

Kiler kapısını açtı ve onları karşılayan aynı kokunun güçlü bir dalgası yayıldı. Penceresi ve elektriği olmayan oda zifiri karanlıktı. Sibyl telefonunu çıkardı ve el fenerini açtı. Sonra ışık kokunun kaynağını ortaya çıkarana kadar merdivenlerden aşağı indi. Kilerdeki toprak zemin

mantarlarla kaplıydı — ince yuvarlak şapkaları olan, yüksekliği 7,5 cm'yi geçmeyen siyah mantarlarla dolu bir tarla.

Phoebe son basamakta Sibyl'e katıldı. "Bunlar düşündüğüm şey mi?" Eğilip bir tanesini kopardı. "Küçük bir gotik şemsiyeye benziyor."

"Bunlar Lilith'in kullandığı mantarların aynısı," dedi Sibyl. "Kuzgunlar sana anahtarı bu yüzden verdi. Bessie ve atalarımız bizim bunu bulmamızı istiyorlardı."

"Ama neden?"

"Bana sorarsan oldukça açık görünüyor. Zehir yapmamız gerekiyor. Görünüşe göre çok fazla zehir."

"Hayır, ben yapmam." Phoebe mantarı düşürdü ve ellerini pantolonuna sildi. "Bu benim yeteneğim değil." Bu işe karışmayacaktı. Ölüm, hayat boyu düşmanı olmuştu.

Sibyl, annesini sinirli ve eğlenceli bir ifadeyle inceledi. Phoebe'yi hiç bu kadar ürkek görmemişti. "Bildiğim kadarıyla benim de değil," diye cevapladı. "Ama işte buradayız."

"Sen henüz tüm yeteneklerini bilmiyor olabilirsin, ama ben benimkileri biliyorum," dedi Phoebe. "Ben öldürmem. Benim işim iyileştirmektir."

Evin içinde bir yerde, bir kapı gıcırdayarak açıldı. Kafalarını merdivenlerin üstündeki ışığa çevirdiler.

"O neydi?" diye fısıldadı Phoebe.

"Bilmiyorum. Gidip bakalım." Sibyl merdivenlerden koşarak mutfığa çıktı ve koridorda durdu. Önünde, geldiklerinde kapalı olan bir kapı şimdi ardına kadar açıktı.

Phoebe kızının yanına gitti ama bir adım gerisinde kaldı. "Nereye açılıyor?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Sibyl. "Atalarım bana göstermedi."

Phoebe açık kapının etrafından dolaştı. Kapının arkasında başka bir merdiven vardı, bu merdiven aşağıya değil, yukarıya çıkıyordu. İlk basamağa çıktı ve ayaklarının çürümüş döşeme tahtalarına batıp batmayacağını ya da görünmez ellerin onu bodruma geri itip itmeyeceğini görmek için bekledi. Hiçbir şey olmadığında, ikinci basamağa çıktı. Sonra üçüncüye. Tamamen hazır olmadan, kendini ikinci bir kapının önünde buldu, bu kapı süslü pirinç bir topuzla süslenmişti. Yüz elli yıllık

pirinç armatürün yaşlandıkça yeşile dönmüş olması gerektiğini düşündü. Oysa kapı, yeni cilalanmış metalin parlak sarısıydı.

"Ne bekliyorsun?" Sibyl hemen arkasındaydı.

Phoebe ona baktı. "Sence yapmalı mıyız?" diye sordu. "Sence zamanı geldi mi?"

"Eğer açıksa, zamanı gelmiştir. Böyle olması gerekmez mi?"

Öyleydi. Yine de Phoebe'nin aklına, malikanenin içine ilk giren kişinin kendisi olacağı hiç gelmemişti. Elini titreyerek kapı kolunu çevirdi ve kapıyı açtı.

O ve Brigid çocukluklarını, malikanenin sarmaşıklarla kaplı pencerelerinin arkasında neler olabileceğini hayal ederek geçirmişlerdi. Brigid, odaların tamamını kaplayan dev örümcek ağları ve tuzaklarına düşen herkesi yiyen korkunç siyah örümcekler hayal ediyordu. Phoebe ise malikanede yaşayan güzel hayaletin, onu kendi sihirli kalesine dönüştürdüğünü düşünmekten hoşlanıyordu; *Pamuk Prenses'teki* gibi konuşan aynalar ve gül yatağında yatan büyülü bir prensle.

"İnanamıyorum," dedi Sibyl. "Bütün yer mükemmel bir şekilde korunmuş."

Hizmetçi koridorunda, bir tarafta diğerine uzanan otuz dokuz kişilik bir masanın bulunduğu büyük yemek odasının eşiğinde duruyorlardı. Kristal bardaklar yapıldıkları günkü kadar berraktı. Gümüş çatal bıçaklar lekesizdi ve tabakların üzerinde tek bir toz zerresi bile yoktu. Ağır kağıda el yazısı ile yazılmış kartlar, konukları masadaki yerlerine yönlendiriyordu.

"Nessa James kim?" diye merak etti Sibyl, ama annesi çoktan odadan çıkmıştı.

Ön salonda, kadife kaplı ikili koltuklar birbirine bakıyordu ve şöminenin üzerinde bir saat zamanı gösteriyordu. Ardından çalışma odası, bardo odası, kütüphane ve serası geliyordu. İkinci katta, görkemli ahşap yatakları ve şöminelerinde taze odunlar bulunan on güzel yatak odası saydılar.

"Burası dört kişilik bir ailenin evi miydi?" diye hayretle sordu Sibyl.

"Ve hizmetkar ordusu," dedi Phoebe.

İkinci katın son odasına vardıklarında, Phoebe eşikte durdu. Bessie, Phoebe ve kız kardeşinin geçmişte sayısız kez hayaleti gördükleri pencerenin önünde durdu.

"Merhaba!" Bessie onları görünce sevinçle bağırdı. "Girin! Girin! Evden memnun musunuz? Çok iyi durumda tuttum, değil mi? Umarım amaçlarınıza uygun olur."

"Amacımıza mı?" diye sordu Sibyl.

"Anlamıyorum," dedi Phoebe hayalete. "Bu ev, inşa edildiğinden beri senin malikanen. Bizim zaten bir evimiz var."

"Oh hayır," dedi Bessie. "Bu malikane benim için yapılmamıştı. Kütüphaneyi yeterince sevdim, ama ben basit zevkleri olan basit bir kızım. Güzel, sağlam bir ağaçla da mutlu olurdum."

"O zaman ne için?" diye sordu Phoebe.

"Tabii ki diğerleri için," dedi Bessie.

Birçoklarından biri

Brigid, Liam Geddes'in evinden dönerken yolunu uzatıp Danskammer Beach Road boyunca bisiklet sürdü. Doksanlarda tüm milyarderler Culling Pointe'e taşınmaya başlamadan önce, yol sadece toprak, kum ve deniz kabuklarından ibaretti. O ve Phoebe, Ivy Teyze'nin kurallarına uydukları sürece bu yolda bisiklet sürmelerine izin veriliyordu: Danskammer Plajı'nda yüzmek ve Pointe'den uzak durmak. Güçlü iyi enerjinin olduğu yerler olduğu gibi, karanlık güçlerin hakim olduğu yerler de vardı.

Brigid, kısa süre önce Culling Pointe'deki binaları yok eden cehennemini biliyordu. Bu günlerde yangınlar o kadar yaygındı ki çoğu haberlere bile çıkmıyordu ve Brigid, skandal olmasaydı bu yangından haberdar olacağını sanmıyordu. Zengin bir sanat tüccarı en az üç genç kadını öldürmüştü. Pointe'deki diğer zengin erkeklerin de bu olaya karıştığına dair söylentiler vardı, ancak dava korkusu olan medya bu haberlerden uzak durdu. Sanat tüccarı, Pointe'nin tamamı gizemli bir yangında yok edilmeden birkaç gün önce bir helikopter kazasında öldü. Yangında, topluluğu kuran milyarder ve uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşı da hayatını kaybetti.

Brigid, Pointe'deki ilk evi hatırlıyordu. Tamamlanmış topluluğun resimlerini görmüştü, ama hiç ziyaret etmemişti. Bisikletle yaklaşırken, ne beklediğini tam olarak bilmiyordu. Belki de iki düzine malikanenin iskelet kalıntıları ile yanmış bir çorak arazi. Ama manzara görünmeye başladığında, küçükken gördüğü gibi granit kayalar ve uzun

yerli otlar. İki geyik bitkileri kemiriyordu. Brigid'in görebildiği kadarıyla tek fark, uyarı bandı renginde parlak sarı çiçeklerle kaplı çalılar idi. Doğa bu araziye geri kazanmıştı. İnsanlardan hiçbir iz kalmamıştı. Brigid bunun bir uyarı olarak düşünölmüş olduğunu düşünmeden edemedi.

Bisikletini yolun kenarına çekti. Ağaçlıkların içinden geçip sahile inen, iyi bilinen bir patika vardı. Bisikletini yol kenarındaki çimlerin arasına yatırdı ve ağaçların arasından dalgaların çarptığı yere doğru yürüdü.

Sahile vardığında ilk gördüğü şey, çalılıkların ve gelgit çizgisinin ortasında bir sunaktı. Kayalar ve dalgaların sürüklediği odunlardan yapılmış, elle inşa edilmiş ve iyi bakılmış görünüyordu. Büyük bir şist parçası üzerinde bronz bir plaket vardı. *Amanda Walsh, Faith Reid ve Mei Jones'un anısına.*

Brigid başını kaldırıp etrafına baktı. O ana kadar bağlantıyı kurmamıştı. Katilin üç kurbanı da yakınlarda bulunmuştu. Yaşlı Adam onu ölüm ve adaletin kutsal yerine getirmişti. Sunaktan biraz uzakta kuma oturdu ve çantasından Calum Geddes'in günlüğünü çıkardı. Günlüğün gerçekliğini doğrulatmasına gerek yoktu. Deri ciltli kitabı çok iyi hatırlıyordu. Calum onlarla yaşarken, sakın anlarda onu çıkarıp yazardı.

Anı kitabı için, diye şaka yapardı. O zamanlar bu düşünce komikti.

Günlüğü, annesinin bir çizimiyle açtı. Flora'nın, kucağında açık bir kitapla sandalyeye oturmuş halini gösteren küçük bir karakalem portre. Annesinin görüntüsünün ölümsüzleştirildiğinin farkında olmadığı belliydi. Alnı kırışmış, alt dudağı dişlerinin arasındaydı. Yine de neredeyse imkansız derecede güzel görünüyordu. Sanatçının ona derin bir bağlılık duyduğuna şüphe yoktu.

Başkaları da vardı. Kağıda yakalanmış küçük, sıradan anlar. Sonra son giriş geldi, ardından boş sayfalar.

Mutluluğu yakalamak için bir şansım vardı ama ben bunun yerine hırsı seçtim. Keşke ikinci şişeyi alsaydım. Sanırım malikanenin başka yerlerinde de saklı olanlar var.

BRIGID BAŞINI KALDIRIP sahilde ona doğru yürüyen bir kadın gördü. Kadın yaklaşıırken, Brigid ziyaretçisinin tamamen insan olup olmadığını sorgulamaya başladı. Vahşi dalgalı saçları altın, gümüş ve platin renginde parlıyordu. Dev Celine güneş gözlüklerinin arkasındaki yüzü bronz rengindeydi. Vücuduna ustaca bağlanmış büyük bir kumaş parçası giyiyordu.

"Oh, iyi. Sen bir felaketçisin değilsin," dedi kadın, dalgaların sesini bastırarak kadar yaklaştığında.

"Felaket hayranı mı?"

"Bilirsin, seri katiller ve suç mahallerinden tahrik olan o iğrenç sapıklardan biri. Bazen onları burada fotoğraf çekerken veya cinayetleri canlandırırken buluyorum."

"Hayır, kesinlikle onlardan biri değilim." Brigid günlüğü kapattı ve çantasına geri koydu. "Gerçi işimde çok fazla sahte kan kullanıyorum."

"Biliyorum." Kadın Brigid'in yanına oturdu. "Muhtemelen beni tanımadın. Milyonlarca yıl önce, ben reklamcılık yaparken, sen de bir tampon şirketinin sözcüsü olmak için seçmelere katıldığında birlikte çalışmıştık." Elini uzattı. "Harriett Osborne."

"Brigid Laguerre. Şimdi hatırladım. Bana işi vermemiştin. Bunun için çok iyi olduğumu ve büyük işler başaracağımı söylemiştin."

"Ve görünüşe göre haklıymışım." Harriett sahile bakındı. "Buraya sık gelir misin?" Nedense, bu küçük bir sohbet gibi gelmedi.

"Hayır," dedi Brigid. "Ailemin yakınlarda bir evi var, ama ben Los Angeles'ın hemen dışında yaşıyordum. Adaya yeni taşındım."

"Wild Hill'e, değil mi? Ivy Duncan'ın yeğeni olduğunu duydum."

"Onu tanıyor muydun?"

Kadının gülümsemesi alışılmadık derecede genişti, hatta *açgözlü* denilebilirdi. "Sadece ününden. Ben adaya taşınmadan önce öldü. Ne büyüleyici bir kadındı." Ayrıntılara girmede, ama Ivy'nin ölümünden sonraki haftalarda, eski evinin bodrumunda cesetler bulunduğunda, Ivy'nin ününün nasıl değiştiğine dair ipucu verdi.

"Peki ya sen?" Brigid konuyu değiştirmek için can atıyordu.

Harriett başını eğdi. "Benim neyim?"

"Danskammer Plajı'na sık gelir misin?"

"Oh evet," dedi Harriett, sanki Brigid'in bunu sormasını bekliyormuş gibi. "Yaptığım işten oldukça gurur duyuyorum. Haftada bir kez uğrarım." Culling Pointe'yi işaret etti.

Brigid bu sözleri nasıl yorumlayacağını tam olarak bilemedi. "Tüm malikaneleri yakanın sen olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, tabii ki değil," dedi Harriett. "Üç kişiydik. Fark etmediysen, her zaman üç kişiyiz. Ama evet, evleri yaktık. O evler, genç kadınları avlayan yırtıcıları barındırmak için kullanılıyordu. Arkadaşlarım ve ben bu çeteye son verdik, ama bir kadının işi asla bitmez, değil mi? O zamandan beri kaçanları avlamaya devam ediyoruz."

"O zaman sen bir cadıydın?" diye sordu Brigid.

"Kendine ne diyorsan, bana da öyle diyebilirsin. Sen ve ben aynı türdeniz. Bu benim yeteneklerimden biri, diğerlerini her zaman tanıyabiliyorum."

"Kaç kişiyiz?"

Harriett, kesin bir cevap çok da önemli değilmiş gibi omuz silkti. "Sana tek söyleyebileceğim, eskisi kadar nadir olmadığımız," dedi. "Sayılarımız artıyor. Büyük bir şey yaklaşıyor ve hepimiz görevimizi yerine getirmek için çağrılacağız. Ama sen... senden diğerlerinden daha fazlası istenecek."

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu Brigid. "Eski Olan'ın planını biliyor musun?"

"Ona Eski Olan mı diyorsun?" Harriett düşündü ve başını salladı. "Evet, bu uygun. Ve hayır, bizi neyin beklediğini bilmiyorum. Ama rüzgârın yönünün değiştiğini hissediyorum. Bu yerin gücü, dünyanın her yerinden cadıları buraya çekiyor. Birkaçıyla tanıştım bile, ama senin kadar güçlü biriyle hiç karşılaşmadım."

"Gücümü nereden biliyorsun?"

"Hissediyorum." Gözlerini kapattı ve avucunu Brigid'in göğsünden on beş santim uzağa tuttu. "Senden yayılan soğuğu hissedebiliyorum. Sen de benim gibi bir cezalandırıcısın. Ama kendini tutsan da benden çok daha güçlüsün. İlk kez öldürdüğünde kaç yaşındaydın?"

Brigid durakladı. "On üç," diye itiraf etti. "Kız kardeşime zarar vermek isteyen bir adamı öldürdüm."

"Ben annemi öldürdüğü için babamı cezalandırdığımda on dört yaşındaydım. Bu deneyim beni o kadar şok etti ki, kırklı yaşların sonlarına kadar gücümü yeniden bulamadım. Peki ya sen?"

Brigid, ailesinin dışında kimseye yeteneğinden bahsetmemişti. "Annem ben on yedi yaşındayken intihar etti. Yaşlı Olan'ın bunun olmasına izin vermesine çok kızmıştım, bu yüzden otuz yıl boyunca onun emirlerini yerine getirmeyi reddettim."

"Fikrini ne değiştirdi?" diye sordu Harriett.

"Fikrimi değiştirdiğimi kim söyledi? Yaşlı Kadın beni Wild Hill'e geri getirmek için Kaliforniya'daki evimi yıkmak zorunda kaldı. Benden ne istediğini bilmiyorum, ama içimden bir ses bunun benim için iyi sonuçlanmayacağını söylüyor. Anlaşılan annemin ölümü de onun planının bir parçasıymış."

"Annenin bu konuda söz hakkı yok muydu?"

"Söz hakkı vardı," diye itiraf etti Brigid isteksizce. "Kız kardeşim ve benim bu yolu bulmamız için intihar ettiğini söyledi. İkimiz için öldü."

Harriett yüzünü buruşturdu. "Kutsama ve fedakarlık birbirine bağlıdır, biliyorsun. Annen için yas tut, ama annenin bildiği gibi, olan her şeyin seni bu ana getirdiğini bil."

"Ya benim yolum da onunki gibi sona ererse?" Liam ile olan ilişkisiyle ilgili her şey, bunun olabileceğini düşündürüyordu.

"O zaman sana da bir seçim hakkı verilecek. Sana başka bir tavsiye verebilir miyim?"

"Tabii ki," dedi Brigid.

"Korkma. Seni o kadar çok sevdi ki, senin için hayatını feda eden annene güven. Ve ne yapılması gerektiğini bildiğine kendine güven. Büyük bir gücün var ve bu anı karşılayacak kadar bilgesin."

"Teşekkür ederim," dedi Brigid.

"Rica ederim." Harriett ayağa kalktı. "Ama lütfen, kız kardeşinle artık kavga etme. İkiniz birbirinize ihtiyacınız var. Geri kalanımız size güveniyoruz."

Kadının Silahı

Bu malikane yüz yıldan fazla bir süredir benim evimdi. Hayatım boyunca böyle bir şey görmemiştim. Büyüdüğüm ev, bu salonun içine rahatlıkla sığabilirdi. Gençliğimin geçtiği topraklarda, sadece en zengin aileler böyle bir lüksü yaşayabilirdi. Çoğu, atalarının savaşta kahramanlıkları karşılığında toprak ve kalelerle ödüllendirilmişti. O zamanlar kılıçla öldürmek asil bir şeydi. Gerçek erkekler düşmanlarını kanlı parçalara ayırırdı. Sadece korkaklar, cadılar ve kadınlar zehire başvururdu. Malikanenin odalarında dolaşırken, güzel yatakları benim için hiçbir işe yaramıyordu. Ölülerin uykuya pek ihtiyacı yoktur. Asla acıkmadığım için mutfığa ihtiyacım yoktu. Soğuğu hissetmediğim için şömineler yanık kalıyordu. Duncan ailesi aktif olduğu saatlerde, ben izliyorum ve dinliyordum. Onlardan öğrenecek çok şey vardı. Yeni kelimeler, yeni fikirler, Wild Hill'in duvarlarının ötesindeki yeni gelişmeler. Benim zamanımda, değişim yavaş gerçekleşirdi. Onların dünyası hiç durmuyor gibiydi. Onların çok yakın oldukları için göremedikleri kalıpları ben görebiliyordum. Giderek artan sıklıkta meydana gelen felaketler. Tüm dünyayı kapsayan savaşlar. Eski Olan'ın toprakları.

Ve tüm bunların sorumlusu olan zengin adamların bu adada, ya da biraz batısındaki diğer adada yoğunlaştığını gördüm. Ivy mantarları buldu, ama Lilith gördüklerimi ilk fark eden oldu. Gazeteden adamları tek tek seçmeye başladı. O zamana kadar ona nasıl yardım edebileceğimi öğrenmiştim.

Gecenin karanlık, sessiz saatlerinde, buradaki kütüphane benim sığınağımdı. İlk girdiğimde, sadece birkaç kelime okuyabiliyordum. Sonraki yıllarda kendi kendime öğrendim ve birçok kitabı açtım. Bir şey hemen bana garip geldi. Tarih kitaplarına bakarsanız, kadınların en nadir türler olduğuna inanabilirsiniz. Benim yaşadığım dönemi anlatan kitaplar bile, sanki biz neredeyse hiç var olmamışız gibi davranıyordu. Bir kadının tarihe geçmesinin tek yolu, taçla doğmak ya da bir tür ihanet nedeniyle kafasını kaybetmek gibi görünüyordu. Ya kral doğururdunuz ya da onları öldürmeye çalışırdınız.

Beni okumaya devam ettiren cadılar ve zehirleyicilerdi. Dürüst olmak gerekirse, onların arkadaşlığından oldukça hoşlanıyordum. Kesinlikle heyecan verici hikayeler yaratıyorlardı. Ama herhangi bir kadın onların ardındaki gerçek hikayeleri tahmin edebilirdi. Cadılık suçundan kafası kesilen Anne Boleyn, kendini alt eden zeki bir genç kadındı. Zehirli femme fatale Lucrezia Borgia, muhtemelen hiç kimseyi öldürmemiş, uygun bir günah keçisiydi.

Sonra, Atlantik'i geçmeden kısa bir süre önce Sicilya'da doğmuş bir kadın olan Giulia Tofana ile karşılaştım. Tarih kitaplarının da söylediği gibi, onun mesleği zehirlemektir. Sicilya'nın en ünlü katili olan Giulia, eşleri onların ölmesini isteyen erkekleri seve seve öldürüyordu. Tercih ettiği silah, Aqua Tofana olarak bilinen berrak bir sıvıydı. Sadece birkaç damla fazlasıyla yeterliydi. Diğer hastalıkların semptomlarını taklit ederek yavaşça öldürüyordu. En yetenekli doktorlar bile kurbanların vücutlarında bu maddeyi tespit edemiyordu. Tahmin edebileceğiniz gibi, bu bana mantarları hatırlattı.

Elbette, hiçbir tarih kitabı Sicilya'da neden bu kadar çok kadının zehir istediğini sorgulamadı ya da erkeklerin başlarına gelen kaderi hak edip etmediklerini sorgulamadı. Yazarların aklına Giulia'nın kötü bir kadın değil, bir kahraman olabileceği hiç gelmedi. Ve hiçbiri onun neden kılıç yerine zehri seçtiğini merak etmedi.

Kadınlar zehri seçerler çünkü kılıçlar ağırdır ve bize onları kullanmayı öğretmezler. Zehri seçeriz çünkü bize ihtiyaç duyan çocuklarımız var ve uzuvlarımızı ve hayatlarımızı tehlikeye atamayız. Zehri seçeriz çünkü diğer tüm telafi yolları bize kapatılmıştır. Eski Tanrıça bize bu hediye bu nedenlerden ve daha fazlasından dolayı verdi.

*Bu hediye verdi. Zehire daha sık başvurmamış olmamız, kadınların
özünde iyilik dolu olduklarının bir kanıtıdır, çünkü zehir her yerde.
Ya da belki de sadece zamanımızı bekliyoruz.*

Kulüp

Brigid, Geddes'lerin evinden eve döndüğünde, Phoebe'yi ön verandada, kucağında bir hasır sepetle, içindekileri mutfak havlusuyla örtmüş olarak onu beklerken buldu.

"Nasıl geçti?" diye sordu Phoebe.

"Aydınlatıcıydı," dedi Brigid.

"Gerçekten mi? O kadar mı iyiydi?"

"Seksten bahsetmiyordum, ama madem sordun, evet. Seks harikaydı."

Phoebe yanındaki sandalyeyi işaret etti ve Brigid onun yanına oturdu. "Peki ne demek istedin?"

"Liam bana babasının günlüğünü verdi." Brigid, kız kardeşine deri ciltli defteri gösterdi. "Bu arada, Liam, ipleri elinde tutan tüm kötü heriflerle arkadaş. Aslında, onlar için bir parti veriyor ve üçümüz de davetliyiz."

"Sanırım bu bir gizemi çözdü," dedi Phoebe. "Artık bunlarla ne yapacağımızı biliyoruz." Sepeti Brigid'e uzattı ve üstündeki havluyu çekti. İçinde düzinelerce küçük siyah mantar vardı.

"Bunlar ne?" Brigid bir tanesini aldı ve parmakları arasında çevirdi.

"Lilith'in zehrinin gizli malzemesi."

Brigid mantarı sepete geri bıraktı ve bir esrar sigarası yaktı. "Nereden topladın bunları?"

"Malikanenin kök mahzeninde yetiştiriyorlar."

Bu bilginin etkisi birkaç saniye sonra ortaya çıktı. Aniden Brigid ayağa kalktı. "Vay canına! Mahzene mi girdiniz?"

"Evet," dedi Phoebe.

Brigid heyecandan titriyordu. "Gösterin bana! Gösterin!"

"Bir dakika," dedi Phoebe. "Önce biraz konuşabilir miyiz?"

"Neden? Ne hakkında?"

"Plan hakkında. Ve bizim rolümüz hakkında. Sanırım Liam'ın arkadaşlarını zehirlememiz gerekiyor."

Heyecanı tamamen sönen Brigid, esrarını bir nefes çekti ve Phoebe'ye uzattı. "Sanırım şaşırmadım. Tüm parçalar bir araya geliyor. Calum zehri kullanarak şirketini geri aldı. Bir zamanlar bir iş adamıydı, dünyadaki tüm pisliklerle arkadaş oldu. Sonra, öldükten birkaç gün sonra, oğlu ortaya çıktı, bizi bir partiye davet etti ve siz mantarları buldunuz. Bir şey hariç, mantıklı geliyor."

"Ne?"

"Annem bizi buraya getirmek için ölmek zorunda değildi. Calum'un yanında kalıp arkadaşlarını tek tek ortadan kaldırabilirdi. Tıpkı Lilith'in Nazilere yaptığı gibi. Şu ana kadar planında bizim özel becerilerimizi gerektiren hiçbir şey yok."

"Bunu düşünmemiştim." Phoebe, kız kardeşinin haklı olduğunu biliyordu. "Hâlâ bulmacanın önemli bir parçasını bulamadık."

Phoebe düşünceli bir şekilde başını salladı. "Sanırım öyle. Çok üzgünüm Brigid, ama sanırım biz bunu çözene kadar Liam Geddes'i becermeye devam etmen gerekecek."

"Kahretsin." Brigid iç geçirdi. "Eh, sanırım takım için fedakarlık yapmam gerekecek."

Kahkahaları sonunda kesildiğinde, sessizce oturup esrarı birbirlerine uzatıp durdular.

"Sana söylemem gereken başka bir şey var," diye itiraf etti Phoebe. "Sibyl ve ben sadece kök mahzenini görmedik. Bessie bize malikanenin geri kalanını da gösterdi."

Beklediği gibi, Brigid incinmişti. "Ne? Beni beklemediniz mi?"

"Ne zaman döneceğini bilmiyorduk," dedi Phoebe. "Ama haklısın. Beklemeliydik, özür dilerim. Bundan sonra üçümüz bir takım olarak hareket etmeliyiz. Artık sır yok. Artık kavga yok. Birbirimize tamamen güvenebilmeliyiz."

Brigid başını salladı. "Katılıyorum," dedi ve konuyu

kapattı. Phoebe derin bir nefes aldı. "Eh, bu kolay oldu."

"Yapabilseydim, seninle çok uzun zaman önce barıştım."

"Yapabilseydim ne demek?"

"Sen çok kızgındın..."

Phoebe sandalyesinden kalkarak arkasına döndü. "Kızgın mıydım? Sen benimle hiçbir şey yapmak istemedin!"

"Bu doğru değil," diye ısrar etti Brigid. "Sen ve Sibyl hakkında bilgi almak için özel dedektifler tuttum. Bana ne istersen sor. Sibyl'in doğduğunda ne kadar ağır olduğunu söyleyebilirim. Sekiz pound üç ons. Kocanın annesinin kızlık soyadını biliyorum."

"Ed benim kocam değil."

"Sayılır," dedi Brigid. "İyi adam. Yakışıklı da."

"Beni takip ediyordun, ama bana velayetimi almanı istediğimde, siktir git dedin."

Brigid yüzünü buruşturdu ve elini esrarın kalan kısmı için uzattı. "Bence çok fazla içmişsin. Halüsinasyon görüyorsun. Ben öyle bir şey demedim."

"Üvey annen bana bana yardım etmekle ilgilenmediğini söyledi!"

Brigid burnunu çekti. "Sienna Laguerre ile mi konuştun? Ne zaman?"

"Sen on sekiz yaşına bastıktan hemen sonra. Sana bir mektup gönderdim ama cevap vermedin, ben de avukattan babanın telefon numarasını aldım ve aradığımda üvey annen cevap verdi."

"*Üvey annem* mi? İlk film rolümü alıp onun evinden taşınana kadar her gün bana işkence eden canavarı mı? O olaydan beri konuşmadığım üvey annemi mi? Yazdığım ilk filmdeki hayat emici iblisin ilham kaynağı olan üvey annemi mi?"

Phoebe derin bir nefes aldı ve nefesini tuttu. "Siktir," diye iç geçirdi ve nefesini bıraktı. Sibyl haklıydı. Brigid'in üvey annesini dinlemekle aptallık etmişti.

"Bana ihtiyacın olduğunu bilseydim, hemen yanına gelirdim."

Phoebe sessizce başını salladı. Konuşmaya cesaret edemiyordu. Kız kardeşi bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünüyordu. Ama değildi. Gerçekten değildi. Son otuz yıl boyunca, Sienna Laguerre'in doğruyu söylediğini hiç sorgulamamıştı. Kız kardeşinin en kötüsüne inanmakta çok aceleci davranmıştı. Artık Phoebe bunun nedenini biliyordu. Öyle olmasını *istemişti*.

Phoebe, tüm hayatı boyunca dünyadaki yerini Brigid'e göre tanımlamıştı. O tatlı olanıydı. Kolay olanı. İyileştirici olanı. İyi olan olmak için Brigid'in kötü kız kardeş olması gerekiyordu. Ama rollerini karıştırmıştı. Her konuda yanılmıştı.

Brigid, kız kardeşinin çökmeye başladığını gördü. "Hey, Phoebe, kendini kaybetme," dedi. "Hepsi geçmişte kaldı artık. Keşke fırsatım varken o kaltağı öldürseydim. Ateş karıncaları mükemmel bir çözüm olurdu. Açık tabut olmazdı."

Kız kardeşinin nezaketi, Phoebe'nin son savunmasını da yıktı ve gözyaşları sonunda akmaya başladı. "Özür dilerim," diye hıçkırdı. "Annemin ölümünden seni sorumlu tuttuğum için özür dilerim ve üvey annene inandığım için özür dilerim. Ben berbat biriyim."

"Evet," dedi Brigid, Phoebe'yi kollarına çekerek. "Sen gerçek bir pisliksin. Ama aynı zamanda benim kız kardeşim ve seni her zaman seveceğim."

"Benden nefret etmiyor musun?" diye hıçkırdı Phoebe.

"Birazcık." Brigid güldü ve onu bıraktı. "Hayır, senden nefret etmiyorum. Ve yeteneğim hakkında mızızızlanan bir kaltak olduğum için özür dilerim." Bu, paylaşmak istediği bir anıyı hatırlattı. "Kahretsin! Sana söylemeyi unuttum. Bugün, dünyadaki tek katil cadı olmadığımı öğrendim."

Phoebe gözyaşlarını gömleğinin koluyla sildi. "Öyle mi? Nasıl öğrendin?"

"Öğleden sonra sahilde bir tane daha gördüm. Adı Harriett Osborne. O ve arkadaşları Culling Pointe'i yakmışlar. Görünüşe göre, bu günlerde mahallede epeyce cadı var. Ada'nın onları çektiğine inanıyor."

"Bunlar Bessie'nin bahsettiği 'diğerleri' olmalı."

"Anlamıyorum," dedi Brigid.

Phoebe koltuğundan kalktı. "Wild Hill'e çekiliyorlar." Brigid şaşkın bir şekilde oturdu. "Vay canına, cadılar *buraya* mı geliyor?"

"Eminim malikanenin açılmasının sebebi budur. Hadi." Elini uzattı. "Ziyaretçilere hazır olduğundan emin olmalıyız."

"Hey, bekle," Brigid kız kardeşinin elini tuttu. "Gitmeden önce söylemek istediğim bir şey var. Seni gerçekten özledim."

"Ben de seni özledim," dedi Phoebe.

GEDDES evindeki parti, Duncanların yoluna bir sonraki engeli çıkardı. Brigid, Wild Hill için bir valiz hazırlamıştı, ama milyarderlerle omuz omuza olmak için uygun hiçbir şey getirmedi. Phoebe'nin tüm kıyafetleri bir kasırga tarafından süpürülmüştü ve Sibyl'inkiler Brooklyn'de kalmıştı. Neyse ki, kulübenin dolapları ataların (ve Sadie'nin erkek ve kadın sevgililerinin) bıraktığı kıyafetlerle doluydu. Üçü, tavan arasında yirminci yüzyılın tüm moda trendlerini temsil eden bir dizi gece elbisesi keşfettiler. Brigid, Sadie'nin giydiği straplez siyah bir kokteyl elbisesi seçti. Phoebe, Flora'nın yetmişli yıllarda satın aldığı akıcı beyaz bir Halston elbise buldu. Sibyl ise büyük büyükannesi Rose'a ait altın boncuklu bir flapper elbise seçti.

Liam, onları partiye götürmek için bir araba gönderdi. Fuayedeyde toplandıklarında, birbirlerini ilk kez resmi kıyafetleriyle gördüler. Brigid'in gözleri dumanlı, dudakları kırmızıydı. Kızıl saçları, morumsu teninin altında mavi damarların görüldüğü çıplak omuzlarına dökülüyordu. Phoebe'nin cildi makyaj yardımı olmadan parlıyordu ve saçlarını altın bir kurdele ile örülmüş örgülerle taç gibi takmıştı. Sibyl, Duncan ailesinin tüm özelliklerini bir araya getiren kişiydi. Hem açık hem koyu, hem göz alıcı hem de doğal biriydi. Kırmızı bukleleri, güzel yüzünün etrafında bir çiçek gibi açılmıştı. Üçü, tam bir üçlü gibi görünüyordu.

ÜÇÜ, Geddes'in evinin içinden ışıklar sızdığını gördü. Cam duvarları karanlıkta kaybolmuştu ve yüzlerce insan deniz kenarındaki bir platformda dolaşıyordu.

"Manhattan'dan herkesin burada olacağını bilmiyordum," diye mırıldandı Phoebe. Bir anda bu kadar çok insanla çevrili olmaya alışık değildi.

"İşte orada." Brigid, odanın diğer ucunda Liam'ı gördü ve Liam da onu gördü. Birkaç saniye önce dalmış olduğu sohbetten izin isteyerek ayrıldı ve yeni gelen misafirlerini selamlamak için yanlarına gitti. Üzerinde temiz siyah bir pantolon ve kravatsız beyaz bir gömlek vardı. Nedense, partide en şık giyinen erkek oydu.

"Bayanlar," dedi. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Phoebe, Sibyl, sizi tekrar görmek çok güzel." İkisine de yanaklarından öptü. "Harika görünüyorsunuz. Ve sen..." Brigid'i gördüğünde sözleri kesildi.

Brigid odaklanmakta zorlanıyordu. "Sen de," diyebilirdi sadece.

"Bizi birkaç dakika yalnız bırakır mısınız?" dedi Liam, Brigid'in elini tutarak. "Brigid ile özel olarak konuşmam gerekiyor."

"Konuşmak mı?" diye tekrarladı Sibyl.

"Sadece kısa bir konuşma," diye Brigid onu sakinleştirdi ve aceleyle uzaklaştılar. "Ne oluyor!" diye bağırdı Phoebe. "Ne kabalık!"

"Hadi ama," dedi Sibyl. "Eminim daha önce de partilere gitmişsinizdir. Brigid'in elini tutmasına gerek yok."

"Herkes onu görmek için burada!" O anda birkaç kişinin başını onların yönüne çevirdiğini fark etti. "Bu solgun beyaz adamlar neye bakıyor?" diye mırıldandı Phoebe.

"Bizi," dedi Sibyl. "Fark etmediysen, çok iyi görünüyoruz."

Mükemmel kesimli bir takım elbise giymiş yaşlı bir beyefendi odanın diğer ucundan doğruca onlara doğru geliyordu.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandı Phoebe. "Muhtemelen siyahları içeri kimin aldığını merak ediyordur."

"Lütfen sakın olabilir misin?" dedi Sibyl. "Burası Liam'ın evi. Bizi kovabilecek tek kişi o ve bunu yapmayacak çünkü senin kız kardeşinle meşgul."

"Affedersiniz," dedi adam yaklaşırken. "Siz Sibyl Duncan-Fox musunuz?"

Aniden, Sibyl o kadar da kendinden emin görünmüyordu. "Bu, Sibyl Duncan-Fox hakkında ne düşündüğünüze bağlı," diye cevapladı.

Adam güldü. "Onun restoranına geri dönemedim için çok sinirliyim. Geçen ay orada yediğim yemek hayatımın en unutulmaz yemeklerinden biriydi."

"Öyleyse, evet. Ben Sibyl Duncan-Fox'um," diye onayladı. "Bu da annem, Phoebe Duncan."

"Bill Rogers." Adam ellerini sıktı. "İkinizle tanışmak bir zevk. Bu yaz adada çok zaman geçirecek misiniz?"

Sibyl annesine baktı. "Annem izin verdiği sürece burada kalacağım. Aile malikanemiz çok uzak değil."

"Sakin bana Wild Hill'in sahibi Duncanlar olduğunuzu söylemeyin!" "Öyleyiz," diye onayladı Sibyl.

Adam gizemli bir şekilde etrafına bakındı. "Yerinizde olsam bunu saklardım," dedi. "Aksi takdirde, sizden davet almaya çalışan insanlarla başınız dertte olur. Kimse eski malikaneyi yakından görmedi. Söylentilere göre, hayaletliymiş."

"Öyle," diye onayladı Phoebe.

"Ne harika!" dedi adam, sevinçle ellerini çırparak. "Dinleyin, tatil için burada olduğunuzu biliyorum, bu yüzden çekip gitmemi söyleyebilirsiniz. Ama Sibyl, muhteşem mutfağınızı adaya tanıtmakla ilgileniyorsanız, istediğiniz fiyatı söyleyebileceğinizden eminim. Bir sonraki toplantımda sizi tanıtmaktan büyük mutluluk duyarım. Mükemmel bir catering şirketi bulmak için boşuna uğraşıyorum."

"Korkarım ki ben..." Sibyl söylemeye başladı ama annesi sözünü kesti.

"Bunu düşünecek," dedi Phoebe. "Sizinle iletişime geçebileceğimiz bir yol var mı?"

"Elbette! Asistanım Liam aracılığıyla size kişisel iletişim bilgilerimi gönderecek. İkinizle tanışmak büyük bir zevkti. Umarım yakında tekrar görüşürüz."

O gittikten sonra Sibyl annesine döndü. "Ne oluyor lan? Biz dünyayı kurtarmamız gerekirken sen beni tuhaf işlere mi sokuyorsun?"

"Onun adını tanımadın mı?"

"Hayır," diye itiraf etti Sibyl. "Tanıması mı gerekiyordu? Neydi adı? Bob Jones? Jim Smith? Chip Whitebread?"

"Bill Rogers, Lattimore Group'u yönetiyor. Fosil yakıt kullanımını teşvik ediyorlar, tüm olanlardan sonra bile..."

Sibyl onu durdurdu. "Ne yaptıklarını biliyorum." Gözleri odanın diğer tarafındaki adamı buldu. "Bana o nazik yaşlı adamın kötü olduğunu mu söylüyorsun?"

"O nazik yaşlı adam, milyarlarca dolarını on yıllardır iklim değişikliğini inkar eden propagandayı finanse etmek için kullanıyor. Artık onun evine girebileceğimiz bir yolumuz var." Kızının çenesini tutup Sibyl'in başını kendine doğru çevirdi. "Ve bizi içeri sokan senin hediye." "

İkiyüzlü

Bir itirafta bulunmam gerek."

"Dur tahmin edeyim," dedi Brigid, çıplak vücudunu yatakta uzatarak. "Gençlerin taze, besin açısından zengin kanını emip içerek kendinizi genç ve yakışıklı tutuyorsunuz. Az önce olanların tek açıklaması bu."

"Aslında buna çok yakın bir şey yapan bir şirket olduğunu biliyor musun? Adı Ambrosia."

Brigid yanına döndü. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ama kanı içmiyorsun. Damardan veriliyor. Oldukça güçlü bazı kişilerin müşterisi olduğunu duydum." Çenesini, kusurlarını arıyormuş gibi okşadı. "Ben de damardan kan almayı düşünüyorum." Brigid'in dehşete kapılmış ifadesine baktı. "Şaka yapıyorum. İhtiyacım olmadığını biliyorum."

Brigid tekrar yanına döndü. "Çok komiksin."

"Doğru," diye cevapladı. "Herkes öyle diyor."

Brigid gülmemeye çalıştı. "Peki itirafın ne?" "Kazadan önce Wild Hill'e gitmiştim."

Bu sefer Brigid tamamen doğruldu. Onun şaka yapmadığını anında anlayabilirdi. "Nasıl? Ne zaman?"

"Annenin ölümünden birkaç yıl sonra oraya girdim. Duvardan tırmandım."

Brigid çarşafı üzerine çekti. Aniden kendini çıplak hissetti. "Neden böyle bir şey yaptın?"

"Babam o yere takıntılıydı. Flora'yı sevdiğini biliyordum, ama sana verdiğim günlüğü okuyana kadar ne kadar sevdiğini anlamamıştım. Sonra seni bir film afişinde gördüm ve onun ne hissettiğini anladım. İlk görüşte aşktı."

"O aşk değildi," dedi Brigid biraz sertçe.

"Belki," diye kabul etti. "O zamanlar yirmi iki yaşındaydım. Daha önce birkaç kez kalbimle aletimi karıştırmıştım. Ama yemin ederim, o zamandan beri yapmadım."

Yüzünün kızardığını hissetti. "Birkaç gün önce bir adam beni sevdiğini düşünerek evime zorla girdi. Tabii ki onu öldürdüm. Ve her saniyesinden zevk aldım."

Liam gülümsedi. "Öyleyse, merhamet etmene izin ver. Babam bu evi yeni inşa etmişti ve ben adayı ilk kez ziyaret ediyordum. Wild Hill'in yolun hemen aşağısında olduğunu fark ettiğimde, bir göz atmadan duramadım. Eve girmeye niyetim yoktu, ama kapının önünde dururken, sanki içeri çekiliyormuşum gibi hissettim."

"Hayatta kalmana şaşırdım," dedi Brigid. "Erkekleri ve ziyaretçileri pek sevmeyen bir hayaletim var. Senin politik görüşlerini bilseydi ne yapardı kim bilir." Liam'ın bunu şaka olarak almasını bekliyordu, ama almadı.

"Gerçekten mi?" dedi. "Bana oldukça hoş birine benziyordu."

"Kes şunu." Brigid artık şaka yapmıyordu. "Yalan söylüyorsun."

"Çekici. Kestane rengi saçları var. Beyaz geceliği var. Biraz Melissa McCarthy'ye benziyordu."

Buna inanamıyordu. Adam gerçekten Bessie'yi görmüştü. "Dalga geçiyorsun."

"Neden yapayım ki?" diye sordu. "Şimdi, yatakta kalıp senin beni öldürmek için elinden geleni yapmana izin vermeyi ne kadar istesem de, kendimi toparlayıp düzenlediğim partiye dönmeliyim." Yavaşça onu öptü ve yataktan çıktı. O odanın diğer ucuna doğru yürürken, onu geri çağırmak üzereydi.

LIAM banyo kapısını kapattığı anda, Brigid yatak odasının zemininden elbisesini kapıp gecenin karanlığına kayboldu. Gölgelerin arasında kalarak, sahilin ıssız bir bölümüne doğru ilerledi.

. Liam ile partiye dönmediğinde Phoebe'nin çok kızacağını biliyordu. Ama Phoebe'nin Sibyl vardı. Ve Teksas'ta Ed vardı. Ailesi doksanlı yıllarda dağılılı beri Brigid'in kimsesi yoktu. Otuz yıldır tek başına yaşıyordu. Ve bunu Yaşlı Olan ile konuşmak için gelmişti.

Straplez siyah sütyen ve iç çamaşırlarıyla, dalgaların beyaz köpükleri ayak parmaklarını nazikçe okşarken, önünde uzanan okyanusun enginliğini hissedebiliyordu. Gemileri yutan ve gizemli devleri saklayan derinlikleri. Brigid, bilinen dünyanın sınırlarında, Yaşlı Olan'ın varlığını her zaman en yoğun şekilde hissedirdi. Uçurumun kenarı. Denizin dalga çizgisi. Altından lavların fışkırdığı bir kraterin kenarı. Keşfedilmemiş bir mağaranın girişi.

"Bana bunu neden yapıyorsun?" Brigid boşluğa fısıldadı. Ağlamadı ya da kaderine sızlanmadı. Sadece bilmek istiyordu. Bu yüzden bir cevap bekledi. Bir işaret. Acı çekişinin fark edildiğine dair bir işaret, her ne kadar bu acımasız bir şaka olsa da.

Yeteneğini ilk keşfettiğinde, Brigid her gece Yaşlı Olan'a yalvarırdı. Umutsuzca işe yarar olmak ve görevde rolünü oynamak istiyordu. Tek istediği, ölümle ilgili olmayan yeni bir görevdi. Ivy Teyze, kızlara kaçınılmaz olanı korkmamalarını öğretmek için elinden geleni yapmıştı. Ölüm, döngünün bir parçasıydı. Ama Brigid, ölüme güvenemeyecek kadar onu çok iyi tanıyordu. Ölüm, onun yanından hiç ayrılmayan görünmez bir canavardı. Eski Olan'ın emrini yerine getirip canavarlara yedirebilirdi, ama bir gün ölümün sevdiklerini de yok edeceğini biliyordu. Sonunda onu da yok edecekti.

Duncans ailesi cennete, cehenneme veya unutulmaya inanmazdı. Ama sayısız insanın ölüme yenik düşmesini izleyen Brigid, ölmenin herkesin tek başına yaptığı bir şey olduğunu biliyordu. Onu en çok korkutan da buydu. Yalnız kalmak istemiyordu. Yine de, işte buradaydı.

Phoebe, durumu hiç de kolaylaştırmamıştı. Brigid'in kaybetmekten en çok korktuğu kişi oydu ve onu en çok tuhaf hissettiren de oydu. Kız kardeşi, Brigid'in her zaman kıskanç olduğunu söylediğinde bir konuda haklıydı. Ve hayır, durumu nezaketle ele almamıştı. Hangi çocuk, en iyi hediyeler kardeşine verilirken

en iyi hediyeler kardeşine verilirken sessizce otururdu? Phoebe, herkesin yanında olmak istediği, derisinin altında şifa enerjisi akan altın kızdı. Brigid ise mezarın üstündeki lanetli mermer heykeldi. Bazıları onu uzaktan hayranlıkla izliyordu, ama çok azı ona yaklaşmaya cesaret edebiliyordu. Yaklaşanlar da nadiren uzun süre kalıyordu. Brigid'in tek sahip olduğu şey ailesiydi ve hayatında sürekli ölümün varlığı ona onları kaybedeceğini hatırlatmasaydı, bu sorun olmazdı.

O kadar çok zamanını bu korkunç geleceği düşünerek geçirmişti ki, en kötüsü gerçekleştiğinde Brigid kendini garip bir şekilde hazırlıklı buldu. Ailesini kaybetmekten o kadar uzun süredir korkuyordu ki, kader sürpriz unsurunu yitirmişti. On yıllar boyunca hayatındaki boşlukları doldurmaya çalıştığı zamanlar olmuştu. Sonunda, yalnızlıkla yaşamayı öğrenmişti. Kendini işine adadı ve geçici seks ve uyuşturucularla sorunlu ruhunu yatıştırdı. Kaderini kabul etmişti. Şimdi ise Yaşlı Olan, onun yeterince acı çekmediğine inanıyor gibiydi.

Bu yüzden Liam Geddes'i New York'a giden aynı uçağa bindirmişti. Bu işe yaramayınca, onun teknesini sahilinde batırmıştı. Az önce yatakta Brigid'e onu sevdiğini düşündüğünü söylemişti. Samimi gelmeseydi, bu çok saçma olurdu. Liam'ın yanında, daha önce hiç hissetmediği bir rahatlık hissediyordu. Onun yatağında, kaçırdığı her şeyi keşfetmişti. Seksi her zaman sevmişti, ama bu mekanik bir işlemdi. Liam'la birlikteyken ise, bu hissi aşan bir şeydi.

Ona karşı hissettiklerini tarif edecek bir kelime arıyordu. *Aşk*, diğerlerinden daha uygun görünüyordu. Yine de onun temsil ettiği her şeyi hor görüyordu. Medya şirketini, politikasını ve en çok da babasının kurduğu aşağılık beyefendiler ligini.

Belki de Wild Hill'i terk ettiği için bir cezaydı. Brigid hayatının çoğunu kendisine verilen yeteneği kullanmayı reddederek geçirmişti. Ivy teyze yeğenlerine her zaman cadı olmanın isteğe bağlı bir şey olmadığını söylerdi. Sorumluluklarından kaçanlar bedelini öderdi. Brigid, Kadim Olan'ın acımasız olabileceğini biliyordu. En sadık takipçilerinin işkence görmesine, eziyet edilmesine ve öldürülmesine izin vermişti. Ama

bir kadını kaybettiği annesiyle aynı kaderi paylaşmaya zorlamak, açıklanamaz bir acımasızlıktı.

Sonunda Flora'nın son günlerinde nasıl hissetmiş olabileceğini anladı. Kendini aşışılık birine delicesine aşık bulmak. Bu, onun her şeyi sorgulamasına neden olmuş olmalıydı, önce inancını, sonra akıl sağlığını. Yine de Brigid, annesinin Calum ile geçirdiği birkaç aylık mutluluğu kıskanıyordu. Brigid, Liam ile olan ilişkilerinin birinin ölümüyle sona ereceğini zaten biliyordu. Onu öldürmesi ya da kendini feda etmesi istenecekti. Belki de ikisi birden.

Hayır, Brigid karar verdi. *Siktir et*. Annesi kendisinden istenen şeyi yapmıştı ama o yapmayacaktı.

"Umarım bunu söylediğim için kızmazsınız, ama giydiğiniz mayo oldukça dikkat çekici."

Bir adam sahilde duruyordu, sarhoş yüzünde sırıtış ve elinde viskinin son yudumları vardı. Kırklı yaşların ortalarındaydı ama hala çocuksu bir yakışıklılığı vardı. Onu hemen tanıdı ve görünüşe göre o da onu tanıyordu.

"Affedersiniz?" Onun yaşındaki bir erkeğin, ıssız bir sahilde neredeyse çıplak bir kadını şaşırtmamayı bilmesi gerektiğini düşünürdü. Ya sarhoş olduğu için düzgün göremiyordu ya da onu korkutmak istiyordu — ya da daha kötüsü. Ya da belki de hepsi birden. Brigid, onun başka birini değil de kendisini bulduğuna sevindi.

"*Death Rattle'da* da benzer bir şey giymemiş miydiniz? O film çıktığında ona takıntılıydım. En az beş kez gizlice sinemaya gidip izlemiş olmalıyım. Annem kot pantolonumun cebinde bilet koçanını bulduktan sonra, babam sizin filmlerinizi ve onların bizim yaşımdaki çocukları Şeytan'a nasıl çektiği hakkında bir vaaz yazdı."

"Onu buldun mu?" diye sordu Brigid.

"Şeytan mı demek istiyorsun?" Adamın sırıtışı genişledi. "Hayır, ama senin gibi biriyle bir saat geçirmek için ruhumu seve seve satardım."

Brigid, adamın sarhoş olmadığını fark etti. Sadece söylemek istediklerini söyleyecek kadar içki içmişti.

"Benim gibi biri mi? Bir girişimci mi? Bir sanatçı mı? Üç kez *SNL* sunucusu mu?"

"Babamın başını döndürecek türden bir kız." Sanki özellikle yaramaz bir şey hayal ediyormuş gibi dudağını ısırdı. "Kötü bir kız."

"Ah." Brigid gülümsedi. "Bak, ben her zaman *cadı* terimini tercih etmişimdir."

"Eh, bana kesinlikle büyü yaptın." Sanki kendini ayartılmaya karşı güçlendirmek istercesine derin bir nefes aldı. Sonra omzunun üzerinden uzaktaki evin ışıklarına hızlıca bir bakış attı. "Sen Liam'ın misafiri, değil mi? Buralarda tek başına ne yapıyorsun?"

İki cümle, anlamla doluydu. Koruyucusundan uzakta, burada yalnız ve savunmasızdı. Sadece ev sahibine olan sadakati ona engel oluyordu. Brigid gülmesini zorlukla bastırdı. Bu pislik, kendini neye bulaştırdığının farkında değildi.

"Liam'ın misafiriim, ama kimseye ait değilim," dedi Brigid. "Yüzmeye gidiyordum. Ve şimdi sen buradasın, yalnız değilim."

Cesaretlenen adam bir adım öne çıktı. "Ben Josh Jacobs."

"Biliyorum," dedi Brigid, adam ona doğru bir adım daha atarsa ne yapacağını planlayarak. "Sen Arkansas'ın genç senatörüsün. Ama senin aksanın olması gerekmez mi?" Connecticut, Greenwich'ten bir yatırım bankacısı gibi konuşan bu adam, kamera karşısına geçtiğinde Foghorn Leghorn'a dönüşüyordu.

"Memleketimde insanlar kendileri gibi konuşan kişiler tarafından temsil edilmek isterler," diye cevapladı Jacobs utanmadan. "Bu yüzden seçildim, insanlara istediklerini vermek için. Yale mezunu bir avukat yerine bir köylü isteseler, öyle olsun. Ben memnun etmek istiyorum. Oyun böyle işliyor."

"Oyun mu?"

"Hepsi bu," dedi ona. "Ben de senin gibi eğlence sektöründeyim. Tabii ki bunu herkese söylemem. Ama biz burada hepimiz arkadaşız, değil mi?"

Bu soru onu bir an için şaşırttı, ama sonra bunun sadece bir parti olmadığını, Calum Geddes'in hayatının son yarısını kurmak için harcadığı bir kulübün toplantısı olduğunu hatırladı. Davet edilmiş olması, Jacobs'a onların aynı tarafta olduklarını gösteriyordu.

"Oh, kesinlikle." Kendini gülümserken buldu. On yıldır Josh Jacobs'un kariyerini takip ediyordu. Onunla sahilde karşılaşması, Yaşlı'nın sonuçta onu dinlediğini ve zavallı, acı çeken Brigid'e harika bir hediye gönderdiğini gösterdi. Liam'ın yerini dolduramazdı, ama oldukça iyi bir başlangıçtı.

JOSH JACOBS'IN adını ilk kez, Arkansas eyalet ön seçimlerinde popüler bir aday ezici bir çoğunlukla yenerek siyasi dünyayı şaşırttığı gün duymuştu. Sonunda yerini aldığı senatör, Senato'da en muhafazakar üçüncü oy siciline ve NRA'dan A+ notuna sahip olmasına rağmen, Jacobs onu başarıyla sosyalist olarak damgalamıştı. Suçu neydi? Eyaleti temizlemek ve şirketlerin zararına düşük gelirli topluluklara fayda sağlamak için tasarlanmış çevre yasalarını desteklemektir. Jacobs'un saldırı reklamlarında, siyah, kahverengi ve beyaz tenli karavan parkı sakinleri, küçük insanları savunduğu için rakibine teşekkür ediyordu. Onun köpek düdüğü yüksek sesle ve net bir şekilde duyuldu.

Jacobs, üzerine yosun büyümesi için izin verecek türden biri değildi. Seçimi yirmi puan farkla kazandıktan sonra, aynı yasaları iptal etmek, düzenlemeleri geri almak ve Çevre Koruma Ajansı'nın fonunu kesmek için bir haçlı seferine çıktı.

Kısa bir süre sonra, kampanyasına katkıda bulunan şirketlerden biri, Ozarks'taki bir nehre sessizce aşındırıcı endüstriyel kimyasallar döktü. O yıl yaz özellikle bunaltıcıydı ve fabrikadan bir mil bile uzak olmayan bir karavan parkında yaşayan çocuklar günlerini nehrin yüzme havuzlarında geçiriyorlardı. Garip yanıklarla eve dönmeye başladıklarında, ebeveynleri onlara güneşte daha az zaman geçirmelerini söyledi. Ancak güneş yanığı sandıkları kızarıklıklar geçmek bilmedi. Bunun yerine, devasa kabarcıklar ortaya çıkmaya başladı ve ülserler oluştu. Ardından nehrin balıkları yüzeye çıkmaya başladı, pulları ve derileri dökülüyordu. Kimse suyu test etmeyi akıl edemedi, iki düzine çocuk kimyasal yanıklar nedeniyle yüzleri deforme olmuştu. Üçü enfeksiyonlardan öldü.

Medya skandalı kokusu alır almaz Josh Jacobs hemen olay yerine geldi ve suçlu olanlar dışında herkesi suçladı. Gazetecilerle konuşurken timsah gözyaşları döktü. Hastanede

Hastanede çocukların yanına oturdu. ABD başkanını, mağdurları ziyaret etmek için fazla kibirli ve güçlü olduğu için lanetledi. Kısa sürede ülke bu hikayeden sıkıldı. Jacobs, zarar görmeden Washington'a geri döndü. Karşı çıktığı yasalar yeniden yürürlüğe girmede. Çocuklar ve aileleri kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kaldılar. Şirket her aileye birkaç bin dolar ödedi ve tartışmadan elini ayağını çekti. Yönetmelikler hala yürürlükte olmadığı için, şirketin karları yükseldi. Nadir bir alabalık türü nesli tükendi.

"Yani Calum Geddes'i tanıyordun?" diye sordu Brigid, Jacobs'a.

"Her şeyi Calum'a borçluyum," dedi Jacobs. "AMN'nin haberleri olmasaydı, hâlâ Goldman Sachs için köle gibi çalışıyor olurum. Tabii, yıllar boyunca ona cömertçe borcumu ödedim."

"Peki şimdi Calum'un oğlu şirketi devraldı?"

"Oh, hepimiz Liam'dan büyük şeyler bekliyoruz. Hatta babasından bile daha cesur. Yakında seçimlerim var ve o şimdiden en son kitabımın tanıtımına yardım etmek için devreye girdi. Kitabın mesajını çok sevdiğini söylüyor."

"Feministlerin tehlikeleriyle ilgili kitap mı?"

Jacobs ona göz kırptı ve viskisini bitirdi. "Alınma," dedi. "Anlayacağın üzere, ben aslında güçlü kadınları severim..."

Brigid adamın konuştuğunu duyabiliyordu, ama zihni o anı terk etmiş, birkaç dakika sonrasına odaklanmıştı. Orada gördüğü şey ona büyük bir zevk verdi.

"Yani siz ikiniz birlikte değilsiniz?"

"Anlamadım?" Brigid şimdiki zamana geri döndü. "Soru neydi?"

"Sen ve Liam birlikte değilseniz, belki sen ve ben biraz zaman geçirebiliriz."

"Senin mutlu bir evliliğin olduğunu sanıyordum. Sen ve karın geleneksel evliliğin açık sözlü savunucuları değil misiniz?"

Adam şaşırmamıştı. Hatta cesaretlenmiş gibiydi. "Kesinlikle, ve evlilik bağımız Arkansas eyaleti içinde kırılmaz. Ama burası tanrısız New York eyaleti."

"Öyleyse, bu durumda..."

Brigid elbisesini bir dalgaların sürüklediği kütüğün üzerine asmıştı. Şimdi sütyenini ve iç çamaşırını çıkarıp kütüğün yanındaki kuma bıraktı. Ay ışığı altında cildi, hayalet ışığı gibi parlıyordu.

Jacobs gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Teşekkürler Tanrım," dedi.

"Söz veriyorum, senin tanrının bununla hiçbir ilgisi yok," dedi Brigid. "Sıra sende."

Hizmetçisinin ütülediği belli olan, yanlarında kırıxıklıklar olan soluk mavi boxer şortuna kadar soyunduğunu izledi.

"Onları da çıkar," diye emretti.

Çıplak kaldığında, ona doğru ilerlemeye başladı. Ulaşamayacağı bir mesafede duran Brigid güldü ve okyanusa doğru koştu. Su beline kadar geldiğinde, dönüp ona da katılmasını işaret etti.

Adam emin değildi. "Emin misin?" diye seslendi. "Geceleri köpekbalıkları çıkmaz mı?"

"Köpekbalığı tarafından yenmeyeceksin tatlım," dedi Brigid. "Söz veriyorum."

Yaşlı Olan, Josh Jacobs için çok daha kötü bir şey hazırlamıştı.

Josh sonunda ona katıldığında, Brigid omuzlarına kadar suya girmişti. Suyun altında, uzun, ince dalların denizkızının saçları gibi tenine dokunduğunu hissedebiliyordu.

Jacobs ona dokunmak için elini uzattığında, onları ilk o fark etti. "Siktir!" diye bağırdı ve elini geri çekti. "Bir şey beni fena halde soktu!"

"Muhtemelen bir Portekiz savaş gemisi," dedi Brigid.

"Deniz anası mı?" Su sıçratarak etrafında dolaşarak suçluyu aradı.

Brigid'in uzuvları etrafındaki suyu yavaşça çırpıyordu. "Bu yaygın bir yanlış. Aslında denizanası değiller. Sifonoforlar, binlerce küçük canlının bir araya gelerek büyük avları yakalamak için birlikte çalıştığı koloniler."

"Ne oluyor lan!" diye bağırdı, ikinci bir dokunaç ön kolunu sardığında.

"Hayır, gerçekten!" Brigid devam etti. "Onlar doğanın mucizelerinden biri. Ben çocukken, bu kadar kuzeyde nadiren görürdük. Ama yozlaşmış politikacılar ve onlara fon sağlayan çevre kirleticiler sayesinde, buradaki su eskisine göre çok daha sıcak. Diğer her şey ölüyor — istakozlar, deniz tarağı, menhaden balıkları — ama Portekiz savaş gemileri bunu seviyor gibi görünüyor."

"Ben çıkıyorum!" Paniklemişti.

"Denediğin için seni suçlamıyorum. Onların sokmalarının oldukça acı verici olduğunu duydum. Neyse ki, beni hiç rahatsız etmediler," dedi Brigid. "Aslında onları oldukça sevimli buluyorum. Avlanırken güzel fenerler gibi parlıyorlar."

Sanki bir anahtar açılmış gibi, Jacobs'un etrafındaki su elektrik mavisi bir renge büründü.

"Aman Tanrım!" diye çığlık attı Jacobs, kolunu sudan çıkararak. Kalın bir tentakel saçı kolunun altında sallanıyordu. "Onları benden uzaklaştır!" "Dur, yardım edeyim." Brigid, elini Jacobs'un başının üstüne koyarak

onu suya batırdı. Kafası dalgaların altına kısa bir süre batınca su parladı. Jacobs su yüzüne çıktığında, yüzü parti peruğu gibi parlayan, damlayan tentaküllerin arkasında kaybolmuştu. Özellikle büyük bir deniz anası ağzına yapışmış, çığlıklarını boğmuştu.

Körü körüne etrafta çırpınarak, onu koparmaya çalıştı. Sonra vücudu kasılınca elleri düştü. Saniyeler içinde gevşedi. Su karardı ve senatör ortadan kayboldu.

Kendini yenilenmiş hissedenden Brigid, kıyıya geri döndü, elbisesini giydi ve partiye geri döndü.

SAATLER SONRA, Liam'ın yanında Dark 'n' Stormy içerek otururken, sahilden çığlıklar duyuldu. Dalgalar çıplak bir cesedi kıyıya vurmuştu. Kimse, garip bir şekilde mumyalanmış gibi görünen cesedi tanıyamadı. Yarı saydam tentacles başını, gövdesini ve uzuvlarını sarmıştı. Altında görünen az miktardaki deri, çiğ ve kabarcıklarla kaplıydı.

Araştırmacılar geldiğinde, güvenlik kamerası görüntülerini görmek istediler. Calum Geddes had been paranoid about

suikast konusunda paranoyaklaşmıştı ve mülkün her santimetrekaresi güvenlik kameralarıyla kaplıydı. Brigid, hala ona destek olmak için oradaydı ve nadiren hissettiği bir korku duyuyordu.

"Partiden önce sistemi kapattım," dedi Liam polise. "Misafirlerim genellikle kameralardan çekinirler ve çoğu kendi güvenlik ekibiyle gelir. Bu gece burada küçük bir özel güvenlik ordusu vardı. Bildiğim kadarıyla burası New York'un en güvenli yeri. Denizden gelecek bir saldırıyı hiç tahmin etmemiştim."

"Son zamanlarda doğal nedenlerle birçok önemli kişi hayatını kaybetti," dedi baş dedektif. "Manhattan'da bir milyarder kuşların saldırısına uğradı. Hamptons'da örümcek ısırıkları oldu. Ve Teksas'ta bir adam yaban domuzları tarafından yenildi."

"Doğa Ana seri katile dönüştü," diye espri yaptı meslektaşı.

Brigid'e göre, doğa sonunda parazit sorununu çözmeye başlamıştı. Ama bu seferlik, dilini tuttu.

Soruşturma kısa süre sonra sona erdi. Morgdaki biri bir fotoğraf sızdırdı ve bu fotoğraf hızla internette yayıldı, çoğu zaman yanık Arkansalı çocukların fotoğraflarıyla yan yana yayınlandı. Yaraların ne kadar benzer olduğu kimsenin gözünden kaçmadı.

Et Adam

Flora nadiren kendi annesinden bahsettiğinde, Lilith'in ne kadar sıradan bir kadın olduğunu mutlaka belirtirdi. Bu tanımlamayı bir hakaret olarak kullanmıyordu, sadece DNA'nın gizemli işleyişinin bir kanıtı olarak görüyordu. Uzun zaman önce bir Duncan da normal bir insan olmalı ve özelliklerini (ya da özelliklerinin yokluğunu) Lilith'e aktarmıştı.

Flora, annesini çok sevmişti, onu çok iyi tanımamasına rağmen. Çocukluğu boyunca her iki ebeveyni de işkolikti. Ivy ile, ikisinden de daha fazla zaman geçirmişti. Flora yirmi sekiz yaşındaydı ve Los Angeles'ta yaşıyordu, ebeveynleri o zamanlar kaza olarak değerlendirilen çift motorlu bir uçak kazasında öldüler. Belki de bir gün sırlarını onunla paylaşmayı planlıyorlardı. Her halükarda, Flora anne babasının vasiyetinde açık talimatlar bulduğunda şaşırılmıştı. Levi'nin kalıntıları bilime bağışlanacakken, Lilith Wild Hill'deki cadılarla birlikte gömülecekti. O zamanlar bu, karakterlerine hiç uymayan bir şey gibi görünüyordu.

Keşke bilseydi, diye düşündü Phoebe. İnternette birkaç hızlı arama yaparak, bir gün Flora'nın hayatını alacak olan aynı maddeyle zehirlenmiş olabilecek en az on üç kişiyi tespit etti. Lilith'in kurbanları, suçları Amerikan hükümeti tarafından görmezden gelinen Nazi bilim adamlarıydı. Hükümet, bu bilim adamlarının bilgilerini Sovyetler yerine Batı ile paylaşacaklarını umuyordu. Onların ölümlerinin gelecekte ne tür korkunç olayları önlediğini kim bilebilirdi?

Phoebe'nin dedesi ve büyükannesi kahramanlardı ve Lilith kesinlikle bir cadıydı. Phoebe, annesinin onların cesaretinden gurur duyacağını biliyordu. Kimsenin ona bunu söylememiş olması çok yazık. Ve malikanenin eski mutfağında çalışırken, Phoebe'nin ailesi ona düşünmesi gereken şeyler verdi. Işık ve karanlık, yaşam ve ölüm, iyileştirme ve öldürme. Hatırlayabildiği kadarıyla, Ivy onlara bunların zıt kavramlar olmadığını öğretmişti. Bunlar birbirini tamamlayan, simbiyotik kavramlardı. Karmaşık şekillerde birlikte çalışıyorlardı.

O günlerde ne o ne de kız kardeşi buna gerçekten inanmıştı. Phoebe bir şifacı, karanlıkta bir ışık, hayat veren biriydi. Karanlıkta yaşayan cellat Brigid ise onun tam zıttıydı. Ama Lilith'in hayatını düşünmek Phoebe'nin bu mantığı sorgulamasına neden oldu. Büyükannesi hem cellat hem de hayat verendi. Ve kesinlikle sıkıcı biri değildi.

Kızlar Lilith'in gücünün ne olduğunu sorduklarında, Flora ya da Ivy "Kimya" diye cevap verirdi. Bu, Phoebe'ye pek ilginç gelmemişti, en azından Duncan ailesinin diğer yetenekleriyle karşılaştırıldığında. Ancak şimdi bunun değerini anlamaya başlamıştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, malikanenin bodrumundaki sıcak kazan başında ne kadar uzun süre çalışırsa çalışsın, büyükannesinin zehrini taklit edemiyordu. Zamanın azaldığının farkındaydı. Brigid'i daha fazla kontrol altında tutamazlardı. Planlarını bir an önce uygulamaya koymazlarsa, kardeşi kontrolden çıkacaktı. Bundan hiç şüphesi yoktu. Bu sadece an meselesiydi.

Brigid'in Geddes'lerin evinde bu kadar sorumsuzca davranması Phoebe'yi dehşete düşürdü. Kameraya yakalanmaması tamamen şans eseri idi. Kız kardeşinin Liam Geddes ile olan ilişkisi ile annesinin babasıyla olan ilişkisi arasındaki benzerlikler de Phoebe'nin gözünden kaçmamıştı. Kız kardeşinin Flora gibi göreve kurban edilmesini istemiyordu.

Ama karışımı doğru yapamıyordu. Son malzeme grubu tam anlamıyla duman olup gittiğinde, Phoebe, kaldırmak için çok ağır olmasaydı, kazanı odanın öbür ucuna fırlatırdı. Bunun yerine, mutfaktaki yangına bir kova su döktü ve çok ihtiyaç duyduğu bir mola için yukarı çıktı.

Uzun zamandır evin her odasını gezmişti, ama eski malikanede dolaşmaktan hiç bıkmıyordu. Angus Campbell'ın babası, evi hiç tadını çıkarma fırsatı bulamadığı kitaplar ve sanat eserleriyle doldurmuştu — tabii bunu yapmak gibi bir niyeti varsa. Her zaman keşfedilecek yeni bir şeyler vardı. Bir gezisinde, Campbell ailesi bu araziyi satın aldıktan kısa bir süre sonra çekilmiş, çerçeveli bir Wild Hill fotoğrafı bulmuştu. İnsanların bu el değmemiş vahşi doğaya girmiş olduklarının tek işareti, bir gün malikanenin inşa edileceği yerde bulunan, güllerle kaplı küçük bir kulübeydi.

Uzun süre gözlerini fotoğraftan ayıramadı. Siyah beyaz bir fotoğraf olmasına rağmen, tepe onu kendine çekiyordu. Phoebe kendi kibirine hayret etmek zorunda kaldı. Kızını bu yerden uzak tutabileceğini düşünmekle deli olduğunu anladı. Yaşlı Kadın her zamanki gibi istediğini elde etmişti. Phoebe'nin yapabileceği tek şey, ondan af dilemek ve Sibyl'i güvende tutması için dua etmektir.

Hiçbir şey tesadüfen olmamıştı. Hepsi daha büyük bir planın parçasıydı. Bu planda ne gibi bir rol oynayacakları ise bir sır olarak kalmıştı. Ama malikanede gittiği her yerde bunun kanıtlarını görüyordu. Büyük merdiveni süsleyen tablolar bile bir hikaye anlatıyordu. Altı portre, Phoebe'yi ilk gördüğü anda meraklandırmıştı. Hepsi, aile üyeleri olabileceklerini düşündüren belirgin bir benzerlik gösteren kadınlardı. Campbell ailesi olmadıkları kesindi, ama duvardan ona memnun bir ifadeyle bakıyorlardı, sanki tam da olmak istedikleri yerdeymiş gibi ve Phoebe'nin sonunda gelmesinden memnunmuş gibi.

Sadece son portrede bir levha vardı. Üzerinde *Janet Douglas* yazıyordu. Phoebe bu ismi araştırmadan önce pek umut verici gelmemişti. Dünya Janet Douglaslarla doluydu. Ama resimdeki yüzüne uyan tek bir kişi vardı: Lady Glamis olarak da bilinen, Kral James'i zehirlemekle suçlanan ve cadı olarak kazıkta yakılan bir kadın.

Görünüşe göre Campbell ailesinin reisi, duvarlarını gözüne hoş gelen portrelerle süslemişti. Bu portrelerin konularının gücünün sadece görünüşten ibaret olmayabileceği ya da ölümünden çok sonra inşa ettiği malikanede hüküm sürecekları hiç aklına gelmemişti.

PHOEBE HÂLÂ merdiven sahanlığında dolaşırken, ikinci kattaki odalardan birinden bir tıkırtı sesi duydu. Sesi takip ederek, binanın batı ucundaki Bessie'nin en sevdiği odaya gitti. Orada, pencereden ona bakan ve gagasıyla cama tık tık vuran bir kuzgun buldu. Çoğu kuzgun, cadılar için bile birbirine benzer, ama bu kuzgun diğerlerinden çok daha büyüktü. Onun, Teksas'ta onu görmeye gelen yaratıkla aynı olduğunu yemin edebilirdi.

Phoebe pencereyi açıp onu içeri almak istediğinde, yaratık ters yönde uçup gitti. Phoebe, bahçede konuşan Brigid ve Sibyl'in başlarının üzerinden uçan yaratığı takip etti. Sibyl bahçe kıyafetleri giymişti, ama Brigid siyah kolsuz bir elbise, 12 cm topuklu ayakkabılar ve peçeli bir şapka giymişti. Yine Sadie'nin eski gardırobunu yağmalamıştı.

"Nereye gidiyorsun?" Phoebe kız kardeşine seslendi. "Josh Jacobs'un cenaze törenine," diye bağırdı Brigid.

Kuşun dikkatini çekmesinin nedeni buydu. Kız kardeşiyle birlikte orada olmasını istiyordu. "Bekle," diye emretti Phoebe. "Ben de seninle geliyorum."

PHOEBE, cenazelere ne kadar nefret ettiğini, cenazeye gidene kadar hep unutturdu. Cenaze töreninde kaçma isteğiyle mücadele ederek geçirdi. Sözde normal insanların her şeyi yanlış anlaması onu deli ediyordu. Zehirli plastik ve polyesterden yapılmış tabutlar. Kanserojen kimyasallarla doldurulmuş, yüzleri boyayla kaplanmış cesetler. Yerli yağmur ormanlarının yerini alan tropikal çiftliklerden, yakıt tüketen uçaklarla getirilen boyalı çiçekler. Doğaya dönüşü simgeleyen bir tören olması gereken şey, toprağın kutsallığını bozan bir şeye dönüşmüştü.

Mezar başı töreninin sadece aileye açık olduğunu duyunca rahatladı. Mattauk'un yabani otların olmadığı, su tüketen, golf sahası olarak da kullanılabilecek mezarlığını görmeye dayanamıyordu. Kilise töreninden sonra, çoğu yas tutan kişi Jacobs ailesinin malikanesine yönlendirildi.

"Liam beni birkaç kişiyle tanıştırmak istiyor." Brigid, konukların toplandığı bahçeye giden yolda ilerlerken göz kırptı.

"Gelmek ister misin?"

Phoebe etrafına bakarak kimsenin dinlemediğinden emin oldu. "Burada kimseyi öldürme!" diye emretti. "Kendini kontrol etmelisin. Kadim Büyücü bize mantarları bir amaç için verdi."

Brigid gözlerini devirdi ve etraflarında dolaşan konukları işaret etti. "Eğer iyi olmamı istiyorsa, neden yoluma bu kadar çok cazip şey koyuyor?"

"Brigid! Az kalsın kendini..."

Liam ikisine yaklaşınca konuşma aniden sona erdi.

"Bayanlar." Bir kolunu Brigid'in omzuna attı ve diğer kolunu Phoebe'ye uzattı. "Sohbet etmek ister misiniz? Cenazeler, düğünlerden sonra en iyi tanışma fırsatı sunar. Burada benim bile tanımadığım insanlar var. Birkaç dakika önce Etçi'yi gördüm. Onunla biraz sohbet etmek isterim."

"Etçi Adam mı?" Phoebe sormadan edemedi.

"Dan Wallace. AmStar'ın sahibi. Wyoming'de bir çiftlikle başladı, şimdi çok uluslu bir hayvancılık şirketi."

"Oh, o şirketi biliyorum!" Brigid coşkuyla söyledi. "AmStar Amazon yağmur ormanlarını inek otlağına çevirirken, çevreciler şimdi çok kızgın değil mi?"

Phoebe kaşlarını kaldırdı ve kız kardeşinin gözlerine baktı. Brigid rolüne biraz fazla kapılmıştı.

"Aynen öyle," diye onayladı Liam. "AMN'nin haberleri sayesinde, son protestolardan sonra hisseler yüzde on değer kazandı. Wallace'ın bu kârın bir kısmını reklamcılığa yatırmakla ilgilenip ilgilenmediğini görmek istiyorum. Onunla tanışmak ister misin?"

"Hayır," dedi Phoebe. "Tanışmak istemem."

Brigid Liam'a baktı ve gözlerini devirdi. "Phoebe sıkıcı olmaya karar verdi," dedi.

"İmkansız," diye cevapladı Liam. "Kız kardeşin bir köşede oturup *Financial Times* okusa bile, yine de buradaki en ilginç ikinci kişi olurdu. Etçi'ye selamlarını iletiriz."

"Yapma," diye Phoebe kız kardeşini uyardı.

"Sadece şakaydı," dedi Brigid Phoebe'ye. "O senin kim olduğunu bilmez ki."

PHOEBE, KOLLARINI KAPATIP, ağızını büzerek, kız kardeşi ve Liam Geddes'in Morticia Addams ve Don Draper gibi kalabalığın arasından geçmelerini izledi. Her nasılsa bu ikili birbirine çok yakışıyordu. Phoebe bile bunu kabul etmek zorundaydı. Brigid'in tuhaflığı onu daha ilginç hale getiriyordu. Liam'ın mükemmel kesimli takımı ve beş yüz dolarlık saç kesimi, onu biraz daha az korkutucu gösteriyordu. Bu ilişkinin başından beri mahkum olması ne yazık. Yaşlı Adam gerçekten Brigid'e kin besliyor gibiydi.

Phoebe, bir garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya aldı ve diğer konuklardan uzaklaşmak için aceleyle uzaklaştı. Araziden geçerken, ayaklarının altındaki çimlerin rengi ideal bir yeşil tonundaydı, her bir çim tam olarak bir inç uzunluğundaydı. Etrafta ot ya da karahindiba yoktu. Bir çit o kadar mükemmel bir dikdörtgen şeklindeydi ki, Phoebe elini uzatıp plastik olup olmadığını kontrol etti. Kısa süre sonra kendini her iki yanında gül çalıları olan bir bahçede buldu. Bunlar, Wild Hill malikanesinin duvarlarını kaplayan yabani güller gibi değildi. Olağanüstü büyüklükte ve güzellikte çiçeklerdi ve tüm renk yelpazesini kapsayan renklerdeydiler.

Köşeyi döndüğünde, bir adamın çalıların üzerindeki bir çiçeği incelemek için eğildiğini gördü ve Phoebe olduğu yerde durdu. Bahçeye yalnız kalmak için gelmişti, ama kaçmak için çok geçti. Adam onu çoktan fark etmişti.

"Bunu daha önce gördün mü?" diye sordu hafif bir aksanla. Onu durduğu yere doğru eliyle çağırdı. "Bunun yeni bir tür olduğuna eminim. Ne dersin?"

Phoebe daha yakından bakmak için yaklaştı. Çiçek her açıdan mükemmeldi. Kalp şeklindeki her bir taç yaprağı, gün batımının tüm pembe, turuncu ve sarı renklerini barındırıyordu.

"Çok güzel." Öyleydi, ama ona aşırı abartılı gelen bir güzellikti. "Ama ben eski çeşitleri tercih ederim. Doğaya müdahale etmeye başlamadan önce var olanları."

"Biliyor musun, sana katılıyorum." Ayağa kalktığı anda, Phoebe ile yaklaşık aynı boydaydı. Ceketini evde bırakmıştı ve beyaz gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı. "Genetiği değiştirilmiş hiçbir şey, Cennet Bahçesi'ndeki çiçekleri gölgede bırakamaz."

"Yine de g  lleri daha büyük ve daha parlak hale getirmeye devam ediyorlar. Bu yeni         ler artık koku bile yaymıyor."

Adam güldü. "Bunun utanç verici olduğunu kabul ediyorum, ama tüketiciler bunu istiyor," dedi. "Benim i  imde de durum aynı. İnsanlara istemediği şeyleri satmaya çalışırsan, sonunda iflas edersin ve onlar da başka bir yerden satın alırlar. Amerikalılar büyük, renkli çiçekler ve pahalı olmayan kalın, sulu biftekler istiyor. Dünyadaki tüm dersler onları durduramaz."

Biftekler. "Sen Etçi'sin."

Elini uzattı ve kadın elini sıktı. "Dan'ı tercih ederim." Filmler onu puro içen bir son patron tipi beklemesi için e  itmi  ti. Bu adamın görünüşünde hiç de ürkütücü bir yan yoktu. Hatta, ona Sibyl'in beşinci sınıf matematik öğretmenini çok hatırlatıyordu.

"Phoebe," dedi.

"Tanı  tı  ı  mıza memnun oldum, Phoebe. Sanırım merhum Senatör Jacobs'un tanıdı  ıydınız?"

Konuşmayı bitirip yoluna devam etmesi gerektiğini biliyordu, ama Wallace çok cana yakın ve çekici görünüyordu. Onu sevmemek zordu.

"Bir arkadaşımın arkadaşıydı," dedi Phoebe. "Ya siz?"

Adam bir sonraki g  l   alı  sına geçti, bu seferki kırmızı ve beyaz   i  ekliydi. Eğilip bir tanesini kokladı ve hayal kırıklığıyla başını sallayarak ayağa kalktı. "Josh ve ben birkaç kez birlikte yemek yedik, ama sonuçta ben de onun kampanyasına katkıda bulunanlardan biriydim. İ   dünyasındaki arkadaşlarım arasında çok popülerdi. U  rayıp, onun yerine geçecek birinin seçilip seçilmediğini öğrenmenin iyi bir fikir olacağını düşündüm."

"Seçilmiş mi?" diye sordu Phoebe. "Seçim yapılacağını sanıyordum."

"Evet, ama adayları seçmek için birinin karar vermesi gerekiyor. Buradaki pek çok kişi, bu kadar önemli bir koltuğu şansa bırakmak istemiyor," dedi Wallace. "Ralph Nader'in halefi olduğunu düşünen birini göreve getirirsek, benim gibi bir   irket için bu milyarlarca dolar anlamına gelebilir. Beslemem gereken sı  ırlarım, ödemem gereken maa  larım ve temettü bekleyen hissedarlarım var. Oyun oynamaya gücüm yetmez."

Bu bir fırsattı, diye düşündü Phoebe. İşte mantığı dinleyebilecek bir adam.

"Neden öncülük etmiyorsunuz?" diye sordu. "Olan biten her şeyden sonra, iş dünyası bugünün çevre uygulamalarının sürdürülebilir olmadığını mutlaka biliyordur. Sizin gibi bir şirket, çocuklarımız ve torunlarımız için çorak bir gezegen bırakmadan da başarılı olunabileceğini diğerlerine gösterebilir."

Wallace güldü. "Neden herkes iş dünyasının liderlerinin bu konularda sorumluluk almasını bekliyor, anlamıyorum. Ben kendi işime bakıp, eğitimi öğretmenlere, bilimi bilim adamlarına bırakırsam bu ülkeye çok daha fazla fayda sağlayabilirim. Her nesil kendi zorluklarıyla karşı karşıya kalır. Sıradaki nesil, bizim neslin nükleer yok olma tehdidiyle yüzleştiği gibi, bu zorluğun üstesinden gelmek zorunda kalacak."

"Bu, çocuklarımıza bırakmak için oldukça ağır bir yük, sence de öyle değil mi?"

Ona tuhaf bir bakış attı — eğleniyordu ama aynı zamanda temkinliydi. "Josh Jacobs, arkadaşlarının yeşil grupla takıldığını biliyor muydu?"

"Sadece şeytanın avukatlığını yapıyorum," dedi Phoebe, kendini çok hızlı davrandığı için sessizce azarlarken.

"Çok zeki birine benziyorsun Phoebe, bu yüzden gerçeği bildiğini varsayıyorum. Çocuklarım iyi olacak. Hayatım boyunca bunun için uğraştım. Bu yüzden şimdi buradayım. Sen de buradaysan, aynı durumda olduğumu varsaymalıyım."

Phoebe onun ne demek istediğini tam olarak anlamadığından emindi. "Çocuklarımız zengin oldukları için acı çekmeyecekler mi?"

Gözlerinden, bu sorunun onu rahatsız ettiğini anlayabilirdi. Bir şekilde, kendisini sahtekar olarak ifşa eden bir gaf yapmıştı. "Çocuklarım zengin çünkü Tanrı, bilgeliğiyle bizi kayırmayı seçti. Kurtuldukları için iyi olacaklar."

"Tabii." Phoebe şaşkınlığını gizleyemedi. "Elbette. Dünya sona ererse, onlar göğe alınacaklar."

Adam güldü. "Ben dünyanın sonunu kutlayan tiplerden değilim," dedi. "Tanrı'nın, bilgeliğiyle bizi sınıdığını düşünüyorum. İnancımızı nereye koyacağımızı görmek istiyor: insanların bilimine mi, yoksa kendisine mi? Ben Tanrı'yı seçiyorum."

Wallace eğilip sarı bir gülü kokladı. Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve zevkle iç geçirdi. "Ah, bu gerçekten büyülü." Başını ona doğru çevirdi ve gözlerini açtı. "Bunu bir kokla ve bana bunun cennetten gönderilmediğini söyle."

Koku çok hoştu, ama Phoebe odaklanmakta zorlanıyordu. "İlahi," dedi. Sonra bekledi. İstedikinden daha uzun, ama muhtemelen yeterince uzun değil. "Yani iklim konusunda hiçbir şey yapmamız gerekmediğini mi söylüyorsun?"

Wallace sıkı bir gülümseme gösterdi. Konuşmanın sona ermesini açıkça umuyordu. "Unutma, Tanrı insana yeryüzü üzerinde hakimiyet verdi. Daha sonra, sadakatsizleri ayıklamak için İsa'yı gönderdi. Sonra en iyi Hristiyanları, diğer insanları yönetmek için ihtiyacımız olan güç ve maddi zenginlikle kutsamayı seçti. Diğer herkesin yapması gereken şey ise onu takip etmektir."

"Zenginlik, Tanrı'nın lütfunun bir işaretidir." Phoebe bunu ne bir soru ne de bir ifade olarak dile getirdi, ikisinin arasında bir şeydi.

"Elbette, ve bu büyük büyük büyük dedi dedi . "Herhangi bir karar vermeden önce, Rab'be ne yapmamı istediğini sorarım." "Hiç daha büyük bir iyilik için fedakarlık yapmanı istedi mi?"

Phoebe ona sordu. "Belki de kârının bir kısmını dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için harcamayı?"

"Bana O'na ibadet etmemi ve O'nun kanunlarına göre yaşamamı istiyor. Bunu yaptığım sürece, yaptığım her şeyin daha büyük bir iyilik için olduğuna inanabilirim. Aldığım her karar O'nun onayıyla alınmıştır."

"Yani şirketinin Amazon yağmur ormanlarındaki yeni faaliyetleri, protestocuları kızdıran tüm ağaç kesimleri, Tanrı senin için onayladı mı?"

"Oh, kesinlikle," dedi Wallace. "O ve ben bu konu hakkında uzun uzun konuştuk ve bana onun iyiliğine inanmamı söyledi. Bu çok üzücü, Phoebe. O kadar çok insan kurtuluş için bilime bakıyor ki, oysa tek yapmaları gereken Tanrı'ya güvenmek."

"İnsanlık dünyayı yaşanabilir tutmak için harekete geçmezse, bu insanların çoğu ölecek."

O, kutsanmışların parlak gülümsemesiyle ona döndü. "En az acı çekecek ulusların Hristiyan uluslar olacağı hiç aklına geldi mi?"

kazalar yaratmaz. Avrupa, Kuzey Amerika, Avustralya'nın bazı bölgeleri. Bunlar, doğruların görkemli bir geleceğe yelken açacağı gemidir."

"İklim değişikliği nedeniyle ölecek çok sayıda Hristiyan var. Sen sadece beyaz nüfusun yoğun olduğu ülkeleri mi düşünüyorsun?"

"Hayır, öyle demedim," diye vurguladı. "Kimin acı çekeceğini Tanrı karar verir, ben değil. Ama yeni çağı başlatmak için üzerime düşeni yapmaktan mutluluk duyuyorum."

"Peki ya çocuklarınız? Siz öldükten sonra sizin işinizi devam ettirecekler mi?"

"Şirket halka açıldı. Çocuklarımı seviyorum, ama yönetim kurulunun CEO olarak onaylayacağı tek bir tanesi bile yok. Ölümlü dünyaya veda etmeden önce her şeyi halletmeliyim."

Diğer siyah giysili konukların gözü önünde, toplantının kenarına doğru yürüdüler. Brigid'in öldürmeden önce nasıl hissettiğini ilk kez anladı. İşte ölmesi gereken bir adam vardı.

"Şuna bakın," dedi Wallace. Phoebe, onun bakışını takip ederek, çimlerin üzerinde kanatlarını çırparak onlara doğru uçan üç kara kuşu gördü. "Annem her zaman, arka arkaya üç kuzgun görürsen, onların Azrail'in arabasını çektiğini söylerdi. Annem biraz pagan biriydi. Ben küçükken bir yangında ölmeseydi, nasıl bir insan olurdu kim bilir."

"Yangın mı dedin?" diye cevapladı Phoebe.

Üç kuş, birkaç metre önlerine kondu. Ortadaki en büyük olanı, bir emir verdi. Phoebe başını kaldırdı. Yukarıda, yaşlı bir meşe ağacının ölü dalında, diğer iki kuzgun ona bakıyordu. O izlerken, dört kuzgun daha çürümüş dala kondu. Yukarıdaki sağlıklı dallar, aşağıdakine katılmak için bekleyen kuşlarla siyahlaşmıştı. Çürümüş dal daha fazlasını taşıyamazdı.

Tek bir amaç için gelmişlerdi, ama Phoebe'nin karar vermesini bekliyorlardı. Bir saat önce, bu imkansız bir karar gibi görünebilirdi. Ama şimdi tereddüt etmedi.

"Affedersiniz," dedi Etçi'ye. "Sizinle sohbet etmek çok keyifliydi, ama galiba kardeşim bana el sallıyor."

Phoebe imlerin üzerinden karşıya doğru yürüdü. Saniyeler sonra, sağır edici bir çatırtı duyulduğunda, toplantıya katılan herkes Phoebe'nin geldiği yöne döndü. İnsanlar ığlık atmaya ve kalabalık ileriye doğru koşmaya başladığında bile, Phoebe hiç arkasına bakmadı.

Hayali Arkadaş

Sibyl'in bir sırrı vardı. Bunun bir sır olduğunu ancak kısa süre önce fark etmişti. Hayatının büyük bir bölümünde, bu sır başkalarının ilgisini çekecek bir şey gibi görünmemişti. Bu sır, hayat boyu en iyi arkadaşı Lily ile ilgiliydi.

Sibyl, diğer insanların rüyalarının nasıl olduğunu biliyordu. Kabuslar, fanteziler ve her türlü cinsel macera hikayelerini dinlemişti. Eğer böyle gece maceraları yaşamış olsaydı, bunları hatırlayamazdı. Sibyl'in hatırladığı tek rüyaların hepsinde aynı kişi vardı.

Küçük bir kızken bile Lily her zaman düzgün, terbiyeli ve mükemmel giyinirdi. Saçları düz, siyah bir bob kesimdi. Teksas'ın Nowhere kasabasında büyümüş biri için, bu kız inanılmaz derecede sofistike görünüyordu ve mükemmel bağlanmış eşarpları onun Fransız olabileceğini gösteriyordu. Ama İngilizceyi net bir Orta Atlantik aksanıyla konuşuyordu ve kibirli biri gibi görünse de, genellikle inanılmaz derecede komikti.

Lily, annesinin onun normal olduğunu söylediğini kazara duyduktan sonra Sibyl'in rüyalarına ilk kez girdi. Phoebe'nin dediği gibi, "Ne fazla, ne eksik." O gece Sibyl, kendisi ve koyu saçlı bir kızın merdiven altında saklandıklarını ve yakındaki bir odada iki kadının konuşmasını dinlediklerini gördü.

"Çok hayal kırıcı," dedi İskoç aksanıyla konuşan kadın. "Neredeyse adet görmeye başlayacak, ama henüz hiçbir yetenek belirtisi görmedim. Sen onun yaşındayken, çoktan karmaşık iksirler yaratmaya başlamıştın."

"O çok zeki," diye yanıtladı diğeri. "Son derece disiplinli ve kararlı olduğunu da söylemeye gerek yok."

"Tamamen sıradan," dedi İskoç kadın. "Aynı zamanda iyi bir aşçı ya da mükemmel bir çamaşırcı da olabilir. Bir sonraki nesli beklememiz gerekecek. Umarım uygun bir koca bulur."

"Benden bahsediyorlar," dedi siyah saçlı kız Sibyl'e. Eteğinin cebinden küçük bir paket çıkardı ve bir çörek açtı. Çöreği ikiye böldü ve yarısını Sibyl ile paylaştı. "Senin ailen de senin hakkında aynı şeyleri söylüyor mu?"

"Evet," diye itiraf etti Sibyl. "Annem benim normal olduğumu düşünüyor." Phoebe'nin son saçmalıkları bütün gün boyunca Sibyl'in üzerinde ağır bir yük oluşturmuştu.

"Sanırım onlara kızmamalıyız," dedi kız. "Eninde sonunda hepsi öğrenecek."

Bu tatlı bir sözdü, ama Sibyl annesinin yanıldığını iddia etmeyecekti. "Doğru. Gerçekten hiçbir şey yapamıyorum."

Kız bunu komik bulmuştu. Kahkahası bir dizi küçük homurtudan ibaretti. "Neden bahsediyorsun? Benimle konuşabilirsin," dedi Sibyl'e. "Ama şimdilik bunu aramızda sır olarak saklayalım, olur mu?"

"Kimsin sen?" diye sordu Sibyl.

Kız, çörekten zarif bir ısırık aldı. "Bana Lily diyebilirsin," dedi.

SIBYL ERGENLİK YAŞINA yaklaşırken, Lily gündüz saatlerinde ortaya çıkmaya başladı. Sibyl hayal gücünü serbest bıraktığında - derslerde, sıkıcı, yağmurlu günlerde - bu onu her zaman Lily'ye götürürdü. Genelde, çok iyi anlaşıyorlardı. Lily büyüleyici bir gizli hayat sürüyordu. Kimsenin göremediği çok güzel bir hayaletle konuşarak çok zaman geçiriyordu. Evinde, "haydutlar galerisi" adını verdiği, dünyadan yok olsa daha iyi olacak erkeklerle dolu bir albümü vardı. Patlayıcılar, zehirler ve görünmez mürekkeplerle deneyler yapıyordu.

Yalnız kaldıklarında, Lily Sibyl'in hayallerinden çıkmaya başladı. Harika bir arkadaştı. Vahşi doğada yürüyüş yapmayı severdi, ancak asla uygun giyinmezdi ve bir keresinde daha önce hiç yılanı yakından görmediğini söylemişti, ki bu Teksas'ta

Çoğu çocuk çığlık atarak kaçırdı, ama Lily onu okşamak için ısrar etti. Domuzu Petunia adını verdi. "Çizgi filmdeki gibi!" diye açıkladı. Sibyl şakayı anlamayınca onun deli olduğunu düşündü.

Lily diğer kızlar gibi değildi. Alışılmadık şeyler bilirdi ve bilgisini paylaşmaya her zaman hevesliydi. Aynı zamanda inanılmaz derecede otoriter de olabilirdi.

"Neden o muhteşem saçlarını düzeltmekle zamanını boşa harcıyorsun?" diye sordu Lily bir gün Sibyl'in odasına davetsiz bir şekilde girerek.

"Okulda hoşlandığım biri var," dedi Sibyl. "Düz saçlı kızları seviyorlar."

"Onlar senin zamanını harcamaya değmezler, canım. Sen o çocuklardan daha büyük şeyler için yaratılmışsın."

"Nasıl?" diye sordu Sibyl. "Kimya dersinden kaldım."

"Yine mi?" Lily teatral bir şekilde esnedi. "Kimya senin yeteneğin değil. Başka yeteneklerin de var, biliyorsun."

"Nazik davranıyorsun, ama ikimiz de senin kadar zeki olmadığımı biliyoruz." "Ben asla nazik davranmam!" dedi Lily, ama genellikle nazikti. "Ayrıca,

sana yalan söyleyeyim ki? Bunun ne faydası olur ki?"

Sibyl yüzüstü yatağa uzandı. "Bu çok saçma!" diye mızızlandı. "Hayali bir arkadaş için çok büyüdüm." Yanına birinin uzandığını hissettiğinde yatak yaylarının sallandığını hissetti.

"O zaman hayali olmamam iyi bir şey," diye Lily'nin söylediğini duydu. "Eğer gerçeksin, neden kimse seni göremiyor?"

"Görmelerini istemiyorum." Sesinde hafif bir sinirlilik belirdi. "Lütfen oturur musun? Sana bir nedenim olduğunu söylüyorum."

Sibyl yuvarlandı ve tavana bakarak, "Nedir o?" diye sordu.

"Annen sana ihtiyacın olan rehberliği vermekte inatla direniyor, bu yüzden ben devreye girip sana rehberlik ediyorum. Örneğin, kargagiller hakkında ne biliyorsun?"

"Arabaları mı kastediyorsun?"

Lily hayal kırıklığıyla başını salladı. "Hayır, kuşları! Kuzgunlar, kargalar, alakargalar, saksağanlar."

"O zaman sanırım onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Onlar Eski Olan ve diğer alemlerden mesajlar getirirler. Onları görmezden gelmek kendi sorumluluğundadır. Neden yeryüzündeki bazı yerler diğerlerinden daha güçlüdür?"

Sibyl başını salladı. "Bilmiyorum. Neden sordun?"

"Çünkü bu yerler, Eski Tanrıça yaratılışını hayranlıkla izlerken onun büyüünü emdi. Cadıları bulabileceğin yerler bu yerlerdir. Annen sana hiçbir şey öğretmemiş, değil mi? Bahçesinde doğum kontrol bitkisi silphium yetiştirdiğini fark ettim. Çoğu uzman bu bitkinin neslinin tükendiğini düşünüyor. Ailemizin tohumları nasıl elde ettiğini biliyor musun?"

"Ne?" Sibyl yeterince dinlemişti. "Bu çok acınası bir durum. Önce annem beni sevmiyor, şimdi de aklımı kaçırıyorum."

Nedense bu, Lily'yi her şeyden daha çok kızdırdı. "Annen seni hayatından daha çok seviyor," diye ısrar etti. "Seni korumaya çalışıyor."

"Neyden?"

"Onun yaşadığı türden bir acıdan."

Sibyl sefil bir şekilde inledi. "Ben deliyim ve hayali arkadaşım da acemi psikolog saçmalıkları söylüyor."

"Sen deli değilsin. Çok sinir bozucusun," dedi Lily ve ortadan kayboldu.

SIBYL'İN GERÇEKTEN mutlu olduğu tek yer mutfaktı. Dört yaşından beri yemek yapıyordu, ama Sibyl'in ergenlik yıllarında bu, hobiden çok bir tutku haline geldi. Anne ve babası uzun ve alışılmadık saatlerde çalışıyordu ve Sibyl, ocakta eğlence ve cesaret buluyordu. Lily sık sık ona eşlik eder, Sibyl doğrayıp, sotelerken ve ara sıra flambé yaparken sohbet ederdi. Lily'nin, güçlü kadınların dünyayı kurtarmak için komplo kurduğu Wild Hill adlı bir cennet hakkında anlattığı fantastik hikayeleri dinlemeyi çok severdi. Özellikle orada yaşayan hayaletle hayran kalmıştı.

"Sence insanlar gerçekten ölümlerle konuşabilir mi?" diye sordu bir gün Lily'ye.

Soru komik olmak için sorulmamıştı, ama Lily yine de burnunu çekti. "Tabii ki! Sen öyle düşünmüyor musun?"

"Emin değilim," diye itiraf etti Sibyl.

"Seni ikna etmek için ne gerekir?"

"Bir hayaletle konuşmak, sanırım," dedi Sibyl.

"Tamam. Ne yapabileceğime bir bakayım," dedi Lily. Bunun çok da zor bir şey olacağını düşünmüyor gibiydi.

LİSEYİ BİTİRDİKTEN SONRA, PHOEBE Sibyl'in Teksas Üniversitesi'ne gidip otel yönetimi gibi pratik bir bölüm okuması istiyordu. Ne de olsa bir gün çiftlik onun olacaktı ve onu bir spa merkezine dönüştürebilirdi. Ed bunun berbat bir fikir olduğunu düşünüyordu. Bu konudaki görüşünü çok net bir şekilde belirtmişti. Sibyl'in annesinden olabildiğince uzaklaşması gerekiyordu. New York'un Hyde Park semtindeki Culinary Institute of America'yı öneren Lily'di.

Teksas'tan kaçtıktan ve Sibyl doğru yolu bulduğunu hissettikten sonra, Lily onu daha az ziyaret etmeye başladı. Sanki Lily'nin rolü, Sibyl'in annesinin kontrolünden kurtulmasına yardım etmekmiş gibi.

Yine de, kuzgunlar geldiğinde, Sibyl, her zaman kuzgunları seven Lily'nin onları göndermiş olabileceğini hemen düşündü. Sonra Wild Hill'e geldi ve atalarıyla tanıştı. Ancak o zaman Sibyl bağlantıyı kurdu. Çocukluk arkadaşı Lily, büyük büyükannesi Lilith'ti.

ŞİMDİ GERİ DÖNMÜŞTÜ. Sibyl kulübede yalnız kaldığında, Lilith ona eşlik etmek için gelirdi. Artık Sibyl'in yaşındaydı, siyah saçları tek bir toka ile yana tutturulmuş ve daha yaşlı birinde eski moda görünecek bir tüvit takım elbise giyiyordu. Ama ruhu, Sibyl'in hatırladığı kadar alaycı ve yaramazdı. Mükemmel bir arkadaşı ve asla sıkıcı değildi.

"Henüz bu hikayenin bir parçası olduğumu hissetmiyorum," diye itiraf etti Sibyl, hors d'oeuvres hazırlarken.

"Neden?" diye sordu büyük büyükannesi.

"Annem... şey... inanılmaz biridir. Güzel ve yeteneklidir. Yılanlarla konuşuyor."

"Dürüst olmak gerekirse, yılanların çok ilginç şeyler söyleyeceğini sanmıyorum," diye araya girdi Lilith. "Bu her zaman aptalca bir yetenek gibi gelmiştir bana."

"Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmeliyiz," dedi uzun zamandır merak eden Sibyl. "Mesele şu ki, ben onu hep bir tanrıça olarak gördüm. Sonra Brigid ile tanıştım. O kadar muhteşem ki, ölüm onu bir köpek yavrusu gibi takip ediyor."

"Bana bu çok karışık bir lütuf gibi geliyor," dedi Lilith. "Yani, dünyayı kötü adamlardan kurtarmaktan daha tatmin edici bir şey yok. Ama ben kendi seçimlerimi yapmayı tercih ederim. Ölümün senin için kurbanlarını seçmesini ister miydin?"

"Kurbanlar mı?" diye karşılık verdi Sibyl. "İnsanları öldürmem mi gerekiyor? Ben bile bilmiyorum! Bu hikayede benim rolüm ne? Brigid ne yapması gerektiğini biliyor. Annem her şeyde iyidir. Parmaklarını kıpırdatmadan o kasabı öldürdü. Ama *ben* neden buradayım? Herkese akşam yemeği pişirmek için mi?"

"Senin rolün henüz gelmedi," dedi Lilith. "Geldiğinde anlarsın. Kadim Olan ince davranmayacak, söz veriyorum. Depremler ve şimşeklerle konuşur."

"Tamam, peki. Ama nasıl bir fark yaratacağımı hayal edemiyorum. Wild Hill'deyken yeni beceriler edinebileceğimi düşünmüştüm. Ama şu ana kadar hiçbir şey olmadı. Yapabileceğim tek şey, amuse-bouche yapmak."

Lilith ona eğlenceli bir ifadeyle baktı. "Yapabileceğin tek şey bu değil."

"Başka ne var?"

"Benimle konuşabilirsin," dedi Lilith. "Naçizane fikrimce, bu en büyük yetenektir."

Sibyl kaşığını sallayarak bu düşünceyi reddetti. "Senin sadece hayal gücümün bir ürünü olmadığını nereden bileceğim?"

"Neden böyle düşünüyorsun ki?" Lilith kırılmış gibiydi.

"O zaman nesen sen? Büyük büyükannemin hayaleti mi?" diye sordu Sibyl. Bu, kıyafetini, saç stilini ve aksanını açıklardı.

"Bir bakıma," dedi Lilith. "Ama durum bundan biraz daha karmaşık."

Sibyl onu inceledi. "Ama çok gerçek görünüyorsun. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"İstersen teorik fizik hakkında konuşabiliriz, ama ben *senin* yapabileceğin diğer şeylerden bahsetmeyi tercih ederim," dedi.

"Ben mi? Yemek pişirmek ve hayaletlerle konuşmaktan başka şeyler de yapabilir miyim?"

"Wild Hill'e geldiğin gece, zamanda geriye gittin. Ama sadece ziyaret etmiyordun. Soyunu takip ederek atalarının zihinlerine giriyordun. Artık hepimiz hakkında bir şeyler biliyorsun."

Lily haklıydı. Sibyl, Ivy'nin kabartma tozunu nerede sakladığını biliyordu. Sadie'nin İskoçya'dan getirdiği aile tarifini biliyordu. Rose'un kuş üzümü ve kremalı çörekleri özellikle sevdiğini hatırlıyordu, ancak onu hiç çörek yerken görmemişti.

Bu garip bir yetenektir ve ne yapacağını bilmiyordu. "Nasıl çalışıyor?"

Lilith omuz silkti. "Bilmiyorum. Gözlerini kapat ve bana bir sır ver."

Sibyl gözlerini kapattı ve Sadie ile Ivy'yi, ikisinin de dinlediğini bildikleri bir kıza gösteri yaptıkları, bekçinin kulübesinin oturma odasında gördü. "Sadie, *senin* hayaletlerle konuşabildiğini hep biliyordu. Ve ilk tanıştığımız gün merdivenlerin altında saklandığını da biliyordu. *Senin* bir cadı olduğunu kabul etmen için seni kışkırtmaya çalışıyordu."

"Ben her zaman cadı olduğumu biliyordum," diye cevapladı Lilith. "Sadece başkalarının cadı türlerinden biri olmak istemiştim. Kendi yolumu çizmek istiyordum."

"Bence Sadie *seninle* gurur duyardı."

"Benden gurur duymalı," diye cevapladı Lilith kibirli bir şekilde. Ama Sibyl, onun üzerinde bir etki yarattığını anlayabilirdi. "Biliyor musun, sen de aynı şeyi yaptın."

"Neymiş o?" diye sordu Sibyl.

"Kendi yolunu çizmek."

Sibyl burnunu çekti. "Sadece kendi yolumda olduğumu bilmediğim için."

"Bu daha da etkileyici," dedi Lilith. "Ben doğduğum günden beri Sadie ve Ivy, Duncanların ne kadar özel olduklarını söyleyip duruyorlardı, ama *senin* yanında, *senin* normal olduğuna inanmak için çaresizce çabalayan biri vardı."

"Ben normalim," dedi Sibyl.

Lilith gözlerini devirdi. "Normal insanlar ölen akrabalarının hayatlarına giremezler."

"Yani benim yeteneğim bu mu?"

"Tüm bilgimize erişebiliyorsun. Bessie ile konuşabildin, yani hayaletlerle de konuşabilirsin. Ve yemek pişirmek de kapıları açıyor gibi görünüyor. Bana sorarsan bunlar çok güzel yetenekler."

"Sanırım," dedi Sibyl. "Ama şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Lilith.

"Oh, lanet olsun, işte bu!" Bir ilham ışığı Sibyl'in beyninin karanlık köşelerini aydınlattı. "Annem senin icat ettiğin zehri taklit etmeye çalışıyor. Zamanda geriye gidip senin zehri yapışını izleyebilirim!"

Sibyl'in heyecanı bulaşıcı olmadı. "Boşuna uğraşma," dedi Lilith. "Endüstriyel bir laboratuvara erişimin yoksa, ihtiyacını karşılayacak kadarını yapmak oldukça zor olacak."

Sibyl umutlarının suya düştüğünü hissetti. "O zaman hızlı bir çözüm bulsam iyi olur."

"Daha yeni geldin. Acelen ne?"

"Brigid yüzünden," dedi Sibyl Lilith'e. "Liam Geddes'e aşık oluyor, oysa o bizim hedef listemizin bir numarası olmalı. Bu durum daha uzun sürerse ne olacağını merak ediyorum."

O sırada mutfak kapısı açıldı. Brigid ortaya çıktı ve Lily kayboldu.

"Az önce kiminle konuşuyordun?" Brigid'in gözleri odayı taradı.

"Atalardan biri," diye itiraf etti Sibyl.

Brigid, Sibyl'in tepsisinden bir kaneppe çaldı. "Bir aşçı ve bir kaçık," dedi. "Buraya çok yaklaşıyorsun. Annenin bunca yıldır seni bizden uzak tutmaya çalıştığına inanamıyorum."

Sibyl, teyzesine Lily'den bahsetmeyi düşündü, ama bir şey onu durdurdu. "Geçmişte kaldı," dedi onun yerine. "Yine de bu hafta senden önce tanışmadığım için pişmanım."

Brigid sırttı. "Ama tanıştın," diye yeğenine söyledi. "Ne zaman?" diye sordu Sibyl, anılarını gözden geçirerek.

"Restoranın açılış gecesinde oradaydım."

"Saçmalık," diye itiraz etti Sibyl. "Orada bir film yıldızı olduğunu hatırlamayacağımı mı sanıyorsun?"

Brigid kaşlarını kaldırdı. "Hollywood'daki tüm kostüm tasarımcılarını tanıyan bir film yıldızı mı?"

"Kılık değiştirerek geldiğini mi söylüyorsun?"

"Tabii ki geldim. Bir süreliğine neredeyse düzenli bir müşterisiydim. Ayda en az bir kez Green Lady'de yemek yedim. Bazen saatlerce sırada bekledim. Kimse orada olduğumu fark etmedi."

Sibyl ağlayan türden bir kız değildi, ama gözlerinin kenarlarını silmek için kağıt mendil almak zorunda kaldı. Bunca zaman, hiç tanışmadığı ailesi onu korumuştı. "Keşke bilseydim."

"Önemli değil," dedi Brigid. "Artık biliyorsun."

Sibyl bir tabak aldı ve teyzesi için üzerine bolca yemek koydu. Mezeler, Bill Rogers'ın evinde düzenlenecek bir etkinlik içindi. Kızının catering işini kabul etmesini ısrarla isteyen Phoebe, evde kalacağını açıklamıştı. Etçiliği öldürmek onu çok yormuştu. Neyse ki Brigid katılmayı kabul etmişti.

"Liam bu akşam seni partiye eşlik edecek mi?" diye alay etti Sibyl.

"Evet." Brigid savunmaya geçti.

"Ben hiç aşık olmadım," dedi Sibyl, teyzesi yemek yemeye devam ederken. "Nasıl bir şey?"

"Kim demiş ben aşığım diye?" Brigid ağzı dolu halde cevap verdi. "Vay canına, bu çok lezzetli. Senin yemeklerini fırtına çağırmaya her zaman tercih ederim."

"Konuyu değiştirme." "Aşık değilim."

"Yalan söylüyorsun." Sibyl onu ele verdi. "Gençim ama aptal değilim."

"Peki. O ben tavsiye aşkı tavsiye Brigid dedi ona "Bu çok yorucu. Hem fiziksel hem de duygusal olarak."

"Belki bu gece izin almalısın," Sibyl kurnazca önerdi. "Ben bir profesyonelim. Rogers etkinliğini tek başıma halledebilirim."

"Annenin Etçi Adam'ı öldürdüğü gibi beni de öldürmesi için mi?"

"Hâlâ kuşları suçluyor." Phoebe'nin mutfak kapısında durduğunu fark edince gülüşmeleri kesildi.

"Kuşlardı," diye ısrar etti Phoebe. Bu sefer, kız kardeşi ve kızı daha da çok güldüler. "Her neyse." Phoebe bir hors d'oeuvre aldı ve mutsuz bir şekilde çiğnedi.

"İyi iş çıkardın," dedi Brigid. "O adamın gitmesi gerekiyordu."

"Biliyorum," dedi Phoebe. "Ama artık yeter. Zengin adamları tek tek ortadan kaldırmaya devam edersek, zehri kullanma fırsatı bulamadan biri farkına varacak."

Sibyl'in kalbi sıkıştı, ama hiçbir şey söylemedi. Zehir sorununa bir çözüm olmalıydı ve o bu çözümü bulacaktı.

"Demek Liam'a aşıksın?" diye Phoebe'nin Brigid'e sorduğunu duydu.

"Kulak misafiri miydin?" diye cevapladı Brigid. "Ne kadar meraklı bir kaltak olduğun kısmını duydun mu?"

"Şaka yapmıyorum." Phoebe açıkça şaka yapmıyordu. "Ateşle oynadığını bilmelisin."

Brigid artık gülmüyordu. "Sana söz veriyorum. Zamanı geldiğinde ne gerekiyorsa yapacağım."

"Kimse bunu sorgulamıyor," diye araya girdi Sibyl.

Ama Phoebe vazgeçmedi. "Hayır," diye kabul etti. "Ama korkmaya başladım. İkiniz bana annemle Calum'u hatırlatıyorsunuz. Zarar görmenizi istemiyorum."

"Bunun için çok geç olabilir," diye itiraf etti Brigid. "Ama en azından bunun olacağını görüyorum."

"Annem de öyle görmüştü," dedi Phoebe. "Sizi kaybetmek istemiyorum. Bir daha olmaz. Buna dayanamam."

"Kaybetmeyeceksin," dedi Brigid. "*Söz veriyorum.*"

"Peki," dedi Phoebe. "Ve bu gece partide kimseyi öldürme."

"Öldürmeyeceğim," dedi Brigid. "Ama Sibyl adına konuşamam."

Daha sonra, bu şakanın bir tesadüf mü olduğunu yoksa güçlerinin arttığının kanıtı mı olduğunu merak edecekti.

Altın Dilli Adam

Biri kulağına sürekli bir şeyler fısıldıyordu. Brigid kim olduğunu bilmiyordu. Elbette tanıştırmışlardı. Mattauk ev sahipleri derneği, offshore vergi sığınakları ya da kadının konuştuğu diğer sıkıcı konular umurunda değildi. Brigid, çim partinin karşı tarafındaki barda Liam'ı izlemekle meşguldü.

Liam, içkilerini hazırlayan genç barmenle sohbet ediyordu. Beyaz keten gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, chino pantolonunun paçaları kıvrılmıştı; *Take Ivy* dergisinden çıkmış bir fotoğraftaki gibi görünüyordu. Brigid, Liam'ın loafer ayakkabısını kaldırıp, farkında olmadan ayak bileğinin arkasını kaşımamasını izledi. Liam komik bir şey söylemiş olmalıydı, çünkü barmen Brigid'in Dark 'n' Stormy kokteylini hazırlarken kahkahalara boğuldu. Liam döndüğünde hala gülümsüyordu. Çimlerin karşısından Brigid'e göz kırptı ve Brigid'in kalbi göğsünün içinde sıkışmış bir kuş gibi çarpıyordu.

Ivy kızlara, en güçlü cadıların bile zayıflıkları olduğunu söylerdi. Bir gün, onlar da kendi zayıflıklarını bulacaklardı. Brigid her zaman kendi zayıflığının esrar olduğunu düşünmüştü. Artık bu masum bir hobi gibi görünüyordu. Sonunda kendi kişisel kriptomitini keşfetmişti: kötü bir medya imparatorluğunun acımasız, preppy CEO'su. Ne kadar uğraşsa da, bunun sadece seksle ilgili bir şey olduğuna kendini ikna edemiyordu, ancak seks kesinlikle muhteşemdi. Hayır, onun yanında olmayı sevdiğini itiraf etmek zorundaydı. Ve sadece şakalarına güldüğü için değil.

Şimdi o buradaydı, onu kurtarmaya gelen beyaz şövalye gibi.

"Affedersiniz," diye bağıırıp duran kadına dedi. "Sevimli randevumu ödünç alabilir miyim?"

"Memnuniyetle," dedi Brigid kadına. "Beni çok uzağa götürme," dedi Liam onu alıp giderken. Phoebe'ye Sibyl olmadan partiden ayrılmayacağına söz vermişti. Daha önce hiç bu kadar kısıtlı davranmak zorunda kalmamıştı.

"Bu gece ne kadar muhteşem görüldüğünü söyledim mi?" Liam, sonunda durduklarında sordu. İskelenin ucunda tek başlarına durmuş, diğer parti katılımcılarını güvenli bir mesafeden izliyorlardı. Ona o kadar yakındı ki, onun zengin, yosun kokusunu aldı ve bu koku başını döndürdü.

"Söyledin," diye onayladı Brigid. "Senin çok yakışıklı olduğunu söylemiş miydin?"

"Evet, ve hemen avukatlarımla iletişime geçip bu epitafın mezar taşıma kazınmasını sağladım. *Burada Liam Geddes yatıyor. Çok yakışıklı.* Ne yazık ki bu efsaneden etkilenecek torunlarım olmayacak."

"Çocuğun yok mu?" diye sordu.

"Geddes soyunun benimle sona ermesi en iyisi bence. Sence de öyle değil mi?"

"Erkeklerin bu yüzden para biriktirdiklerini sanıyordum, spermlerinin dünyayı yönetmesini sağlamak için."

"Buna nesiller boyu servet diyorlar," dedi. "Ben tüm paramı sana harcamayı tercih ederim."

"Gerek yok," dedi Brigid. "Benim kendi param yeter de artar bile."

"Öyleyse, paramızı birleştirip dünyayı ele geçirelim." Eğilip onu öptü. Aralarında garip bir şey hissetti, ama anlamını kavrayamadan, kalabalığın içinden gelen iğrenç bir kahkaha o anı mahvetti.

"Neden bu partilere gidiyorsun?" diye sordu. Ne zaman bulutlara uçacakmış gibi hissetse, bir şey onu tekrar aşağı çekiyordu. "Bu insanlar korkunç."

"Bilemiyorum," dedi adam. "Bana hepsi oldukça normal görünüyor. Botox ve dolgu maddeleri dışında."

"Onlar kılık değiştirmişler. Onlarla konuşup, hepsinin geçimini köpek yavrularını öldürerek sağladığını öğrenene kadar normal görünüyorlar."

Liam tsk etti. "Burada kimse köpek yavrularını öldürmüyor, aptal. Bu, yönetici sınıfın yazılı olmayan kurallarını çiğnemek olur. İnsanlar harcanabilir, ama köpekler kesinlikle yasak."

"Bu pek komik bir şaka değil," dedi ona. "Şaka yaptığımı kim söyledi?"

Kadının keyfi kaçmaya başlamıştı. "Anlamıyorum."

O, bu değişimi hissetmiş gibi görünüyordu ve ses tonunu değiştirdi. "Neyi anlamıyorsun?"

"Neden bunu seçtiğini." Hiç bu kadar ciddi olmamışlardı.

"Hepimize hayatta bir rol verilir," dedi Liam. "Ben sadece bana dağıtılan kartları oynuyorum."

Bu bir cevap değildi. Sadece bir bahaneydi. "Royal flush ile doğmak çok zor olmalı."

"Nasıl oynamayı planladığımı bildiğini varsayıyorsun." Liam ses tonunu hafif tuttu, ama Brigid bir parça sinirlilik sezdi.

"Öyle değil mi?" diye sordu.

"Psişik güçler de yeteneklerin arasında mı? Bu arada, dört asla doğmuşken benim elimdeki kartları eleştirmek ne kadar da cömertce."

Brigid, tam o anda bir dev derinlerden yükselmeyi seçmemiş olsaydı, bu tuzağa düşecekti. Bir balina, iskelenin ucundan yüz fit uzaklıkta suya çıktı, havaya sıçradı ve yanına düşmeden önce bir takla attı. Su sıçraması tam yüzlerine çarptı.

"Sanırım bizim tartışmamızı istemedi." Liam, gömlek koluyla gözlerini silerken gülüyordu.

Brigid hiç eğlenmiyordu. "Hadi partiye geri dönelim," dedi. Yaşlı Kadın kendini açıkça ifade etmişti. *Sus ve işini yap.*

Saniyeler sonra, iskeleden indiler ve onları sabırla pusuda bekleyen, ascot kravatlı ve seersucker pantolonlu bir adamın yanına gittiler.

"Liam!" diye seslendi, sanki onları yeni görmüş gibi el sallayarak. "İşte buradasınız! Her yerde sizi arıyordum."

"Bir başka köpek katili mi?" diye mırıldandı Brigid.

"Oh, daha da iyisi," dedi Liam. Elini uzattı ve adam iki eliyle de onu tuttu. "Vernon Cage, sana randevumu tanıtayım, Brigid Laguerre. Brigid, Vernon'a merhaba de. Ona altın dilli adam derler."

Brigid adamın elini sıktı. "Porno yıldızı, değil mi?" diye sordu. "Sonunda Liam beni ilginç biriyle tanıştırdı."

Az önce bir yudum viski içen Liam, neredeyse içkisini boğazına kaçıırıyordu. Cage, bir talk show sunucusunun alışılmış, profesyonel kahkahasıyla yanıt verdi. "Korkarım ki ne o kadar ilginç ne de o kadar yetenekliyim. Ben sadece mütevazı bir halkla ilişkiler uzmanıyım."

"Hiç de değil," diye Liam öksürükler arasında zorlukla çıkardı. Adamın kendine gelmesini beklediler. "Vernon bu işin en iyisi. Kriz yönetimi konusunda uzmandır. Dünyanın en büyük şirketlerinin hepsi onu hızlı aramaya eklemiştir. Bir sorun olduğunda ilk aradıkları kişi odur."

"Sonra ben de seni ararım," dedi Vernon cömertçe.

"AMN bu tür şeyler için senaryo bile yazmıyor. Biz sadece Vernon'un bize söylediğini söylüyoruz. Bir tanker dolusu petrolü mercan resifine döktüyseniz veya tren kazasından kaynaklanan zehirli atıklarla tüm ekosistemi yok ettiyseniz, yanınızda olmasını isteyeceğiniz kişi odur. O CEO'nun çocuğu çılgınca eğlenmeye çıkıp Planned Parenthood'ı kurşun yağmuruna tuttuğunu hatırlıyor musunuz? Vernon onu bir kahramana dönüştüren kişidir."

"Öyle mi?" Liam eğilip Brigid'in elini tuttuğunda Brigid çok sevindi. Aksi takdirde, bu çekici tanıdıklarını herkesin gözü önünde öldürebilirdi.

"Kabul ediyorum, bu oldukça zor bir işti," dedi Vernon, utangaç bir kahkaha atarak.

"Bu, geçen geceki küçük olayımızı oldukça önemsiz gösteriyor, değil mi?"

"Hangi olay?" diye sordu Brigid.

"Hayatım," Liam onu azarladı. "Elbette, benim partimde sahile vuran yakışıklı genç senatörün cesedini unutmamışsındır, değil mi?"

son partimde sahile vurduğunu unutmadın, değil mi?"

"Oh, o mu," dedi Brigid.

"Çok trajik bir olaydı. Hâlâ şokta olduğunu düşünüyorum." Vernon anlayışla başını sallarken, Liam Brigid'in elini hafifçe sıktı. "Vernon'dan bu talihsiz olayı çok dikkatli bir şekilde araştırmasını istedim. Tüm sosyal medya trafiğini izlemesini. İsimlerimizin bu olayla karıştırılmadığından emin olmasını."

"Senatör Jacobs'un ölümüyle ilgili olarak isimlerinizin nadiren geçildiğini duyunca sevineceksiniz. Oldukça ilginç komplo teorileri ortaya çıkıyor gibi görünüyor, ama ikiniz de bunlarla ilgisi yok."

Brigid'in merakı uyandı. "Ne komplo teorileri?"

"Eminim son birkaç yılda pek çok önemli kişinin olağandışı şekillerde öldüğünü fark etmişsindir."

"Ne yazık ki, önemli adamlar da herkes gibi ölür," dedi Liam. "Kaçınılmaz olanı önlemenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum, ama şu ana kadar bir sonuç alamadım."

Brigid'in gözü, topuzlar ve yan kısımların etrafında dolanan dikkat çekici kıvrıkcık kızıl saçlara takıldı. Sibyl, bir elinde bir tepsi ile kalabalığın içinden çıktı. Yeğeni yaklaşırken, Brigid tabağın mantar gibi görünen bir şeyle süslenmiş bruschetta içerdiğini görebildi.

"Evet, ama bu adamların hepsi ölüm nedenleriyle bağlantılı görünüyor," dedi Vernon.

"Kuşlar, örümcekler... şimdi de Senatör Jacobs ve denizanası. Birçok kişi, birkaç yıl önce Culling Pointe'de çıkan yangını işaret ediyor. Onlar da bununla bağlantılı olduğunu düşünüyorlar. Görünüşe göre, yangına neden olan çalılar istilacı bir türdü."

"Yani doğa ana bir seri katil mi diyorlar?" Brigid'in kahkahası istediği kadar neşeli gelmiyordu.

Vernon hiç gülmedi. "Doğa Ana'yı suçlamıyorlar. Kulağa çılgınca gelse de, Mattauk'ta cadı olarak bilinen bir kadına odaklanmışlar. Onun bir tarikat kurmuş olabileceğini düşünüyorlar."

"Cadı tarikatı mı dedin?" Sibyl gruba yaklaşırken sordu. "Nereye katılabilirim?"

Adam, elinde tepsi tutan genç kadına büyük bir şaşkınlıkla baktı. Yüzündeki ifade, hizmetçilerin konuşmasına alışkın olmadığını değil, onların konuşabildiğini bile bilmediğini gösteriyordu.

"Bu benim yeğenim Sibyl," diye bilgilendirdi Brigid. Liam'ın elini sıkıca tuttuğunu hissetti, sanki ona vurmasını engellemek istercesine.

"Bill Rogers, etkinliğin cateringini yapması için ona yalvardı ve rica etti," diye ekledi Liam. "Sibyl, Manhattan'daki Green Lady'nin sahibi."

Bir anda bulutlar dağıldı ve güneş çıktı, Vernon Cage'in yüzündeki ifade tamamen değişti. "Tabii ki!" dedi. "Siz Sibyl Duncan-Fox'sunuz. Sizinle tanışmak büyük bir zevk. Restoranınızın yaz boyunca kapalı olacağını duyduğumuzda New York şehri yas tuttu."

Vernon, Sibyl'in boş elini tuttuğunda, Brigid için zaman bir anda ileriye sıçradı. Vernon'un gözleri şişmiş, dili dışarıda, yüzü morarmış, elleri boğazını sıkarken sendeleyip yüzüstü çiçekliklere yığıldığını gördü.

"Burada ne varmış bakalım?" dediğini duydu.

"Yabani mantarlı bruschetta," dedi Sibyl. "Mantarları yolun aşağısındaki aile arazimizde kendim topladım."

Brigid, yeğenini tutarak geriye doğru sendeledi ve tepsiyi yere düşürdü.

"Aman Tanrım." Vernon, yere saçılmış küçük tostlara kederle baktı. "Bunu çok dört gözle bekliyordum."

Liam garsona işaret etti, garson koşarak geldi, yakındaki bir masaya içecek tepsisini koydu ve diz çökerek dağınıklığı temizlemeye başladı.

"Önemli değil," dedi Sibyl. "Etrafta başka tepsiler de var. Bakayım, başka birini bulabilir miyim."

"Ne?" diye sordu Brigid zayıf bir sesle. Sibyl kaç kişiyi zehirlemişti? Yeğenini cinayetlerle ilişkilendirmek ne kadar sürerdi? Phoebe, Sibyl'i gözünün önünden ayırdığı için Brigid'e ne kadar korkunç şeyler yapardı?

"En azından beklerken içecek sıkıntısı çekmeyeceğiz." Vernon, garsonun bıraktığı tepside bir bardak aldı ve bir yudumda yarısını içti. Sonra bardağa baktı ve

içeriğini inceledi. "Bu alışılmadık bir şey. Hiç böyle bir şey içmemiştim. Nedir bu?"

"Hiç cin fizz içmedin mi?" dedi Liam.

"Tabii ki içmedim. İçinde yumurta akı var," diye yanıtladı Vernon.

"Aman Tanrım. Sen alerjisi olan misafir değilsin, değil mi?" diye sordu Sibyl.

Vernon ağzını açtı ama cevap veremedi. Elleri boğazını kavrarken, dili gözle görülür şekilde şişti.

"Oh, kahretsin!" diye bağırdı Sibyl.

"Yardım edin!" diye bağırdı Brigid. "Burada EpiPen'i olan var mı?" Cevabı zaten biliyordu. Yaşlı Kadın fikrini asla değiştirmezdi. Vernon Cage'in kaderi belliydi. Vernon tökezleyerek öne doğru sendeledi ve bir ortanca çiçeğinin üzerine yığıldı. Brigid onun arkasına koştu. "Burada doktor var mı? Nefes alamıyor!"

Ülkenin en iyi kalp cerrahı metal bir pipetle acil trakeotomi yapmaya çalıştı, ama o işlemi bitirdiğinde Vernon çoktan ölmüştü.

Brigid başını kaldırıp olay yerini fotoğraflayan bir adam gördü.

Yüzeyin Altında

İyi bir cadı, ormanın ağaçlardan çok daha fazlası olduğunu bilir. Yüzeyin altında başka bir dünya vardır — çoğu insanın bilmediği ve çok azının gördüğü bir dünya. Orada, karanlıkta, orman devleri birbirleriyle konuşurlar. Balina büyüklüğünde mantar ağları, yüzeyi keşfetmek için minik mantarlar gönderir. Cesetleri çözülen hayvanlar, yosun ve çiçeklere dönüşür. Altındaki dünya çoğu kişi tarafından görmezden gelinir. İyi bir cadı hiçbir şeyi görmezden gelmez.

Akıllı bir cadı, kimsenin cesaret edemediği yerlere bakar. Diğerlerinin kaçındığı yerleri ziyaret eder ve onların görmek istemediği her şeyi görür. Yukarıdaki ve aşağıdaki dünyalar arasındaki sayısız bağlantıyı inceler. Tüm kökleri takip ederek nereye gittiklerini bulur. Kayaları çevirir ve içinden çıkanları görür.

Korkusuzluğu bilgiyle, bilgisi de beceriyle ödüllendirilir. Ancak bilge bir kadın, yüzeyin altına bakma cesaretinin genellikle canlı bir cadı ile ölü bir cadı arasındaki fark olduğunu da bilir.

Silahlanma Çağrısı

O akşam Wild Hill'e döndüklerinde Phoebe ön verandada onları bekliyordu. "Bunun sadece bir keşif görevi olduğu konusunda anlaşmıştık sanıyordum. Kimsenin ölmeyeceğini sanıyordum."

"Bunu nasıl bu kadar çabuk öğrendin?" diye sordu Sibyl. "Bir öngörü mü gördün?"

"Haberlerde her yerde vardı! Ve ikiniz de telefonlarınıza cevap vermiyordunuz!"

"Yemin ederim Vernon Cage'i ben öldürmedim," dedi Brigid. "Ben kimseyi öldürmedim."

"Ben de!" diye ekledi Sibyl.

Brigid yeğenine karşı çıkmak niyetinde değildi, ama aniden bekleyemeyecek bir soru geldi aklına. "Kahretsin. Kaç kişi o mantarlı bruschetta'yı yedi?"

"İnsanlara mantar yedirdin!" Phoebe çökmek üzereydi.

"Neden bahsediyorsun? Tabii ki yedirdim!" Sibyl kafası karışmış gibiydi. Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tost üzerine istiridye mantarı ve tavuk mantarı karışımı servis ettim. Bu benim en ünlü yemeklerimden biri ve evin sahibi bunu istemişti. İkiniz gerçekten benim asi davrandığımı mı düşündünüz?" Aklına yeni bir düşünce geldi ve gözle görülür şekilde sarsıldı. "Hay aksi, Brigid. Bu yüzden mi tepsiyi elimden düşürdün? Herkesi kendi başıma öldürmeye karar verdiğimi mi sandın? Bunu yapmasaydın, Vernon Cage hala hayatta olurdu."

"Siktir et bu saçmalığı" Brigid'in tek cevabı buydu. "Yatmaya gidiyorum."

"Görevimize devam edecekseniz, birbirimize güvenmeliyiz!" Sibyl, Brigid uzaklaşırken arkasından seslendi.

Brigid arkasını döndü. "Seninle bir hafta önce tanıştım." Phoebe'yi işaret etti. "Onu otuz yıldır görmedim. Henüz ikinize de güvenmeye hazır olmadığım için beni affedin."

"Sürtük," diye mırıldandı Phoebe.

"Lanet olsun, başlama," dedi Sibyl merdivenlere doğru yürürken. "Bu saçmalıklar için çok yorgunum."

YATAK ODASINA ULAŞTIĞINDA, Sibyl kıyafetlerini çıkardı ve yatağa uzandı. Ama gözlerini kapattığında gittiği yer uyku değildi. Orası da karanlık ve derindi, ama dinlendirici olmaktan uzaktı. Hiçbir şey göremiyordu, ama soğğun kendisini sardığını hissediyordu. Ayaklarının altındaki zemin, nemden kayganlaşmış taşlarla döşenmişti. Odun dumanı kokusu geliyordu. Uzaklarda bir yerde ateş yanıyordu.

Saatlerce sürmüş gibi gelen bir süre boyunca dumanı takip etti. Erkeklerin bağırışlarını ve kadınların çığlıklarını duyabiliyordu. Sonunda, alacakaranlığa çıktı. Arkasında yüksek taş duvarlar yükseliyordu. Önündeki meydanda gürültülü bir kalabalık toplanmıştı. Ortada, basit beyaz elbiseler giymiş üç stoik kadın kazıklara bağlanmış duruyordu. Sibyl, akıcı saçlarının renginden, beyaz, gri ve kızıl kahverengi olduğundan, onların kardeş değil, üç kuşak olduğunu tahmin etti. Her biri odun yığınının üzerinde duruyordu.

"Bizi tanıyor musun?" En küçüğü, on dört ya da on beş yaşında bir kızdan biraz daha büyüktü.

"Siz Sadie'nin hayaletlerisiniz," dedi Sibyl.

"Seninkiler de," dedi ortadaki. "Ağacımızın bütün bir dalı, erkekler tarafından yakıldı."

"Bu sadece bir hikaye değildi." Yaşlı olan konuştu.

"Bunu görebilmen için seni buraya getirdik," ortadaki Sibyl'e söyledi.

"Ve koklayabilesin," diye ekledi genç kadın.

"Tadını da al."

"Ve bizim katillerimiz gibi adamların hala dünyada olduğunu bil," dedi en yaşlı olan. "Sen Üçüncüsün. Harekete geçmelisin." Bir asker, Sibyl'in altındaki çıraya meşaleyi dokundurdu. Alevler yükseldi ve yaşlı kadının eteğini tutuşturdu. Kalabalık o kadar yüksek sesle bağırdı ki Sibyl kendi çığlıklarını duyamadı.

AYAKTA DENGESİNİ KAYBETTİ. BOĞAZI yanıyordu ve saçları duman kokuyordu. Sabah ışığı yatak odasının perdelerinin aralığından içeri süzülüyordu. Sibyl, elinde tuttuğunu fark edene kadar telefonunu aradı. Bir bildirim sesi, vücudunda panik dalgası yarattı. Aşağıya bakmak istemiyordu, ama baktı. Herhangi bir uyarı ayarlamamıştı, ama tanımadığı bir siteden bir uyarı gelmişti. Uyarıya eşlik eden fotoğraf, önceki geceki partide teyzesini gösteriyordu.

Son birkaç yılda, en az on zengin ve güçlü erkek, oldukça olağandışı koşullar altında öldü. Bu ölümlerin hepsinin bazı tuhaf benzerlikler taşıdığına dikkat çekildi. Artık bu listeye bir yenisini daha ekleyebiliriz.

Dünya çapında Karanlığın Kraliçesi olarak tanınan aktris ve yönetmen Brigid Laguerre, son üç ölümün olduğu olay yerinde görülmüştü. Her üçü de kaza sonucu ilan edilecek gibi görünse de, Senatör Josh Jacobs, et imparatoru Dan Wallace ve halkla ilişkiler gurusu Vernon Cage'in ölümleri doğal fenomenler, yani denizanası, kuzgunlar ve yumurta akı tarafından neden olmuştu.

Laguerre'nin kara büyü ile uğraştığına dair uzun süredir söylentiler var. Okkült ve ürkütücü şeylere olan ilgisi, tüm ünlü filmlerinde görülebilir. Laguerre, on yedi yaşında annesinin aile malikanesinde intihar etmesinden bu yana ölümle iç içe yaşamaktadır. Bu ayın başlarında, bir polis memuru Kaliforniya'daki evinde, cinsel organına yılan ısırması sonucu hayatını kaybetti.

Phoebe okumayı bitiremedi. "Bu çok kötü."

"Kötü yazılmış, orası kesin." Sibyl telefonundan başını kaldırdı. "Ama sosyal medyada çoktan yayıldı. Henüz hiçbir gönderi viral olmamış, ama saat daha sabahın sekizi."

Brigid mutfak masasına üç fincan kahve getirdi. Bu kadar erken saatte yataktan kaldırılacağını beklemiyordu. "Neden beni hedef alıyorlar? Üç ölümün hepsinde de tek başına ben yoktum. Liam da oradaydı. Onun huysuz yaşlı arkadaşları da oradaydı."

"Hiçbiri son otuz yıldır profesyonel olarak insan öldürmedi," dedi Phoebe.

"Ben insan öldürmüyorum. Film yapıyorum. Liam'ın bazı arkadaşlarının öldürdüğü insan sayısı on binleri buluyor."

"Siz ikiniz bunun adil olup olmadığını tartışacak mısınız?" diye sordu Sibyl. "Yoksa ne yapmamız gerektiğini mi düşüneceğiz?"

Üçü de kapının çalınmasıyla irkildi.

"Dün gece kapıları kapattın mı?" diye sordu Phoebe Brigid'e.

"Tabii ki!" dedi Brigid. "Sen açtın mı?" diye Sibyl'e sordu. "Kafan mı güzel?" diye yanıtladı Sibyl.

"Tabii ki kafam güzel!" dedi Brigid. Pencereye koştu ve beklenmedik misafirlerini gördü. Ön kapıya yürüdü ve kapıyı açtı. "Burada ne yapıyorsun? Kapılardan nasıl geçtin?"

"Sana da günaydın, sevgilim. Hayaletin beni içeri aldı. Sanırım benden hoşlanıyor." Brigid'e dev bir yabancı çiçek buketi uzattı ve öpmek için eğildi. "Bayanlar," köşeden gizlice bakan Phoebe ve Sibyl'e selam verdi.

"Dün gece bir arkadaşının korkunç bir şekilde ölümünü izleyen biri için çok neşelisin," dedi Sibyl.

"Vernon mu?" Liam, olayı zar zor hatırlıyormuş gibi sordu. "Onu tam olarak arkadaşım olarak nitelendiremem. Daha çok ara sıra işe yarayan bir canavar."

"İnsanlar ne diyor?" diye sordu Sibyl, dedikoduları duymuş mu diye yoklamaya çalışarak.

"Bazıları Vernon'un mükemmel bir partiyi mahvettiği için kızgın. Diğerleri ise onun biraz daha zarif bir şekilde ölmesini diledi."

"Dalga geçiyorsun," dedi Phoebe sıkıcı bir sesle.

Liam ona göz kırptı. "Şaka yapıyorum. İnsanlar üzgün, ama herkes en iyisinin hemen toparlanmak olduğunu biliyor." Liam

Brigid'e döndü. "Bu gece, muhteşem gotik kız arkadaşımın şerefine bir parti veriyorum."

"Çok erken." Brigid, bunu kendisinin belirtmek zorunda kaldığına inanamıyordu. "Arkadaşlarının gerçekten geleceğini mi düşünüyorsun?"

"Kaçırmazlar. Biz kasabanın en popüler çiftiyiz. Sabahtan beri telefonda konuşuyorum. Hepsi Karanlığın Kraliçesi ile tanışmak için can atıyor. Ama merak etme. Yapışkan hayranlar olmayacak. Listeyi kısa tutuyorum. Sadece birkaç düzine en ünlü isim var."

Omzunun üzerinden Sibyl'e baktı. "Sormak için çok geç olmadı umarım, ama hafif bir ikram ister misin?"

Sibyl annesine baktı, annesi başını salladı.

"Herhangi bir isteğin var mı?" diye sordu

Sibyl.

"O mantarlardan biraz daha toplayabilir misin?" diye sordu Liam.

"Evet," dedi Sibyl. "Sanırım toplayabilirim."

ÜÇÜ VERANDADA SIRAYA GİRDİ ve Liam'ın ayrılmasını izledi. Liam'ın duyamayacağı bir mesafeye geldiğinden emin olduktan sonra, Phoebe diğerlerine döndü.

"Bu bizim son şansımız olabilir. Brigid hakkındaki söylentiler yayılırsa, bir daha davet edilmeyiz."

"Ama zehir hazır değil," diye işaret etti Brigid.

"İhtiyacımız yok," dedi Sibyl. "Beni cinayete teşebbüsle suçladığında çözümü sen buldun. Zehri çıkarmamıza gerek yok. Mantarları kullanabiliriz. Tek yapmam gereken onları pişirmek." Cevap beklemeden malikaneye doğru yola çıktı.

"Mantarları kullanamayız!" diye bağırdı Brigid arkasından.

"Herkes onları zehirleyenin sen olduğunu anlayacak!" diye ekledi Phoebe.

Sibyl'in peşinden koştular, ancak onu çimlerin ortasında, malikaneye hayranlıkla bakarken yakaladılar. Yüz yıldan fazla bir süredir evi kaplayan sarmaşıklar ve çalılar geri çekiliyor gibi görünüyordu. Artık sadece

ikinci kata kadar uzanıyorlardı, sanki yerin derinliklerinde bir şey onları toprağın içine çekiyormuş gibi. Bessie her zamanki penceresinde değildi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Sibyl.

"Bir dönem sona erdi," dedi Phoebe. "Başka bir dönem başlıyor." "Bu iyi bir şey mi?" diye sordu Sibyl.

"Gezegen için," dedi Brigid yeğenine. "Bizim için mi? Bilemeyiz."

"Bessie'yi bulmalıyız," dedi Phoebe.

KONAKIN İÇİNDE, hepsi hayaletin varlığını hissedebiliyordu. Bodrum kapısını açıp karanlığa ışık tutana kadar onu bulamadılar. Bessie mantarların arasında diz çökmüş, beyaz elbisesi nemli toprağa rağmen hala tertemizdi. Yanında yerde büyük bir sepet duruyordu. Büyüyen yığının üzerine iki avuç mantar attı.

"İşte buradasınız!" Bessie onları gördüğüne sevindi. "En iyisi işe başlasam dedim. Sibyl, meşhur yemeğini yapmak için bunlara ihtiyaç duyacak."

"Zaten biliyor muydun?" diye sordu Brigid.

"Elbette. İnsanlar Sibyl'in yaptığı her şeyi yerler. Bu onun yeteneği. Bu, onun her zaman yapması gereken şey."

"Bundan kurtulamayacak." Phoebe zorlukla sözleri ağzından çıkardı. "Tutuklanacak. Belki de öldürülecek. Hayır. Kararlıyım. Buna izin vermeyeceğim."

"Bu benim yapmam gereken bir şey," dedi Sibyl.

"Bunu bilemezsin!" Phoebe öfkeyle tartıştı.

"Biliyorum. Sadie'nin hayaletleri, Kral James'in kazıkta yaktığı üç cadı, beni kendi zamanlarına çağırdılar ve anlattılar." Sibyl kollarını kavuşturdu. Pes etmeye niyeti yoktu.

Phoebe, Brigid'in desteğini istedi. "Kızım kafayı yemiş. Bunu yapmasına izin veremeyiz."

"Tamam," dedi Brigid. "Katılıyorum. Sakin ol."

"Başka yeteneklerim de var," dedi Sibyl teyzesi ve annesine. "Atalarımı gördüğümde, bu rüyalarda olmuyor. Soyumuz boyunca seyahat edebiliyorum. Atalarımızın bildiği her şeyi biliyorum. Bu yüzden Ben Üçüncü'yüm. Bu yüzden ben olmalıyım."

İki yaşlı kadın şaşkın bir sessizlik içinde durdu.

Bessie bu fırsatı değerlendirerek söze karıştı. "Eğer yardımı olacaksa, ikinizin de bu komploya dahil olacağınızı düşünüyorum."

"Bütün bunlar buraya mı çıkıyordu?" diye sordu Phoebe. "Ailemizin görevi *bu* mu?"

"Bir partide bir grup milyarder öldürmek ve yakalanmak mı?" Brigid alaycı bir şekilde sordu. "Yani, kulağa çok eğlenceli geliyor ama..."

"Bu bir devrimin başlangıcı olacak," dedi Bessie. "Eski Olan'ın düşmanlarını infaz edeceksiniz. Hayatlarını onun yarattığı her şeyi yok etmekle geçirmiş adamları. Kendilerinden daha az şanslı olanları sömüren adamları. Güç, para ve kaynakları biriktiren adamları. Bizim türümüz galip geldiğinde, üçünüz kahraman olarak selamlanacaksınız."

"Ölü kahramanlar," dedi Phoebe.

"Eski Olan bu yüzden mi Liam'ı Wild Hill'e getirdi?" diye sordu Brigid.

"Evet," diye onayladı Bessie. "Liam, dünyadaki tüm doğru adamları bir araya getirebilecek tek kişiydi. Onları tek tek takip etmek işe yaramazdı. Gördüğünüz gibi, çabuk anlıyorlar. En iyisi hepsini birden ortadan kaldırmak."

"Yani ben sadece yem miydim?" diye sordu Brigid. "O, Liam'ın ölmesi için beni ona aşık mı etti?"

"Herkesin oynayacağı bir rol vardır," diye onayladı Bessie.

"Benim yok galiba," dedi Phoebe acı bir şekilde. "Brigid yem rolünü üstlendi. Sibyl'in herkesi zehirlemesi gerekiyor. Ben ne yapacağım?"

"Bırakın yapsınlar," dedi Bessie. "Senin fedakarlığın diğerlerine ilham verecek."

Brigid hala inanamıyordu. "Sadie Amerika'ya geldiğinde ona bunu mu söyledin? Annem ölmeden önce ona bunu mu gösterdin? Bütün bu zaman boyunca bizim için hazırlanan kader bu mu?"

"Muhteşem bir ödül mü bekliyordun?" diye sordu Bessie. "Wild Hill'den uzakta geçirdiğin onca yıl içinde, sen de onlar gibi mi oldun?"

"Onlar mı?" diye sordu Brigid.

"Bu hayatta doğru olanı yapmak için öbür dünyada saf mutluluk vaat edilmesine ihtiyaç duyanlar mı?"

"Bu bir sınav, değil mi?" diye sordu Sibyl.

"Eski Olan sınav yapmaz," dedi Bessie. "Ya Üçlünüz ya da değilsiniz."

Güven Başarısızlığı

Brigid malikaneden bisikletiyle uzaklaştı, Danskammer Plajı'nda bisikletini bıraktı ve Culling Pointe'nin sonuna kadar yürüdü. Bessie'nin asıldığı yerde dururken, kendini denize atma dürtüsü neredeyse dayanılmazdı.

"O kadar mı kötü?" diye sordu tanıdık bir ses.

Çıplak bir kadın, bir deniz kızı gibi yakındaki bir kayanın üzerinde güneşleniyordu. Su damlacıkları, geriye taranmış saçlarında ve bronz teninde elmaslar gibi parılıyordu. Gülümsediğinde bir sıra inci ortaya çıktı. Brigid, bu tür kadınların denizcilerin efsanelerine ilham kaynağı olup olmadığını kısa bir süre düşündü.

"Harriett?" diye sordu Brigid, ancak kadını hemen tanıdı. Adada, hiçbir yerde, ona benzeyen kimse yoktu.

"Çıplak yüzmeyi seviyorum. Umarım sakıncası yoktur."

"Hiç de değil," dedi Brigid. Harriett'in çıplaklığı o kadar doğal görünüyordu ki Brigid neredeyse fark etmemişti. Sesin geldiği yere doğru baktı. "Birkaç gece önce orada bir balina gördüm."

"Bu sabah bir tane gördüm," dedi Harriett. "O benim arkadaşım. Onu yıllardır tanıyorum."

Brigid, ucsuz bucaksız denizi seyrederek, dalgaların altında nöbet tutan balinayı hayal etti.

"Sanırım az önce görev emrini aldın?" "Evet," dedi

Brigid.

"Ve gittiğin yeri sevmiyorsun."

"Bu gece birkaç düzine insanı zehirlememiz gerekiyor."

Harriett kaşlarını kaldırdı. "Ne dramatik. Senin deyiminle Yaşlı Kadın nihayet harekete geçti."

"Öldürmemiz gereken kişilerden biri, benim görüştüğüm adam."

Harriett, konu yatarak tartışmak için fazla heyecanlı hale gelmiş gibi doğruldu. "Ah. Kötü bir adamla yatıyordun, değil mi?"

"Evet, açıkça söylemek gerekirse."

"Başka nasıl söyleyecektin ki?" dedi Harriett. "Onu seviyor musun?"

Brigid düşünmeye bile gerek duymadı. "Evet," itiraf etti. "Ve sen onu öldürmek istemediğin için buradasın."

"Buradayım çünkü bana bu iş teklif edilmemeliydi," dedi Brigid. "Yaşlı Kadın, ben on yedi yaşındayken annemi aldı. Şimdi de sevdiğim adamı istiyor. Kız kardeşim ve yeğenim, bir grup milyardere zehirli mezeler servis ettikleri için muhtemelen idam edilecekler. Bana ne olacağı umurumda değil. Bir görevim olduğunu anlıyorum. Fedakarlık yapmaya hazırım. Ama bu işkence. Lanet olasıca acımasızlığın ötesinde."

Harriett bu bilgiyi sindirdi. "Son konuşmamızda bana annenin intihar etme kararı aldığını söylemiştin. Sana söylediği son sözleri hatırlıyor musun?"

"Bir not yazmıştı. '*Bana olan inancın seni kurtaracak*' demişti."

"Demek Eski Tanrı'ya güvenmiyorsun. Sorun değil. O, erkeklerin tanrılarının yaptığı gibi körü körüne itaat talep etmez. Annen, senin bu ana gelmen için öldü. Gelecekte sana vermek istediği bir şey gördü. Sence bu şey keder miydi?"

"Hayır," dedi Brigid.

"O zaman annene güven. Kız kardeşine, yeğenine ve kendine güven. Bu ana ulaşanların sizler olmasının bir nedeni var, başkası değil. Bir oyunda piyon olarak oynamak için seçilmediniz. Liderlik etmek için seçildiniz. Bu gece nedenini öğreneceksin."

Seçim, o zaman, ona aitti. Tıpkı annesinin yaptığı gibi. Brigid o anda kararını verdi. Liam Geddes ölmeyecekti.

PHOEBE VE SIBYL PARTİYE İLK AYRILANLAR oldu. Kimse masum insanları bu işe karıştırmak istemedi, bu yüzden yiyecekleri kendileri servis edecekleri kararlaştırıldı. Neyse ki, Liam dışında Brigid ile olan ilişkilerini bilen tek kişi kendi diline boğulup ölmüştü. Bu bağlantı er ya da geç ortaya çıkacaktı, ama konukların bunu tahmin etmesi pek olası değildi. On yıllar önce sahildeki bir çocuğun da işaret ettiği gibi, eğitimsiz bir göze Brigid ve kız kardeşi hiç benzemiyordu.

Brigid, gümüş rengi bir ağaç desenli sade siyah bir elbise seçti. Bunun bir heyecan yaratacağını beklemiyordu. Ancak Liam'ın evinin kapısından içeri girdiğinden itibaren tüm gözler onun üzerindeydi.

Brigid ilgiye alışkındı. Ama gülümsediği ve selam verdiği insanlar ona karşılık vermiyordu. Ev alışılmadık derecede kalabalıktı. Oldukça erken gelmiş olmasına rağmen, son gelen kişi o gibi görünüyordu. Konukların hepsi erkekti ve Phoebe ile Sibyl ortalıkta yoktu. Yanından geçtiği hiç kimse elinde bardak ya da tabak tutmuyordu. Yaklaştıkça önündeki kalabalık ikiye ayrıldı. Karşı taraftaki cam kapının önünde Liam, diğer dört erkekle bir toplantı yapıyordu.

Geldiğinde alışılmadık derecede sessiz olan kalabalık, şimdi tamamen sessizliğe bürünmüştü. Liam başını kaldırıp Brigid'in gözlerine baktı. Bir saniye sonra, diğer dört adam da onun izinden gitti. O yaklaşırken ona bakakaldılar. Sadece Liam gülümsüyordu.

"Çok güzelsin," dedi ve öpücük vermek için eğildi.

Öpücüğü almak için gözlerini kapattığında, dünya karardı. Elbisesinin etrafında dalgalandığını hissetti. Tekmeleyen ayaklarının altında zemin yoktu, çırpınan kollarının etrafında hava yoktu. En az üç çift el, başını ve omuzlarını su altında tutuyordu. Direnmenin bir anlamı yoktu. Hayatta kalmanın bir anlamı yoktu. Ciğerlerine su çekti.

Liam geri çekildiğinde, Brigid dünyaya geri döndü. Baktığı gözler, boğulduğu su kadar karanlıktı.

"Ne oluyor?" diye sordu.

Liam, adamlardan biri öne çıkarken gülümsedi.

"Bayan Laguerre, sizin yanınızda insanların öldüğü bilgisi bize ulaştı."

Brigid onu görmezden geldi ve yerine Liam'a döndü. "Seni lanet olası hain," dedi.

Cadı Avı

"Duydun mu?" diye sordu Phoebe kızına.

Sibyl mantar bruschetta hazırlamaktan başını kaldırdı. "Neyi duyayım?"

Phoebe parmağını kaldırdı ve bekledi. Tek duyabildiği, damarlarında akan kanın sesi idi. "Dışarısı birden sessizleşti." Mutfak kapısına doğru baktı. "Hemen dönerim."

"Çok uzun sürmesin," dedi Sibyl. "Herkesin bu kadar çabuk geleceğini beklemiyordum. Yemeklerin nerede olduğunu merak etmeye başlayacaklar."

Phoebe önlüğünü çıkarıp tezgahın üzerine bıraktı. "Sadece bir bakacağım." Bir elini mutfak kapısına koyup bir an durdu. Kapının atomlarının titreştiğini hissedebiliyordu. Kapının diğer tarafında güçlü enerji dalgaları üreten bir şey vardı.

"Ne oldu?" diye sordu Sibyl.

"Burada kal," diye kızına emretti ve kapıyı iterek içeri girdi.

Mutfağın dışındaki koridor boştu. Phoebe, tek bir erkek sesinin geldiği yere doğru, oturma odasına doğru ilerledi. Orada, yüz erkek odanın ön tarafına dönük, sırtları ona dönük duruyordu. Duvarın üst kısmında, yargıç cüppesi giymiş, şişman, gözlüklü bir adamın portresi Phoebe'ye öfkeyle bakıyordu. Neyse ki, onu izleyen tek kişi oydu.

"Bu gece burada toplandığınız için hepinize teşekkür ederim. Kısa sürede haber verdiğimi biliyorum, ama neden hepimizin burada olması gerektiği yakında anlaşılacaktır."

Sesi tanıdı, ama tam olarak kim olduğunu çıkaramadı. Topuksuz ayakkabılarla, konuşmacıyı görebilecek kadar uzun değildi. Phoebe, kalabalığın arasından bir görüş açısı bulmak için odanın arkasını dolaştı.

"Bugün gibi günler, bu koalisyonun bireysel hayatta kalmamız için neden bu kadar önemli olduğunu bize hatırlatıyor. Pazarda, sandık başında veya mahkemede rakip olabiliriz, ama hepimiz binlerce yıldır var olan bir düzenin yararlarından faydalanıyoruz. İnsanlığın en büyük başarılarının ve ilerlemelerinin sorumlusu olan bir düzen. Kötülüğün güçlerine karşı savunmamız gereken düzen budur."

Phoebe'nin omuzlarına bir korku çöktü. Her adım zor geliyordu ve nefes almak için mücadele ediyordu. O geldiğinden beri kalabalıktan kimse bir santim bile kıpırdamamıştı. Phoebe, dinleyicileri bu kadar büyüleyen konuşmacıyı görmek istemediğini biliyordu.

"Geçen hafta üçümüz öldük," diye devam etti aynı konuşmacı. "Üç ölüm de doğal nedenlerden kaynaklandı. Çoğu kişi, doğal nedenlerden kaynaklanan bir ölümün, hiçbir insanın sorumlu olmadığı anlamına geldiğini varsayar. Artık bunun böyle olmadığına dair kanıtlarımız var. Görünüşe göre, doğayı kendi isteklerine göre hareket ettirebilenler var. Bu akşam aramızda böyle bir kişi var."

Phoebe'nin önündeki bir konuk yer değiştirdi ve Phoebe onları gördü. Konuşmacıyı Yüksek Mahkeme yargıcı olarak tanıdı. Solunda bir senatör, sağında bir teknoloji devi duruyordu. Liam Geddes de yanındaydı, yanında bir kabine sekreteri vardı. Toplamda altı kişi vardı. Beş erkek ve bir kadın, onun kız kardeşi. Brigid, Phoebe'nin diğerlerinin arkasında olduğunu biliyormuş gibi kalabalığın içinden ona doğru bakıyordu. Verdiği mesaj çok açıktı. *Kaç!* Brigid onu uyarıyordu. *Henüz senin hakkında bir şey bilmiyorlar.*

O anda Phoebe, on üç yaşındaki kız kardeşini gördü. Neredeyse kaçırılacağı gün, Brigid elinde boş bir eşek arısı yuvası ile bekçinin kulübesine dönmüştü. Onu bir hediye gibi uzattı ama Phoebe onu almadan önce geri çekti, sanki cömertliği şartlıymış gibi.

Bir dahaki sefere başın belaya girdiğinde akıllı davranıp kaçacağına söz ver, dedi Brigid. *Seni her zaman kurtaramayabilirim.*

Phoebe kardeşine sarıldı ve onu olabildiğince sıkı kucakladı. Brigid'in şartını hiç kabul etmemişti. Kalbinde, Brigid'in her zaman yanında olacağına ve bu iyiliğin karşılığını vereceğine inanmıştı.

ARTIK SADECE KENDİ HAYATINI TEHLİKEYE ATMAYACAKTI. Brigid'in kız kardeşi olduğunu ve Sibyl'in annesi olduğunu bilen başka biri daha vardı. Brigid'in sağında duruyordu ve sanki Phoebe'nin düşüncelerini dinliyormuş gibi ona bakıyordu. Gözleri bir an için buluştu. Sonra Liam başka yere baktı. Neler oluyordu? diye merak etti. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

"Arkadaşımız Senatör Rivera kanıtları sunacak. O başlamadan önce, bu gerçekleri dikkatimize sunduğu için Liam Geddes'e minnettarlığımızı belirtmeliyiz. Babasının yerini, hiçbirimizin hayal edemeyeceği kadar iyi dolduruyor."

Liam, kalabalığın alkışları arasında gülümsedi. Geddes erkekleri yine başarmıştı. Phoebe, tüm aile ağacını kökünden söküp ateşe atmak istedi.

Yargıç Brigid'e seslendi. "Başlamadan önce, savunmanız nedir?" diye sordu.

"Siktir git," dedi Brigid.

Phoebe'nin tanımadığı bir adam uzanıp Brigid'in yüzüne tokat attı. Avucunun kızıl izi Brigid'in yüzünde belirgin bir şekilde görünüyordu. "Biraz saygı gösterin yoksa hemen cezaya geçeceğiz," diye talepte bulundu. "Senatör?"

"Hepinize bir dosya gönderdim," dedi senatör kalabalığa. "Lütfen bir dakikanızı ayırıp inceleyin."

Odadaki herkes telefonunu çıkardı. Phoebe salona geri çekildi.

"Bir hafta önce, bu konutta düzenlenen bir partide, Senatör Josh Jacobs defalarca denizanası sokması sonucu boğuldu."

"Onlar denizanası değildi, seni aptal," dedi Brigid.

Bir başka tokat sesi Phoebe'yi irkiltti. Odaya tekrar baktığında, senatörün telefonundan başını kaldırıp gülümsediğini gördü. "Mülkün güvenlik kameraları o gece kapalıydı. Ancak

evre rgt, deniz kaplumbağası yumurtalarını izlemek için sahilin hemen yukarısına bir kamera yerleştirmişti. Kamera, Senatör Jacobs'u bir kadın arkadaşıyla birlikte yakaladı. İki de çıplaktı. Aldığınız dosyadaki geliştirilmiş görüntüden de görebileceğiniz gibi, o kadın Brigid Laguerre'ydi."

"Onunla yattım diye onu öldürdüğüm anlamına gelmez," dedi Brigid.

"Ben de seni sevdiğini sanıyordum," diye şaka yaptı Liam. Oda kahkahalarla çınladı.

"İki gün sonra, Senatör Jacobs'un cenazesinin ardından düzenlenen toplantıda, Dan Wallace düşen bir dal tarafından öldürüldü. Olayın tamamı katılımcılardan biri tarafından kaydedildi. Trajediden birkaç saniye önce, otuz altı karga aynı l dalın üzerine kondu."

"Kuzgunlar," diye düzeltti Brigid.

"zr dilerim. *Kuzgunlar*," dedi. "Dosyanızdaki filme bakarsanız, birkaç metre uzakta duran Bayan Laguerre'nin fotoğrafinı göreceksiniz. Anma törenine katılanlar arasında, gözleri kuzgunlara çevrilmiş tek kişi odur."

Phoebe, fotoğrafta kendisinin olay yerinden uzaklaştığını göreceğini biliyordu.

"Ve son olarak, daha dn, Vernon Cage yumurta akı içeren bir kokteyl içtikten sonra anafilaktik şoka girdi. Sağlanan nc fotoğrafta da görebileceğiniz gibi, Bayan Laguerre bu ölümde de oradaydı."

"Bu dosyada kesin kanıt sağlayan hiçbir şey yok," dedi biri. "Her lm olayında o da oradaydı, ama bizim de çoğumuz oradaydık."

Yargıç araya girdi. "Burada yeni olmalısınız. Biz Amerikan adalet sisteminden farklı bir standart kullanıyoruz. Masumiyet şüphesiz kanıtlanmadıkça, sanık potansiyel bir tehdit olarak ortadan kaldırılmalıdır."

"nc fotoğraftaki diğerkadın kim?" diye sordu kalabalıktan biri.

"Yemek servisi görevlisi," diye cevapladı senatör.

"Vernon yumurta akı içeren içeceği nasıl elde etti? Catering şirketine alerji listesi verilmiş olmalı," dedi başka bir adam.

"Onu bulmalıyız!" diye bağırdı başka biri.

Phoebe, bir odadaki adamlar onun kaderini belirlerken, kızının hors d'oeuvres hazırladığını düşündü.

"Oh, lanet olsun. Kokteyli ben sipariş ettim," dedi Brigid. "Son otuz yıldır sizin gibi pislikleri beladan kurtaran dilin, onun ağzında boğulmasını izlemek eğlenceli olur diye düşündüm."

Oda sessizleşti. Eğer tutuklularının önlerinde korkakça davranmasını bekliyorlarsa, Brigid onları hayal kırıklığına uğratmayı reddetti. "O orospu çocuğuna ne yaptığımı tahmin edin?" Phoebe dışarıya baktı ve Liam'ı işaret ettiğini gördü. Liam teatral bir şekilde yüzünü buruşturduktan sonra ona göz kırptı.

KALABALIKTAN BİRİ bu durumdan hoşnut değildi. "Liam'a bu kanıtı bize sunduğu için ne kadar minnettar olsam da, kendisinin de bir suçu yok mu? O olmasaydı Bayan Laguerre kimseyi öldürme fırsatı bulamazdı."

Bundan kurtul bakalım, seni hain, diye düşündü Phoebe.

Sonra Brigid kahkahalar atmaya başladı. "Sizi aptallar, bir erkeğin yardımına ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsunuz?" Karnını tutarak ikiye katlandı ve kahkahalarla gülmeye başladı. "Beni kuşlarla, yılanlarla, deniz canavarlarıyla uğraştırıp, erkeklere ölümcül içecekler içiriyorsunuz ve *hala* bunu tek başıma yapamayacağımı mı düşünüyorsunuz? Bu sizin Achilles topuğunuz, biliyor musunuz? Neden sonunda sıra size geldiğinde bunu göremeyeceksiniz? Kendi saçmalıklarınıza inandınız. Gerçekten kendinizi üstün sanıyorsunuz. Ne kadar yanıldığınızı anladığınızda yüzlerinizdeki ifadeyi görebilmeyi isterdim."

Brigid, kendisine ihanet eden adamı bağışlamıştı. Onu da kendisiyle birlikte dibe çekebilirdi, ama yapmadı. Üçünü de kurtarmıştı — Phoebe ve Sibyl'i de.

"Yani suçunu kabul ediyorsun?"

"Kabul etmek mi? Bundan daha gururlu olamazdım. Yıllardır senin gibi adamları öldürüyorum. Devam et, beni o lanet okyanusta boğ. Geri kalanlarınız için ölümden döneceğim."

Phoebe o anda yapılacak hiçbir şey olmadığını anladı. Kız kardeşi kendi ölümünü görmüştü. Son eylemi, tüm suçu üstlenmekti.

üstlenmekti.

"Onları neden öldürdün?"

"Onları öldürdüm çünkü onlar da senin gibi parazitlerdi. Bu gezegenin yaşamını emiyorlardı. Paylarından fazlasını alıyorlardı. Karşılığında hiçbir şey vermiyorlardı. Bir gün hepiniz cezalandırılacaksınız."

"Onun saçmalıklarını ve deli saçması sözlerini yeterince dinledik," dedi yargıç. "Bayan Laguerre'nin kazasını yaşama zamanı geldi."

İki adam öne çıktı. Her biri Brigid'in bir kolunu tuttu ve birlikte onu dışarıya, okyanusa sürüklediler.

Hain

Mantarlı bruschetta ve mantarlı kanepeler vardı. Mantarları sevmeyenler için, içinde mantar püresi saklı olan ısırik büyüklüğünde köfteler vardı. Hatta mantarlı şekerlemeli tatlılar bile vardı. Sibyl, konukların hiçbirinin hayatta kalmamasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Mantar suyu dolu bir şırınga getirmişti. Şans eseri biri yemeği reddederse, onu kullanacaktı.

Annesi mutfağa dönmemişti, ama endişelenmek için zamanı yoktu. Endişelenseydi, o anda annesinin nerede olduğu çok uzun bir listenin en altında yer alırdı. Konuklara servis yapma zamanı gelmişti. Sibyl önlüğünü çıkardı, bir tepsi aldı ve mutfak kapısından dışarı çıktı. Koridorun sonundaki oda boşalmış ve konuklar dışarı çıkmaya başlamıştı.

Bir el kolunu yakaladı ve onu gölgelerin içine çekti. "Şşşş!" dedi Phoebe.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı Sibyl.

"Bu bir cadı avı," diye fısıldadı Phoebe. "Brigid'i öldürecekler."

"Aman Tanrım. Nerede o?"

Konuklar gitmiş, oturma odasında sadece bir kişi kalmıştı.

"Bilmiyorum. Burada kal." Phoebe doğrudan Liam'ın yanına gitti.

"Bunun olmasına gerçekten izin verecek misin?"

"Bu benim seçtiğim yol," diye cevapladı Liam sakince. "Bessie'ye bu yolu sadakatle izleyeceğime söz verdim. Konuklar geri döndüğünde, ben sahilde olacağım."

Phoebe geri çekildi. "Brigid sana Bessie'den mi bahsetti?"

"Bessie'yi on yıllardır tanıyorum," dedi Liam. "Beni gönderen oydu."

HAYALETLE KARŞILAŞTIĞI GECE, geçmişte birkaç kez yaptığı gibi babasını Wild Hill'e kadar takip etti. Yolun diğer tarafındaki ağaçların arasında durdu ve babasının kapıyı tırmanmaya çalışmasını izledi. Her zaman onu durduran bir şey olurdu. Bir çekirge sürüsü. Ani bir dolu saldırısı. O gece ise, gökyüzünden süzülerek etini gagalamaya başlayan bir karga sürüsüydü. Calum, ancak gözlüğünün camları kırıldığında pes etti ve uzaklaştı.

Babası gittikten sonra Liam kapıya yaklaştı. Bir kuzgun ona baktı. Sonra, bir kurbağa sesi ile geçirme sesi arasında bir ses çıkardı. Liam'ın kulağına bu ses *hoş geldin gibi* geldi. Bir avuç asma tuttu ve ayak basacak bir yer buldu. Sonra, sürünün her an geri dönebileceğini düşünerek, yavaşça tepeye doğru ilerledi. Bir saniye sonra, diğer tarafa ayakları üzerinde indi.

Flora Duncan'ın ölümünden bu yana kimse bu mülkü ziyaret etmediğini duymuştu. Ama terk edilmiş gibi görünmüyordu. Tam tersine. Bekçinin evi, sanki sahipleri az önce dışarı çıkmış gibi görünüyordu. Yere giysiler ve buzdolabında taze yiyecekler bırakmışlardı.

Denize bakan devasa malikanenin arazisini keşfederken, tepenin zirvesinde duran beş granit parçası gördü. Her birinin üzerine bir kadın ismi kazınmıştı. Sıranın sonundaki taşta *Flora* yazıyordu. Orada yatan kadın, hayatını geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti, ama onu hiç tanımamıştı.

"O çok sevimli bir insandı," dedi bir ses. "Flora'yı severdin."

Basit beyaz bir elbise giymiş bir kadın yanında duruyordu. Hava soğuktu, ama kadının ayakları çıplaktı ve kolları açıktaydı.

"Çok üzgünüm," dedi Liam mezardan inerek. "Bu mülkün terk edildiğini sanıyordum. Burada kimsenin yaşadığını bilmiyordum."

"Ben burada yaşamıyorum," diye cevapladı kadın. "Hiçbir yerde yaşamıyorum. Ben öldüm."

"Bir ceset için oldukça iyi görünüyorsun." Liam ona inanmadı.

"Ben ceset değilim," dedi kadın. "Ben bir hayaletim. Adım Bessie ve dört yüz yıldır Wild Hill'deyim."

Liam'ın gülümsemesi zayıfladı. Artık kendinden o kadar emin değildi. Kadın açıkça deliydi. "Bu çok uzun bir süre," dedi Liam hoşgörülü bir şekilde.

"Gerçekten öyle. Umarım bunu değiştirmeme yardım edebilirsin. Ama önce, belki de bana neden burada *olduğunu* söyleyebilirsin."

Ne söyleyeceğini bilemedi. Cevabı biliyordu: bu yer onu çağırıyordu. Rüyalarında görmüştü. Bisikletiyle binlerce kez önünden geçmişti. Yıllardır burayı çekici buluyordu ama ancak şimdi ziyaret etmeye hazır hissediyordu.

"Sadece malikaneyi kendi gözlerimle görmek istedim. Babamın adı Calum Geddes. Eskiden Wild Hill'de vakit geçirirdi. Flora'ya aşık olduğunu iddia ederdi, ama dürüst olmak gerekirse, onun birini sevebilecek biri olduğunu sanmıyorum."

"O ona aşıktı," diye Bessie onu ikna etti. "Yani onları tanıyordunuz?"

"Elbette. Son dört yüz yılda burayı ziyaret eden herkesi tanıyorum."

Bu fikir Liam'a artık o kadar da garip gelmiyordu. "Babamın Flora'nın ölümüyle bir ilgisi olabileceğini düşündüm."

"Öyleydi," dedi Bessie.

Buna şaşırmamalıydı. Babasının neler yapabileceğini biliyordu. Ama başka bir açıklaması olmasını ummuştu. Calum Geddes onu ilk kez hayal kırıklığına uğratmıyordu ve kesinlikle son kez de olmayacaktı.

"Nedenini anlamıyorum. Onu sevdiğini söylemiştin."

"Ona bir seçim sunulmuştu. Flora ile mutlu bir hayat sürebilir ya da bir lider olabilirdi. Calum açgözlüydü. İkisini de seçti. Böylece, Wild Hill'i değil, erkeklerin dünyasını tercih etti."

"Flora bu yüzden intihar mı etti?" diye sordu Liam.

"Hayır," dedi Bessie. "Ama babanın kararı ona yeni bir yol açtı ve o da bu yolu seçti."

"Kararından pişman olmalı," dedi Liam. "Bildiğim kadarıyla burayı defalarca ziyaret etmeye çalıştı."

"Wild Hill'e bir daha asla girmesi yasak."

"Onu durdurmak için kuzgunları sen mi gönderdin?" Ona inanmaya başlamıştı. "Ve çekirgeler, dolu ve kurbağalar."

Liam başını salladı. "İncil'deki gibi."

Bessie güldü. "Yazarlar, Eski Olan'ın hikayelerinden hoşlarına giden her şeyi çaldılar. Fırtınalar, sürüleri ve vebalar onun araçlarıdır. Hepsi insan tanrılarının çok daha eskidir."

"Senin Eskiler, babamın Flora'nın mezarını ziyaret etmesini istemiyor olmalı." "O kadar kindar değildir," dedi Bessie. "Calum Wild Hill'e gelmesinin nedeni bu olsaydı, onu içeri alırdı. Eski ortağını öldürmek için kullandığı zehri arıyor."

"Zehir mi?" Liam bu fikre itiraz etti. "Hayır, doktorlar James'in doğal nedenlerden öldüğünü söylediler."

"Biliminiz çok ilkel," dedi Bessie. "Doktorlarınız her şeyi bildiklerini sanıyor olabilirler, ama onlar oyun oynayan küçük çocuklar gibiler. Babanız, Flora'nın öldüğü gün içtiği zehrin aynısını kullandı."

Liam, bu gerçeği duyunca boğulacak gibi görünüyordu. "Bir şey yapmam gerekmez mi? Polise gitmem gerekmez mi? Cinayetten paçayı kurtarmasına izin verilemez."

"İnsanların yasaları sana bir fayda sağlamaz. Babanın izlediği yolu izlemesine izin verilmeli. O, insanların lideri olacak ve bu adamları bu adaya getirecek."

"Yani hiçbir şey yapmayayım mı?"

"Öyle demedim. Senden çok şey istenecek. Şu andan itibaren, sen de doğru yoldasın. Bu yolu sadakatle izle. Bir an bile bu yoldan sapma. Baban öldükten sonra, bu yol seni Wild Hill'e geri getirecek. Her şey kaybolmuş gibi görüldüğünde, kızlarıma Bessie'nin seni gönderdiğini söyle."

Yüzme Testi

Brigid'in takdir etmekten kendini alamadığı bir simetri vardı. Gördüğü ilk ölümlerden biri kendi ölümüydü. Küçük çocuğun sahilde öldüğünü gördüğü gün kendi boğuluşuna tanık olmuştu. Son kırk yıldır başkalarını kurtaramadığı gibi, şimdi de kendini kurtaramıyordu. Bazen dünyanın düzenine hayran olmak için tek yol, ondan uzaklaşmaktır. Kollarının onu sahile doğru çektiğini hissedebilse de, çoktan çok uzaklara gitmişti.

Ivy teyze onlara yüzme testinden bahsetmişti. Suçlanan cadılar, aralarında bazı Duncan kadınları da vardı, bağlanıp suya atılırlardı. Boğulurlarsa masum oldukları kabul edilirdi. Hayatta kalırlarsa, kazıkta yakılırlardı.

"Bu adil değil!" diye itiraz etmişti Phoebe.

"Dünya adil değil," demişti Ivy. "Bu yüzden dengeyi sağlamak için çabalamalıyız."

Brigid, bu dünyadan adalet beklememenin daha iyi olduğunu her zaman biliyordu. Ama nedense, bunu sürekli unutuyordu.

BRIGID, onu suya itmeden önce kalabalığın içinde LIAM'I aradı. Onu tutamayınca ve nefes nefese su yüzüne çıktığında, tekrar aradı. Belki de, öldüğünde onun yanında olmasını istediğini düşündü. Ama hayır. Onu ihanet eden adamı bağışlamıştı. Şimdi ölüm gelmişti, ama yalnız hissetmiyordu. Kız kardeşini ve yeğenini kurtarmıştı. Önemli olan tek şey buydu. Aynı

seçimle karşı karşıya kalsaydı, yine aynı seçimi yapardı. Bu sefer, onu su altında tutarken, Brigid ağzını açtı ve ciğerlerini suyla doldurdu.

"BANA OLAN İNANCIN seni kurtaracak." Bu annesinin sesiydi.

Brigid gözlerini açtı. Wild Hill'e geri dönmüştü, rüzgar çayırları süpürüyor ve göletteki suyu dalgalandırıyordu. Annesi oradaydı. Sadie, Rose, Ivy ve Lilith de oradaydı. "Ölmüş olmalıyım."

"Evet," dedi Ivy. "Şimdilik."

Brigid bu haberi sindirdi. "Geri dönmek istemiyorum," dedi onlara.

"Gitmelisin," dedi Flora. "Bu Bessie'nin bana gösterdiği son değil

bana gösterdiği

son değil." "Başka ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Brigid.

"Sen üzerine düşeni yaptın. Şimdi sıra kardeşinde." "Sonrasında," dedi Sadie, "gelgiti tersine çevirmek Üçüncü'nün görevi olacak."

."

Akıntıyı Döndürmek

Brigid'in ölümü, New York City'nin en iyi kalp cerrahı tarafından doğrulandı. Cerrah, iki parmağını Brigid'in karotis arterine koydu ve yüksek sesle onun masum olduğunu ilan etti. Bu şaka gerginliği bozdu ve sahilden izleyen kalabalık alkışladı. Testi yapan adamlar, Brigid'in sırlı sıklam bedenini Geddes rıhtımına bağlı bir tekneye yüklediler. Beden, güvertede uzanırken, galip gelenler partilerine geri döndüler. Artık şişeler açılıp mantarlar patlatıldıkça, kasvetli ortam gürültülü bir ortama dönüştü. Onlara hizmet edecek kimse olmadığı için, ev sahibinin mutfağını basıp, yiyeceklerle dolu tepsileri ele geçirdiler ve bunları etrafa dağıttılar. Kazanmak kadar açlıklarını körükleyen başka bir şey yoktu. Ölüm kadar onları canlı hissettiren başka bir şey yoktu. Eğlencenin ortasında, kimse yiyecekleri kimin hazırladığını merak etmedi ya da catering şirketinin nereye gittiğini sorguladı. Phoebe ve Sibyl'i görenler onları çoktan unutmuştu. Ne de olsa onlar sadece kadınlardı.

Sibyl, dışarıdaki gölgelerden erkekleri izledi. "Gidelim," dedi annesine.

Siyah catering üniformaları, garsonların arka plana karışmasını sağlamak için tasarlanmıştı ve karanlıkta görünmeden kaybolmaları için mükemmel bir kamuflaj sağlıyordu. Erkekler hep içerideydi ve nöbet tutan güvenlik görevlisi yoktu. Sibyl, cadı mahkemesine koruma getirmek muhtemelen uygunsuz bir davranış olduğunu düşündü.

Tekneye vardıklarında, Brigid'i buldular. Uzun kızıl saçları geriye taranmış, kolları göğsünde kavuşturulmuş ve güzel siyah elbisesi etrafında dalgalanıyordu. Brigid'in renksiz yüzünde, mezarlık meleğinin huzurlu

bir ifade vardı. Sibyl hıçkırarak ağlarken, Phoebe ölü kız kardeşinin yanına diz çöktü. En karanlık yeteneklere sahip olan, ama bir şekilde Phoebe'nin hayatını iki kez kurtaran kadın.

"Tekneyi çalıştır," dedi Phoebe kızına. "Onu eve götürmeliyiz."

Görünmemek için Sibyl kaptan köşküne doğru sürünerek ilerledi ve orada diz çökmüş bir adamla karşı karşıya geldi. Liam Geddes, bir saklama dolabında çılgınca bir şey arıyor gibiydi. Sibyl cebinden bir tirbuşon çıkardı ve keskin ucunu adamın uyluğuna sapladı.

"Ne oluyor lan!" diye bağırdı adam, saldırganla yüzleşmek için dönerek. Sibyl'i görünce "Kes şunu!" diye fısıldadı.

"Neden buradasın?" diye tısladı Sibyl, tirbuşonu adamın iç uyluk kısmına bastırarak.

"Anahtarları arıyorum! Her zaman bir setini saklarım. Bu sefer çok iyi saklamış olmalıyım."

"Bul ve çık git, yoksa femoral arterini kesip hain kışını aşağıya atarım."

"Lanet olsun. Tekrar söylemem mi gerekiyor? Bessie beni gönderdi!"

"Ne?" Sibyl, sanki bu öneri onun zekasını aşağılamış gibi sordu. Phoebe o anda ortaya çıkmasaydı, Liam kendini kaybetmiş olabilirdi.

"O iyi," dedi kızına. "Yaşamayı gerekiyor. Görünüşe göre bu onun da kaderi."

"Onun boğulmasına izin verdi!" diye

bağırdı Sibyl. "Şşş!" diye emretti Liam.

"Sen lanet olası..." Sibyl, annesi elini ağzına kapatmadan önce başladı.

Bir adam malikaneden çıkıp güverte kenarına yürüdü ve penisini çıkardı. Sonra bir hareket görmüş olmalıydı. "Aşağıdaki kim?" diye bağırdı. "Sen misin Geddes? Ne halt ediyorsun?"

Liam kaptan kabininden çıktı ve pruvaya doğru yürüdü. "Cesedi kim ortadan kaldıracaktı sanıyorsun?" diye bağırdı. "Lanet tuvaleti kullan, seni salak."

Adam kıkırdadı ve Liam'ın yönüne doğru işlemeye başladı. Evden gelen ışıkla parıldayan altın damlalar kumsala düştü. Adam gittikten sonra Phoebe kızına "Evi gözetle" diye emretti. "Anahtarları bul," dedi Liam'a. "Ben Brigid'le kalacağım." "Bunu düzeltebilir misin?" diye sordu Sibyl.

Phoebe cevap vermedi. Teknenin arkasına döndüğünde, kız kardeşinin yanına uzandı ve gözlerini kapattı. Orada, tam da tahmin ettiği gibi, ataları vardı. Kızıl saçlı matriark Sadie, kısa beyaz tunik ve sandalet giymiş bir avcı gibi giyinmişti. Ivy ve Rose, altın saçlı ikizler, biri sarışın, biri esmerdi. Lilith, koyu renkli, kasvetli tüvit giysileri ve kırmızı rujuyla. Ve Flora, ardında baştan çıkarıcı bir koku bırakan çiçekli bir elbise giymişti.

"Yolu takip ettik," dedi Phoebe onlara. "Burada mı bitiyor? Sizinle birleşmemizin zamanı mı geldi?" Kız kardeşinin cesedini görmek, onda kalan son umudu da yok etmişti.

Lilith başını salladı. "Görevini yerine getirmelisin," dedi torununa.

"Rolünün ne olacağını sormuştun," dedi Ivy. "İşte bu."

Rose, Brigid'in cesedini işaret etti. "Sen bir şifacısın, değil mi? O zaman onu iyileştir."

Phoebe, Brigid'in yanına kıvrıldı. Bir elini, cerrahın cansız olduğunu ilan ettiği kalbin üzerinde, kız kardeşinin soğuk göğsüne koydu. Kalbin durduğunu hissetti, arterlerin sertleştiğini ve kanın taşlaşır gibi pıhtılaştığını hissetti.

"Çok uzun süredir ölü. Yapabileceğim bir şey yok."

"Lanet olsun, daha denemedin bile!" Sadie onu azarladı.

"Siz küçükken size ne demiştim?" Flora öne çıktı ve Phoebe'nin saçlarını okşadı. "Unuttunuz mu?"

O kadar çok şey söylemişti ki, ama Phoebe nedense onun ne demek istediğini tam olarak anladı. "Yeteneklerimizin birbirini tamamlaması gerektiğini. Ve birlikte durdurulamaz olacağımızı."

"İşte böyle," dedi Lilith.

"İşe koyul, canım," dedi Ivy.

Phoebe elini Brigid'in göğsüne geri koydu. Sonra Brigid'in ellerinden birini tutup kendi kalbinin üzerine koydu. Nereden başlayacağını bilmiyordu, bu yüzden en başa döndü ve

Brigid'in burnuna öpücük kondurmak için eğildiğinde gözleri şaşkınlıkla olan yüzünü hafızasının derinliklerinden çıkardı. Henüz küçük çocuklardı, ama Phoebe, sıcaklık için yanına sokulmayı seven ve aşırı ısındığında onu anında serinleten bu kızın özel bir yanı olduğunu biliyordu. Phoebe, o zamanlar olduğu gibi kıkırdadı; bu kişinin kendisine ait olmasına şaşkınlıkla, eğlenmiş ve tamamen heyecanlanmıştı.

Sonra ikisini de elinde hasır sepetlerle Ivy'nin bahçesinden hazineler toplarken küçük kızlar olarak gördü. Brigid'in siyah sundressine, yanardöner yeşil kanatlı güzel böcekler yapışmış, hayalet gibi beyaz lahana güveleri başının etrafında uçuyordu. Bir uğur böceği Brigid'in burnuna kondu ve o da onu Phoebe'ye verdi. "Bir dilek tut," dedi kız kardeşine.

Wild Hill sahilindeki kayalıklarda uzanmışlardı, on dört ve on beş yaşında uzun boylu, sırık gibi kızlardı. Yazın ilk sıcak günüydü ve giysileriyle birlikte yüzerek karşıya geçtiler. Brigid cebine uzandı, bir elma çıkardı ve bir ısırık aldı. Phoebe sessizce kendisi de bir elma istemişti ki, Brigid elmasını ona uzattı. Kız kardeşi aklını okumuş mu diye bir an merak etti. Sonra umursamadığına karar verdi. Brigid'in zihninde yer alması hoşuna gidiyordu.

Phoebe, kalbinde sakladığı anıları tek tek gözden geçirdi. Enerjinin vücudunda dolaştığını, kız kardeşinin cildine bastırıldığı parmaklarından vücudundan çıktığını ve Brigid'in avucundan geri döndüğünü hissedebiliyordu. Her döngüde, kendi sıcaklığından biraz kaybediyordu. Ve bu sorun değildi. Bunu vermekten mutluydu.

SIBYL, Geddes evini gözetlerken Yaşlı Olan ile konuştu. Yaşlı Olan'ın dualara ihtiyacı olmadığını biliyordu, bunu Lilith ona öğretmişti. Ama konuşmaya devam ederse, Yaşlı Olan'ın annesini ve teyzesini terk etmeyeceğini umuyordu. Tanrıçaya, Phoebe'nin Teksas'ta yaptığı tüm iyilikleri anlatırken, partide ilk adamın yere düştüğünü gördü.

Adam pencerenin yanında dururken yere düştü, yan sehpayı devirdi ve elindeki viski bardağını yere döktü.

Sibyl, yakınlarda bir meze tabağı olduğunu düşündü. Parti, yakınlarda bulunan ve onun sakarlığına gülmek için dönen iki adam dışında, hiç durmadı. Tabii ki, içlerinden birinin elinde yarısı boşalmış mantarlı bruschetta tabağı vardı. Yanındaki arkadaşı yere yığıldığında, o hala ilk adama alaycı bir şekilde bakıyordu. Birkaç saniye içinde, o da öldü.

"Oh, lanet olsun," dedi Sibyl. "Lanet olası anahtarları bul!" diye Liam'a seslendi. gitti hızlı oradan. Milyarderler, kaptanlar endüstrisi,

politikacılar ve teknoloji uzmanları sinekler gibi düşüyordu. Ama hepsi değil. Bir düzine adam ayakta kaldı. Arkadaşlarının, rakiplerinin ve diğer oligarkların cesetlerinin üzerinden geçerek, sayıca üstünlük sağlayarak güvenlik arayan avlar gibi odanın ortasında toplandılar. Bir araya toplanmış, açıkça notlarını paylaşıyorlardı ve içlerinden biri cesetlerin sayısından kimin sorumlu olduğunu biliyor gibiydi. Güverteden işeyen adam onların yönünü işaret ediyordu.

"Geliyorlar!" Sibyl, Liam'a bağırdı. "Bu bok çuvalını çalıştır!"

"Şuna bak!" Lily onun yanındaydı. "Harika iş!"

Neredeyse hepsini yakaladın. Sadece birkaç tane kaldı!"

"Ne yapayım?" Sibyl, tekne hala hareket etmediğinde haykırdı.

"Şu an için hiçbir şey." Lily her zamanki gibi sakin ve soğukkanlıydı. "Hepsinin dışarıda olması en iyisi."

"Ne için?" diye sordu Sibyl.

"İşte başlıyoruz." Lily evden dışarı çıkan adamları işaret etti. "Başlayalım."

Teknenin motoru çalıştı ve Sibyl rahatlamaktan bayılacağını sandı. Rıhtımdan uzaklaştıklarında, gözetlemek için teknenin arkasına koştu. Orada annesini ve Brigid'i yan yana kıvrılmış halde yatarken buldu, Phoebe'nin eli Brigid'in kalbinin üzerindeydi ve Brigid'in eli de Phoebe'nin elini tutuyordu. Nefes alıp almadıklarını anlayamadı ve kontrol edecek zaman da yoktu. Sahildeki birkaç adam telefonlarını çıkarmıştı.

"Bir şeyler yapmam lazım," dedi Sibyl. "Peşimizden adamlar gönderecekler. Ne yapmalıyım?"

"Kehanette söyleneni," diye cevapladı Lily.

"Anlamıyorum! Kimse bana görevimi vermedi!" Neden bu kadar inatçı davranıyordu? "Söyle bana!"

"Üçüncü'nün yapması gereken ne?" diye sordu Lily.

Sibyl kafasını yordu. Aklına gelen tek şey, daha önce duyduğu tek cümleydi. "Üçüncü, gidişatı değiştirmek için var."

Lilith gülümsedi. "Öyleyse yap."

"Ben yardım ederim." Sadie ortaya çıktı ve büyük-büyük-büyük torununun elini tuttu. "Bir kez alıştığında, hiç sorun yaşamayacaksın. Orgazm olmak kadar doğal gelecek sana. Derin nefes almanı istiyorum," dedi Sibyl'e. "Tüm havayı ve suyu içine çek. Yıldızları, gökyüzünü ve ötesindeki evreni içine çek."

Sibyl gözlerini kapattı ve patlayacakmış gibi hissedene kadar hepsini içine çekti.

"Şimdi hepsini birden dışarı ver," diye talimat verdi Sadie. "Bunu yaparken, doğrudan kıyıya doğru yönelt."

Sibyl nefes verirken, küçük tekneleri çok dik bir tepeye tırmanıyormuş gibi yükseldiğini hissetti. Sonra tekne, sahile yaklaşırken gittikçe yükselen dev dalga ile birlikte geriye doğru kaydı. Rıhtımdaki adamlar dalgayı görür görmez kaçmaya başladılar. Ama dalgadan kaçmanın bir yolu yoktu. Dalga, tahtaları sudan kopardı ve adamları sürükledi. Sibyl, suyun eve çarparak camları kırmasını, duvarları yıkmasını ve çatı kiremitlerini havaya uçurmasını izledi.

Bir dakikadan az bir süre sonra, dalga geri çekildiğinde, Geddes malikanesinden ve içindeki adamlardan hiçbir iz kalmamıştı. Geriye sadece kum ve dalgalar kalmıştı. Okyanus, toprağı temizlemişti.

"Vay canına." Liam kaptan kabininden çıkmıştı.

"Ne yaptım ben?" Sibyl hayretle sordu. Ama ataları gitmişti.

"Görünüşe göre bir devrim başlattın." Phoebe'ydi.

Sibyl, Phoebe'nin artık farklı olduğunu fark etti. Annesi neredeyse insan gibi görünüyordu.

"Brigid..." Sibyl korkudan daha fazla konuşamadı. Liam'ın teknenin arkasına kaybolduğunu fark etti.

"O hayatta kalacak. Ona sahip olduğum her şeyin yarısını verdim. Artık ölümün peşinde olduğunu düşünmesine gerek kalmayacak."

"Peki ya sen?" diye sordu Sibyl. "Bu senin için ne anlama geliyor? Wild Hill'de tekrar güçlenebilir misin?"

"Belki. Ama şu anda, sadece babanın yanına, eve gitmek istiyorum," dedi Phoebe. "Wild Hill'in çok iyi ellerde olacağını düşünüyorum."

Phoebe kaptan kabinini gözetledi ve Liam ile Brigid'in birbirlerine sarılmış olduğunu gördü. Sibyl'e dirsek attı ve çenesiyle işaret etti. "Sanırım annem gördüğü şey buydu," dedi kızına. "Bessie ona bu anı gösterdi. Brigid ile Liam. Sen ile ben."

"Denizin altında yüz milyarlarca dolar," diye ekledi Sibyl.

Phoebe güldü. "Gerçekten daha iyisi olamaz."

Ama elbette daha iyi olabilirdi.

Wild Hill sahilindeki gemi enkazı kayalığının üzerinde, elinde bir fener tutan bir kadın duruyordu. Zinde bir kızıl saçlı kadın, sanki spor salonundan yeni çıkmış gibi giyinmişti.

"O da kim?" diye sordu Sibyl annesine, Liam tekneyi sahile doğru sürerken.

"Onu daha önce hiç görmedim," diye cevapladı Phoebe. "Arkadaşlarını da getirmiş gibi görünüyor."

Sahil kadınlarla doluydu. İki tekneye doğru geldi. Biri saçları dağınık tuhaf bir figürdü. Diğer ise bukleli güzel bir kadındı. Uzun boylu kadın ilk konuşan oldu.

"Zaferle döndün. Hiç şüphem yoktu."

"Harriett," diye selamladı Brigid. "Kız kardeşim ve yeğenimle tanış." Sonra tereddüt etti. "Ve, şey, Liam Geddes."

"Hayallerinin erkeği," diye ekledi Liam, Harriett'in elini sıkmak için uzanarak. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Onlar kim?" Phoebe, Harriett'in arkasındaki kadınları sordu.

"Onlar diğerleri," diye cevapladı Harriett. "Buraya çağrıldılar. Umarım sen ve Brigid, onların mülkünüzde kendilerini evlerinde hissetmelerine izin verirsiniz."

"Wild Hill hepimize ait," dedi Phoebe. "Ve Sibyl artık onun bekçisi."

Son Bir Kutsama

Yeni gelenlerin yerleşmesini görmek için yeterince uzun kaldım. Mülkteki her odayı doldurdular. Ayrıldığımda, kulübe kahkahalarla çınliyordu, ön bahçede bir şenlik ateşi yanıyordu ve malikâne yeniden canlanmıştı. Phoebe, Brigid ve Sibyl, ben dalgalara doğru yürürken sahilden izliyorlardı. Başladığından dört yüz yıl sonra, görevim nihayet tamamlanmıştı. Neyse ki Gerald her zaman en sabırlı ruhlardan biriydi. Onu, beni beklediği yerde, denizin dibinde buldum. Fedakarlığımın ağırlığı, kutsama ile dengelendi.

Digestivo

Green Lady aylardır kapalıydı. Herkes bunun üzücü olduğu konusunda hemfikirdi, ancak şehirde kimse bunu o kadar da önemli bulmuyordu. Son zamanlarda çok daha garip şeyler oluyordu.

Eylül ayı gelmişti, New York City'nin genellikle yazla vedalaşıp işlerine geri döndüğü ay, ama kimse işlerin ne zaman başlayacağından emin değildi. Ölen veya kaybolan birçok iş adamı, teknoloji lideri ve CEO olduğu için sezon zorlu bir başlangıç yapmıştı. Dünyanın en ünlü danışmanlık şirketinin tüm üst düzey yöneticilerinin öldüğü tahmin ediliyordu. Kongre en az bir düzine acil seçim düzenleyecekti. Green Lady'nin şefi bir veya iki hafta daha zamana ihtiyaç duyarsa, kimse ona kızmayacaktı. Ancak o gün, komşular restoranın içinde ve çevresinde umut verici yaşam belirtileri fark ettiler. Güneş doğmadan ışıklar yanmıştı. Sabahın ilerleyen saatlerinde birkaç teslimat gelmişti. Öğlen saatlerinde, koyu renk camlı siyah bir Escalade, kapıya solgun yüzlü iki adam bıraktı.

Adamları tanıyan bir yaya, yanıldığını düşündü. Biri, Ortabatı'dan genç bir politikacıya çok benziyordu. Diğeri ise dünyanın en zengin adamlarından birine benziyordu: kötü bir saç kesimi ve sürekli somurtkan bir yüz ifadesine sahip bir milyarder. İkisi de Brooklyn'in Crown Heights semtinde pek rahat görünmüyordu. Milyarder, restoranın penceresinden temizlik derecesini kontrol etmek için kısa bir süre durdu.

"Sekreterim buranın şehirdeki en popüler yer olduğunu söylüyor." Açıkça memnun etmek isteyen politikacı, arkadaşı için kapıyı açık tuttu. "Arayıp sadece bizim için açmalarını sağladı."

Milyarder birkaç adım içeri girdi ve durdu. "Açık demek böyle mi? Burada sadece bir kız var."

Restoranın düzeni basitti: mutfğa bakan bir tarafında taburelerin bulunduğu uzun bir ahşap tezgah. Dekorasyon çoğunlukla bitkilerden oluşuyordu. Garson ya da aşçı ekibi görünmüyordu. Genç bir kadın, onlara sırtını dönerek ocakta durmuş, havanda otları ezip karıştırıyordu.

"Özel olarak konuşmak istediğini söylemiştin," diye fısıldadı politikacı. "Bundan daha özel bir yer olamaz."

Genç kadın dönüp onlara selam verdi. Kızıl saçlı, geniş gülümsemesi çoğu insanı rahatlatan, güzel bir kadındı. "İçeri gelin," diye seslendi onlara. "Tezgahta oturun. Hemen geliyorum."

Milyarder kıpırdamadı. Havada onu tedirgin eden bir akım vardı. Sanki yıldırım çarpacakmış gibi cildi karıncalanıyordu.

Politikacı onun rahatsızlığını hissetti. "Başka bir yere gitmek ister misiniz?" Bu günlerde herkes sinirleri bozduktu.

Arkadaşı cevap veremeden gök gürültüsü çıktı. Dışarıda gökyüzü açıldı ve yağmur yağmaya başladı. Yağmur damlalarla uğraşmıyordu.

"Bugün fırtına olması mı gerekiyordu?" diye sordu iş adamı.

"Artık ne olacağını kim bilir," dedi politikacı. "Şoförü geri çağırabilirim. Eminim şemsiyeleri vardır."

Milyarder gerginliğini üzerinden attı. O, dünyada kalan en güçlü adamlardan biriydi. Birkaç tuhaf olayın kendisini çaresiz bir duruma düşürmesine izin vermeyecekti. "Sorun yok," dedi. "Yemeğimizi yiyelim."

Tezgahın başına oturduklarında, genç kadın elinde iki bardakla geri döndü. İçindeki sıvı parlak kırmızıydı, içinde yüzen buz küpleri ise siyahtı. Bu güzel ikram, parlak yeşil bir meyve dilimi ile süslenmişti.

"Bu nedir?" diye sordu politikacı, kadın içkileri önlerine koyarken. Gözlerini genç kadından ayırmakta zorlanıyordu

kadından gözlerini ayırmakta zorlanıyordu. Kadın, New York'ta sıkça rastlanan etnik kökeni belirsiz tiplerden biriydi.

"Bu bizim özel içeceğimiz," dedi genç kadın. "Haitili büyük büyükannemden miras kalan bir tarifi yeni bir versiyonu."

"Haitili mi?" Politikacı, gülümsemeye utancını gizledi. Kısa bir süre önce Haitililer hakkında, kızın ya da büyükannesinin hoşuna gitmeyecek birkaç yorumda bulunmuştu.

"Deneyin," diye emretti milyarder politikacıya. Bu bir emir gibi geliyorsa, çünkü öyleydi.

Politikacı itiraz etmedi. Çoğu zaman kontrol onda olurdu. Ancak milyarderin yanında, yemek tadımcısı konumuna indirgenmişti. Ama anlaşma böyleydi. İçeceği yudumladı ve başını salladı. "Lezzetli," dedi. Bu lezzet kombinasyonunu daha önce hiç tatmamıştı. Tadı canlı, ama aynı zamanda topraksıydı. "İçinde ne var?"

Genç kadın gülümsedi. "Aile sırrı," dedi. "Birkaç dakika sonra siparişinizi almaya geleceğim."

Kadın duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında, politikacı dikkatini, bardağının yarısını çoktan bitirmiş olan misafirine çevirdi.

"Ee, ada. Çok tuhaf bir olaydı, değil mi?" "Şu ana kadar sayı ne kadar?" diye sordu iş adamı.

"Bu sabah itibariyle, elli beş kişi öldü ve elliden fazlası hala kayıp. Bazılarının sadece parçalarını buldular. Bu yıl kıyı şeridinde çok fazla büyük beyaz köpekbalığı var."

"Listeyi getirdin mi?"

Ölen ve kayıp kişilerin resmi listesi hâlâ kamuoyuna açıklanmamıştı. Ancak politikacı, kolluk kuvvetlerinden bir kopyasını almakta hiç zorlanmamıştı. Tabloyu milyardere uzattı ve milyarder gözlerini hemen listeye dikti.

"Görünüşe göre benim himayemdeki tek kişi sen kaldın." Kağıdı buruşturup tezgahın üzerine koydu, kızın alması için. "Şanslısın."

Politikacı derin bir nefes aldı. "Bunun bir avantajı olduğundan emin misin?"

Milyarder başını eğdi ve arkadaşına sürüngen gibi göz kırptı.

"Özür dilerim," diye aceleyle konuştu politikacı. "Sadece insanlar konuşuyor da..."

"Evet?"

"Adadaki olayın sadece bir başlangıç olduğunu söyleyenler olduğunu duydum. İçgüdüleri onlara daha fazlasının geleceğini söylüyor."

"Öyle mi hiç var mı bu *insanların* içgüdüleri birkaç milyar milyar dolar değerinde mi?"

"Hayır," diye itiraf etti politikacı.

"O zaman belki de beni dinlemelisiniz."

Politikacı, bir gün böyle olacağını hiç hayal etmediği, yapmacık bir dalkavuk gibi sırttı. "Dinliyorum."

"Bu, gücü pekiştirmek için hayatta bir kez karşımıza çıkacak bir fırsat. Adada hayatını kaybedenlerin yerine, yeni görevi başarıya ulaştırmaya adanmış adamlar getirilmesini sağlayabiliriz. Gerçek şu ki, o dev dalga birçok gereksiz yükten kurtulmamızı sağladı. Artık iki kat daha hızlı ilerleyebiliriz."

"Yeni görev mi?"

"Birkaç parlak adamın iktidarı elinde tuttuğu bir dünya hayal et. Vergi ödemek veya kurallara uymak zorunda olmadan, servetimizi pekiştirebiliriz. Gezegenin CEO'ları olarak, en iyi kadınlarla üreyecek ve değerlerimizi ve genetik özelliklerimizi paylaşanları yücelteceğiz. Teknoloji, halkı kontrol altında tutmamızı sağlayacak. Yaşamlarımızı uzatmak için en iyi bilim adamlarını, diğer gezegenleri kolonileştirme çalışmalarına başlamak için en iyi mühendisleri işe alacağız. Eğer bizim neslimiz ölümsüzlüğü başaramazsa, torunlarımız bu gezegeni ve türümüzün artıkları geride bırakacak."

"Bu gezegende ne yanlış var ? Genç kadın lezzetli kırmızı içeceğin bir sürahisiyle geri döndü ve bardaklarını yeniden doldurdu.

Zengin iş adamının dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. Aşağılık cinsiyete fikirlerini açıklamak zorunda kalmaktan daha çok nefret ettiği bir şey yoktu. Ona söylemek için içkisini emmeyi bıraktı. "Ölüyor."

"Nasıl daha iyi hale getirebileceğimi biliyorum. Duymak ister misin?" Sibyl cevap bekliyormuş gibi yaptı, ama ikisi de onun getirdiği tuhaf derecede lezzetli içecekleri yudumlamakla meşguldü. "Tamam. Önce, tüm kötü adamları ortadan kaldırdığımızı hayal et. Birdenbire, tecavüz ve

cinayetler ortadan kalkar. Şiddet suçları bir gecede yüzde doksan azalır. Çocuk pornografisi ortadan kalkar. Cinsel istismar çok azalır. Dünyadaki tüm kadınlara üreme sistemleri üzerinde tam kontrol veririz. Çoğu daha az çocuk sahibi olmayı seçer. Yoksulluk azalır, bu yüzden kaynaklar için savaşmaya gerek kalmaz. Savaşmak gerekmez. Dünya nüfusu hızla azalmaya başlar. Çocuklar artık açlık çekmez. Sonra dünyayı talan eden tüm şirketleri ortadan kaldırırız. Doğa iyileşmeye başlar. Bu arada, binlerce yıldır esir tutulan dünya nüfusunun yarısı, öğrenmek, icat etmek ve insanlar ile dünya arasındaki uyumu yeniden sağlamak için çalışmak konusunda özgürdür."

"Yani senin fikrin erkekleri ortadan kaldırmak mı?" diye araya girdi milyarder.

"Tabii ki hayır," dedi Sibyl. "Sadece senin gibileri ayıklayacağız. İyi adamlar da bizim kadar sizin gibi pisliklerin etrafta olmasını istemiyor."

Politikacı kaşlarını çatdı. Konu kişisel hale gelmişti.

Milyarder güldü. "Bence bu saçmalığı yeterince dinledik. Gitme zamanı."

Kapıya doğru döndüklerinde, pencerelere yapışmış kara bulutlar gördüler. Politikacının zihni bulanıklaşmıştı. Milyarder ayakta durmak için gerekli enerjiyi bulamıyordu.

Sibyl tezgahtan boş bardakları aldı. "Korkarım bunun için biraz geç kaldık. Akıntı çoktan tersine döndü."

Teşekkür

The Women of Wild Hill'i ben yazmış olabilirim, ancak William Morris Endeavor ve William Morrow'daki bu projeye yeteneklerini katan parlak kadınlar olmasaydı kimse bu kitabı okumazdı. Menajerim Suzanne Gluck, yirmi yıldır benim yol göstericim olmuştur. Editörüm Rachel Kahan, her bir metnin tam olarak neye ihtiyacı olduğunu ona söyleyen altıncı hissi var. Son yıllarda, Sanjana Seelam'ın bilgece tavsiyelerine ve Lane Kizziah'ın olağanüstü becerikliliğine güveniyorum. Bu kitap, tasarımcıların, editörlerin ve düzeltmenlerin işbirliğini gerektirdi ve HarperCollins'ten Alexandra Bessette'e, *The Women of Wild Hill*'in meyvesini vermesi için hepsiyle birlikte çalıştığı için minnettarım.

Yazar Hakkında

KIRSTEN MILLER, *Good Morning America* Kitap Kulübü'nün seçtiği *The Change*, *Lula Dean's Little Library of Banned Books* ve Kiki Strike'ın başrolünü oynadığı çığır açan YA serisinin yazarıdır. Kuzey Carolina'nın küçük bir kasabasında doğup büyüyen yazar, şu anda New York'un Brooklyn semtinde yaşamaktadır.

[hc.com](https://www.hc.com) adresinde harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını keşfedin.

Kirsten Miller'ın diğer eserleri

Lula Dean'in Yasaklı Kitaplar Küçük

Kütüphanesi Değişim

Bookperk

[Bookperk'e kaydol](#) ve e-kitap indirimleri,
ön izlemeler, özel teklifler ve daha
fazlasını doğrudan gelen kutunuza
gönderilsin.

ŞİMDİ KAYDOL

Telif

Bu eser kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır.

Gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

WILD HILL'İN KADINLARI. Telif hakkı © 2025 Kirsten Miller. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri kapsamında tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretleri ödeyerek, bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma hakkını, münhasır olmayan ve devredilemez bir şekilde elde etmiş olursunuz. Bu metnin hiçbir kısmı, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemine, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla kaydedilemez veya aktarılamaz.

Bu yayının herhangi bir yazarının, katkıda bulunanının veya yayıncısının münhasır haklarını sınırlamadan, bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır. HarperCollins ayrıca, Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi kapsamındaki haklarını kullanır ve bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça hariç tutar.

[hc.com](https://www.harpercollins.com)

İLK BASKI

Kapak illüstrasyonu: Kate O'Hara

İnsan kanı anatomisi ögesi kan damarı damar simgesi illüstrasyonu © Vector Tradition via Canva.com

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloglama Verileri

İsimler: Miller, Kirsten, 1973- yazar.

Başlık: Vahşi tepenin kadınları: bir roman / Kirsten Miller.

Açıklama: İlk baskı. | New York, NY: William Morrow, HarperCollins

Yayıncılar, 2025. | Tanımlayıcılar: LCCN 2024055691 | ISBN 9780063282858 (ciltli) | ISBN 9780063282872 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Komik kurgu. | Cadı kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3613.I53984 W66 2025 | DDC 813/.6—dc23/eng/20241202 LC

kaydı <https://lccn.loc.gov/2024055691> adresinde mevcuttur.

Dijital Baskı EKİM 2025 ISBN: 978-0-06-328287-2

Sürüm 08092025

Baskı ISBN: 978-0-06-328285-8

Yayıncı

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd.
Harlequin Enterprises ULC
www.harlequin.com
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins
Hindistan A 75,
Sektör 57 Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

İrlanda

HarperCollins Publishers Macken
House,

39/40 Mayor Street Upper,
Dublin 1, D01 C9W8, İrlanda
www.harpercollins.co.uk

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers Yeni Zelanda
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Amerika

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İçindekiler

1. [Kapak](#)
2. [Başlık Sayfası](#)
3. [Okuyuculara Not](#)
4. [İthaf](#)
- 5.
6. [Kan](#)
7. [Duncan Ailesi Soy](#)
8. [Tuhaf Kız Kardeşler](#)
 1. [Karanlığın Kraliçesi](#)
 2. [Canavarların Hanımı](#)
9. [Bölünme](#)
 1. [Olası Olmayan Çift](#)
 2. [Hayalet](#)
 3. [Hediyeler](#)
 4. [Anahtar](#)
 5. [Eskisi](#)
 6. [Azrail](#)
 7. [Adam](#)
 8. [Ölüm Flora'nın Peşinde](#)
 9. [İzinsiz Giren](#)
10. [Üçlü](#)
 1. [Üçün Gücü](#)
 2. [Üçüncü](#)
11. [Atalar](#)

1. [Biz Kızlarıyız](#)
2. [Sadie](#)
3. [Ivy](#)
4. [Rose](#)
5. [Lilith](#)
6. [Flora](#)
7. [Fedakarlık](#)
12. [Eve Dönüş](#)
1. [Yeniden Birleşme](#)
 2. [Kraliçe Tek Başına Hüküm Sürer](#)
 3. [Vahşi Çocuk](#)
 4. [Kader Bir Yol Bulur](#)
 5. [Gerçek Ortaya Çıkacak](#)
 6. [Ziyaretçi](#)
 7. [Aşk](#)
 8. [Moğul](#)
 9. [Diğerleri](#)
 10. [Birçoklarından Biri](#)
 11. [Kadının Silahı](#)
 12. [Kulüp](#)
 13. [İkiyüzlü](#)
 14. [Etçi Adam](#)
 15. [Hayali Arkadaş](#)
 16. [Altın Dilli Adam](#)
 17. [Yüzeyin Altında](#)
 18. [Silahlanma Çağrısı](#)
 19. [Güven Kaybı](#)
 20. [Cadı Avı](#)
 21. [Hain](#)
 22. [Yüzme Testi](#)
 23. [Akıntıyı Tersine Çevirmek](#)
 24. [Son Bir Kutsama](#)
 25. [Sindirim](#)
13. [Teşekkür](#)
14. [Yazar Hakkında](#)
15. [Kirsten Miller'ın Diğer Eserleri](#)

16. [Telif](#)

17. [Yayıncı Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

